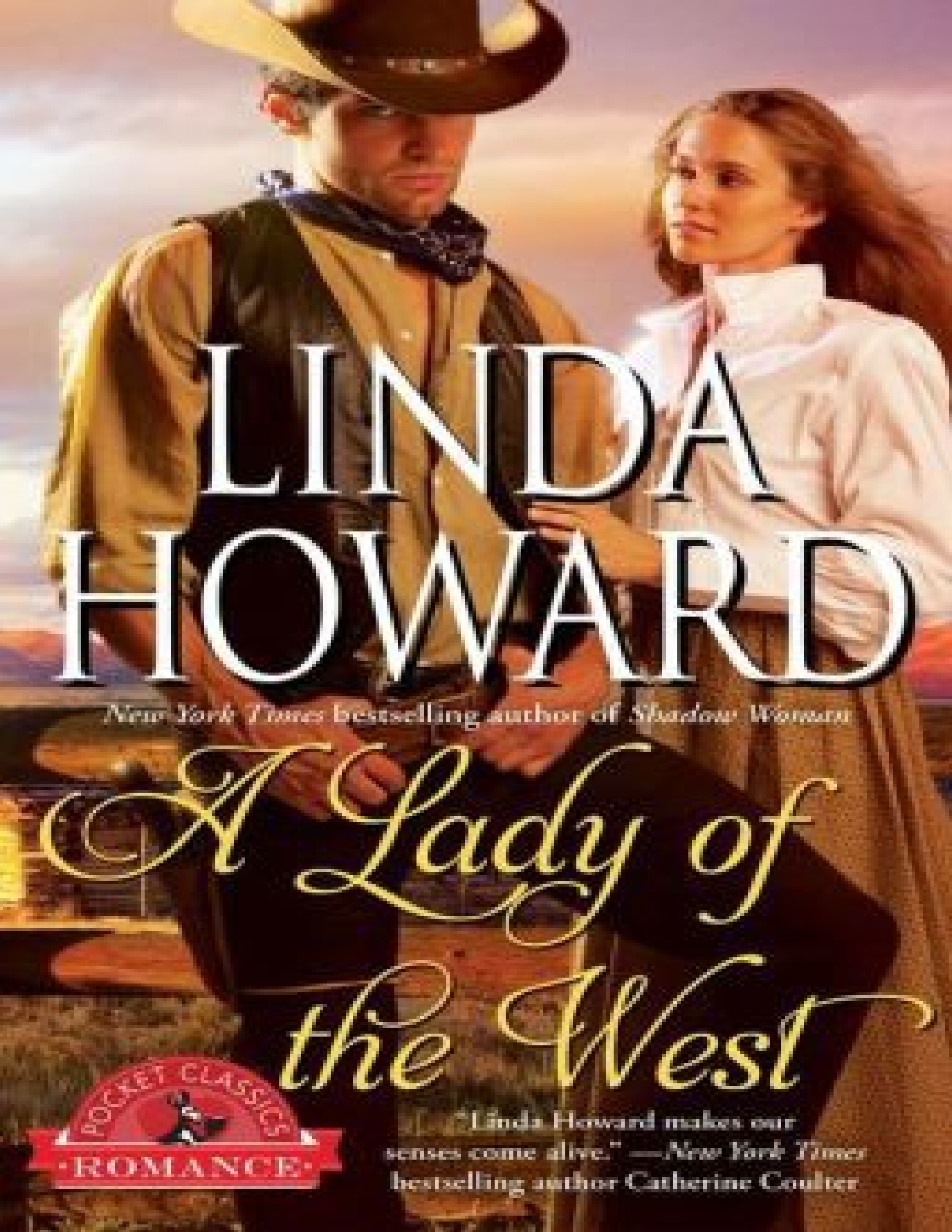

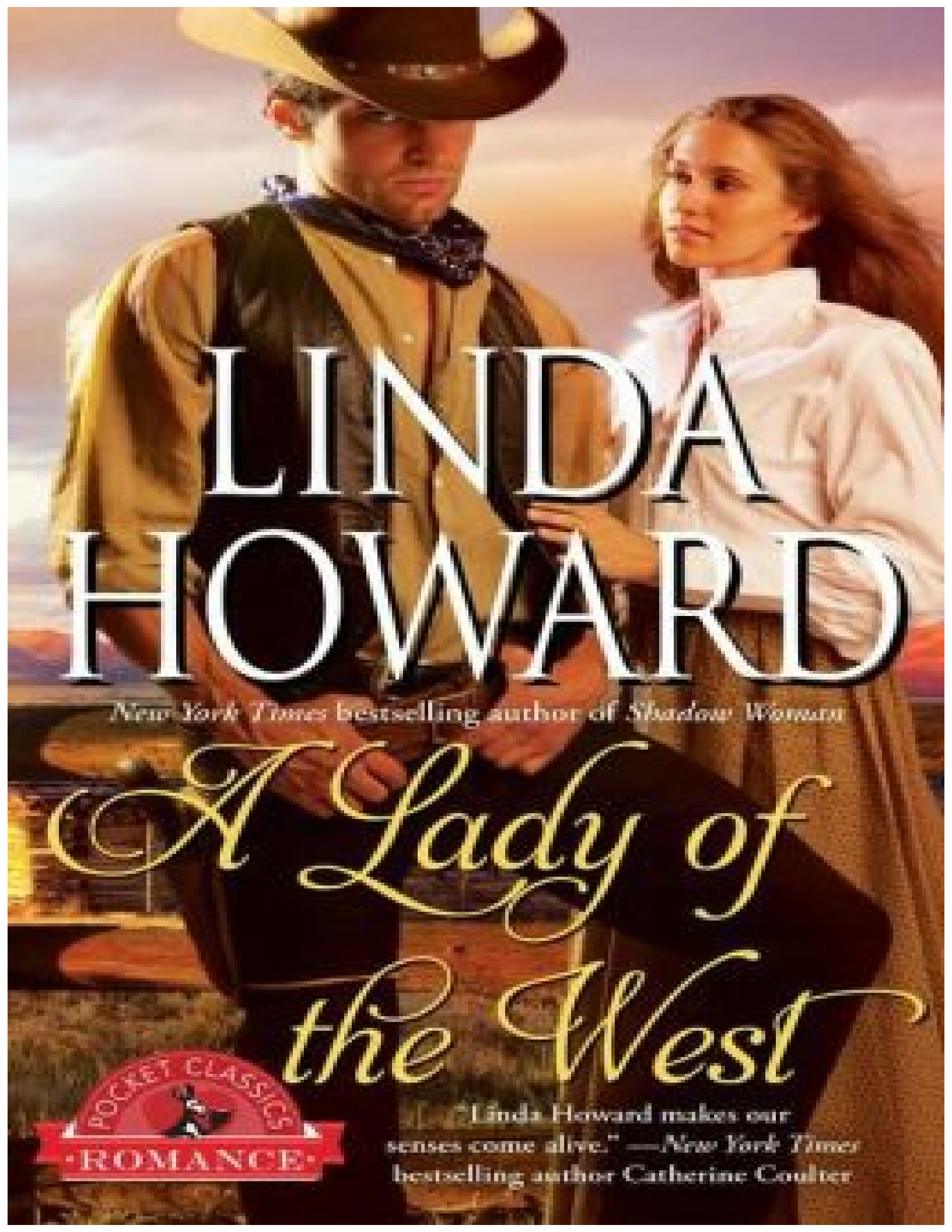
LINDA HOWARD

New York Times bestselling author of *Shadow Woman*

A Lady of the West

"Linda Howard makes our
senses come alive." —*New York Times*
bestselling author Catherine Coulter

LINDA HOWARD

New York Times bestselling author of *Shadow Woman*

A Lady of the West

"Linda Howard makes our
senses come alive." —*New York Times*
bestselling author Catherine Coulter

Cô gái miền viễn Tây

Linda Howard

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Mở đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

MỤC LỤC

Mở đầu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Mở đầu

Mảnh đất vốn sinh ra đẹp phi thường, có lẽ đó là lí do tại sao những người di cư sớm nhất từ đại lục chọn nơi đây làm nơi định cư. Hai mươi lăm ngàn năm sau, thêm hay bớt một vài thế kỉ, nó được gọi là New Mexico, một cái tên hoàn toàn bắt nguồn từ vẻ đẹp ma thuật của những cánh rừng cổ trên dãy An-pơ nơi phương Bắc, nơi được điểm xuyết với băng tuyết, mặt hồ tinh thể lấp lánh và những đỉnh núi cô độc cùng những triền cỏ thôn dài. Không khí trong lành sẽ vuốt ve cả đôi mắt và tâm hồn, và bầu trời ngập nắng luôn luôn tràn đầy sắc màu.

Những người đầu tiên sinh sống tại nơi đây về sau được người da trắng gọi là người da đỏ, họ đã phát triển một cách thịnh vượng trong hàng ngàn năm trên chính mảnh đất này. Nhưng khi người Tây Ban Nha đến cùng lính mặc áo giáp, mũi giáo bằng thép, ngựa hung tợn để đào bới các mỏ vàng trên mảnh đất giàu có này, chúng đã đòi hỏi chính trái đất cho tổ tiên của chúng. Như một phần thưởng cho kẻ đô hộ, vua Tây Ban Nha cấp cho chúng những vùng đất hoang dã nơi chúng đã chiếm đóng với khế ước đầy đủ.

Một trong những tên Tây Ban Nha xâm lược đầu tiên là Francisco Perantal, một kẻ cao ráo lạnh lùng với đôi mắt xanh lá hung dữ. Hắn đánh dấu những vùng đất mà hắn gọi là của hắn rồi bảo vệ nó bằng máu của hắn. Hắn đã dựng lên một ngôi nhà bằng gạch và gửi tới Tây Ban Nha cho người phụ nữ dịu dàng sinh ra đã chấp nhận là vợ hắn.

Họ chỉ có duy nhất một đứa con, một đứa con trai. Nhưng hắn đã có một đứa con trai thế nào? Juan Peralta đã mở rộng lãnh thổ của cha, sở hữu rất nhiều vàng bạc, ngựa và lâu đài, và thật sự trở nên giàu có. Trong bước ngoặt của đời mình, hắn đã lấy một cô dâu từ Tây Ban Nha, người phụ nữ đã chiến đấu bên cạnh hắn trong lúc người da đỏ tấn công và thuổng từ hắn ba đứa con, một trai hai gái. Vì gia đình, hắn đã xây một căn nhà mới tuyệt hơn nhiều so với căn của cha hắn. Căn nhà của hắn là sự kết hợp hài hoà giữa những ô cửa hình vòng cung, những bức tường trắng mát lạnh và sàn nhà lát gạch men đen với những bông hoa thơm ngát đã nở ở sân trong.

Con trai của Joan, cũng tên là Francisco như người ông, đã làm việc chăm chỉ hơn ngoài sự giàu có của nông trại. Nhưng người vợ mỏng manh của anh đã chết sau sáu tháng từ lúc sinh đứa con đầu tiên của họ, một đứa con gái. Người chồng đau thương không bao giờ kết hôn lần nữa và hết mực yêu thương đứa con gái, Elena, như một điều quý giá nhất trong cuộc sống của anh.

Vào lúc đó, năm 1831, những người Mỹ đã lan rộng ra khắp miền Tây, trải dài từ Texas. Hầu hết họ đều là những kẻ phiêu bạt hay những người dân tộc, một số là những nhà thám hiểm. Không có nhiều người ở đợt đầu tiên, nhưng ngày càng nhiều người trong số họ đã đến,

những kẻ cứng cỏi không ngừng nghỉ đã không bao giờ quan tâm đến vẻ đẹp tuyệt vời của vùng đất. Francisco nhìn xuống những người Mỹ thô lỗ và đã cấm Elena không được nói chuyện với bất kì ai trong số họ.

Nhưng một trong những người Mỹ, Duncan Sarrat, người không hề chú ý đến cái chỉ dụ ấy của Francisco. Khi anh nhìn thấy Elena Paralta xinh xắn, anh đã đem lòng yêu cô. Tệ hơn, cô cũng đã đem lòng yêu anh. Francisco đã tức giận, ông đã dọa dẫm, thậm chí hăm dọa cả con gái ông và tay người Mỹ. Nhưng ông đã tặng cho Elena nhiều năm được nuông chiều trong tình thương, điều đó đã lấy đi những cơn giận dữ nặng nề của ông. Elena đã có tay người Mỹ của cô.

Và cô đã làm, cô đã kết hôn với tay người Mỹ đó với sự chấp thuận bất đắc dĩ của Francisco. Không phải là một tên ngốc, tuy nhiên, Francisco nhìn nhanh vào những gì Duncan Sarrat có, có lẽ, chỉ là những gì mà Elena cần để bảo vệ gia sản thừa kế của cô. Tay người Mỹ mắt xanh lá là một người đàn ông biết cách chiến đấu và bảo vệ những gì là của mình.

Francisco đã không sống đến lúc thấy cháu ngoại mình ra đời. Ông qua đời vào năm sau, năm 1832, và Duncan Sarrat đã trở thành kẻ thống trị những vùng đất của nhà Peralta. Anh ta đã trở thành một kẻ thống trị độc đoán rồi sẽ được biết đến với cái tên “Vua” Sarrat. Và nó đã xảy ra, thật dễ dàng vào đêm nó đến, vùng thung lũng sâu này đã được biết đến với cái tên Vương quốc của Sarratt.

Những người kế thừa vương quốc đã được sinh ra, một đứa con trai, Jacob và hai năm sau là một đứa con trai khác, Benjamin. Những cậu bé sống trong ngôi nhà tuyệt đẹp được xây bởi người ông tuyệt vời của họ. Họ chơi đùa trên nền gạch đen mát lạnh, lúc lắc trên những ban công ở sân sau, vật lộn và chiến đấu như hai chú hổ con, và học cách để yêu từng inch của vương quốc sẽ là của họ.

Nhưng vào năm 1845, những người Mỹ đã tạo nên một cuộc chiến với Mexico. Cuộc chiến không chạm đến nhà Sarrat đầu tiên, họ ở quá xa ở phía bắc. Nhưng kết quả của cuộc chiến đã khiến Mexico sát nhập vào Hợp chúng quốc với những vùng đất đáng yêu và tuyệt vời mà người Mỹ đã thiết kế lại và gọi chúng với tên Hạt New Mexico. Với sự mau lẹ của ngòi bút, những người nhà Sarrat đã sống trên đất Mỹ.

Hợp chúng quốc không thừa nhận sự cấp phép của chính quyền đã bị thay thế. Những địa chủ Tây Ban Nha cũ đã sống trên những lãnh địa được cấp phát của họ hàng trăm năm hay hơn thế, rồi đột nhiên họ bị tống ra khỏi nhà - tất nhiên, một cách hợp pháp. Họ có thể có lại nó bằng cách cung cấp cho nó, nhưng họ không biết điều đó. Duncan Sarrats, người sống biệt lập trong vương quốc thung lũng rộng lớn không biết. Nó cũng không có gì khác biệt hơn. Bất kì ai muốn cướp đoạt vương của của Sarrats khỏi ông ta đều sẽ phải chiến đấu đến chết để làm được điều đó.

Âm thanh của những khẩu đại bác đánh thức cậu bé. Cậu bật dậy trên giường và lau mồ hôi, giờ là năm 1846, cậu đã làm mười ba năm công việc của một người đàn ông ở nông trại cho những phần tốt hơn của hai năm sau. Bất kì cái gì mà cậu lo sợ, cậu không định nằm giấu

mặt trong giường như một đứa trẻ.

Cậu nghe thấy những tiếng người chạy, tiếng la hét thất thanh trong nhà giống như ở sân sau. Cậu có thể nghe thấy giọng cha cậu đang hét lên yêu cầu. cậu nhanh chóng xỏ chân vào boots, chui vào chiếc áo ngủ ướt đầm mồ hôi và chạy ra ngoài hành lang. cậu va phải em trai cậu, người vừa mới nhào ra khỏi phòng ngủ của mình. Cậu trấn an cậu em trai, người đang hỏi: “Có chuyện gì không ổn ạ?”

“Anh không biết”, cậu nhảy khỏi bức tường với em cậu ở dưới chân.

Họ nghe thấy một tiếng súng nổ ở dưới tầng, bên trong căn nhà của họ. Có một thoáng im lặng, rồi sau đó là những tiếng ầm ĩ vang dội xuyên qua trần nhà cao ngất. Các cậu bé tự động nấp vào bên trong.

“Duncan!” Mẹ họ, Elena, nhào ra khỏi phòng ngủ để chia sẻ với chồng mình. Một sự sợ hãi nguyên sơ ở trong giọng của bà lúc bà gọi tên chồng mình, người đang ở dưới tầng. Bà nhìn chăm chăm vào những đứa con trai và chộp lấy chúng lại gần mình: “Ở nguyên đây”, bà yêu cầu.

Cậu bé 13 tuổi đã thật sự cao hơn hẳn người mẹ. “Con sẽ đi giúp cha”, cậu nói với bà rồi chực chạy xuống tầng.

“Không”, bà túm lấy vai cậu, “ở yên đây! Mẹ yêu cầu con đấy. Hãy chăm sóc em con. Mẹ sẽ xuống dưới tầng với cha con xem có chuyện gì xảy ra rồi sẽ quay lại nói cho con. Hứa với mẹ! Hứa với mẹ con sẽ ở yên đây.”

“Con có thể tự chăm sóc mình”. Cậu con trai nhỏ tuổi hơn của bà tự dấm vào hàm mình, trông cậu dữ dội hết như người anh. Bà nhìn chăm chăm vào cậu trong một giây, vuốt ve tay bà trên khuôn mặt cậu.

“Ở yên đây”, bà thì thầm và chạy đi.

Họ đã không bao giờ nghe theo lời yêu cầu của bà. Họ đứng trong hành lang, lo lắng vì họ không biết chuyện gì đang xảy ra và giận dữ vì họ muốn trở thành một phần trong đó. Tiếng súng nổ đoàng phát ra từ một viên đạn và tiếng răng rắc của khẩu súng vang lên xuyên qua căn nhà rộng lớn. Căn nhà vang đầy những tiếng la hét và chửi rủa phía dưới, tiếng bước chân chạy và thủy tinh rơi vỡ. Rồi một tiếng hét vang lên xuyên qua sự ồn ào. Một tiếng rít tăng dần, rồi đến tiếng nứt gãy thô sơ và tiếng rên rỉ sâu lắng. đó là mẹ của họ.

Cậu bé lớn hơn lao đến chỗ cầu thang, nhưng bất chợt một ý nghĩ cản trở ngăn những bước chân thành thịch của cậu lại. cậu nghiêng người về phía sàn nhà, tựa đầu lên lan can cầu thang để cậu có thể thấy được cái gì đang diễn ra.

Một người đàn ông đang nằm dài phía lối vào phòng nghe hát, chỉ có thể thấy được phần đầu của người đó từ chỗ ông ta nằm. Mặc dù một nửa khuôn mặt của người đó bị che khuất,

cậu bé cũng có thể nói rằng đây chính là cha cậu. Một luồng cảm giác lạnh rợn người lan dần khắp cơ thể cậu. Mẹ cậu đang quăng mình trên cơ thể của cha và rên rỉ một cách lạ thường. Như cậu thấy, một gã đàn ông chìa tay ra và tóm lấy vai mẹ cậu. Khi gã làm vậy, ánh đèn soi thẳng vào khuôn mặt của gã. Cậu bé đông cứng người lại. Đó là Frank McLain, một trong những người làm của cha cậu.

“Tìm mấy thằng nhóc đi”, giọng McLain thấp nhưng cậu bé có thể nghe thấy hẳn: “Phải chắc chắn là chúng đã chết hết”.

Elena rít lên và quăng mình về phía hẳn, móng tay bà cào cấu khuôn mặt hẳn. McLain ghê tởm, hẳn kéo tay mình ra và đâm vào một bên đầu bà làm bà ngã dúi xuống sàn. “Tìm mấy thằng nhóc đi”, hẳn nói lại và bẻ cong bà.

Cậu bé trườn về phía sau và tóm lấy em trai mình. “Chạy đi”, cậu rít lên.

Ngôi nhà này là của họ, họ biết rõ từng inch của nó. Sự hiểu biết này đưa họ đến căn phòng đầu tiên mà họ tìm kiếm, không phải là trở lại phòng ngủ của họ, mà là phòng khách, nơi có một cái ban công nhỏ dẫn ra sân trong.

“Anh sẽ đi trước”, cậu bé lớn hơn nói và nhảy qua cái ban công. Cậu nắm chặt cái hàng rào sắt màu đen rồi thả xuống cho đến khi cậu sang được phía bên kia, rồi buông hẳn ra. Nó chỉ cao khoảng 6 feet (hơn 1m8), một thứ mà họ đã làm ra trong những trò chơi om sòm của họ. cậu rơi vào vùng ánh sáng như một con mèo và ngay lập tức nhảy vào bóng tối của một bụi cây dựa vào bức tường. chỉ có một tiếng động nhẹ và em trai cậu cùng tham gia.

“Có chuyện gì vậy”, cậu bé nhỏ hơn thì thầm.

“Cha đã chết. McLain đã làm chuyện đó. Hẳn đã bắt mẹ.”

Vẫn còn vài tiếng súng lác đác vang lên, những hoàng thân của Duncan và nhà Peralta đã thử chiến đấu. Các cậu bé rón rén dưới chân tường trong bóng tối. Những khẩu súng trường có ở trong bài học của họ, hàng ngày họ vẫn được tiếp xúc và lau chùi chúng. Họ phải tìm nó. Luồng hơi lạnh vẫn lan toả khắp người cậu bé lớn hơn, cậu giữ ánh nhìn vào người cha nằm dưới sàn nhà tối đen với một nửa khuôn mặt bị che khuất. Tiếng la hét của mẹ cậu vẫn xuyên qua màn đêm lạnh lẽo.

Họ trườn vào nhà bếp. Bên trong, tiếng hét của mẹ tràn vào làm tai họ đau đớn. Bà vẫn đang ở trong phòng giam, và họ cũng có thể nghe thấy tiếng làm bầm chửi rửa. Cậu bé biết, và cậu cảm thấy buốt lạnh hơn. Cậu chỉ mới 13 tuổi, và cậu biết. Cậu đứng dậy trên chân mình và di chuyển nhẹ nhàng như một con báo trẻ. Cậu thấy một ánh thép lóe lên trên bàn bếp, và tay cậu tự động nắm chặt lấy con dao làm bếp lưỡi dài.

Tiếng la hét giờ chỉ còn là tiếng rên rỉ và trở nên yếu dần. Khi đi tới phòng giam, cậu trông thấy McLain đang quỳ giữa hai chân Elena và kéo ra khỏi người bà. Quần lót kéo tụt xuống đến quá hông, dương vật co rút của hẳn ẩm ướt bóng nhẫy. Khẩu súng của hẳn vẫn ở trên tay. Với

một nụ cười uể oải, hấn ấn nòng súng vào đầu của bà và bóp cò.

Một tiếng rú nghẹn lại ngang họng của cậu bé, nhưng giờ cậu đã trở nên lạnh băng một cách trống rỗng. cậu nắm chặt lấy con dao, nhắm kĩ, cậu đã có kinh nghiệm sau nhiều năm chơi nó. McLain chỉ nhìn thấy một chuyển động nhẹ trong màn đêm, và hấn lập tức tránh né, chỉ vừa đủ để mũi dao đâm vào vai thay vì ngực hấn. Hấn gào rống lên kêu cứu và cố gắng vùng vẫy trên chân mình ngay khi sức nặng của cậu bé đánh bật lưng hấn xuống sàn. Cú va chạm mạnh làm hấn rú lên vì đau đớn, sàn nhà lạnh ngắt cọ vào con lừa trần trụi của hấn. Cậu bé vùng mạnh con dao, và lưỡi dao đâm máu chém xuống, nhắm thẳng vào chỗ kín áo phông ra của hấn. McLain la hét và cố gắng lặn ra xa. Sự di chuyển của cơ thể hấn làm chệch hướng con dao chỉ đủ để nó khoét một rãnh nông trên bắp đùi của hấn. Với một tiếng gào dữ dội, cậu bé rút con dao ra và thử lại, lần này với một tiếng rống, hướng sang phía di chuyển của vai hấn. Con dao lấp lóe với ánh bạc và đỏ tươi, và McLain cảm thấy nóng, bỏng rát, đau đớn nghệt thở khi lưỡi dao thép chém vào túi quần của hấn.

Hấn rít lên, điên cuồng với cơn đau và nỗi sợ. Hấn lặn ra xa và cố gắng đá loạn xạ ngẫu lên, nhưng chân hấn giờ là một mớ hỗn độn với quần lót của hấn. Trước đó hấn chưa bao giờ biết hoảng sợ, nhưng giờ nó đã đông lại cùng với máu của hấn. Hấn không thể ngừng la hét om sòm khi cố gắng tránh khỏi mũi dao. Trong ánh đèn lập lòa, hấn chỉ thoáng thấy khuôn mặt của cậu bé, và nó thật hoang dại.

“Tao sẽ cắt cái của nợ khốn kiếp của mày xuống và cho mày ăn nó”, cậu bé thì thầm man rợ, và McLain nghe thấy cậu mặc cho những tiếng ồn the thé trong tiếng la hét của hấn.

Một tiếng súng đinh tai vang lên, cậu bé nhanh chóng tránh qua một bên. Con dao rơi lách cách xuống sàn, nhưng cậu bé không cúi xuống. Cậu lúng túng bò về phía bếp, và một cậu bé khác, bé hơn, đang lao tới để giúp cậu.

“Giết chúng”, McLain rít lên, chộp lấy cái quả bóng của hấn bằng cả hai tay. “Giết những thằng con hoang nhãi nhép ấy”.

Hấn lặn trên sàn, nòng súng vẫn ở quanh đầu gối, hấn cầm thù con chó con của Sarratt cho đến khi hấn gần như chán đến tận cổ. Hấn rên rỉ, hoảng sợ di chuyển đôi tay và nhìn xuống cái thiệt hại mà con dao đã gây ra, nhưng máu vẫn đang nhỏ giọt từ giữa chân, và hấn nhận thức được rằng hấn có thể mất máu mà chết. Vẫn thút thít, giãy giụa, hấn nâng một bàn tay đầm máu của mình lên và rên rỉ ầm ĩ. Dương vật của hấn vẫn ở đây, nhưng phần bên trái trong cái chùm quả đã trở thành một mớ hổ lốn. Hấn không biết hấn đã mất hòn cà trái hay chưa nữa? Mẹ kiếp thằng nhóc, nó đã gần như thiến hấn! Hấn đã lau chùi cái bộ mặt của nhà Sarratt, hấn lột bỏ quần áo của cậu bé rồi vứt cậu lại cho lũ chim ó. Có vẻ như hấn đã làm xong tất cả những gì hấn muốn làm, nhưng hấn biết hấn sẽ không bao giờ quên được nỗi sợ đến nghệt thở và cơn đau, sự nhục nhã của việc bò trên sàn, cách cái nòng súng của hấn rớt xuống khi con dao lao tới và chém xuống.

Cậu bé thả mình trong cái hang nhỏ mà cậu đã khám phá ra cách đây năm năm, nằm ở rìa

bắc của vương quốc Sarratt. Con đau lăn qua người cậu bé lớn hơn, rung lắc, khiến cậu nghiêng chặt răng trong sự cố gắng để kèm giữ tiếng rên rỉ của mình. Em cậu vẫn nằm đây, vẫn đang nằm, bên cạnh cậu. Cậu rên rỉ trong cố gắng nhắc vai lên và đặt tay cậu lên ngực người em trai để cảm thấy nhịp thở của nó.

“Đừng chết!”, cậu thì thầm vào bóng đêm lạnh lẽo, dù cậu biết em cậu đã bất tỉnh. “Đừng chết. Không phải bây giờ. Chúng ta còn phải giết McLain.”

Em trai cậu đã bị trúng một viên đạn bên sườn trái. Cậu bé lớn hơn không biết bọn cậu đã trốn thoát như thế nào, nhưng giống như những con thú bị thương, họ lặng lẽ trườn vào bóng tối. Cậu bị hai vết thương, một vết ở đùi phải, một vết khác ở phần mềm chỗ thắt lưng. Máu ướt đầm áo và quần lót, cậu có thể thấy mình đang yếu dần đi. Đầu cậu trở thành một vùng trắng xóa với cơn đau và sự mất máu.

Rồi cậu lờ mờ nhận ra họ có thể chết ở đây.

“Không”, cậu nói rồi nắm lấy cơ thể tĩnh lặng của em mình lần nữa, “Mặc xác chúng. Chúng ta phải có được McLain. Không còn gì quan trọng nữa. Anh thề đấy.”

Chương 1

Tay đại gia Frank McLain nhảy ra ngoài ánh sáng và nhìn cỗ xe độc mã đang đến gần, đôi mắt hắn nheo lại với sự mong chờ.

Cô cuối cùng cũng đã ở đây. Cảm giác hả hê dữ dội tràn ngập khắp người hắn. Trước đây hắn chưa bao giờ đủ tốt, nhưng giờ đây, một Waverly đáng nguyên rửa sắp trở thành vợ hắn. Mẹ cô ta còn là người nhà Creighton- Margarret Creighton - và cô ta có cái vẻ ngoài của một Creighton, với tất cả sự nhọt nhọt thanh nhã và cái khung xương quý tộc ấy.

Victoria Waverly. Trước chiến tranh thì gia đình cô sẽ nhổ nước bọt vào mặt hắn. Nhưng giờ đây, hắn sắp kết hôn với cô bởi vì hắn có tiền còn bọn họ thì có một cái dạ dày trống không và huyết thống hoàn hảo. Chiến tranh và nạn đói đã tạo nên một sự cân bằng tuyệt vời nhất của thế giới. Những người nhà Waverly và Creighton đã không nhắm mắt cho qua hai lần trước đám cưới của con gái họ với hắn trong sự đổi chác cho một cuộc sống thoải mái hơn.

Hắn rõ ràng có thể chờ đợi. Hắn đã giật được vùng đất này từ tay của bọn Sarratt bằng máu, cái chết và những mảnh ruột trong sạch, và biến nó trở thành của hắn. Hắn giờ đã sở hữu đất đai nhiều hơn bất cứ điền chủ phương Bắc nào từng có, khiến tên hắn trở thành chủ thanh toán trong lãnh thổ của mình. Hắn có nhiều lâu đài và người làm thuê hơn bất cứ ai quanh đây, và mọi thứ vẫn là chưa đủ. Hắn chưa bao giờ quên thứ mà hắn muốn hơn bất cứ cái gì trong đời hắn, và đó là một quý cô, một quý tộc thật sự để cùng chia sẻ cái tên của hắn. Trước đây, hắn không hề có bất cứ hy vọng nào nhưng sau chiến tranh, hắn đã quay lại Augusta, quay trở lại thị trấn nơi hắn trưởng thành như một kẻ da trắng rác rưởi tội nghiệp bị khinh miệt. Hắn đã tìm kiếm một người phụ nữ hoàn hảo cho giấc mơ của mình, và hắn đã tìm thấy Victoria. Tim hắn đập nhanh hơn khi nghĩ về cô. Hắn đã đợi cô bốn tháng, và giờ cô đã ở đây. Họ sẽ kết hôn vào tối kia.

Một người đàn ông đứng cạnh hắn di chuyển để có tầm nhìn tốt hơn: “Ai ở trên xe ngựa với cô ấy vậy?”

“Em gái và em họ của cô ấy, Emma Gann, cùng đến với cô ấy”, McLain trả lời. Hắn không quan tâm cô đã mang theo ai trong gia đình. Phần nào hắn thích cái ý tưởng của việc họ ở bên dưới mái nhà của hắn. Đàn ông trên khắp vùng đất hầu như chắc chắn sẽ ve vãn họ. Phụ nữ da trắng vẫn là một vật hiếm, và những quý cô thực thụ thì quý như vàng. Hắn chợt có những ý nghĩ thú vị về mối thông gia có thể đạt được bằng những cuộc hôn nhân thuận lợi với hai cô gái trẻ. Nhờ trời, hắn đã xây dựng được một đế chế sẽ làm cho bọn Sarratt trông giống như những tay nông dân chân đất mắt toét rẻ mặt. Hai mươi năm đã qua kể từ khi hắn giết kẻ cuối cùng trong chúng và chiếm lấy vùng đất, nhưng hắn vẫn ghét cái tên đó. Duncan Sarratt đã luôn

nhìn hắn như thể hắn là một tên rác rưởi, và con chó cái Elena đóng kịch như thể hắn làm bẩn cái không khí mà ả thở. Nhưng hắn đã tóm được cả hai bọn chúng, bắt chúng trả giá và giờ thì hắn sống trong ngôi nhà của Sarratt. Không, mẹ kiếp. Đây là nhà của hắn, chỉ như một phần đất của hắn. Ở đây không còn tên Sarratt nào nữa. Hắn chắc chắn về điều đó.

Nửa tá đàn ông đang đứng cạnh hắn chờ chiếc xe ngựa đang lăn bánh dần dừng hắn.Ồ, thì thoảng có vài người da trắng ở Santa Fe đến đây nếu họ không quản đường xa, nhưng tất cả phụ nữ trong nông trại hay bất cứ đâu đều ở gần Mexican. Một vài phụ nữ da trắng ở Santa Fe không phải vợ của quân nhân hay chủ nông trại. Những người phụ nữ đang đến đây có thể coi là những phụ nữ tốt, nhưng chỉ mình vợ hắn sẽ bị cấm lui tới cửa hàng. Chết tiệt, tất cả họ đều biết hắn. Nếu hắn muốn cày em vợ, hắn sẽ làm và không bao giờ nghĩ lại lần hai. Nên giờ họ đang nhìn chiếc xe ngựa dừng lại với đôi mắt nóng bỏng, ngạc nhiên vì vẻ đẹp của người phụ nữ, và không gì là quan trọng nữa.

Will Garnet dẫm chân trên nền đất. “Ông chủ hành động như một thằng điên khi liên quan tới người phụ nữ này”, anh ta khẽ nói, “trí tuệ của ông ấy chẳng hơn gì một cái đuôi nhặng xỉ”.

Một vài người đàn ông nghe thấy anh, đồng ý nhưng không nói gì. Chỉ hai người ở đây là miễn nhiễm với sự giận dữ của ông chủ. Và Will Garnet là một trong số đó. Anh đã gần 40, với mái tóc đen hơi xám hai bên thái dương, và là một trong những người đầu tiên làm việc cho ông chủ. Anh là người quản lí của hắn và anh đẹp đẽ như anh muốn, nhờ phúc lành của ông chủ. Họ nhẹ nhàng đi quanh hắn và để một người đang đứng trong nhóm đó ở lại, anh ta có cái tư thế thư giãn và đôi mắt lạnh bên dưới vành mũ. Jake Roper mới chỉ đến nông trại vài tháng, nhưng anh ta cũng miễn nhiễm với sự giận dữ của ông chủ.

Tất cả họ đều được thuê để làm người chăn bò hay những cao bồi, nhưng sự thật, một vài người trong số họ được thuê để sử dụng sự khéo léo của họ vào việc giám sát nhiều hơn. Một người đàn ông trông giữ của cái là những gì mà McLain cần để tránh khỏi những kẻ thù của hắn. Không chỉ vậy, mảnh đất bao la của hắn có thể bị đe dọa bởi cuộc tấn công nhẹ nhàng và nhanh chóng từ những người Commanche. Vậy nên McLain đã xây dựng một đội những tay súng bí mật như một vũ khí, và Jake Roper là người nhanh nhất trong số đó. Chưa kể đến những tay súng khác bảo vệ hắn từ xa. Garnett có thể nhanh như chớp trong vòng bán kính một dặm, nhưng Roper thì lại có thể xuyên thẳng qua chúng. Garnet có thể đâm sau lưng người khác, còn Roper thì dẫm đạp lên cuộc sống của người khác chỉ đơn giản như dẫm lên một con rệp.

Roper là một điều thú vị nho nhỏ với phụ nữ. Ông chủ như một thằng điên bên cạnh anh ta, nhưng điều đó không hề làm phiền Roper. Anh trao cho ông chủ mình những cái liếc xéo, nhưng sự khinh miệt thì được giấu kín bên trong đôi mắt lạnh lùng. Những người hâm mộ, những quý cô mũi cao phương bắc không thật đặc biệt, không nếu họ không cưới McLain. Anh có một ý nghĩ hay ho về những gì người phụ nữ đó đang mắc vào. Nhưng cô ta đã chọn đến đây, cô ta có thể làm những điều quái lạ chết tiệt để lấy được thứ tốt nhất tại đây.

Khi chiếc xe ngựa đến gần mặt tiền ngôi nhà, nó dừng lại và McLain nhảy ra trông đợi. hắn

đưa tay ra để giúp một trong những người phụ nữ xuống xe. “Victoria!”

Cô đứng yên, thay vì đưa tay cho McLain để hấn giúp cô xuống xe, cô đặt một bàn tay đẹp đẽ của mình lên cẳng tay hấn, và nhảy xuống. “Ông chủ”, cô nói bình tĩnh và gỡ tấm mạng che từ mũ ra.

Ấn tượng đầu tiên của Roper về khuôn mặt của cô là trông nó giống như một con búp bê sứ vô hồn, quá đứng đắn và không hề sôi nổi. Hah, một quý cô, đúng vậy, tất cả mọi con đường đều dẫn đến người thiết kế đăng ten, và chúa sẽ ngăn cấm bất cứ gã đàn ông nào nhìn họ. Tóc cô ta màu nâu sáng, và giọng cô ta thấp, nghe như một lời ban phúc, the thé, một phụ nữ kêu la thất thanh làm anh ghê tởm.

Người phụ nữ tiếp theo bước xuống, cũng với một bàn tay nhẹ nhàng đặt trên cẳng tay của McLain, trông khá dễ đoán với mái tóc nâu đen và đôi mắt nâu. Nhưng Roper nghĩ cô có một nụ cười ngọt ngào. Anh quan sát vẻ ngoài của cô. Chắc đây là cô em họ.

Người tiếp theo không cần chờ được giúp đỡ, mà nhảy ngay xuống đất với một tiếng tíu tíu thích thú. Cô kéo giạt mũ trùm của mình xuống, và xoay tít nó trên một dây quai. “Ồ, mọi thứ thật đẹp”, cô thốt lên và nhìn ra xung quanh với đôi mắt mở rộng.

Đứng cạnh Roper, Garnet cứng lên và nguyên rửa dưới hơi thở của mình. Cô ấy có vẻ là một cô gái trẻ hơn là một phụ nữ, nhưng cô có một vẻ đẹp choáng ngợp. Tóc cô là một dải xoắn nâu, và cô có một đôi mắt to màu xanh đen. Roper chắc cô sẽ trở thành nguyên nhân cho nỗi phiền muộn giữa những người đàn ông trong nông trại. Người em gái cũng rất xinh đẹp nếu để cô lại một mình.

“Garnet, Roper!!”

Tất cả họ đều nhảy về phía trước, mặt ngây ra. Ông chủ thì rạng rỡ như một thằng đàn khi hướng về phía họ, “Victoria, em yêu, đây là hai cánh tay phải của anh. Will Garnet là người quản lý của anh và Jake Roper chắc chắn sẽ khiến chúng ta an toàn ở đây. Nào các chàng trai, đến chào vợ sắp cưới của tôi đi nào, cô Victoria Waverly.”

Đôi mắt của Victoria không thể hiện điều gì khi cô duyên dáng đưa bàn tay đeo găng thon thả của mình về phía người quản lý. “Ông Garnet”, cô thì thầm.

“Quý cô”, anh ta đón lấy tay cô, nâng nó lên rồi hạ xuống một cách khiến cô rụt tay lại lo lắng. Cô bắt gặp cái nhìn chăm chăm của anh ta và thật không dễ dàng gì để nhìn vào mắt anh ta, nó bèn bẹt và lơ dờ, như một con rắn vậy.

Cô rút ngón tay ra nhanh nhất có thể, cố gắng cưỡng lại thôi thúc quật vào mặt họ bằng váy cô. Thay vào đó, cô quay sang một người đàn ông khác. “Ông Roper”.

Cô ngược nhìn anh ta và đông cứng lại. Chiếc mũ kéo trùm xuống tận mắt, nhưng cô vẫn có thể cảm thấy ánh nhìn sắc lạnh của anh ta hướng vào cô. Anh ta chậm rãi, thận trọng hạ thấp

cái nhìn xuống ngực cô rồi nhìn chằm chằm vào đó như thể sẽ giữ nguyên ở đó mãi, trước khi hướng mắt lên mặt cô lần nữa với ánh nhìn khinh rẻ.

Roper phớt lờ bàn tay đưa ra của cô mà chỉ đơn thuần nhấc vành mũ lên. Victoria buông thõng tay xuống và ngoảnh mặt đi, sự giận dữ của cô tăng cao. Nếu Garnet là ghê tởm, thì người đàn ông này là khủng khiếp. Khuôn mặt hắc không nói lên điều gì khi hắc nhìn cô với sự vô lễ rành rành, điều đó làm cô choáng váng. Không một ai, ngay cả những tên lính Yankee từng nhìn cô như vậy. Cô phải thu hết sự tự chủ của mình để giữ bình tĩnh khi quay sang người đàn ông mà cô đã băng qua 3/4 lục địa để kết hôn. “Nếu anh không phiền, ông chủ, chúng em muốn đi thay quần áo bây giờ. Bụi bẩn thật kinh khủng.”

“Tất nhiên, tất nhiên rồi! Carmita, hãy chỉ cho cô Victoria và các cô gái biết nơi họ có thể tắm rửa”. Giọng hắc cục cằn khi nói với những người hầu, và Victoria trao cho hắc một cái liếc nhanh. Cô chưa bao giờ thô lỗ với người hầu của mình. Nhưng người phụ nữ trung niên thấp béo trả lời mệnh lệnh của ông chủ mang một khuôn mặt phúc hậu bất diệt tự nhiên.

“Lối này ạ, thưa cô”, bà nói với một nụ cười ấm áp.

Victoria quay lại tìm em họ cô, Emma, đứng sát cô, nhưng em gái cô, Celia thì đang thờ thần ngắm nhìn những bãi nuôi gia súc. Victoria gọi cô, và cô nhún nhảy quay lại với khuôn mặt rạng rỡ thích thú, Victoria không thể quên cái cách mà hầu hết đàn ông ở đây nhìn Celia. Đàn ông luôn luôn nhìn Celia với sự ham muốn, nhưng những người này lại khác. Họ nhìn Celia như cách một con mèo có thể nhìn một con chuột vậy.

Victoria dẫn Celia vào ngôi nhà phía trước cùng cô, thật sự kinh ngạc vì cô đã làm những điều đúng đắn khi mang cô gái này theo. Ít nhất là ở Augusta, cô đã không thể giải quyết được những kẻ lạ mặt hung dữ.

Emma sóng bước cùng chị mình, và đôi mắt đen tròn của cô phản chiếu những cảm giác không hề dễ chịu. “Người đàn ông kia...” cô thì thầm.

“Đúng vậy”, Victoria nói.

Căn nhà đồ sộ được xây theo phong cách Tây Ban Nha, với những bức tường được làm rất dày và gạch men sáng bóng. Sự mát mẻ bao trùm lấy Victoria khi họ bước vào trong nhà, cô cảm thấy lâng lâng khi nhìn ra xung quanh. Những bức tường sạch sẽ và trắng muốt, những căn phòng rộng lớn sinh động với những tấm thảm tràn ngập màu sắc. Ở tầng hai, Carmita dẫn họ về phía cánh cửa đầu tiên thẳng hướng họ nhưng lại mở cánh thứ hai, ra hiệu cho Victoria tiến về phía trước. “Đây là phòng của cô, thưa bà chủ.” Bà nói.

Victoria hài lòng với những gì cô nhìn thấy. Sàn nhà được lát gỗ đen, những tấm rèm cửa và chiếc giường bốn cọc khổng lồ được đặt dựa vào bức tường bên trái. Ở bên phải là một tủ đứng lớn. Ở đây có một chiếc giá rửa với vòi nước và bồn bằng sứ trắng đơn giản, và một chiếc bàn trang điểm tuyệt đẹp. Bên dưới cửa sổ là một chiếc ghế dài, bắc ngang qua nó là một bộ kem màu. “Thật đáng yêu”, cô nói, một nụ cười rộng mở tới Carmita.

Celia xoay tròn quanh căn phòng, kéo theo là vạt váy xoay tít. “Một căn phòng dành riêng cho chị”, cô reo lên. Cô và Victoria đã chia sẻ phòng với nhau lâu như cô có thể nhớ, và đây là một sự xa xỉ không thể tưởng tượng được với cô. “Và Emma với em cũng sẽ có những căn phòng của riêng mình, đúng không ạ?”

Victoria nhìn vào Carmita, người vừa mới gật đầu đồng ý. “Ừ, tất nhiên rồi”, cô nói khi vuốt một mớ tóc vàng ra khỏi mặt Celia. Không, cô không thể có cách nào để Celia lại Augusta với bố mẹ họ, những người đang đau xót và buồn bã trước cái chết của đứa con trai duy nhất trong chiến tranh. Celia cần ánh sáng và tiếng cười. Cô muốn mang lại những thứ ấy cho em cô với tình yêu thương dạt dào. Nhưng cô chỉ là một cô gái yếu đuối và dễ bị tổn thương. Giống như những bông hoa trong nhà kính, cô cần sự nuôi dưỡng cẩn thận để có thể phát triển.

“Chúng tôi có thể xem những căn phòng tiếp theo không?”

Nụ cười của bà thật dễ lây, và Victoria cũng tự tạo ra một nụ cười của mình khi họ lũ lượt đi xuống hành lang. “Trong nhà có bao nhiêu phòng, bà Carmita?”

“Mười lăm, thưa bà chủ. Tám phòng ở tầng dưới. và bảy ở tầng trên.”

“Bà là quản gia à?”

“Vâng. Đây là Lota, đầu bếp và Juanna, con gái tôi, người giúp đỡ tôi trong nhà.”

Victoria bắt lấy cái nhìn thoáng qua của người phụ nữ trẻ khi họ đi đến.

“Juanna có phải người tôi đã nhìn thấy ở chuồng ngựa không?”

“Không, thưa bà chủ, đó là Angelina Garcia. Juanna không đến chuồng ngựa.”

“Angelina làm những việc gì?”

Carmita chỉ nhún vai mà không hề giải thích. Victoria ghi nhớ những điều sẽ hỏi về Angelina vào lần tới.

Căn phòng được chia cho Emma và Celia đồng nhất, vuông vức và giản đơn, nhưng có một sức hấp dẫn mê hoặc. Celia nhào lên giường, nhảy lên nhảy xuống trên đó, ngây ngất với vận may tốt đẹp này của họ, và đôi mắt của Emma cũng ánh lên niềm hân hoan yếu ớt trước những thứ tốt đẹp hơn những gì họ nhìn thấy lần cuối. Victoria cố gắng tập trung sự lạc quan của mình, nhưng thay vào đó tim cô chỉ có thể đập những tiếng chậm chạp nặng nề trong nỗi khiếp sợ. Cô sắp cưới Frank McLain, và chỉ có sự tuyệt vọng mang cô đến cảnh này. Hẳn ta có vẻ ngoài tốt đẹp, nhưng cô ngờ rằng cô sẽ không bao giờ có thể khiến bản thân mình cảm thấy thoải mái với hắn.

Ý nghĩ về việc kết hôn với hắn làm cô rung mình choáng váng. Hắn có một bộ ngực như cái thùng rượu và cái cổ mập mạp, giống như một con bò vậy, dù cho hắn không cao lắm. Sự kết

hộp đó làm hẳn như một con thú hung dữ. Victoria cảm thấy nghẹt thở trước cái ý nghĩ chia sẻ cùng một căn phòng với hẳn.

Cô mang Emma và Celia theo cùng với ý nghĩ họ cũng có thể được đảm bảo ăn mặc đầy đủ. Chiến tranh đã thay đổi họ, đúng vậy, trở nên nghèo khó, và ông chủ được xem là hi vọng duy nhất của họ. Nhưng sau khi gặp những người đàn ông đó - Garnet và Roper - và những người đàn ông khác đứng sau lưng họ với cái nhìn thích thú dễ sợ với Celia, cô phải nghi ngờ sự khôn ngoan của mình khi mang em họ và em gái theo cùng từ Angusta.

Roper đã nhìn chăm chăm vào cô với sự khinh rẻ trong đôi mắt lạnh lùng của anh ta. Cô rùng mình và quyết định là sẽ tránh xa người đàn ông này. Cô mừng là anh ta đã không đón lấy lúc cô đưa tay ra, và cô cũng mừng là anh ta đã không chạm vào cô. Cô thậm chí còn ngạc nhiên vì anh ta đã nhìn cô như thế, giống như cô là một thứ rác rưởi vậy. Chưa bao giờ trong hai mươi mốt năm cuộc đời cô từng bị bất kì ai cư xử giống vậy, cô là một Waverly, và mẹ cô là một Creighton, cả gia đình cô có thể kéo nguồn gốc của họ trở lại hàng thế kỷ với địa vị quý tộc Anh. Trước chiến tranh, họ đã ở trên đỉnh của xã hội. Trước chiến tranh...

Trước chiến tranh, tự cô nhớ lại, rất nhiều thứ đã khác. Cô đuổi thẳng vai ra. Cô đã đánh mất đặc ân của cuộc sống mà cô đã có khi sinh ra, với sự xa hoa, thoải mái và được bảo vệ trong cuộc sống giàu sang. Cô đã đi từ việc có tất cả sang chẳng có gì, nhưng cô đã đương đầu với nó. Cô đã giữ đầu mình ngẩng cao khi đói, khi những bộ váy của rách tả tơi và rùng mình vì lạnh, khi cô chỉ có duy nhất một chiếc giày đã thủng lỗ. Váy áo và giày chưa bao giờ là thước đo của sự tồn tại, và cô cũng chưa bao giờ tiếc nuối vì đã đánh mất chúng.

Những gì mà chiến tranh đã làm chính là phá vỡ gia đình cô, khiến một cô em gái ở đây, và một cô em họ ở đây. Chồng chưa cưới của Emma đã bị giết vào mùa đông đầu tiên, và tiếng vang của nỗi đau chưa bao giờ rời bỏ đôi mắt của cô. Mẹ của Emma, dì của Victoria, đã chết vào năm 63. Cô em họ đã đến sống cùng những người nhà Waverly. Rồi người anh yêu mến của Victoria, Robert, bị giết trong chiến dịch Wilderness. Cô cũng đã đánh mất luôn cả cha mẹ của mình. Họ vẫn còn sống, nhưng trái tim thì đã chết.

Victoria luôn biết Robert là một điều kỳ diệu, trung tâm của gia đình, nhưng cô chưa bao giờ ghen tị với anh, bởi cô cũng rất yêu anh. Cô và Celia đã yêu, hay ít nhất là cô nghĩ rằng họ đã yêu. Nhưng với cái chết của Robert, cha mẹ cô đã đau buồn cho đến khi không còn gì để lại cho những đứa con gái của họ.

Cô nghĩ về ngôi nhà mà cô để lại, ngôi nhà của cha mẹ cô đã bị khóa lại với vị đắng của những gì đã mất, và cô biết rằng cô không thể để Celia mười sáu tuổi ở lại đây một mình. Celia rất khác người và đôi khi những người khác sốt ruột vì cô. Tất cả cuộc sống của Victoria đều chạy giữa Celia và sự lo lắng, và cô sẽ không thể dừng nó lại ngay lúc này.

Carmita ngắt ngang mạch suy nghĩ của Victoria khi bà rời phòng Emma, “Ông chủ, ông ấy nói đám cưới sẽ được tổ chức vào tối nay. Cô đã có váy rồi, đúng không ạ? Tôi sẽ đi là nó.”

Tối nay! Một cơn rùng mình xuyên qua người Victoria. “Bà có chắc không?”

Người quản gia nhìn bối rối. “Tất nhiên rồi. Ông ấy đã báo cho cha cố, chính ông ấy đã tự nói với tôi vào sáng nay mà.”

Victoria không nói gì thêm với Carmita mà quay về phòng cô, nơi những chiếc va-li đã được chuyển đến. Với sự giúp đỡ của Emma, cô có thể sắp xếp lại mọi thứ cho đến khi họ tìm thấy chiếc váy (được trả bằng tiền của tay chủ nhà) mà cô sẽ mặc khi làm lễ cưới. Carmita đến lấy nó để đem đi là hơi.

Victoria bắt đầu lặng lẽ treo quần áo lên mắc. Emma cũng giúp cô, gấp và treo quần áo lên nhanh chóng.

Một lúc sau Emma nói: “Chị biết đấy, chị không cần phải làm thế. Chúng ta luôn có thể quay về nhà.”

Victoria dựa lưng vào giá treo đồ. “Bằng cách nào. Ông chủ sẽ không trả tiền để chúng ta quay về. Chị đồng ý với giao kèo, chị sẽ giữ nó.”

Emma ngừng treo chiếc áo ngủ bằng vải batit thanh nhã, cũng được mua bằng tiền của tay chủ nhà. Tất cả quần áo của họ đều mới và đều của hẵn, kể cả đồ lót. Đôi mắt của Emma ánh lên vẻ phiền muộn. “Có phải chúng ta đã phạm phải sai lầm khi đến đây không?”

“Chị hy vọng là không. Chị cầu nguyện là không. Nhưng những người đàn ông dưới tầng... cái cách họ nhìn Celia...”

“Ừ, em thấy rồi.”

Victoria đến bên cửa sổ. Mảnh đất này thật xinh đẹp, thật phi thường, nhưng xa lạ với mọi thứ mà cô từng biết. Cô đã mong đợi một nông trại hòa bình, yên lặng, và thay vào đó cô cảm nhận được một sự dữ tợn ngấm ngầm mà cô không thể giải thích. “Chị thấy không thoải mái”, cô thì thầm. “Một ấn tượng ngốc nghếch đúng không nào? Nhưng chị không thể mong đợi họ được trang bị vũ khí”.

“Địa hạt này vẫn là một nơi nguy hiểm. Em mong là hầu hết đàn ông ở đây đều có vũ khí.”

“Ừ, tất nhiên, chỉ có điều nó khác so với ở nhà. Những lính Yankee đều được vũ trang, nhưng điều đó đã được dự đoán.”

“Và trông họ không giống những tay súng mà chúng ta đã được nghe kể rất nhiều”.

“Hay được đọc qua những cuốn tiểu thuyết ba xu dễ sợ mà Celia mua ở Texas.”

Hai người phụ nữ trẻ nhìn nhau và mỉm cười, nhớ lại diện mạo tái mét của Celia trong đôi mắt tròn xoe. Tiếng cười của Emma làm cô bình tĩnh lại, nhưng cô không thể nào xua đuổi sự lo lắng của mình. Một nét ửng hồng e thẹn lan lên má khi cô quay trở lại với việc sắp xếp đồ đạc, và cô ném một cái liếc nhanh về phía Emma. Người em họ lớn hơn cô hai tuổi, và đã đính

ước. Có lẽ cô ấy sở hữu nhiều thông tin hơn là Victoria có.

“Chị lấy làm lạ nếu hấn sẽ ngủ ở đây.”

Emma nhìn ra xung quanh. “Cũng không hấn là vậy. Nếu hấn có ý định chia sẻ một căn phòng với chị, thì hấn sẽ không để chị ở căn phòng mà hấn ở chứ?”

Sự nhẹ nhõm suýt nữa làm đầu gối Victoria khịu xuống. “Ừ, chị nghĩ vậy.”

“Có lẽ căn phòng này được nối liền với phòng của hấn”, Emma nhấn mạnh.

Victoria đi đến chỗ nắm đấm cửa và xoay nó. Nó mở vào một căn phòng ngủ khác, rõ ràng đã có người ở. Cô nhanh chóng khép cửa lại. “Chị nghĩ đây là một căn phòng riêng”.

Ít nhất thì bây giờ cô cũng biết rằng họ không nhất thiết phải ở chung phòng, tạ ơn Chúa. Nhưng đó không phải là tất cả những gì làm phiền cô. Cô bận rộn treo những chiếc váy tinh tế và áo blouse lên mắc, những thứ mà cô đã khăng khăng mặc hàng ngày.

“Em có biết những gì sẽ xảy ra tối này không?” Cô nói bằng một giọng khe khẽ. “Sau khi bọn chị còn lại một mình?”

Tay Emma đông cứng lại, và cô cắn chặt môi mình. “Dì Margaret không nói với chị trước khi chúng ta đi à?”

“Không. Ngoại trừ việc đó là bốn phận của chị. Tất cả đều rất tuyệt nếu chị không biết “bốn phận” của chị là cái gì... Chị cảm thấy thật ngu ngốc! Chị nên hỏi cho rõ. Em đã đính ước rồi, dì Helen đã nói với em những gì?”

“Em cho là bà ấy nghĩ nên đợi đến trước đám cưới, bà ấy không nói bất kỳ điều gì với em hết. Những gì em nghe được ở trường...”

“Ừ, chị biết. Chị cho rằng chị cũng đã nghe thấy những điều tương tự, nhưng chị không thể tin rằng chúng là sự thật. Điều duy nhất mà chị biết là những người đã kết hôn sẽ ngủ chung giường.” Và có em bé. Cô rõ ràng phải kìm nén cơn rùng mình lại khi nghĩ về điều đó. Cô không muốn mang thai đứa con của tay chủ nhà, cô cũng không muốn sinh con chỉ vì hấn chia sẻ cùng một căn phòng với cô.

Emma cắn chặt môi lại và nghĩ về Jon, vị hôn phu của cô. Sau khi họ đính hôn, anh thường hôn cô theo cách mà cô biết là không đúng đắn. Nhưng kỳ diệu thay cô lại cảm thấy hạnh diện hơn là quở trách anh như cô phải làm. Anh ôm cô thật chặt và chạm vào bầu ngực cô. Anh đã sử dụng lưỡi anh khi anh hôn cô, nghĩ về lần đầu tiên đó làm cô choáng váng. Và khi anh giữ cô dựa vào anh thật chặt, cô cảm nhận được một vật cứng rắn bên trong quần anh, và theo bản năng cô biết nó đi đôi với việc diễn ra giữa một người đàn ông với vợ anh ta, thật bí hiểm, một ẩn số dễ sợ mà họ thì thậm say sưa ở trường học.

Jon. Nhiều năm qua đi từ cái chết của anh đã làm dịu đi nỗi đau buồn tàn bạo, nhưng đó

không phải là sự thương hại. Cô đã yêu anh, nhưng hơn cả là anh đã bắt đầu đánh thức cảm xúc tự nhiên của cơ thể cô theo một cách đã để cô lại với những cảm nhận về sự cô độc của mình sâu sắc hơn cả cô từng có. Im lặng, cô biết cô thà sống một mình còn hơn là phải trở thành người sẽ kết hôn với tay đại gia McLain đó.

Victoria thật sự là gia đình duy nhất mà Emma cố, mặc dù cô chưa bao giờ khép kín với chú và dì, và Celia, vui vẻ và đáng yêu, nhưng cô cũng chưa bao giờ có thể sẻ chia những kỷ niệm tuổi thơ như cô và Victoria đã từng, hay những trách nhiệm của tuổi trưởng thành. Cô siết chặt nắm tay mình và nhìn về phía người chị họ, người đã đồng ý kết hôn với McLain trong cuộc mua bán để bảo vệ gia đình mình. Mặc dù tất cả không khí mỏng manh quanh cô đã trở thành thép trong Victoria, cùng với cả sự quyết tâm dữ dội nữa, Emma biết hơn bất kì ai rằng đó là Victoria, người đã tìm mọi cách để giúp họ có thể trả các chi phí trong hai năm kinh hoàng trước khi không một người miền nam nào có đủ thức ăn. Victoria đã đổi chác và cần kiệm, dành nhiều giờ để cần cù chăm bón rau quả trong mảnh vườn ở sân sau. Giờ chị họ cô cần có thông tin, và sẽ không có vấn đề gì về việc mắc cỡ trong cuộc tranh luận nữa, Emma quyết định sẽ cho cô biết.

Cô hắng giọng. “Jon... thường sờ vào ngực em”.

Victoria rất yên lặng, đôi mắt cô mở to và bối rối. Cô thử tưởng tượng gã đại gia chạm vào cô ở đó, và cô chùn lại vì ý nghĩ ấy.

“Và anh ấy thường cứng lên. Chỗ kín của... của anh ấy sẽ cứng lên.” Emma nhìn xuống nắm tay siết chặt của cô và không thể ngẩng đầu lên. “Em nghĩ một người chồng sẽ làm gì đó ở giữa chân của một người phụ nữ bằng chỗ kín của anh ta, và điều đó sẽ tạo nên những em bé.”

Victoria cảm thấy không thể thở được. Lạy chúa, cô phải để tay đại gia cọ xát chỗ kín của hấn vào của cô ư? Hấn sẽ phải cởi bỏ quần áo của cô, và cô sẽ phải ở trạng thái trần truồng. Con buồn nôn tràn lên cổ họng bỏng cháy, và cô phải nuốt nó xuống. Hình ảnh khủng khiếp của chỗ mập mạp của hấn, bàn tay hung bạo của hấn trên ngực cô, kéo áo dài của cô, làm cô quay cuồng và bóp chặt tay mình.

Emma nhìn chăm chăm vào tay mình. “Tất nhiên, Jon chưa bao giờ làm bất kì điều gì làm ô danh em.”, cô thì thầm. “Nhưng em ước gì anh ấy đã. Em thích anh ấy hôn em, và chạm vào em. Em cũng ước gì anh ấy đã làm xong những phần còn lại và có lẽ em sẽ mang trong mình đứa con của anh ấy.”

Họ đã hoàn toàn dựng lên nó mặc dù Emma nghĩ điều đó sẽ là một sự ô nhục, nhưng Victoria không hề cảm thấy choáng váng. Jon và Emma đã yêu nhau, dù họ đã làm điều đó mà không có sự ban phúc từ lễ cưới thì vẫn còn chán mới tục tĩu bằng đề nghị cô phải làm những điều tương tự với gã đại gia dưới mối ràng buộc hôn nhân. Với nhận thức đó, cô cảm thấy sự chân thật của việc Emma cô đơn, và cô di chuyển đến chạm vào vai em họ cô.

“Giờ thì chị sẽ không cảm thấy kinh hoàng nữa, rõ rồi. Cảm ơn em.” Cô khiến giọng mình kiên quyết.

Emma tặng cho cô một nụ cười nhẹ. “Em không biết nhiều về nó. Phần lớn chỉ là phỏng đoán thôi. Em cho rằng chúng ta nên đi hỏi cho rõ.”

“Chừng đó là đủ để hoàn thành rồi. Em có tưởng tượng được là mẹ đã nói đúng như em không?”

Emma ngập ngừng. “Chị sẽ nói cho em chứ”. Cô đỏ mặt. “Em định thế, khi chị đã chắc chắn.”

Những người phụ nữ đoan trang không bao giờ nói chuyện như thế, nhưng Victoria gật đầu. Cô không hề cảm thấy phiêu lưu, mà chỉ thấy liều lĩnh. Cô và Emma sẽ phải đỡ lời cho nhau và cùng nhau làm việc để bảo vệ Celia, người nhìn thấy điểm tốt ở mọi người và do đó không biết đến cái gì là nguy hiểm hay cần trọng.

Victoria nhìn quanh căn phòng. Nó có tông màu dễ chịu, đơn giản, rộng và thoáng đãng hơn thường lệ, so với các căn phòng khác trong nhà. Tối nay cô sẽ trở thành một người vợ và không lâu nữa cô sẽ không còn là Victoria Waverly, mà là bà Frank McLain. Một ngày nào đó cô sẽ trở thành một người mẹ. Đây, dường như, là trách nhiệm của cô trong cuộc sống, và cô có bốn phận phải hoàn thành.

Đầu tiên cô đã trở thành một quý cô hoàn hảo và tiếp đến là một người vợ, một vật trang trí trên cánh tay của người đàn ông và là một bà chủ nhà có tài trong ngôi nhà của hắn. Trong thế giới của cô, phụ nữ luôn dịu dàng và duyên dáng, quyến rũ và quan tâm chỉ với việc nữ công gia chánh. Một người vợ luôn luôn chiều theo chồng của cô ta. Cô sẽ thử trở thành quý bà mà cô đã dựng lên, thử luôn lịch sự và đúng đắn. Cô biết cô không thể làm gì khác nữa, đã không còn đường quay lại, vậy nên cô cũng có thể làm những điều tốt nhất trong đó. Rất nhiều phụ nữ đã kết hôn với những người đàn ông mà họ không yêu và tiến đến cuộc sống mãn nguyện. Victoria chắc chắn cô cũng có thể làm như vậy. Nhưng khi nghĩ về đêm sắp tới, cô không thể ngừng run rẩy.

Will Garnet không thể gạt được cô nàng tóc hoe bé nhỏ ra khỏi đầu mình. Khuôn mặt rực rỡ của cô thật hoàn hảo, và anh cá rằng ngực cô cũng đẹp và tròn, thay vì xệ xuống như của Angelina. Chết tiệt, Angelina sẽ nằm xuống bằng bất kì cái giá rẻ bèo nào mà cô ta được trả, bởi vậy nên không có bất kì thứ gì đặc biệt về cô ta. Giờ thì, cái cô nàng tóc hoe bé nhỏ đó... Chắc chắn là một trinh nữ, bởi cô có cái nhìn chờ đợi kiểu đó. Và anh muốn là người đầu tiên. Anh muốn nhìn thấy khuôn mặt bé nhỏ xinh đẹp đó khi cô trong lần đầu tiên, anh cược rằng cô sẽ trông như vậy, sau khi cô đã đạt được vài lần. Không giống như cái que củi lạnh lùng là cô chị gái. Ông chủ sẽ không có được bất cứ gì trên giường của ông ta ngoại trừ một khúc gỗ.

Garnet ném một cái liếc xéo về phía Roper, đang ngồi trên bàn trong nhà nghỉ. Anh không có nhiều tác dụng với người đàn ông đó, và anh biết cảm xúc cũng thế thôi, nhưng cả hai bọn họ sẽ phải có mặt trong lễ cưới. Yêu cầu của ông chủ, chỉ để chắc rằng sẽ không có bất kì điều phiền phức nào làm gián đoạn nghi lễ. Garnet cầu nhàu và nói với tay súng kia. “Người đàn bà của ông chủ không khá lắm, đúng không? Nhưng, mẹ kiếp, cô em gái đó chắc chắn sẽ trang

điểm cho cô ta.”

Roper đang lau chùi và tra dầu cho món đồ chơi của anh ta. 44 giây, và không hề nhìn xuống. Một cơn bức tức quen thuộc dâng lên trong Garnet. Nếu Roper không nhanh đến chết tiệt như vậy với khẩu súng của anh ta, thì Garnet sẽ đá vào sự ngu ngốc của anh ta từ lâu rồi. Nhưng không một ai có thể xô đẩy Roper, kể cả ông chủ. Nếu ai đó làm vậy, thì một viên đạn từ sau lưng sẽ chăm sóc anh ta. Điều đó có nghĩa là, bất kỳ kẻ bắn sau lưng nào cũng sẽ phải chắc chắn đến chết tiệt là Roper đã chết, và phần lớn những người đàn ông đều nghĩ rằng Roper sẽ không chết một cách dễ dàng như thế. Roper chỉ mới đến trang trại được vài tháng, và họ vẫn không biết nhiều về anh ta, lạ hơn là anh ta rất giỏi với ngựa, nhanh như cắt với một khẩu súng, máu lạnh và chết chóc như một con rắn chuông. Nó ở trong đôi mắt của anh ta, một đôi mắt lạnh lùng, trống rỗng và vô cảm.

Roper không bao giờ mất cảnh giác. Ngay cả bây giờ, khi anh ta đang lau chùi đồ chơi. 44s, anh ta tháo đạn chỉ trong từng ấy thời gian. Mà đó không phải là vũ khí duy nhất của anh ta, một con dao Bowie lớn, dài 14 inch (=35.56 cm), được cài trong bao phía thận trái, và một con khác, mảnh và cân đối để phóng, cài trong bốt phải. Đó mới chỉ là những thứ mà Garnet biết, anh có cảm giác là ít nhất phải có một cái được giấu ở đâu đó trên người anh ta. Nhưng điều thật sự làm những người đàn ông dè chừng anh ta là cái cách anh ta giết Charlie Guest vào tháng trước. Guest luôn luôn lảm nhảm hơn là trí khôn, và là một kẻ khoác lác xấu tính trong những ngày tươi đẹp của hắn, vậy nên Garnet có cảm thèm để tâm là Roper đã giết hắn. Vấn đề là cái cách anh ta làm điều đó. Guest ghét Roper và bắt đầu sử dụng cái mồm của hắn với anh ta, và biến thành thằng điên khi những tay súng phớt lờ cái cách mà anh ta đang làm với Guest. Rồi Guest phạm phải một sai lầm với khẩu súng của hắn. Hắn đã chưa bao giờ làm xong được. Trước khi hắn có thể lau sạch nó, Roper đã ở trên hắn, di chuyển như một tia chớp, và Garnet vẫn không hoàn toàn chắc chắn về những gì đã xảy ra.

Roper quăng Guest xuống sàn nhà và chặn gối lên lưng hắn. Anh ta móc tay quanh cổ hắn và đâm vào đầu hắn bằng tay phải. Tất cả những người có mặt ở đó đều chứng kiến cổ Guest nổ bung như một con gà. Không hề nhỏ một giọt mồ hôi, Roper để mặc gã đàn ông đã chết đang nằm trên sàn nhà và quay trở lại với những gì anh ta đang làm như chưa hề bị gián đoạn vậy.

Sự im lặng chết chóc bị phá vỡ khi một người cao bồi buột miệng. “Sao anh lại bắn hắn?”

Roper không hề nhìn lại. “Hắn không đáng giá bằng một con bò.”

Ông chủ thích có một người như Roper dưới trướng của mình, ông ta nghĩ nó cho ông ta một sự bảo đảm chắc chắn. Garnet không thích cái cách ông ta ngày càng phụ thuộc vào tay súng đó, rồi trở nên bất lực trong mọi việc. Không ai trong trang trại dám thách thức anh ta sau những gì anh ta đã làm với Guest.

Bức tức vì sự im lặng của anh ta, Garnet can cầu, “Em tóc hoe là của tôi.”

Roper búng một cái liếc về phía anh. “Được thôi.”

Không biết sao mà sự dừng dưng đó lại châm chích Garnet. Không gì có thể chạm tới Roper. Người đàn ông đó không phải là một con người, anh ta không hề sử dụng các dịch vụ của Angelina. Garnet bắt đầu cảm thấy có gì đó không ổn với Roper cho đến khi họ đến Santa Fe và Roper đã ở với một phụ nữ suốt ba ngày ở đấy. Người phụ nữ khờ khạo đã nhìn anh ta rời đi với một ánh nhìn mơ màng trong đôi mắt cô ta.

Garnet nói dưới hơi thở của mình. “Một ngày nào đó, rồi tôi sẽ đặt anh dưới con mắt của tôi.”

Roper gật đầu và mỉm cười theo cái cách không hề làm thay đổi biểu hiện trong mắt anh ta. “Bất kì lúc nào.”

Chương 2

Bộ váy của Victoria màu trắng, dài tay và cao cổ, giống một trong những bộ váy thon thả mà cô đã thấy những phụ nữ Yankee mặc ở Angusta. Celia ồ à trước nó khi cô ngừng xoay tít trong bộ váy xanh mới của cô.

Emma chải phần eo tóc dài của Victoria, thành thạo uốn và vấn nó lên trên đầu cô, thả vài lọn nhỏ cạnh thái dương để làm dịu nhẹ cái nhìn. Khuôn mặt bình tĩnh của Emma đã giúp đỡ cô. Đôi tay của Victoria vững vàng khi cô đính một phần nhỏ của chuỗi ngọc trai lên tóc cô. “Trông thế nào?” Cô hỏi.

“Thật tuyệt vời”. Celia tràn đầy ngưỡng mộ. Cô yêu mến Victoria và vui vẻ khi cô trông thật xinh đẹp trong bộ váy mới. Celia không hiểu ý nghĩa của đám cưới này với chị cô. Victoria cố gắng tỏ ra vui vẻ vì dịp này như em gái cô đã tin.

“Trông thật tuyệt”. Emma nói lặng lẽ. Bộ váy của cô cũng có màu xanh dương, một sắc màu rất hợp với làn da nhợt nhạt của cô. Khối tóc đen được cuốn nhẹ nhàng phía sau đầu. Đôi mắt cô bắt gặp ánh mắt người chị họ trong gương, và Victoria hé ra một nụ cười nhỏ, trấn an.

Carmita gõ và thò đầu qua cánh cửa, nở một nụ cười rộng rãi khi nhìn thấy ba cô gái trẻ. “Ông chủ đã sẵn sàng rồi, thưa bà chủ. Cô trông rất xinh đẹp!”

Victoria đứng dậy “Cảm ơn bà”. Cô cũng dành một nụ cười cho Carmita. Chỉ trước khi họ rời căn phòng, cô nhìn quanh một lần nữa. Cô sẽ không còn là cô Waverly nữa khi bước qua cửa căn phòng này. Một chiếc váy ngủ bằng lụa trắng có đai nằm ngang giường, và cô nhìn lướt qua nó.

Những người đàn ông đã tụ họp trong một căn phòng. Cô nhìn thấy McLain, cha cố - cha Sebastian, và hai người đàn ông cô đã gặp vào buổi chiều, Garnet và Roper. Victoria nhanh chóng đến bên McLain, không để cái nhìn chằm chằm của cô chạm vào khi cô tặng cho họ một cái gật đầu lịch sự. Roper đứng cách cô một quãng, nhưng anh ta không di chuyển, và cô phải đi quanh để váy mình không quệt vào chân anh ta. Cô hầu như đã cảm thấy sự khinh miệt trong đôi mắt của anh ta khi nhìn cô.

Ông chủ tươi cười khi hắn đón lấy tay cô và nhét nó qua khuỷu tay mình. “Em trông thật xinh đẹp”. Hắn nói thật lòng. “Anh chắc chắn rằng nó đáng đồng tiền của anh”. Cô kìm lại một sự nao núng.

Tiến tới cha xứ, McLain nói. “Bắt đầu thôi.”

Lễ cưới diễn ra rất ngắn gọn, cũng nhanh chóng cho sự tỉnh tâm của Victoria. Chỉ là một cặp trong những thời điểm họ là một người đàn ông và một người vợ. McLain quay cô lại đối diện với hắn và ấn đôi môi ẩm ướt vào môi cô. Victoria giữ môi cô mím lại và để tâm trí trống rỗng khi cô muốn rùng mình. Cô lùi lại nhanh nhất có thể và ngoảnh mặt đi, bắt gặp đôi mắt của Roper khi cô làm như vậy. Đây là lần đầu tiên cô để ý thấy Roper không đội mũ, và cô có thể nhìn rõ khuôn mặt anh ta. Mắt anh ta trống rỗng và lạnh lẽo, vẻ mặt khinh bỉ khiến cô gần như nhảy lùi lại. Tại sao anh ta lại ghét cô đến vậy?

Ý nghĩ đó làm cô nhắc cảm lên hống hách như một Waverly hay Creighton từng làm, người đàn ông này chỉ là một tên du côn tầm thường, một tay súng bắn thuê. Cô tặng cho anh ta một cái nhìn chăm chăm trực diện. Môi của Roper rúm lại trong một nụ cười nhỏ không hề hài hước, và anh trao cho cô một cái gật đầu ngắn gọn, khi nhận ra sự căng thẳng của cô. Yên lặng, cho đến khi anh quay mặt đi và cô cảm thấy nhẹ nhõm.

Tên đại gia xoa tay hắn vào vai cô, ngẫu nhiên để ngón tay chạm vào hông cô. Victoria giật mình nhưng cô gượng gạo mỉm cười với người chồng mới. Chỉ là quá căng thẳng thôi, cô tự nhủ, và cô không thật sự biết rõ người đàn ông này. Một khi cô có cơ hội thư giãn, mọi thứ sẽ đều ổn thôi.

“Em thấy phòng ngủ thế nào? Rất đẹp, đúng không?”. Giọng của tay đại gia không hiểu sao rất ranh mãnh, nhưng ánh nhìn của hắn khao khát sự tán thành của cô.

“Nó thật đáng yêu”, cô trả lời, cố giữ giọng mình vui vẻ chân thật. “Em chắc là em sẽ rất thoải mái. Nhất là chiếc ghế lại ở trong một tầm với tốt”.

Hắn siết chặt hông cô lần nữa. Lúc này, dù thế nào, cô nhìn vào hắn và trông thấy sự lấp lánh trong đôi mắt đen khi hắn làm vậy. Giờ cô đã biết đó không phải là ngẫu nhiên. Đó là một sự mơn trớn công khai, cô choáng váng, và cái nhìn trong đôi mắt hắn làm cô hoảng sợ.

“Để sau.” Hắn nói với một cái nháy mắt. “Em sẽ còn thích căn phòng ngủ này hơn.”

Cô không trả lời. Ý nghĩ về đêm sắp đến gần đủ để cô tê liệt, nếu cô để bản thân mình chứng lại vì nó. Vậy nên cô bắt ép tâm trí mình, dù thế nào đi nữa cô cũng phải trải qua tối nay.

Đó là một sự hội tụ im lặng kỳ lạ, chỉ ông chủ nói chuyện, mọi người trả lời hắn bằng những từ đơn tiết. Emma, cầu chúa phù hộ cho cô, giữ rịt Celia bên cạnh mình. Victoria cố gắng mỉm cười trong những lúc thích hợp và đóng góp vài câu chuyện trò trong bữa tối mà Lola phục vụ, nhưng cô cũng căng thẳng hơn khi di chuyển như một bà chủ nhà lịch thiệp.

McLain động chạm cô. Victoria để ý thấy Garnet nhìn chăm chăm Celia. Và Roper, người sở hữu đôi mắt làm cô rùng mình, nhìn cô, nhưng giờ đã không thể đọc được sự khinh bỉ của anh ta.

Cô ước rằng giá như mình chưa bao giờ đồng ý kết hôn với McLain. Cô cảm thấy đây là bữa tiệc cưới ảm đạm nhất mà cô từng đến, và cảm thấy bật cười vì cô là một trong những người

ảm đạm tham gia. Cơn buồn cười nhanh chóng lịm đi, nhưng khi McLain vuốt ve vai cô với sự thèm muốn hau háu, cô phát bệnh. Cô cảm thấy như thể hấn đang khoe khoang cô trước hai người đàn ông khác. Trong khoảnh khắc sự đau khổ của cô dâng lên mạnh mẽ, cô nhìn ra xung quanh và thấy bản thân mình lại nhìn chăm chăm vào Roper lần nữa. Đôi mắt lạnh lẽo của anh ta bắt gặp cô, sau đó lập lòe sang phía McLain. Khi anh ta nhìn lại phía cô, cô cảm thấy thật nhục nhã. Anh ta nên biết là cô đang khiếp sợ đêm nay và những gì McLain sẽ làm với cô, thật không thể chịu nổi.

Cô trở nên trắng bệch, rồi đỏ bừng, rồi lại trắng bệch. Cô muốn chạy khỏi bàn và siết chặt tay mình lại với nhau. Cô chưa bao giờ tưởng tượng về những gì một người đàn ông có thể hình dung về cô với chiếc váy ngủ bị kéo qua đầu, nhưng cô chắc chắn là Roper vừa mới nghĩ về nó. Cô đã bị xúc phạm. Điều duy nhất nên làm, tất nhiên, là giả bộ không chú ý đến anh ta. Gần giống như việc nhắm một mắt lại và giả bộ như không thấy gì, nhưng còn tốt hơn là không làm gì.

Roper quan sát những cảm xúc dâng lên hạ xuống trên khuôn mặt cô, và anh hiểu rõ lý do, anh cũng cảm thấy mũi lòng thương xót. Xét cho cùng, cô là một con búp bê lạnh lùng và vô cảm. Cô đang hoảng sợ chính đáng, mặc dù cô không biết điều đó. McLain có tiếng là lỗ mãng và cộc cằn với phụ nữ. Không chỉ riêng trong sự chọn lựa của hấn, lúc này, có vẻ như, hấn đã có được một quý cô cho bản thân hấn. Thật xui xẻo cho quý cô đó.

Roper hiểu rằng anh không thích cái ý tưởng về sự động đực của McLain lên cô. Nó làm anh điên tiết với chính mình, nhưng thật sự là vậy. McLain sẽ không nhận thức được hàng rào mỏng manh của cô, hấn sẽ không tốn thời gian để mang lại khoái cảm cho cô. Cô quá tốt đối với một thằng khốn. Cô có một sự gan góc. Một vài gã đàn ông khốn kiếp đã từng nhìn anh như vậy, thách thức anh với cái nhìn đó. Người ta thường không dám nhìn vào mặt anh, vì một số lý do, họ chỉ lén nhìn anh và nhanh chóng liếc ra xung quanh. Nhưng người phụ nữ xanh xao, yếu ớt đang đứng cứng đờ như một tảng đá và nhìn vào anh, mặt đối mặt. Cô hành động như thể cô là một nữ hoàng còn anh chỉ là quân tốt của cô. Ý nghĩ đó gây nên một cơn bức tức làm anh ngạc nhiên. Roper hiếm khi để bản thân anh cảm thấy bất kì một cơn xúc động nào, đặc biệt là anh không muốn cảm thấy bất kì điều gì với vợ của McLain.

Nhưng thật sự là vậy. Tức giận. Tôn trọng. Khao khát. Lạ chúa, đúng vậy, khao khát. Anh không nên cảm thấy, không thể chấp nhận cảm thấy bất cứ cái gì như thế. Anh phải làm gì đó với cô, không sớm thì muộn, và anh không muốn tâm trí mình bị mù mịt bởi tất cả những cảm xúc và ý nghĩ không đáng có. Anh không thể để bản thân mình nhụt chí, không phải bây giờ.

Anh thận trọng nhìn về phía cô em gái. Cô đáng yêu, không thể phủ nhận, và biểu hiện trong đôi mắt đen của cô là ngọt ngào xen lẫn hạnh phúc, mặc dù ở đó có một sự lảng tránh mà anh không hiểu. Có thể là cô ta hồn nhiên. Không phải ngốc nghếch, đơn giản thôi. Cô vẫn chỉ là một đứa trẻ xinh đẹp.

Nhưng tìm kiếm một sự xao nhãng cũng không ích gì. Anh quay lại phía vợ của McLain, và những hình ảnh đáng ghét lại tràn vào trong đầu anh, mặc dù anh đã cố giữ mặt mình vô cảm.

McLain, kẻ đã giết cha anh. McLain, kẻ đã hiếp mẹ anh và bắn vào đầu bà. McLain, kẻ đã đánh cắp vùng đất mà gia đình mẹ anh đã sở hữu hàng trăm năm. McLain, kẻ đã sai gã sát thủ trẻ, Garnet, bắn giết hai cậu bé, và mẹ kiếp, đã gần thành công. McLain, kẻ sống trong ngôi nhà thanh lịch, mát mẻ nơi anh đã sinh ra, thung lũng yên bình mà trước đây được gọi là vương quốc của Sarratt.

Jacob Roper Sarratt đã trở lại. Anh đến để giết McLain và giành lại thung lũng của mình. Cho đến hôm nay đó, đã là tất cả những gì anh muốn. Và giờ anh còn muốn vợ của McLain nữa.

{{{

Victoria thả phịch người xuống gối, được che phủ bởi chiếc áo choàng ngủ dài tay cao cổ trắng. Cô lạnh, lạnh muốn chết, lạnh đến thấu xương, nhưng cô không run rẩy. Cơ thể cô nặng nề, cũng không thể di chuyển được. Tim cô đập chậm chạp, nặng nề, đe dọa làm cô chết ngạt.

Emma muốn cô thả tóc xuống, nhưng Victoria từ chối, tết nó lại như thông thường, lấy có rằng những lọn tóc rối sẽ thật kinh khủng nếu bị lỏng ra. Sự thật là, Victoria không muốn hấp dẫn tay đại gia. Đó chỉ là một lời biện hộ nho nhỏ, nhưng giúp cô trấn tĩnh kể cả không thực tế.

Tấm màn giường ở đằng sau được vẽ bằng bốn bức họa lớn. Căn phòng được chiếu sáng bởi ba ngọn nến đặt trong giá đỡ bằng bạc trên bàn trang điểm yêu kiều, và Victoria ngạc nhiên là căn phòng lại được chiếu sáng bằng nến mặc dù họ có đèn dầu - cung cấp nhiều ánh sáng hơn. Ở dưới tầng có những cái đèn, Victoria sẽ hỏi Carmita vào ngày mai.

Đêm nay, có lẽ tốt nhất là căn phòng không quá sáng. Có lẽ cô cũng nên thổi nến đi. Cô cân nhắc, và quay lại khi cánh cửa nối phòng cô với tay đại gia bật mở và hắt đi vào phòng cô.

Cô đông cứng lại. Hắn mặc một chiếc áo choàng màu đen, nhưng bên dưới viền áo, chân hắn lông lá và trần trụi. Cái cổ bò và đôi vai u trông càng cộc cạch hơn tương phản với kích cỡ khiêm tốn của bắp chân hắn. Nhưng chính khuôn mặt của hắn mới làm cô hoảng sợ nhất. Hắn mang bộ mặt hiểu biết hau háu làm cô muốn chết. Lạy chúa, hắn sẽ làm gì với cô đây?

Hắn đi đến bên cạnh giường, cởi cái áo choàng, phơi ra một cái áo ngủ trắng và thả nó xuống đầu gối hắn.

“Được rồi, em sẵn sàng rồi chứ?” Một lần nữa, giọng hắn lại có cái điệu đều cẳng.

Cô nặn ra một âm thanh tán thành, nhưng đó là dối trá. Cô sẽ không bao giờ sẵn sàng.

“Vậy thì, nằm xuống. Hay em thích ngồi như thế làm hơn?” Hắn cười cợt.

Rõ ràng cô đã có thể di chuyển, nhưng như thế sẽ làm thay đổi vị trí của cô, bởi vậy cô nằm

sống xoài xuống đệm. Hắn trèo lên giường bên cạnh cô và thổi tắt một ngọn nến. Các cơ của Victoria căng ra. Hắn có đôi mắt màu nâu, cô để ý thấy. Quai hàm nặng nề của hắn sầm lạo vì râu, và cô nghĩ thấy một mùi hương ngọt ngào, ngọt ngào giả tạo nơi hắn. Nằm sát bên hắn, cô bị chôn vùi bởi sự pha trộn giữa mùi nước hoa Co-lô-nơ và mùi mồ hôi, nhiều đến nỗi cô phải đấu tranh để ngăn bản thân nôn ọe. Cô cố gắng nhắc nhở mình một cách liều mạng rằng hắn ta đủ sạch sẽ, hắn chỉ là một người đàn ông nặng và hôi tự nhiên.

Hắn cúi xuống và nhấn môi hắn lên cô. Cô có thể cảm thấy thứ mồ hôi sền sệt trên môi trên của hắn. Ghê tởm, cô cố gắng nhấn đầu mình sâu hơn vào gối để trốn tránh hắn. Kỳ quặc là, cái hôn có vẻ như làm hắn thích thú. Hắn bắt đầu thở nhanh hơn, và bàn tay lực lưỡng giật mạnh chiếc áo ngủ của cô. Victoria nắm chặt tay và cố gắng chuẩn bị cho sự phơi bày. Ít nhất thì họ vẫn ở dưới khăn trải giường.

Nhưng khi chiếc áo ngủ của cô bị tuột xuống dưới eo, hắn liền đá tấm chăn mỏng ra và đẩy nó xuống đầu gối hắn. Victoria nhắm mắt lại, cô rõ ràng có thể cảm thấy nhục nhã. Hắn nhìn cô ở đấy, Victoria không thể nhớ ra bất kì ai đã từng làm như vậy trước đây. Cô bị sốc, hắn nên nhìn vào đôi chân trần trụi của cô, nhưng sự thật là hắn đang nhìn vào vùng tam giác loãn xoắn của cô làm cô kinh tởm.

Âm thanh từ hơi thở nặng nề của hắn là tiếng động duy nhất trong phòng. Hắn đặt tay lên đôi chân trần trụi của cô và cô giật nảy mình. “Được chứ, đúng không nào?” Hắn hỗn hển. “Chờ chút nào, còn nữa đây.”

Cô không thể chịu đựng hơn nữa. Không thể tồi tệ hơn được. Hắn kéo chân cô sang một bên, và sự kinh tởm muốn lộn mửa khuấy đảo dạ dày cô. Lạy chúa, hắn thật sự đã nhìn vào giữa chân cô. Trong tất cả những cơn ác mộng của mình, cô chưa bao giờ tưởng tượng ra điều này trước đây. Hắn thay đổi vị trí để quỳ giữa đôi chân mở rộng của cô. Cô cảm thấy hắn chạm vào cô ở đó, cọ xát tay ngón hắn lên cô và bất ngờ ấn một ngón tay mập mạp vào trong cô. Mắt cô mở bừng ra và cứng lại bằng những giọt nước mắt đau đớn xuyên qua cơ thể. Cô khô, và ngón tay hắn xù xì như giấy ráp khi nó xé toạc lớp màng mỏng của cô. Cơn đau và cái ý tưởng về những gì hắn cuối cùng sẽ làm với cô thật kinh khủng, và cô ấn sâu gót chân vào giường trong sự từ chối căng thẳng cái vật xâm nhập khủng khiếp, bấp thịt của cô khóa chặt lại.

Với bàn tay còn lại, hắn lột áo ngủ ra và cọ xát những thứ gân guốc xấu xí. Victoria nhìn hắn với sự ghê tởm khi cô hiểu ra những gì hắn đang làm với cô. Cô nghĩ mình không thể trở thành xác chết nhưng các bắp thịt đang siết chặt lại, cơ thể cô cứng nhắc như một tấm ván. Hắn nguyên rủa vì một lí do nào đó khi cái xúc xích xấu xí ẻo lả cuốn lại trên tay hắn. Đột ngột hắn hạ mình xuống và ấn nó vào cô, và Victoria nghẹn lại.

McLain rõ ràng nhận thấy sự cứng nhắc của Victoria, đó chính là những gì hắn mong đợi. Cô là một quý cô, không phải một con điếm như Angelina. Thứ nhục dục không nhạy của chính hắn làm hắn điên tiết. Mẹ kiếp, hắn chưa bao giờ phiền muộn như thế này trước đây. Bất chấp thương tích, hắn luôn có đủ năng lực để xốc lên bất cứ con đàn bà nào mà hắn có thể có bên dưới. Nhưng giờ cái cơ quan còn lại của hắn mềm nhũn, không có biến chuyển gì khi hắn giật

mạnh nó. Hắn điên cuồng ấn nó vào cô, hy vọng rằng những cảm xúc của cô sẽ khiến hắn cứng lên. Hắn càng hoang mang và điên tiết hơn với mỗi giây qua đi khi vẫn không có gì xảy ra.

Và rồi hắn hiểu ra cô nằm cứng đờ bên dưới hắn, giống hệt như những gì con chó cái Elena đã làm. Con quỷ đó đã giày vò hắn suốt 20 năm qua, ẩn náu bên trong hắn chờ cơ hội nhảy ra, mỉm cười gian ác. Một lần nữa nó lại đục lỗ trong đầu hắn, đến cùng với những kí ức khủng khiếp khi hắn rút khỏi Elena và một con dao sáng lóe bất ngờ chém vào hắn. Hắn nhớ sự khiếp hãi, cảm giác bất lực phát bệnh với chiếc quần lót quanh đầu gối khi hắn bò trên sàn, cố gắng trốn thoát con dao nhanh như tên bắn. Và một lần nữa hắn lại cảm thấy cơn đau sắc lẹm và nỗi kinh hoàng khi chất thép cắt vào trong hắn.

Hắn giật mạnh khỏi Victoria, nguyên rửa và khắp khiêng. Giận dữ, bẽ mặt, nhưng trên hết là hắn lại chìm vào kí ức kinh hoàng đó lần nữa, hắn liền rời khỏi giường và dậm chân vào trong phòng hắn, đóng sầm cánh cửa lại sau lưng.

Victoria nằm trên giường rất lâu kể từ khi hắn rời khỏi cô, với chiếc áo ngủ đắp quanh eo và cơ thể cứng nhắc. Âm thanh duy nhất mà cô có thể nghe thấy là tiếng thổn thức thô ráp của chính mình. Khi đã có thể di chuyển, cô nâng tay lên bịt chặt miệng để bóp chết những âm thanh cuồng loạn chực vọt ra từ họng cô.

Cô không thể chịu đựng nổi. Nếu đó là những gì mà hôn nhân đòi hỏi, cô chỉ đơn giản là không thể chấp nhận nổi. Sự mất mát vụn xoắn của sự e lệ, cơn đau... sao lại có người phụ nữ nào có thể chịu đựng được? Cô cảm thấy vỡ vụn bởi sự xâm chiếm vào bên trong cơ thể, hoảng sợ bởi cô biết hắn chưa kết thúc nó, mặc dù cô không biết tại sao. Cô chỉ biết hắn đã cố gắng đẩy nó - thứ đó - vào trong cô như đã đẩy ngón tay hắn. Cô chưa bao giờ mơ rằng cơ thể cô lại sẽ bị xuyên thủng, chưa bao giờ mơ rằng những thứ như thế lại có thể xảy ra được hay cơ thể đàn ông khác với phụ nữ thế nào.

Chậm rãi, giật cục và cứng nhắc, cô trườn khỏi giường. Cô muốn tắm và cô thổi tắt những cây nến. Cô muốn nấu mình trong bóng đêm và giả vờ như việc đó chưa bao giờ xảy ra, nhưng cô biết không thể. Tay cô giật giật khi cô làm ướt tấm vải flannel trong làn nước mát và mặc lại áo ngủ. Cô ấn tấm khăn ướt giữa hai chân để xoa dịu cơn đau nhức và giật nảy mình khi phát hiện ra nó đầy vệt máu.

Cô đứng dậy, cúi đầu xuống một lúc lâu, run rẩy. Nếu như cuộc sống của cô sẽ trở thành như thế, cô phải tìm một sức mạnh để chịu đựng. Vì Emma và Celia, cô phải chịu đựng. Vì cha mẹ cô. Nó là loại mua bán mà phụ nữ đã làm hàng thế kỷ, và cô sẽ tìm ra sức mạnh để giúp cô đi đến cuối cùng.

Nhận thức mà cô chỉ là một trong số họ là một sự thoải mái nho nhỏ, bởi vì cô rất sợ ở một mình. Cô không thể rút lui và nói: "Không, tôi không thích nó, tôi sẽ về nhà." Cô không thể chạy tới Emma thổn thức trong nước mắt như một đứa trẻ được. Đó không phải là sự bảo đảm cho nhà cô, cho những căn phòng và ngọn cây quen thuộc, hay cho người nhà cô. Đồn điền giản dị tao nhã rộng lớn này thật xa lạ so với ngôi nhà của cô ở Augusta, nơi cô đã sống trong một

phần của đời cô. Cô hy vọng một lúc nào đó nó sẽ trở thành nhà. Nhưng giờ cô biết cô không có bất kì hy vọng nào là sẽ trở nên quen với gã đại gia.

Cuối cùng, cô thối tắt nển và cảm thấy mình nằm trong căn phòng tối, trườn giữa đồng ga trải giường, nằm đó hàng giờ, run rẩy và cố gắng thu hết can đảm. Cuối cùng cô đã tìm ra cách để điều khiển mình. Nếu không can đảm, rồi cũng sẽ phải thế.

Cô thức dậy sớm, chỉ lơ mơ chập chờn được một lát, và mặc vào một chiếc váy đơn giản cùng một chiếc áo blu mà cô đã mang đến. Sau khi tết tóc, cô lặng lẽ thả mình ra khỏi phòng. Cô không muốn đánh thức gã đại gia. Cô hy vọng sẽ tìm thấy Carmita ở dưới bếp. Victoria có một câu hỏi gấp mà cô đã băn khoăn hàng đêm, và Carmita sẽ biết câu trả lời. Thật khó để nói ra một câu hỏi như thế, nhưng cô biết rằng còn khó hơn nếu coi như không có gì.

Carmita, Lola, Juanna đều đang tán gẫu thoải mái ở trong bếp. Giọng Tây Ban Nha nhanh như gió ngừng lại khi họ để ý thấy Victoria ở ngưỡng cửa.

“Thưa bà”, Carmita gọi, nở một nụ cười rộng mở. Tất cả họ đều cười với cô. Victoria muện màng nhận ra họ trông chờ một cô dâu mới ngượng ngùng. Cô ngượng ngùng, dù chẳng hạnh phúc chút nào.

Cô nói. “Làm ơn, Carmita, bà có thể nói chuyện với tôi một lát không?”. Mặc dù cô đã cố gắng che giấu nỗi tuyệt vọng nhưng nó vẫn lộ ra khiến cho Carmira ngừng cười và nhanh chóng đến bên cạnh cô.

Họ bước ra sân sau vô cùng đẹp đẽ với vô số những bông hồng vàng. Victoria giả bộ quan sát những bông hồng, miết những ngón tay lên những cánh hoa mịn như nhung. Cô nói, thấp giọng xuống. “Nếu câu hỏi của tôi gây khó khăn cho bà, bà không bắt buộc phải trả lời. Chỉ là, tôi không thể hỏi bất kì ai khác, ngoài bà ra.”

Carmita trông bối rối. “Tất nhiên rồi, thưa bà.”

Victoria ngượng ngịu trở lại: “Bà Carmita... khi một người đàn ông... đó là... một người đàn ông làm.. ưm, ý tôi là... những đứa trẻ được tạo nên bằng cách nào?” Cô trông như một cây củ cải đường đỏ khi kết thúc câu hỏi, cảm thấy hoàn toàn bất lực.

Carmita há hốc miệng nhìn cô. Victoria nhanh chóng chạy đi nhưng Carmita bật cười và đặt đôi tay đầy tình mẫu tử của bà quanh cô gái trẻ căng thẳng. Đôi mắt nâu của bà ấm áp: “Không có ai từng nghĩ đến chuyện nói những điều đó với cô ư? Senora tội nghiệp! Nào, hãy ngồi xuống, và tôi sẽ nói với cô về đàn ông và những đứa bé.”

Bà giải thích, rất hàm súc, và Victoria thầm thở dài nhẹ nhõm. Đó đúng là những gì cô đã nghĩ, người đàn ông sẽ vào trong cơ thể người phụ nữ và trút những hạt giống của anh ta vào, một vài lần kết quả dẫn đến một đứa bé, cũng có thể không, Carmita nói với sự cảm ơn chân thành. Gã đại gia chưa làm xong chuyện đó với cô, vậy nên cô sẽ không phải mang thai con của hắn. Ít nhất là, không phải lúc này. Cô không biết có điều gì không ổn vào đêm qua, nhưng cô

biết hẳn có thể sẽ trở lại giường cô bất kì lúc nào. Họ phải ở cùng nhau suốt đời để qua đêm. Nhưng hôm nay thì, ít nhất là, cô cũng an toàn.

Một câu hỏi khác nảy ra trong đầu, và cô nói rụt rè. “Làm thế nào những người phụ nữ biết họ đang mang thai?” Cô biết họ không nhất thiết phải chờ cho đến khi bụng họ to ra, vì cô biết một vài phụ nữ đã công bố tình trạng của họ rất lâu trước khi nó trở nên rõ rệt.

Carmita vỗ về vai cô. “Chu kì hàng tháng của cô sẽ không đến, Senora ạ.”

Victoria suy nghĩ về nó. Chu kì hàng tháng của cô thường rất đều đặn, cô luôn biết chính xác ngày nó sẽ đến. Nếu nó biểu lộ, cô sẽ có thông tin chắc chắn, nếu điều tệ nhất không xảy ra.

“Cô cũng sẽ khóc nhiều hơn, ngủ nhiều hơn, và cảm thấy ốm mà không nuốt nổi một thứ gì.” Carmita vui vẻ tiếp tục. “Khi cô cảm thấy thích ăn, cô sẽ muốn những thứ kì quặc, tất nhiên, Lola không như vậy, ai đó phải tới Sante Fe để mua những thứ đó. Đó là cách duy nhất. Khi tôi mang thai Juanna, tôi cảm thấy như mình phải ăn cam mọi lúc mọi nơi vậy. Senora, tôi không thích ăn cam, nhưng mỗi ngày tôi đều ăn nó, năm đến sáu lần một ngày. Sau khi sinh Juanna thì tôi không thích ăn chúng nữa.”

Victoria ngồi trong sân sau sau khi Carmita trở lại nhà bếp, tận hưởng buổi ban mai mát lạnh với nắng nhẹ, làm dịu đi những dây thần kinh căng thẳng. Cô đã sống sót qua khỏi đêm đó, kinh hoàng với những thứ đã xảy ra, một ngày mới thật tươi mới và ấm áp. Nếu đêm sắp đến lặp lại nỗi kinh hoàng như đêm trước, cô cũng sẽ sống sót qua nó.

Cô nghĩ về những điều Carmita đã nói, ngạc nhiên là tại sao những phụ nữ trẻ có giáo dục lại vô cùng mù tịt về những điều cơ bản. Cô khá hơn vì biết những gì sẽ xảy ra, sự khó chịu của nó, hơn là chịu đựng trong sự vô tri kinh hoàng, chỉ làm mọi thứ tệ hơn. Mẹ cô đã biết những gì cô sẽ phải đối mặt khi họ ra đi với sự ngu dốt. Victoria đã tìm thấy đủ cứng rắn để tha thứ.

Cô sẽ nói với Emma. Không phải về sự thất bại của McLain, mà là về sự thật những gì người đàn ông sẽ làm với người phụ nữ trên giường hôn nhân. Cô sẽ nói cho Emma biết cách những em bé được hình thành và cách để những người phụ nữ biết khi nào họ mang thai. Và sau đó, nếu Celia từng nghĩ đến chuyện tiến tới hôn nhân, cô cũng sẽ nói cho cô bé biết.

Cô nghĩ về cái cách mà Garnet đã nhìn Celia, và cắn chặt môi dưới của mình. Giờ cô đã biết được những gì gã muốn, và cô càng quyết tâm hơn để giữ Celia tránh xa khỏi hắn. Roper, cũng vậy, anh ta biết những gì tay đại gia sẽ làm với cô.

Cô choáng váng nhận ra tất cả đàn ông đều biết rõ, chỉ có phụ nữ là không biết. Đó là những gì đàn ông làm với những phụ-nữ-ăn-liền, những ả gái mại dâm. Sự hiểu biết này làm chệch đi tất cả những gì cô biết. Tất cả những buổi dạ hội, dã ngoại, tiệc tùng xã hội mà cô từng tham gia đều là những lễ nghi dẫn đến chiếc giường hôn nhân, những cơ thể trần truồng, và tất cả những nét đẹp thầm kín của người phụ nữ sẽ bị phô bày. Đã có bao nhiêu người trong số họ nhìn vào cô và tưởng tượng cô trong một cái áo ngủ bị tuột xuống tận eo? Trong sự hồi tưởng cô cảm thấy thật căm phẫn. Chế độ bùng bít cẩn thận như một điều hiển nhiên đối với những

người phụ nữ chả khác gì việc quăng chú cừu con vào trong đàn sói. Cô đã chuẩn bị cho việc bị làm nhục chứ không phải là việc đánh mất tính e thẹn hay những cơn đau. Cô nghĩ cô sẽ không bao giờ hoảng sợ mù quáng nếu biết được những điều thực sự xảy ra. Nhưng giờ, cô nghĩ, với một làn sóng buồn bã, cô đã hoàn toàn biết được cuộc hôn nhân với McLain sẽ thành thứ gì.

Roper dừng lại trước cổng sân sau, sự chú ý của anh bị thu hút bởi người phụ nữ trẻ đang ngồi yên lặng, với đôi bàn tay đặt trước những nếp váy. Ánh sáng ban mai lấp lánh trên tóc cô, ánh lên sắc vàng trên đó. Anh nhận thấy tóc cô màu vàng đen, chứ không phải là màu nâu như đã thể hiện trước đó. Cô nhìn chăm chăm vô định, im lìm. Anh biết cô không hề có một đêm tuyệt vời, qua khuôn mặt nhợt nhạt vô hồn đó. Cô ngồi im như một bức tượng, để những hạt nắng nhảy múa trên những sợi tóc xoắn bên thái dương.

Thi thoảng mẹ anh cũng thường ngồi trong sân sau, khi bà tìm thấy những phút rảnh rỗi trong những ngày bận rộn của mình. Elena thật ấm áp và sôi nổi, luôn sẵn sàng cười lớn với hai cậu con trai và chồng mình. Người phụ nữ trẻ đang ngồi ở đó giờ thật lạnh lẽo và đầy kiểm soát với khuôn mặt cứng nhắc như đá cẩm thạch. Anh cảm thấy một sự khinh bỉ yếu ớt của cô trong đám cưới với McLain. Anh cảm thấy phẫn nộ với chính mình vì muốn người phụ nữ mà McLain đã chạm vào. Nhưng tiếng thở dài của cô làm ngực anh siết lại, và máu nóng đổ xuống phía thắt lưng của anh. Anh biết chiếc mặt nạ im lìm của cơn đau và nỗi sợ nơi cô, và anh thừa nhận nó. Anh muốn cô vì sự kiểm soát lạnh lùng. Anh muốn đập tan nó trong sự đam mê ấm áp, anh muốn cô trần truồng, run rẩy và sống động vì đòi hỏi cho anh, anh muốn cô cào vào lưng anh và uốn cong hông cô dựa vào anh. Anh muốn vồ lấy cô và mang cô thật xa khỏi đây, xa khỏi những gã đàn ông như McLain và Garnet, kể cả anh. Họ sống như nhóp vởi máu và bạo lực, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến cô. Anh không biết anh sẽ ngăn nó lại như thế nào nữa.

Anh nhìn chăm chú vào cô một lúc lâu. Cô quay đầu lại, cảm giác được sự có mặt của anh, và mắt cô gặp mắt anh trong khoảng sân. Không hề vội vã, với sự chuyển động duyên dáng, cô đứng lên khỏi ghế ngồi và trở vào nhà. Anh siết chặt tay lại bởi sự rời đi của cô, nhưng còn hơn là đánh mất kiểm soát vào lúc này. Cơ hội của anh rồi sẽ đến.

Tay đại gia lại đến phòng cô đêm nay. Victoria không thở dài phản kháng, mà cô nằm cuộn mình trong cánh tay. Một lần nữa, McLain lại trông đợi cô cư xử như thể không có gì khác biệt. Hắn cực kì sợ sẽ vấp phải thất bại một lần nữa, lại đánh mất bản thân vào nỗi kinh hoàng trong quá khứ. McLain cúi xuống giữa đôi chân mở rộng của cô và điên cuồng cố nện sinh khí vào trong khả năng tình dục bất lực của hắn. Hắn càng cảm thấy hoảng sợ và bẽ mặt hơn, hắn cố thử lại những không có gì xảy ra. Tất cả những gì diễn ra là cô nằm đó như một bức tượng chết dẫm, nhắc hắn nhớ lại Elena, như thể con đàn bà đó hồi sinh để giày vò và trừng phạt hắn vậy. Hắn mặc đồ lại và trườn khỏi giường, run rẩy trở lại phòng ngủ của hắn. Mồ hôi lạnh nhỏ xuống mặt và lồng ngực hắn. Con chó cái chết tiệt đã thiến hắn, kết thúc công việc mà Elena và thằng khốn của ả đã bắt đầu.

Cái suy nghĩ tệ nhất của hắn đã trở thành hiện thực. Lạy chúa, hắn muốn cô thật lâu, trong toàn bộ đời hắn. Không nhất thiết phải là cô, nhưng là một ai đó giống cô, một quý cô để trưng ra thiện hạ để chứng tỏ hắn là một người quan trọng. Cô thật hoàn hảo, một phụ nữ với dòng

máu, cách cư xử và nguồn gốc hoàn hảo. Cô khiến Elena và thằng chó Sarratt chỉ như một bọn cặn bã da trắng. Cô cuối cùng đã là của hắn, và hắn lại không thể có được cô.

Hắn cười khế, một âm thanh rồ dại nhỏ bé. Hắn đã có quý cô của hắn, đúng vậy, nhưng hắn lại không thể làm gì. Hắn nghĩ về làn da trắng của cô, cơ thể hoàn hảo và sức tỉnh trong mồ hôi lần nữa khi nghĩ về việc chạm vào cô và phát hiện thấy dương khí bất lực và vô dụng của mình.

Cả ngàn đêm trong 20 năm qua, hắn thức dậy thấy mình rên rỉ và thấy tay mình nắm chặt bảo vệ quanh bộ phận sinh dục. Cả ngàn cơn ác mộng với con dao đâm máu và khuôn mặt xoắn lại ghét bỏ của cậu bé. Trong giấc mơ, hắn không thể chạy thoát và con dao đã hoàn thành công việc. Thực tế đã đủ tệ rồi, hắn đã phải đi dạng chân trong nhiều tuần còn quả cà trái thì co rúm và teo lại. Hắn đã phải sống trong địa ngục đến khi bình phục, đủ để tìm hiểu xem mình còn khả năng với người phụ nữ không. Mặc dù hắn đã không để người nào biết mình tuyệt vọng đến mức nào. Sau khi đã rõ là vẫn còn khả năng, hắn khoe khoang khoác lác về việc hắn còn đàn ông với chỉ một quả bóng hơn cả khối thằng có hai quả. Nhưng việc khoác lác không giúp hắn tránh những cơn ác mộng. Nhưng giờ, không gì chính xác hơn. Nỗi sợ hãi kinh hoàng nhất của hắn đã bị phát hiện. Hắn không thể cương lên nữa.

Cô thật xinh xắn và ban sơ, không thể chạm đến. Frank McLain ngồi trong bóng tối và cố gắng làm những việc khác để không phải suy nghĩ, tìm một cái gì đó trong cái thú nhục dục bất lực của hắn. Mẹ kiếp, hắn chưa bao giờ phải lo lắng về việc quan hệ một người phụ nữ nào, một khi bình phục sau vết thương do con dao gây ra. Chỉ có người này thôi. Vậy nên đó phải là lỗi của cô. Không phải của hắn, phải là một cái gì đó từ cô. Có lẽ những quý cô không dành cho sự vận vẹo. Hắn đã có một quý cô để quản lí nhà, một quý cô mặc những chiếc váy dài thanh lịch mà hắn có thể khoe mẽ trước Sante Fe. Với sự giáo dục và nền tảng của cô, hắn có thể leo lên địa vị cao hơn trong hạt. Đó là lí do tại sao hắn cưới cô.

Chết tiệt, hắn không hề để tâm nếu hắn đã làm cô đau, hắn cóc cần những đứa trẻ mũi thò lò mà hầu như chắc chắn là sẽ chiếm tới một nửa sinh lực của hắn. Là của hắn, sự chiến thắng với những khẩu súng, trí tuệ và khí phách. Hắn là một vị vua không thể bị xâm phạm trong một phần của hạt và giờ hắn có nữ hoàng của hắn. Cô là những gì hắn muốn. Cứ để cô khép chân đi, phụ nữ như cô được tạo ra để cư xử như những con búp bê, cần được nâng niu bảo vệ, được bày ra với những đồ trang sức và xiêm y lộng lẫy.

Đó là những điều không đúng, chỉ là trước đây hắn đã không hiểu. Hắn sẽ chăm sóc cô như một nữ hoàng trong sự bảo vệ của hắn, không thể sờ đến và không được sờ đến. Khi hắn muốn một ai đó, hắn sẽ tới chỗ loại phụ nữ mà hắn thấy thoải mái, loại phụ nữ quần quai la hét và thích nó. Như Angelia Garci. Ả chỉ là một con điếm, nhưng ả thích bất cứ thứ gì mà đàn ông làm với ả. McLain nghĩ về những lần tự mình cày cô ta và để sự sợ hãi bất lực cảm thấy tính đàn ông bắt đầu bị khuất động.

Yeah, tất cả đã rõ ràng. Không có bất kì vấn đề nào với hắn, chỉ là ở vợ hắn thôi. Hắn giặt chiếc áo ngủ xuống và hấp tấp sửa soạn. Hắn phải có một người phụ nữ, một người phụ nữ thực sự.

Angelina có một căn phòng trong ngôi nhà nhỏ những gia nhân từng sống, sau khi thăng chó Sarrat ngăn những gia nhân khỏi chồm lên những con chó cái của họ. Phần lớn những ngôi nhà giờ được sử dụng như nhà kho. Angelina không giữ phòng ngăn nắp, nó luôn luôn rải đầy quần áo và thức ăn, và sặc mùi sex. Cô ta muốn vài người đàn ông một ngày, và nếu họ không đến thì cô ta sẽ đến với họ. Cô ta đẹp một cách lòe loẹt, với cơ thể tươi tốt, mái tóc đen dài và đôi mắt tối nóng bỏng. Khi hấn vội vã băng qua dải đất tối, hấn nghĩ về những gì sắp làm với cô ta và cảm thấy mình cứng lên.

Hấn rõ ràng có thể đợi được. Một vệt sáng nhỏ hắt ra dưới chân cửa nhà cô ta. Hấn đẩy cửa mở ra và Angelina quay ngoắt đầu lại vì bị xâm phạm. Cô ta trần truồng, nằm dưới một cái chăn màu vàng rách mướp, và không ở một mình. Một trong những gã cao bồi đang nằm trần truồng và lảo đảo bên cạnh cô ta.

Angelina thoát đầu nhìn hấn kinh ngạc, xét cho cùng hấn cũng chỉ mới kết hôn vào đêm hôm trước. Rồi một nụ cười chậm, tự mãn xoắn lại trên môi cô ta.

“Cút ra”, McLain nói với gã cao bồi.

Gã đàn ông vấp phải chân mìn, lóng ngóng mặc quần áo và xỏ giày. Hấn cũng ngạc nhiên vì ông chủ lại ở đây. Những chuyện ngời lê đôi mách sẽ lan khắp nông trại vào sáng mai.

Angelina chống tay lên gối, để tấm chăn tuột xuống phô ra bộ ngực đầy đà. “Vậy là”, cô ta nói bằng giọng rừ rừ thích thú, “quý cô cao thượng của anh không thể thỏa mãn anh à?” Không thể được, ả biết từ những kinh nghiệm. Gã đại gia cũng trác táng, và cô luôn tán tụng hấn như thể hấn có cái đỉnh to và tốt nhất mà cô từng thấy. Angelina đủ khôn ngoan để biết rằng cô ta là một thứ tốt ở đây, và cách tốt nhất là sợ ông chủ.

McLain cầu nhàu khi hấn cởi cúc quần dài. “Cô ta không thể khiến nó cứng lên”, hấn lẩm bẩm, và từ điều đó, từ sự vội vã của hấn, Angelina đã hiểu chính xác chuyện gì xảy ra. ả muốn phá ra cười, nhưng ả hiểu rằng ả sẽ mất nhiều hơn nếu đem chuyện này đi giễu cợt với người khác. Cô ta nén lại nụ cười và vờ tay về phía hấn.

“Cô ta chỉ là một con cá ướp lạnh thôi”, ả rừ rừ.

McLain giải phóng vật dựng đứng của hấn và kéo mình xuống. “Cúi xuống”, hấn hỗn hển, gần như lên đỉnh trong ý nghĩ, “Anh muốn làm theo cách này”.

Chương 3

Những công việc nội trợ vô tận và ngổ ngẩn trong nhà là kết quả của một sự sắp xếp, Victoria nghĩ. Đã một tuần trôi qua từ khi cô kết hôn, một tuần từ khi cô ném mình vào những công việc trong nhà, khiến bản thân bận rộn để không phải nghĩ gì thêm nữa. Cô thừa nhận rằng mình thanh thản hơn khi McLain không đến phòng ngủ của cô nữa, nhưng đó chỉ là sự thanh thản tạm thời. Victoria mệt mỏi ngáp dài.

Emma cười khúc khích: “Chúng mình ở đây, để gà gặt trong nắng như hai con mèo già run rẩy vậy.” Cô móc thêm hai đường khâu nữa, khế che một cái ngáp nhẹ.

“Ở đây thật đáng yêu”, Victoria nói. Cô ngày càng đánh giá cao cả vùng đất và thời tiết ở ngôi nhà mới của cô. Bây giờ là tháng sáu, mặt trời có thể khá nóng vào buổi trưa, nhưng không khí lại khô. Kết quả này thật kì diệu, sau sự ẩm ướt của miền Nam. Màn đêm thật mát lạnh và sáng khoái, hoàn hảo để rúc vào những tấm chăn.

“Nhất là ở đây, trong sân sau, em không nghĩ là em sẽ lo lắng nếu như những mếp quần áo này chưa được khâu lại.” Emma đặt lại chiếc váy vào trong giỏ của cô, trông vô cùng hài lòng với quyết định vừa rồi. Cô lại ngáp, “nhưng em tin là chộp mắt một chút sẽ rất cần thiết.”

“Việc ngủ trưa phải được lan ra.”

“Có thể xem như vậy. Nhưng không phải tất cả những người ở đây đều xa lạ với chúng ta. Chị có nhớ là chúng ta thường chộp mắt một lúc trước những buổi dạ hội không?”

“Đã lâu rồi”, Victoria nhìn xuống, chắc cũng đã năm năm rồi.

“Phải.”

Họ không nói thêm gì về những ngày đã qua. Cả hai đều thích tranh luận về nó. Sự đổi thay mà chiến tranh mang lại thật hỗn loạn, và sự đổi khác trong cuộc sống của họ cũng đã hoàn tất. Rất nhiều người đã chết.

Emma đứng dậy và Victoria cũng đứng lên. Chân mày cô đan lại khi cô chột nhận ra cô đã không thấy em gái mình ít nhất là một giờ. “Chị nghĩ chị sẽ đi tìm Celia”, cô nói, “con bé không nói với chị là nó định đi đâu”.

“Và bất kì đâu mà Celia đến, Garnet cũng sẽ ở sát đó.” Emma nói dứt khoát.

Victoria tự hỏi Garnet quản lí công việc kiểu gì khi gã cứ dành phần lớn thời gian trong

ngày để rình mò quanh Celia như thế. Garnet chưa làm điều gì vô lễ, nhưng sự lớn võn kiên trì của hắn khiến Victoria không thoải mái. Nếu lại thấy hắn ở gần Celia lần nữa, cô sẽ báo cho tay đại gia biết về hành vi của tay quân đốc của hắn. Mặc dù cô hết sức nghi ngờ là hắn sẽ để ý đến điều đó.

“Để em đi cùng chị”, Emma nói.

Thật là cảm dỗ để chấp nhận lời đề nghị ấy. Victoria thường cảm thấy như thể cô cần một người ủng hộ, và cô biết Emma không hề do dự để sát cánh bên cô. Nhưng Emma, với tất cả thiện ý của cô, quá nhạy cảm đủ để có thể rối loạn đến phát ói. Vậy nên Victoria mỉm cười và lắc đầu: “Không, con bé sẽ ở chuồng ngựa như thường lệ thôi. Chị sẽ chỉ nói với nó là chúng ta cần giúp khâu vá.”

“Nếu con bé đã hiểu,” Emma nói.

“Nếu vậy, nó đã không phải là Celia.”

Victoria không thích đi xuyên qua nhà, bởi vậy cô rời sân sau bằng cổng phụ. Nông trại được xây theo hình vòng cung quanh nhà, với một lò rèn ở bên phải, một nhà nghỉ xuân ở phía sau, một cặp kho đang xây, hai khu nhà nghỉ, chuồng ngựa, một căn chuồng rộng lớn, và nhiều chuồng gia súc khác nữa được trải dài phía bên trái. Những căn chuồng phải tới 100 dặm, vào lúc cô đi tới đó, cô chỉ ước sao có thể kéo trùm mũ xuống. Mặt trời thật nóng bỏng trên mái đầu trần của cô.

Căn chuồng ngựa, trong sự tương phản, lạnh và tối đen, thơm phức với mùi hương từ đất của những chú ngựa, dầu da và cỏ khô. Tạm thời bị mất thị giác, cô đứng bên trong cánh cửa một lát, để mắt có thể thích ứng với ánh sáng mờ mờ. Khi có thể nhìn thấy lại, cô nhanh chóng phát hiện ra Celia ở phía cuối căn chuồng. Celia đã trèo lên giữa hai cánh cửa cao ngất của ngăn chuồng và nghiêng ngả với đôi tay tự do.

Victoria nhận ra con ngựa. Nó là Rubio, một con ngựa giống quý của tay đại gia. Hắn khoe khoang nhiều về nó, luôn thuyên về những cú đập và cạp của nó cứ như thể họ ngưỡng mộ nó vậy. Con ngựa giống đã giết một người Mexico chăm sóc nó năm trước. Thấy Celia như vậy, sát cạnh con vật to lớn, làm tim Victoria ngừng lại. Cô bước từng bước về phía đó nhưng không dám cất tiếng vì không muốn làm con ngựa giật mình.

Một người đàn ông bước qua cánh cửa mở phía cuối căn chuồng, với một cái bóng đen trên nền sáng. Dù không nhìn vào những đặc điểm của người đó, cô cũng nhận ra hắn là Garnet. Cô nhanh chóng rảo bước. Rubio hí lên cảnh báo khi Garnet đến gần. Nó lùi lại sau ngăn chuồng, dậm chân và khình khịt mũi.

Celia quay lại phía gã đàn ông và nói: “Ông làm nó sợ. Ông vừa mới lấy cục đường đó khỏi tay tôi đấy.”

Garnet không nhìn thấy Victoria mặc dù cô chỉ cách gã chưa đầy 20 bước khi gã đặt một

bàn tay lên chân của Celia, rồi lướt nó lên eo cô. “Để anh giúp em xuống.”

Celia bật cười, một tiếng cười trong như ngân, “Tôi có thể tự xuống được.”

Giận dữ gần như mất kiểm soát, Victoria vẫn cố điều khiển giọng mình bình thường. “Tất nhiên là em có thể rồi. Hãy quay lại nhà đi, chị cần em giúp khâu vá.”

Luôn luôn nghe lời, Celia túm váy lại và nhảy xuống đám cỏ khô trên sàn. “Em quên mất việc khâu vá”, cô nói hối lỗi, “Em chỉ vừa mới nói chuyện với Rubio”. Cô quay lại phía ngăn chuồng. “Nó thật đẹp đúng không chị?”

Nó thật đẹp, và hoang dại. Một con ngựa lớn, bắp thịt lực lưỡng, màu đỏ đen. Victoria cũng sẽ mê mẩn nó như Celia nếu cô không trông thấy ánh mắt của nó. Không chỉ là cửa sổ tâm hồn, mà còn là điều gì đó xấu xa làm Victoria rùng mình. Con ngựa là một kẻ sát nhân, nhưng Celia lại chỉ nhìn thấy vẻ đẹp của nó.

“Nó thật đẹp”, Victoria đồng ý, “Sao em không chạy đi rửa tay trước khi chúng ta bắt đầu việc khâu vá đi.”

“Phải rồi”, Celia vui vẻ rời khỏi khu chuồng và ậm ừ với chính mình.

Victoria quay lại phía Garnet, thầm khích lệ mình đối đầu với sự thù địch trong thái độ của y. Cô giữ giọng mình lạnh lùng: “Ông Garnet, tôi sẽ chỉ nói với ông một lần thôi: tránh xa em gái tôi ra. Đừng đụng vào con bé lần nữa.”

Y cười nhạo báng và tiến một bước về phía cô: “hoặc cô sẽ làm cái nào?”

“Tôi sẽ nói với ông McLain rằng ông đã xao lãng nhiệm vụ để quấy rầy Celia.”

Garnet bật cười, một tiếng cười cục súc. Mắt hấn hấn những vệt tối, “Giờ thì, điều đó thật sự làm tôi sợ đấy. Ông ấy sẽ chỉ bảo cô hãy khiến đầu óc cô bận rộn đi thôi. Tôi vận hành nông trại này, và ông chủ biết điều đó. Ông ấy không thể điều khiển nó lâu dài mà không có tôi.”

“Tôi có thể”. Một giọng nói dừng đọng vang đến từ cánh cửa mở phía sau Garnet. “Tôi có thể điều khiển nông trại lâu dài mà không cần anh tham gia vào, Garnet. Thực tế là, tôi thích cái ý tưởng đó đấy.”

Garnet quay ngoắt lại, một cơn ghen ghét xoắn lại trên mặt gã. Nếu trước đó gã giận dữ, thì giờ là điên tiết. “Đây tuyệt đối không phải là quyền của anh, Roper.”

“Đó là nếu tôi khiến nó trở thành quyền của tôi.” Anh không hề di chuyển khỏi ngưỡng cửa. Với những vệt sáng xung quanh thì hầu như là không thể nhìn rõ mặt anh, giọng anh bằng phẳng và lạnh lẽo như nó vốn có, tuyên bố ý định của anh. “Để cô gái yên.”

“Để anh có thể có cô ta?”

“Không, tôi không muốn cô ấy. Nhưng anh cũng sẽ không thể có cô ấy.”

Tay phải của Garnet di chuyển, nhưng Roper còn nhanh hơn. Khẩu súng lục lớn đã ở trên tay anh trước khi Garnet kịp đặt tay lên báng súng của hắn. Victoria không hề nhìn thấy tay của Roper di chuyển. Garnet đông cứng lại, toát mồ hôi hột trong cái không khí mát lạnh của khu chuồng ngựa.

“Hứa đi.” Anh nói thẳng thừng. “Tất cả sẽ để cô gái yên.”

Chỉ trong một giây, Garnet đông cứng lại, rồi bất đắc dĩ rút lui. Nhìn hắn, Victoria trông thấy cái khoảnh khắc khi hắn nhận ra hắn không hề có bất cứ một sự lựa chọn nào, nếu hắn vẫn muốn sống. Hắn quay lại và lén lút bỏ đi. Victoria thở phào nhẹ nhõm, cô không hề nhận ra là cô đã nín thở từ lúc ấy đến giờ. Cô bắt bản thân phải nhìn Roper khi anh sai một bước dài vào trong chuồng ngựa, mặc dù cô muốn bỏ chạy như Garnet. “Cảm ơn anh.”

Anh nói: “Cô đã tạo ra một kẻ thù.”

Cô gượng gạo nói: “Anh cũng vậy.”

Anh nhìn cái cách mà nụ cười thích thú phủ lên khóe môi cô: “Đó không phải điều gì mới giữa tôi và Garnet. Một trong hai chúng tôi sẽ giết người còn lại trước khi đi qua xa.”

“Vậy nên anh làm thế để chọc giận hắn?” Vì một lý do nào đó cô cảm thấy tức giận. Cô nghĩ đến việc rời đi, nhưng không thể. Cô không thể bước lùi lại khi Roper bước đến sát cạnh cô bởi chân anh ta đã chạm vào váy cô.

“Có gì khác đâu, miễn là nó ngăn hắn tránh xa khỏi cô em gái đầu óc đơn giản của cô thôi.”

Miệng cô mím chặt lại: “Con bé không thể”, cô nói rít lên. “Celia biết đọc và viết, con bé rất thông minh. Nó chỉ ... hơi khác.” Cơn tức giận cháy trong cổ cô. “Anh đừng có mà gọi con bé là đầu óc đơn giản.”

“Có khác à, như thế nào?”

“Như thế nào, thế hả? Anh giải thích thế nào về một cô gái sắp lớn, trong trắng và vui vẻ như một đứa trẻ mà không sử dụng cái cách nói đơn giản? Celia ngu ngơ và như một nàng tiên gỗ từ trên trời rơi xuống vậy. Như thế con bé quá nhạy cảm với mọi thứ để phác ra bóng tối của cuộc sống, để lại cô bé với chỉ ánh sáng.” Victoria tìm kiếm từ ngữ, “Con bé... không nhìn thấy những gì xấu xa, hay quỷ dữ. Nó cho rằng tất cả mọi người đều cởi mở và tốt đẹp bẩm sinh như nó vậy.”

Anh khịt mũi khi vớ lấy một cái yên ngựa từ thanh gác xuống. “Điều đó còn tệ hơn cả đầu óc đơn giản. Rõ ràng là ngớ ngẩn, và khi ra khỏi đây điều đó sẽ khiến cô bé bị giết chết.”

Anh cao hẳn hơn cô, và Victoria phải lùi lại một bước để rút lui, cô gượng gạo nghiêng đầu để nhìn anh. Mắt họ giao nhau và cô chợt cảm thấy rùng mình đến tận sống lưng. Mắt anh lấp

lánh bên dưới vành mũ thấp, và cô nhìn thấy chúng có màu xanh phỉ đen vô cảm. Anh ở gần cô đến nỗi cô có thể nhìn thấy tròng mắt đen của anh, gần đến nỗi cô có thể ngửi thấy mùi mồ hôi trên da anh, và cảm thấy sức nóng phát ra từ anh. Váy cô chạm vào đôi bốt đầy bụi của anh, và cô không quan tâm. Cô cảm thấy tê liệt khi nhìn chăm chú vào anh, bất động vì choáng váng, kích thích khủng khiếp khi điều đó khiến bụng cô thít lại và tim cô đập thành thịch. Trong cả cuộc đời mình, cô đã liên tưởng đến mùi thơm của xà phòng cao râu và nước hoa cologne ở đàn ông như một mùi thơm rất lịch sự và không gì hơn nữa. Giờ thì mùi hương nóng bỏng nguyên thủy từ làn da đầy mồ hôi của Roper khiến cô yếu ớt, khiến cô nghĩ cô có thể phải dựa vào đầu đó chỉ để đứng vững. Anh không nên đến gần cô. Cô biết điều đó, nhưng cô không lui lại.

“Hãy quay lại nhà đi.” Môi anh di chuyển. “Cô không thuộc về nơi này.”

Cô không biết anh nói đến cái chuồng ngựa hay cả địa hạt, nhưng cô nghi ngờ là anh nói đến cái thứ hai. Cô điều chỉnh vai mình và nói: “Một lần nữa cảm ơn anh, ngài Roper.”

Cô rời đi với một lòng tự trọng cao nhất mà cô góp nhặt được. Phải chăng anh đã khiến cô ngượng ngùng, một sự hưởng ứng phi lý với sự gần gũi của anh? Anh khiến cô tức giận và sợ hãi, nhưng một điều gì đó ở anh đã chạm vào phần sâu kín bên trong cô mà cô không hề biết là nó tồn tại, một phần mà cô biết là cô phải kìm nén lại. Cô che mắt mình bằng tay khi lần nữa bước vào ánh nắng chói chang, và dừng lại khi một ánh màu thu hút sự chú ý của cô. Bên trái cô là một người phụ nữ trẻ khêu gợi đi thơ thẩn, với mái tóc đen dài đến lưng. Cô ta có một đôi mắt to, đôi môi đỏ rượu, và cô ta trơ trẽn phô ra cái khe sâu ở bộ ngực căng phồng dưới một cái áo blouse trễ đến tận vai. Cô ta rõ ràng không hề mặc áo lót bên dưới váy của mình. Người phụ nữ trẻ nhìn cô với cái nhìn chăm chăm xác lảo, đôi mắt đen của cô ta lướt qua mái tóc được cuốn gọn gàng, chiếc áo dài phủ hồ, cái áo blu cao cổ và bộ váy xanh đoan trang của Victoria.

Cô ta là người phụ nữ mà Victoria đã thấy lúc mới chuyển đến, người mà cô đã nhầm là con gái của Carmita. Carmita đã nói tên cô ta là gì nhỉ? Victoria có một trí nhớ tốt với những cái tên, cô có thể viết ra nó trong một khoảnh khắc ngắn. Tên cô ta là Angelina Garcia, một cái tên dễ thương đáng chú ý cho một người phụ nữ đẹp lẻo lẻo như một bông hồng đã nở bung ra. Kể từ khi có khả năng cô không thể làm việc trong nhà nữa, cô cho rằng cô phải kết hôn với một người đàn ông. Cô ngạc nhiên với nơi cô đang sống. Cô đến gần người phụ nữ với một nụ cười nhẹ, tỏ ra thân thiện mặc dù thái độ của Angelina có vẻ không được chào đón cho lắm.

“Xin chào.” Cô nói. “Tôi là Victoria Wav - McLain.” Cô ngạc nhiên nếu mình quen với tên gọi sau khi kết hôn.

Người phụ nữ nhìn Victoria trong khoảnh khắc dài, im lặng với bộ mặt sung sả, rồi hất mớ tóc đen dài ra đằng sau. “Tôi là Angelina”.

“Tôi đã nhìn thấy cô khi mới đến đây. Tôi xin lỗi vì đã không nói chuyện được với cô ngay lúc đó. Ai trong số những người đàn ông là chồng cô vậy?”

Angelina bật cười, một âm thanh thỏa mãn sâu. “Không ai hết. Tại sao tôi lại nên kết hôn với họ chứ?”

Không kết hôn? Thật là khó hiểu... trừ phi cô ta sống với một ai đó mà không cần kết hôn. Victoria cảm thấy má cô nóng bừng với nhăm lẩn đó. Cô gái tội nghiệp, thật hay thay đổi, với cuộc sống nhục nhã. Nhưng Angelina không giả bộ nhục nhã, rõ ràng cô ta nhìn như thể hả hê lắm. Đôi mắt cô ta thể hiện rõ điều đó.

Trong khoảnh khắc đó Victoria biết cô nên tránh xa cô ta và trở về nhà nơi cô được ngăn cách với những người quá khác biệt với cô. Một quý cô sẽ không bao giờ mơ đến việc nói chuyện với một phụ nữ tai tiếng, mà Angelina rõ ràng là như vậy nếu không thì cô ta đã không ở chung với một người đàn ông không phải là chồng mình. Một quý cô cũng không nên chạm trán với một trong những người làm của chồng cô ta trong chuồng ngựa, mà cô thì vừa mới làm vậy. Nhưng có lẽ cô là một quý cô tệ hơn cô nghĩ bởi vì cô đã không tránh xa Angelina.

Thay vào đó cô lại nói. “Cô có một người đàn ông à?”, đó là một câu hỏi không nhã nhặn cho lắm nhưng cô không còn biết cách nào khác để hỏi nữa.

Angelina lại bật cười, một âm thanh hả hê kèn kẹt: “Tôi có rất nhiều đàn ông. Tất cả họ đều là của tôi. Tất cả họ đều đến với tôi - kể cả chồng cô.” Cô ta lại bật cười lần nữa, đôi mắt đen lấp lánh sự thù hận. “Anh ấy đến với tôi vào cái đêm ngay sau lễ cưới của cô! Tất cả chúng ta đều nghĩ rằng nó rất thú vị, đúng không nào?”

Mặt trắng bệch, Victoria quay lại và đi ra xa, nhưng đã quá muộn. Á đàn bà đã ghi điểm cho chiến thắng của cô ta. Sự mù quáng nhục nhã của cô, và cô đã không nhìn thấy người đàn ông khi cô va vào anh. Bàn tay cứng rắn của anh tóm giữ lấy vai cô để giúp cô đứng vững, đỡ lấy cơ thể mềm mại của cô thật sát vào anh, ngực cô dựa vào lằn bụng trên của anh.

Đó là Roper, anh đang dắt con ngựa của anh qua bãi đất. Cô quá đau buồn để nhận thấy anh có thể dễ dàng tránh được cô và thay vào đó anh cố tình đẩy bản thân mình ra trước mặt cô. Cô lùi lại, không hề nhìn vào anh. “Tôi thành thật xin lỗi”, cô nói yếu ớt.

Roper nhìn chăm chăm vào nơi mà Angelina vẫn đang ườn ra dựa vào bức tường, cười điệu đà chiến thắng, và ước chừng xem chuyện gì vừa xảy ra. Cơn choáng váng hiện rõ trên khuôn mặt trắng nhợt của Victoria.

Anh cảm thấy một cơn bốc đồng lạ kì muốn dỗ dành cô. “Đừng bận tâm tới Angelina.”, anh nói. “Cô ta là một con chó nhỏ đòi bại.” Anh muốn vòng tay mình quanh cô, để cảm nhận cơ thể mềm mại của cô tựa vào anh lần nữa. Chúa ơi, cô có mùi thật sạch sẽ và ngọt ngào. Một ngọn lửa âm ỉ rực cháy trong bụng lần dần xuống háng anh.

Nếu có gì đó thì Victoria còn trở nên nhợt nhạt hơn, cô nhắc đầu mình lên trong một cử chỉ kiêu hãnh và bước ra xa anh. “Cảm ơn anh, ngài Roper”, cô nói đều đều. “Tôi tạm ổn rồi.”

Anh nhìn cô bước ra xa thêm lần nữa, rồi sải bước tới chỗ Angelina. Cô ta đứng thẳng lên,

đôi môi đỏ chót ngạo mạn trong một nụ cười căm tức. Chỉ là rác rưởi đối với Roper, Angelina đã cố gắng chào mời anh vào giường với cô ta từ khi anh mới đến nông trại, nhưng anh chẳng thèm quan tâm. Angelina không tin có bất cứ người đàn ông nào có thể cưỡng lại sắc đẹp của cô ta, và Roper đã cưỡng lại lâu hơn bất cứ người đàn ông nào mà cô ta từng muốn. Nhưng không phải vậy, cô ta nghĩ, bởi vì Roper không hề muốn cô ta. “Anh đã ghen tuông với tất cả những người khác thích thú sự quan tâm của mình”, cô ta chắc chắn. Chỉ là anh khó hơn thôi. Nhưng cô ta không bận tâm đâu, điều đó chỉ làm anh thêm càng quyến rũ trong mắt cô ta, và chắc chắn rằng sớm muộn gì thì anh cũng đến với cô ta thôi. Sự khó khăn sẽ khiến sự đầu hàng của anh ta ngọt ngào hơn nhiều.

Ả xô mạnh ngực mình ra trước anh, nhưng anh không hề liếc xuống. Đôi mắt lạnh lẽo của anh chưa bao giờ rời khỏi ả. “Cô nói đã nói gì với cô ấy?”

“Quý cô làm cảnh đó hả?” Angelina nhún vai và bĩu môi. “Không gì cả. Em không thích phụ nữ. Em thích đàn ông.” Ả thử mỉm cười với anh.

Vẻ mặt và giọng nói của anh không hề thay đổi khi anh nhắc lại: “Cô đã nói gì với cô ấy?”

Nhiều người đàn ông trước cô ta đã cảm thấy sợ hãi khi nghe Roper nói như vậy. Angelina ớn lạnh và thẳng đờ người với một cái giật mình. “Em nói với cô ta là ông chủ đã đến với em vào đêm ngay sau đám cưới của họ.” Cô ta nói sừng sĩa, rồi khẳng khẳng. “Đó sự thật. Anh biết mà.”

Anh biết. Tất cả mọi người trong nông trại đều cười cợt, giễu cợt rằng quý cô mũi cao của ông chủ chắc hẳn phải khiến hấn suýt chết cồng, và Angelina thì sưởi ấm cho hấn. Roper đã rất vui mừng khi McLain không thể tìm thấy khoái cảm trên giường của vợ hấn, vui mừng khi cô không bám vào hấn trong giây phút. Anh chắc chắn là Victoria không cãi nhau với sự chu đáo của chồng cô, nhưng anh cũng bớt căng thẳng hơn khi nghĩ về nó, mặc dù McLain thì thoảng sẽ đến giường cô, Angelina vẫn sẽ chống đỡ gánh nặng truy lạc của hấn.

Nhưng điều đó làm Victoria khám phá ra là chồng cô ruồng bỏ cô để đến giường của một con điếm chỉ một ngày sau khi họ kết hôn, và rằng mọi người trong nông trại đều biết? Cô là một người phụ nữ kiêu hãnh, và khi cô không thể quan tâm đến McLain, những hành vi của hấn hấn phải đã xúc phạm cô. Không người phụ nữ nào muốn trở thành một thứ đồ chơi tình dục và truy lạc, không có một phụ nữ nào như Victoria muốn thế...

Anh nói với Angelina: “McLain rất hãnh diện về vợ của ông ta.”

Cô ta nhổ nước bọt xuống đất: “Nếu ông ta có quan tâm, ông ta đã không đến chỗ em.” Cô ta bắt đầu định nói tiếp là McLain không thể làm với vợ hấn, nhưng sự thân trọng đã giữ lưỡi cô ả lại. Không một người đàn ông nào muốn sai lầm của anh ta bị lộ ra, và McLain sẽ gần như giết cô nếu cô nói ra điều đó.

“Cô ấy là vợ của ông ta, giống như con ngựa giống Rubio của ông ta vậy. Cô nghĩ ông ta sẽ làm gì nếu cô khiến con ngựa giống của ông ta bỏ đi, hay nếu vợ ông ta rời đi chỉ vì cô chứ?”

Angelina chớp đôi mắt đen tuyệt vời, lần đầu tiên ngộ ra chiến thắng hả hê này của cô ta đã không hề đến mau lẹ. Cô ta không thông minh, nhưng cô ta gian xảo trong những thứ dính đến quyền lợi của bản thân. Cô ta nhớ tay đại gia đã khoác lác cả tháng trời như thế nào về quý cô phương Nam thực sự sắp đến cưới hần, và rùng mình, khi nghĩ về việc thỉnh thoảng McLain có thể cục súc như thế nào, khi có vẻ như hần thích sex hơn nếu có thể làm cô đau bằng cách nào đó. Cô biết hần thích làm cô đau, nhưng cô không muốn cung cấp cho hần bất cứ lý do nào để làm điều đó.

Môi cô ả run rẩy, và ả di chuyển đến sát bên Roper. “Cô ta sẽ nói với ông ta à?”

Anh không hề suy chuyển trước sự lo âu của cô ả, dù anh để ý thấy ả tận dụng khoảng cách gần gũi để chà xát ngực ả vào tay anh. “Cô ấy có thể”. Anh nói để khiến cô ta lo lắng và cười lên ngượng của mình trước khi cô ả có thể chà xát bất kì cái gì khác nữa lên anh.

Roper lắc mạnh đầu khi anh ghìim cương lại. Anh là một người đàn ông cứng rắn. Anh đã nhìn thấy cha mình bị ám sát, mẹ bị cưỡng hiếp và bị giết khi anh mới chỉ 13 tuổi. Roper đã giết người đàn ông đầu tiên lúc anh lên 14, khi hần cố gắng cướp cửa hàng thực phẩm ít ỏi của hai cậu bé. Suốt 20 năm, hai anh em đã làm việc cật lực vì sự trả thù của họ, trả giá bằng thời gian của họ, kiếm tiền và lập nên những kế hoạch. Không gì là vấn đề ngoài việc để Frank McLain sống và phá hỏng vùng đất của gia đình họ. Roper không để ý đến công việc của người khác và mong rằng họ cũng không quan tâm đến anh. Đó là lí do không một nhân vật bên ngoài nào quấy rầy anh, và anh đã giải quyết xong hai vấn đề cũng một lúc, phụ nữ cũng thế thôi. Anh quan tâm làm gì chứ nếu Garnet có luồn vào trong chiếc quần túm của cô em gái? Anh đã không để tâm nếu như Victoria không cố gắng đương đầu với Garnet, nhưng cô đã vậy, và anh không thể đứng yên và để cô bị Garnet lặng nhục được. Anh là một trong số ít những người mà Garnet sẽ không dám gây sự, nhưng từ giờ anh sẽ phải ngó chừng sau lưng mình mọi lúc.

Tất cả là vì một người đàn bà. Anh đã có nhiều đàn bà từ lúc anh 15 tuổi, họ luôn luôn gặp nhau tình cờ nhưng điều đó chưa bao giờ có ý nghĩa hơn ngoài một cách giải quyết nhu cầu tình dục tạm thời với anh. Anh yêu đàn bà, nhưng anh không bao giờ phải lòng họ, anh yêu sự mềm mại của họ, yêu mùi xạ hương ngọt ngào của làn da, giọng nói nhẹ nhàng và cơ thể bé nhỏ của họ, anh yêu cái núm chăt của tay họ quanh cổ anh và cái cách chân họ khóa lại quanh hông anh, tiếng kêu rên mềm mại khi anh đưa họ đến khoái lạc. Anh luôn luôn cố gắng nhẹ nhàng với phụ nữ, không có vấn đề gì khi anh lên giường với họ, nó chỉ phản ánh bản năng tình dục khỏe mạnh của anh, và anh thích hành động hơn nếu cùng đạt đến khoái cảm.

Nhưng trong tất cả những người phụ nữ đó, anh chưa từng muốn một người nào như cái cách anh muốn Victoria. Còn hơn cả vật chất, dù có Chúa mới biết rằng nó đủ mạnh và sẽ còn mạnh hơn nữa. Anh muốn nhìn thấy cô cười. Anh muốn bảo vệ cô. Anh không biết cái gì đã khiến cô khác đi, nhưng cô đã như thế. Cô cũng đã ngăn cấm anh. Cô là một quý cô, và là vợ của kẻ thù của anh. Anh đã nhuộm máu trên tay mình, và sẽ còn hơn thế nữa: máu của kẻ thù của anh.

Anh nhận ra rằng nó không phải vấn đề. Anh nghĩ về cái cách cô đưa cảm ra với niềm kiêu hãnh rõ rệt mặc dù cô vừa mới bị lãng mạ bởi sự không chung thủy của chồng cô. Anh nghĩ về cái cách mà cô đã bảo vệ em gái, và cái cách cô nhìn thẳng vào mặt anh khi chỉ có một vài người dám làm vậy. Cô đơn độc và dễ bị tổn thương, bị bẫy lại trong cuộc hôn nhân không hạnh phúc, nhưng cô đã rất kiên cường. Mẹ kiếp! Sao cô không trở về Angusta nơi cô thuộc về? Có thể nếu cô ở bên ngoài hơi thở của anh, anh sẽ không nghĩ về cô nữa, và cô cũng sẽ không bị đe dọa bởi kế hoạch của anh.

Victoria đi thẳng vào phòng mình và ngồi xuống chiếc ghế bành, ép bản thân cô thở sâu, chậm để lấy lại bình tĩnh. Cô chưa bao giờ cảm thấy giận dữ và nhục nhã đến thế. Dần dần, cô nhận ra rằng cô giận dữ vì nhục nhã, chứ không phải vì cô biết được chồng cô không chung thủy. Cô không quan tâm McLain đã đến với một người phụ nữ khác, thực tế là, cô còn cảm thấy dễ chịu nữa, nếu điều đó tiếp tục ngăn hẳn tránh đến gần cô. Nhưng sự bất trung tự nhiên công khai của hắn đã quật ngã cô một cách sâu sắc. Hắn đã đến với - với một con điểm - chỉ 24h sau khi họ kết hôn, và tất cả mọi người trong nông trại đều biết. Cô không tin vào những lời của Angelina, nhưng cô nhìn thấy sự thật trong đôi mắt diêm tĩnh của Roper.

Toàn bộ ngôi nhà đã biết, tất nhiên. Nông trại này bản thân nó là một thế giới nhỏ, quá chật hẹp để mọi người không thể biết tất cả những người khác đang làm gì. Không cần phải ngạc nhiên là Carmita đã rất lo lắng vào tuần qua.

Cô là Victoria Madelyn Marie Waverly, và mẹ cô là một Creighton. Cô đã học được từ nòi giống và truyền thống bá tước với một khoản tiền ít ỏi bên cạnh, nhưng niềm kiêu hãnh chắc chắn đã ăn sâu vào cô như cái cốt cách quý phái trên mặt cô vậy. Chồng cô đã xúc phạm cô theo cái cách mà không một người phụ nữ nào có thể tha thứ được, đặt cô vào sự nhục nhã công khai. Chồng cô không yêu cô, không ham muốn cô, và cô không là gì cả trong cuộc sống của hắn. Cô có thể hăm dọa vạch trần sự bất lực của hắn ta, nhưng đó không phải là bản chất của cô khi làm hắn bẽ mặt công khai. Vậy nên cô chỉ có thể ngồi đây và để sự nhận thức đó lên vào trong cô mà không thể làm gì hết. Cô sẽ tiếp tục như thể cô không biết gì và do đó ép những người khác cũng giả bộ phớt lờ nó, ít nhất là trong sự hiện diện của cô. Nhưng cô vẫn bị xúc phạm bởi sự có mặt của Angelina trong nông trại. Giờ thì cô hiểu những tiếng thì thầm cô đã nghe như là một cô gái với một người đàn ông giữ cô ta bên cạnh để làm cảnh, cô đã biết rõ những bà chủ nhà và những người vợ sống ly thân.

Một lần nữa, cô sẽ phớt lờ nó, vì nếu như cô cố gắng khiến Angelina rời đi thì mọi người cũng sẽ biết cô đã phát hiện ra sự bất trung của chồng cô và họ sẽ nghĩ cô hành động vì ghen ghét. Nghĩ về chuyện trở nên ghen tuông vì chồng của cô và ả điểm đó thật không thể chịu đựng nổi, và vậy nên cô sẽ để yên khi họ ở đây.

Một tiếng gõ nhẹ ở cửa làm cô sao lãng, và Celia ngó đầu vào: “Em nghĩ là chúng ta đang định đi khâu vá chứ chị?” Không có sự kết tội nào trong giọng nói của cô, chỉ có sự bối rối.

Victoria ép mình bình tĩnh và gõ nhẹ vào ghế. “Đến đây ngồi với chị một lát nào”. Thật khó để chứng minh, nhưng cô phải cố gắng khiến Celia hiểu là tại sao họ lại phải tránh xa Garnet,

tránh xa bất cứ người đàn ông nào muốn chạm vào cô. Với tất cả sự thực trên thế giới, họ giờ đã sống ở đây, Victoria biết đó là một trách nhiệm không thể trông đợi.

Celia vui vẻ ngồi xuống bên cạnh chị gái. Cô định hình một vài thứ gì đó trong đầu và muốn hỏi chị. Cô hoàn toàn tin tưởng vào Victoria. Cô cũng yêu và tin tưởng Emma, nhưng đây là chị gái cô, người đã rửa và băng bó vết thương trên đầu gối cho cô, người kiên nhẫn trả lời tất cả các câu hỏi của cô, người xoa dịu cô sau mỗi cơn ác mộng và trao cho cô tình yêu thương vô bờ bến. Cô xoay xoay một lọn tóc xoắn nâu của mình và thu hết dũng khí: “Chị có nghĩ là ông chủ sẽ cho em cưới con Rubio không? Em rất muốn.”

Victoria giật mình và lo lắng, vì Celia luôn luôn hành động theo ý thích của mình. “Chị không nghĩ là ông ta sẽ đồng ý đâu, em yêu dấu. Rubio là một con ngựa giống, một con ngựa giống thường không dùng để cưới. Nó sẽ rất khỏe và hung dữ.”

“Ngài Roper cưới nó. Em vừa mới nhìn thấy xong.” Sự sợ hãi và ghen tị trộn lẫn vào trong giọng nói của cô.

Một thứ gì đó thầm kín trong Victoria rộn lên khi tên anh được nhắc đến. “Chị chắc là anh ta chỉ cưới nó để huấn luyện thôi. Và ngài Roper là một người đàn ông, em yêu. Anh ta khỏe và to lớn hơn em rất nhiều.”

Celia suy nghĩ trong một phút, thừa nhận sự thật đó. Nhưng cô rất muốn được cưới Rubio mà lại không thể được. “Em là một người cưới ngựa giỏi mà, đúng không chị?”

“Đã rất lâu rồi kể từ khi bất kì ai trong chúng ta ở trên một con ngựa.” Một sự thay đổi nữa bởi chiến tranh. Tất cả ngựa đã bị quân đội lấy đi. “Chị ngờ rằng chúng ta vẫn còn nhớ những bài tập luyện đấy, em gái, và em mới chỉ là một cô ngựa non khi chúng ta bị mất những con ngựa thôi.”

Celia trông thật thất vọng, Victoria ôm chặt vào và vuốt ve mái tóc cô. “Em có muốn chị hỏi ông chủ cho em những con ngựa thích hợp để cưới không? Chúng ta sẽ có một vài bài luyện tập hữu ích. Emma và chị cũng đã từng tập rồi.” Một nét khao khát nhút nhát nhen nhóm trong giọng nói của cô, và Celia nhanh chóng quên mất sự thất vọng của mình khi cô truyền sự thoải mái cho Victoria.

Sự thoải mái khiến cô bé cười phấn khởi và sôi nổi. “Chị có thể không? Em thích lắm!”

“Chị sẽ nói với ông chủ tối nay”, cô cố gắng tập trung những ý nghĩ. Cô vẫn phải giải thích với Celia về Garnet. Cô hít một hơi thở sâu. “Em yêu, chị muốn nói với em một số việc rất quan trọng.”

Celia gật đầu, cô trở nên nghiêm túc.

“Ông Garnet”, cô dừng lại, khẽ cau mày. “Ông Garnet là một người xấu. Gã sẽ làm rất nhiều thứ khiến em bị thương. Em phải cẩn thận. Đừng để gã chạm vào em hay bắt được em một

mình.”

“Khiến em bị thương? Như thế nào ạ?” Celia vẫn trông không hề lo sợ, chỉ đơn thuần thích thú.

Victoria sợ rằng Celia sẽ không lưu tâm đến lời cảnh báo ấy, nhưng vẫn muốn được giải thích chi tiết. Tìm kiếm những từ ngữ thích hợp khó hơn là cô nghĩ. “Đó là... những gì mà một người đàn ông làm với phụ nữ... có thể làm đau cô ấy”.

Celia gật đầu. “Đánh đau,” cô nói.

“Ừ, đúng vậy. Và gã có thể đánh em, bắt em làm những thứ khác sẽ khiến em đau đớn hơn nữa.”

“Những thứ nào ạ?”

Không còn cách nào khác nữa. Victoria lần nữa nuốt vào một hơi thở sâu. “Gã sẽ lật váy em lên và chạm vào... chạm vào... chỗ kín của em.”

Celia bật dậy, khuôn mặt trẻ trung phẫn nộ. “Em sẽ bị đẩy xuống địa ngục!”, cô nói. Cô đã nghe thấy những tay cao bồi trong nông trại nói, và thích nó. Tất cả những từ ngữ như vậy đều bị ngăn cấm, vậy nên Celia chỉ nói trong đầu, nhưng lần này nó đã buột ra khỏi miệng cô.

Victoria gần như đã bật cười. Cô biết cô nên trách mắng con bé, nhưng cô cũng bớt căng thẳng hơn với sự phản ứng dữ dội của Celia. “Ừ,” cô nói, “đúng vậy đấy.”

Celia vẫn rất giận dữ. “Em sẽ đâm vào mặt anh ta nếu anh ta còn dám nói chuyện với em lần nữa,” cô nói thẳng thừng.

“Tốt nhất là em đừng nên ở một mình với hắn. Và làm ơn cũng thận trọng với những người đàn ông khác nữa. Chị không tin họ”. Đó là một cảm giác kì quặc, nhưng một vài người làm công của tay đại gia có vẻ như chỉ vừa mới đến, những người chặn bò, trong khi những người khác có vẻ đã đến từ trước, và bằng cách nào đó đã tách biệt với công việc trong nông trại.

“Còn ngài Roper ạ?”

Một lần nữa Victoria lại cảm thấy một cú nảy nhẹ phẩn khích, và một cảm giác phẩn khích hơn lan rộng ra bên cạnh. “Không”, cô nói chậm rãi, “Chị nghĩ em sẽ an toàn với ngài Roper. Anh ta đã cảnh báo Garnet để em yên.”

Celia gật đầu dứt khoát. “Em thích ngài Roper”.

Victoria ôm chặt em gái cô lần nữa, cảm thấy tốt hơn nhiều khi cô biết ít nhất thì Celia cũng đã hiểu được một phần của nguy hiểm. Có một cảm xúc kì lạ khi cô nói với Celia rằng Roper sẽ không làm hại con bé, thực tế là còn bảo vệ nó, khi mà bản thân cô không hề cảm thấy an toàn với anh. Trái tim cô lại đập thành thịch lần nữa. Cô nhớ lại mùi hương nóng bỏng của

anh, cơ thể cứng rắn của anh khi họ va vào nhau, cái cách bàn tay anh chạm vào cô. Cô cảm thấy yếu ớt và ảm áp đến kì lạ. Cô sẽ nghe theo lời khuyên và tránh xa anh nhiều nhất có thể.

Chương 4

Tối nay, tay đại gia có tâm trạng khá tốt, và Victoria không hề tiết lộ những lời nói hay cử chỉ trong cuộc nói chuyện với Angelina. Thay vào đó, cô nghe hấn nói chuyện cởi mở qua bữa tối. Cô gật đầu và mỉm cười đồng ý.

Cô kiên nhẫn chờ đợi, và khi cuối cùng hấn cũng tạm ngưng nói một lúc, cô nói, "Em đang nghĩ đến chuyện em thích cưới ngựa đến mức nào đây. Tất cả bọn em đều vậy. Anh có nghĩ là bọn em có thể chọn lấy vài con ngựa để cưới không? Anh có những chú ngựa thật đáng yêu, và em biết là anh sẽ đưa ra những lựa chọn tốt. Còn không thì, tất nhiên rồi, nếu anh cần những chú ngựa cho công việc trong nông trại." Khuôn mặt cô không hề biểu hiện suy nghĩ gì khi cô mỉm cười với McLain, một trong những cách để duy trì dáng vẻ ấm áp. Hấn không nhạy cảm đủ để hiểu khác đi và mỉm cười rạng rỡ với sự tán tụng Victoria dành cho hiểu biết về ngựa của hấn.

"Tất nhiên rồi, em yêu". Hấn vỗ vào tay cô. "Anh lẽ ra nên tự nghĩ ra mới phải". Hấn bảo Roper chọn ra ba con ngựa thích hợp nhất cho những quý cô. Không ai trong nông trại hiểu biết về những con ngựa hơn Roper.

Khuôn mặt trầm lặng của Emma sáng bừng lên với viễn cảnh lại được cưới ngựa, và Celia chỉ còn thiếu điều nhảy lên ghế. "Em đã từng luyện tập và em đã rất sẵn sàng, em có thể cưới Rubio không?", cô hỏi.

Hấn bật cười trước sự ngốc nghếch của cô. "Em sẽ không bao giờ đủ khỏe để điều khiển Rubio," hấn nói, hãnh diện về sức mạnh của con ngựa. "em chỉ nên cưới những con ngựa non hiền lành thôi, và để một người đàn ông điều khiển Rubio."

Chỉ trong chốc lát sự rạng rỡ liền rời khỏi khuôn mặt cô, nhưng cô không tức giận. Celia hầu như không tức giận với bất cứ thứ gì. Cô nhìn xuống đĩa thức ăn và giả bộ chăm chú vào đó.

Lần này Victoria khá vui mừng vì tay đại gia là một kẻ rần tay, bởi vì cô rất sợ Celia sẽ lại nhét nó vào đầu cô để cố vào trong khu chuồng ngựa. Cô đón lấy cái thìa lần nữa và cảm ơn hấn đã cho họ sử dụng những con ngựa, rồi nói một nhận xét sáo rỗng với Emma, cũng đang có cùng vẻ duyên dáng xã giao, ngay lập tức nhận được thông điệp. McLain nhìn ba người phụ nữ duyên dáng quanh hấn, những phụ nữ có khuôn mặt xinh đẹp, và tràn đầy kiêu hãnh.

Victoria gõ cửa phòng Celia nhưng không ai trả lời. Lo lắng bởi cô em gái không hề phấn khởi trong suốt buổi tối, cô đẩy cửa vào, trông đợi thấy em gái cô đã ngủ. Tim cô chùng xuống khi thấy chiếc giường trống trơn. Nhanh chóng cô nhìn thẳng sang phía phòng Emma, hy vọng

rằng Celia đang ở đó với cô em họ. Tiếng gõ cửa của cô chỉ mang được một Emma trong chiếc áo ngủ ra đứng trước cửa.

“Không, em không nhìn thấy con bé. Em cứ nghĩ con bé đang ở trên giường.” Cô trả lời câu hỏi lo lắng của Victoria. “Em sẽ đi mặc váy”.

Celia có một thói quen là, khi sụp đổ, cô bé thường tìm một chỗ ẩn náu và núp trong đó. Chỗ ẩn náu chưa bao giờ ở trong phòng cô, nhưng luôn là một nơi nhỏ hơn, kín hơn, như thể cô cần một sự bảo vệ chặt chẽ vậy. Trong quá khứ Victoria chưa bao giờ lo sợ, nhưng đó là vì họ đã sống quá lâu trong căn nhà cũ.

Emma chỉ mất hơn một phút để mặc vội váy dài, quấn một chiếc khăn quàng quanh vai và buộc tóc lung tung. “Em có nhớ lần chúng ta tới gặp con bé và tìm thấy Celia trong chuồng gà không?”

Celia có ba lần tắt cả với một trái tim tan vỡ vì bị la mắng. Những lần khác họ tìm thấy cô ở trong tủ quần áo, dưới gầm giường, hầm tránh bão, hay trong một kho cỏ khô, một chiếc xe ngựa (một lần nữa lại là lúc họ đang tới gặp Celia), và một lần, phát hiện ra cô bên dưới một cái chậu giặt. Sau một vài giờ, cô thường bò ra ngoài ánh sáng lần nữa, và họ có thể ngừng tìm kiếm trừ khi cô lại muốn làm gì đó khác nữa.

Họ lập tức tìm kiếm nhưng không thấy gì. Victoria ngó vào trong phòng của tay đại gia, hẳn đã rời đi sau bữa tối, vậy nên cô biết hẳn không ở đây. Cả Celia cũng vậy. Carmita và Lola đang ngồi trong bàn ở nhà bếp và Lola nói là cô đã không nhìn thấy bà chủ kể từ bữa tối.

“Có lẽ cô ấy đang nói chuyện với... với...” Lola dừng lại, cau mày khi cô cố gắng nghĩ từ tiếng Anh mà cô muốn nói.

“Người đàn ông bán đồ vật từ xe ngựa của ông ta”. Carmita nói.

“Một người bán rong?” Victoria nói.

Cả hai cùng cười với cô. “Si.” Carmita nói, đồng ý. “Một người bán rong.”

“Tôi không biết là có người bán rong ở đây.”

“Ông ta vừa mới đến trước khi trời tối hẳn thôi, senora. Ông ta và con gái. Họ làm việc buổi tối.”

Victoria và Emma liếc nhìn nhau. Một người bán rong, một điều mới mẻ với Celia có thể thu hút con bé như một con mèo với cây bạc hà mèo. “Xe ngựa của người bán rong ở đâu?” Emma hỏi.

“Ngay sát khu nhà nghỉ, thưa bà chủ.”

Khu nhà nghỉ - nơi những người đàn ông ngủ. Victoria nhanh chóng ào ra cửa. Thật không

thể tưởng tượng nổi bất kì ai trong số họ sẽ có thể làm những gì để đe dọa đến Celia, đồng thời cô cũng nghĩ Garnet sẽ cả gan dám làm bất cứ thứ gì. Tự dưng cô nghĩ đến chuyện nhờ Roper giúp đỡ và sự tỉnh khỏi ý nghĩ đó như thể nó chích vào cô vậy.

Emma khiến bước chân đều nhau của họ chậm lại khi đến gần khu nhà nghỉ, bóng tối bao trùm cùng với cỗ xe của người bán rong đằng sau. Qua ô cửa sổ nhỏ, họ có thể thấy những người đàn ông đang ngồi quanh một đôi bàn hay nằm dài trên chiếc giường chật hẹp của họ. Có vẻ như không có gì bất thường. Victoria cũng có thể nhìn thấy Garnet đang chơi bài ở một trong hai cái bàn. Không có ai ở quanh xe ngựa của người bán rong hết.

“Hãy tách ra.” Victoria cố giữ giọng cô thấp dưới mức những người đàn ông có thể nghe thấy, “chị sẽ tạt qua các khu chuồng và kho thóc.”

“Chúng ta đã không ghé qua sân sau. Em sẽ đến đó và kiểm tra căn lều của người bán rong.” Emma nhanh chóng làm theo cách của cô và Victoria cũng đi về hướng khác.

Giờ cô chỉ còn một mình. Bóng tối có vẻ ngọt ngào. Tim cô bắt đầu đập nhanh và mạnh hơn, cô đến gần khu chuồng ngựa và bước vào. Tất cả những người trông chuồng đều đã ngủ gật, mặc dù một đôi ngựa vẫn ngóc đầu ra khỏi những ngăn chuồng và nhìn cô. Cô vỗ nhẹ vào những cái mũi mịn như nhung và đi qua, cố gắng không làm chúng giật mình. Bên trong tối đen như mực còn hơn cả cái bóng của nó, nhưng tất cả những ngăn chuồng đều đã được sử dụng và không còn chỗ nào cho Celia có thể trốn được nữa. Không, kho thóc cũng rất rộng, như thế này. Kho thóc cũng là nơi Rubio được nhốt, tránh xa những con ngựa khác bởi tính hiếu chiến của nó.

Cô mở cửa kho thóc chỉ vừa đủ để lách qua, và lúc này con đường của cô được soi sáng từ một ngọn đèn dầu nằm phía cuối kho, sát bên chuồng của Rubio. Căn chuồng, mặc dù vậy, rất yên tĩnh. Victoria có thể nghe thấy âm thanh những tiếng khịt mũi của nó khi nó giậm chân. Cô cũng nghe thấy những âm thanh khác, nhưng từ không thể phân biệt được với âm sắc mềm mại và rõ ràng của nữ giới.

Nếu Celia đang ở trong ngăn chuồng với Rubio...

Cô tuyệt đối không thể đánh động những con ngựa, vậy nên cô nhấc váy lên và rón rén bước về gần phía ngọn sáng. Cô nghe thấy nhiều tiếng lầm bầm và sột soạt hơn. Sau đó là một giọng đàn ông, sâu lắng không thể nhầm lẫn được. Sau đó lại đến giọng phụ nữ, âm thanh nghe như thể cô ta đang đau đớn. Một cơn ớn lạnh chạy qua toàn bộ cơ thể cô. Celia?

Cô tới gần hơn, tiếng sột soạt nghe lớn dần. Cô vẫn ở trong bóng tối khi cô nhận ra những âm thanh ấy không đến từ phía chuồng của Rubio, mà là từ phía đối diện kho thóc, nơi có một ngăn chuồng bỏ trống. Lưỡi sáng cắt qua ngăn chuồng để mở, và cô lách tới sát hơn, tìm cô muốn bật ra khỏi lồng ngực vì sợ đó là Celia. Cô không thể tiến về phía trước, và khi cô đến gần đủ để nhìn vào trong ngăn chuồng, cô mừng là cô đã không thể.

Cái nhìn đầu tiên nói cho cô biết người phụ nữ trong đồng rơm không phải là Celia, cô ấy

có một mái tóc màu đen. Không phải là Angelina. Cô không biết người phụ nữ này. Cô cảm thấy nhẹ nhõm, rồi sau đó choáng váng khi cô nhận thức được chính xác những gì cô nhìn thấy. Như là một kinh nghiệm của chính cô về sex, cô gần như đã la lên, nghĩ về người phụ nữ đang bị cưỡng hiếp. Rồi một cơn bão nhận thức cháy xuyên qua cô, và cô bịt chặt tay lên miệng mình để ngăn một tiếng hét bằng mọi giá. Cô nhìn thấy hai thứ đồng thời xảy ra. Đầu tiên, người phụ nữ, còn chán mới là bị cưỡng hiếp, đang bám chặt vào người đàn ông và khuyến khích anh ta với những tiếng thì thầm, nài xin bằng những từ Tây Ban Nha. Và, thứ hai, người đàn ông là Jake Roper.

Sự nhận thức giống như một ngọn nến cháy trong lồng ngực cô. Không khí trong phổi trái của cô dâng lên, cô chỉ có thể cảm thấy nghẹn lại, không thể di chuyển hay hít thở. Sự đau đớn vô lí không thể tin được tràn qua người cô, và cô quay lại, lặng lẽ rời đi. Cô không muốn nhìn, không thể chịu đựng ...

Nhưng chân cô vẫn không làm việc. Các bắp thịt cứng đờ, và cô chỉ có thể nhìn chằm chằm bất lực, vào cái chi tiết mà cô không hề muốn thấy. Người phụ nữ trần truồng ngoại trừ cái váy của cô ta, được tụt xuống ngang eo. Victoria có thể nói nhiều hơn, mặc dù ánh sáng yếu ớt phát ra từ cây đèn dầu chỉ chiếu sáng một nửa cơ thể họ. Áo của Roper đã được cởi ra, để lộ phần thân vạm vỡ lấp lánh mồ hôi khi anh ta di chuyển qua người cô gái. Bắp thịt của anh ta căng ra và uốn cong với sự di chuyển đó. Người phụ nữ đang bám vào bờ vai rộng của anh ta, đầu cô ta ngửa ra sau và mắt nhắm nghiền. Victoria nhìn chăm chú vào khuôn mặt của Roper, nơi cô nhìn rõ hơn khuôn mặt người phụ nữ. Nó căng ra và cô động với khoái cảm dữ dội. Người phụ nữ thốt ra một tiếng hỗn hển thấp và quặn quai hoang dại trong một phút, khóa chặt Roper vào trong hõm vai của cô ta. Anh tóm lấy cô ta một cách kiên quyết và di chuyển nhanh hơn. Khoảnh khắc sau đó là một tiếng rên rỉ của âm thanh khoái cảm trong cổ anh.

Nước mắt làm nhòe tầm nhìn của Victoria, và cô cắn chặt môi mình để ngăn những tiếng thốn thức. Một tiếng đau đớn nhỏ bằng cách nào đó thoát khỏi môi cô, và cô quay bước. Như một con thú phát hiện thấy sự nguy hiểm, đầu Roper ngẩng lên, và anh nhìn thẳng vào cô.

Một giây tưởng chừng như vô tận. Khuôn mặt anh nhỏ giọt mồ hôi, làn da vẫn kéo căng ra trong ảnh hưởng trực tiếp từ cơn cực khoái, đôi mắt anh dữ dội và tay anh đã đặt trên khẩu súng ngay cạnh anh trên đồng rơm. Victoria đứng đó với một bàn tay bịt chặt miệng, đôi mắt mở to và lấp lánh nước mắt. Cô biết anh đã nhìn thấy cô, dù là trong bóng tối. Cô biết cô không thể đứng đây thêm một phút nào nữa, để bị xuyên thủng bởi nỗi đau. Tay chân cô cứng đờ, và cô nghi ngờ rằng mình có thể bước sâu hơn vào trong bóng tối, cho đến khi cô không còn nhìn thấy họ nữa. Cuối cùng cô quay lại và chạy ra khỏi kho thóc, không còn quan tâm đến việc giữ yên lặng nữa, tất cả những gì cô muốn chỉ là tránh xa nơi đây.

Tức điên lên, một sự run rẩy lạ kì, Roper nhấc người mình ra khỏi người phụ nữ và kéo quần lót lên. Cô ta vẫn nằm trên đồng rơm, bộ ngực căng tròn lấp lánh mồ hôi. Cũng cái bộ ngực đó đã kích thích anh chỉ vài phút trước, nhưng giờ tất cả những gì anh muốn là tránh xa cô ta ra, và cô xứng đáng hơn với điều đó. Mẹ kiếp, anh còn không thể nhớ nổi tên cô ta. Cô ta khiến nó trở nên đơn giản, từ cái khoảnh khắc mà cỗ xe ngựa của người bán rong đến, cô ta đã

làm anh có hứng thú. Anh đã khiến cô ta tự nói ra. Và giờ đó chỉ là một trò lừa gạt nho nhỏ, không có bất cứ ý nghĩa gì với cả hai bên họ ngoài việc giải quyết nhu cầu.

Nhưng Victoria đã nhìn thấy họ. Sinh nghĩ đó dứt khoát là chuyện sex mà cô đã có với McLain, cứng nhắc và dè dặt, hoàn thành trong bóng tối với chiếc áo ngủ của cô được kéo ra vừa đủ. Cô hầu như chưa bao giờ mơ đến những thứ như kiểu những cơ thể trần truồng trườn trên cỏ hay, đắm mồi hôi và mệt mỏi sau khi làm xong.

Nghĩ về những thứ mà cô đã thấy khiến anh cảm thấy ngượng ngùng. Anh cố gắng giữ những cảm xúc kì lạ ra, nhưng chúng lại bùng bình từ chối làm vậy. Mẹ kiếp, anh ước gì nó đã không xảy ra, ước gì Victoria đã không vụng về như vậy qua đôi mắt của cô, ước gì anh đã có thể đi theo cô và thanh minh rằng nó không có bất kì ý nghĩa gì. Anh sẽ ngạc nhiên nếu cô hiểu, hay nếu cô không quan tâm. Nhưng cô đã nhìn anh như thể anh đã làm cô bị thương theo một cách nào đó, và anh không có cách nào để an ủi cô.

Người phụ nữ - tên cô ta là gì nhỉ? Gì đó đại loại như Florence - uể oải ngồi dậy, khuôn mặt vẫn mơ màng. Không phải Florence... Florida? Fiorinia, phải rồi... Cô ta vươn vai, nâng đôi vai lên cao khiến bộ ngực nặng trĩu dựng lên với những núm vú màu nâu đen, nhìn anh với vẻ ham muốn nhục dục đồng đánh khiến anh cảm thấy bị bao vây. Anh phớt lờ tấm thiệp ve vẫn không rời đó và nhét áo sơ mi vào trong quần dài.

"Tốt hơn là em nên quay lại xe ngựa trước khi cha em tìm em" anh nói với một giọng bằng phẳng.

Cô ta bĩu môi, nhưng bắt đầu tự làm sạch mình. "Ông ta đã uống say và đi ngủ rồi."

"Ông ấy có thể thức dậy."

"Nếu thức dậy, ông ta cũng sẽ không quan tâm."

Roper đã chắc chắn nghi ngờ về cái được gọi là "cha" của cô ta. Nhưng nó cũng chẳng có ý nghĩa gì với anh, dù theo cách nào. Con người đã học nó như cách tốt nhất họ có thể. Khi cô ta mặc xong váy, anh giúp cô ta đứng dậy, trao cho cô ta một nụ hôn, vỗ nhẹ vào hông cô ta, rồi dẫn cô ta ra cửa. Ngay khi cô ta đi khuất mắt, một cái cau mày liền động trên mặt anh. Quỷ tha ma bắt nó đi!

Victoria chạy vào nhà, thốn thức và giàn giụa nước mắt. Ngay trước khi cô đi tới, Emma đã đến gặp cô.

"Em đã tìm thấy con bé". Emma thuật lại, giọng cô có vẻ hài hước. "con bé không ở trong một chỗ trốn nào hết, nó đang ở trong sân sau để ngắm những vì sao."

Victoria dứt khoát giữ lấy sự tự chủ của mình và gạt những giọt nước mắt trên mặt cô. Vì nỗi gì mà cô lại khóc chứ? Đó không phải là thứ gì gây sốc, tất nhiên, nhìn thấy nó, nhưng không có gì là quá đổi bi thảm cả. Cô kéo tâm trí mình về Celia, và nhận thêm một cú sốc khác

khi nhận ra mình đã quên mất con bé. Không hề giống với tính cẩn thận trước đây, và sai sót này cũng khiến cô phiền muộn như những gì cô đã nhìn thấy.

Cô hít vào vài hơi thở sâu để giữ mình bình tĩnh, biết ơn với nhận thức rằng Emma đã không coi cô như một bức tượng bị làm rối tung vì Celia. “Đôi lúc”, cô cố nén âm thanh đau đớn trong giọng nói của mình, “chị muốn lắc mạnh con bé.”

Emma cười khúc khích và khoác lấy tay Victoria. “Nếu chị làm vậy, chị sẽ phải tốn cả tháng để dựng con bé dậy, sẽ không có điểm nào cho bài làm đó đâu”, cô nói vui vẻ, “Celia là Celia”.

Victoria biết điều đó. Celia sẽ không bao giờ thay đổi, tạ ơn Chúa. Nhưng khi cô tìm những chỗ ẩn núp trong phòng mình sau đó, Victoria nhìn chăm chăm vào sự nhợt nhạt của chính mình, khuôn mặt oval và ngạc nhiên là tại sao những thay đổi bên trong lại không hề bộc lộ ra bên ngoài. Cô vẫn trông như khi cô ở độ tuổi 16, nhưng giờ cô đã biết đến chiến tranh và nạn đói, sự tuyệt vọng, những giấc mơ bị đánh mất, và bản chất xấu xa của dục tính đàn ông. Trong một khoảnh khắc, nghĩ về những cái đụng chạm kinh hoàng của tay đại gia, cô lại cảm thấy lộn mửa. Rồi một phần khác của bức tranh, khi những cơn lộn mửa biến thành tiếng rên rỉ của cơn đau.

Jake Roper. Cơ thể anh sẵn lại với những múi cơ trong ánh sáng mờ ảo và khuôn mặt cứng rắn căng ra với khoái cảm. Tay của người phụ nữ đó bám chặt vào vai anh, và đầu cô ta ngã ra sau trong trạng thái ngây ngất. Với tất cả sự dữ dội và năng lượng mà họ gộp lại, cái cách mà anh đã làm với cô ta trông thật dịu dàng.

Victoria chôn đầu mình trong cánh tay. Chúa ơi, cô thật ngu xuẩn! Roper không là gì cả ngoài một kẻ giết mướn, cô chỉ có vài khoảnh khắc trao đổi với anh, vài cảm xúc ngắn ngủi với cơ thể anh dựa vào cô trong cái va chạm bất ngờ, và cô đã ghen tị - ghen tị! Nhưng không phải với anh, cô dứt khoát tự nhủ. Không bao giờ là với anh! Cô, một Waverly và cũng là một Creighton, đã ghen tị với con gái của một người bán rong vì một điều thích thú trong đời cô. Điều đó không làm cô thấy tốt hơn, nhưng cô có thể chịu đựng nó với ý nghĩ đó dễ hơn cái khác.

Cô nghe thấy tay đại gia di chuyển trong phòng hắt, và cô đông cứng lại trong sự sợ hãi cánh cửa nối giữa hai phòng sẽ mở ra. Khi những giây tiếp theo qua đi và cánh cửa vẫn đóng im lìm, cô chậm rãi thư giãn và sẵn sàng đi ngủ. Nhưng khi nằm giữa đồng chăn lạnh, cô không thể ngủ nổi. Cô không thể bỏ hình ảnh của Roper ra khỏi đầu cô. Mỗi lần cô nhắm mắt, cô lại thấy hình ảnh cơ thể săn chắc của anh dâng lên nhịp nhàng. Đó chính xác là những thứ giữa đàn ông và đàn bà. Đó là những thứ mà tay đại gia đã cố làm với cô. Sự hiểu biết cơ bản đã không cho cô tưởng tượng được khung cảnh ấy trong đầu, nhưng giờ thì cô đã có thể.

Trái tim cô đập chậm chạp và nặng nề, cơ thể cô nặng trĩu và nóng bức. Cô tự hỏi mình sẽ cảm thấy thế nào nếu Roper ở trong căn phòng kia, nếu Roper là người mở cánh cửa thông giữa hai phòng. Cô sẽ nằm đây trên giường để chờ anh, và cơ thể cô sẽ cảm thấy như lúc này, nặng nề và chờ đợi. Một lần nữa cô lại nhìn thấy anh với người phụ nữ đó, nhưng khung cảnh

đã thay đổi và cô chính là người phụ nữ đã bám chặt vào anh.

Cô ngồi bật dậy, kinh hoàng với những gì cô vừa mới nghĩ. Một quý cô không bao giờ nghĩ về những thứ như vậy với chồng của cô ta chứ đừng nói đến với người đàn ông khác. Nhưng cơ thể cô nhúc nhối, và cô khép chặt đùi mình lại với nhau trong một nỗ lực xoa dịu những cảm xúc ngượng ngùng đó. Mắt cô lại bỏng rát với nước mắt lần nữa. Chết tiệt Jake Roper!

Jake Roper tự nguyện rửa chính mình. Anh nằm trên giường mình lắng nghe những tiếng ngáy của bọn đàn ông xung quanh, mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà. Anh đã mắc phải hai sai lầm nghiêm trọng, và giờ anh phải giải quyết nó. Đầu tiên, anh không bao giờ nên để Victoria Waverly kết hôn với McLain. Anh có thể dễ dàng bắt cóc cô và giữ lấy cô cho đến khi anh kết thúc việc với hân, nhưng nhận thức muộn màng đó chắc chắn đã vô dụng. Hay anh đã có thể McLain trước khi cô đến, và giải quyết một vài vấn đề. Thay vì vậy anh đã chọn chờ đợi thời cơ của mình, để thực hiện đúng theo kế hoạch mà anh và Ben đã quyết định. Giờ thì đã quá muộn để giữ Victoria tránh khỏi nó.

Sai lầm thứ hai của anh là đã để cô chạm vào da anh. Không phải cô cố tình làm vậy. Cô không phải loại người thích ve vãn, cô đứng đắn như một bà xơ vậy. Hầu như chắc chắn là cô sẽ đập vào mặt anh nếu như anh cố gắng hôn cô. Anh toét miệng cười với ý nghĩ đó, mặc dù nụ cười thật nhảm nhí bởi anh biết rằng anh sẽ cố làm thế sớm thôi. Sau những gì cô đã nhìn thấy tối nay, anh chắc hẳn sẽ rất may mắn nếu cô không cấu xé anh như một con mèo hoang.

Cơ hội đầu tiên của anh đã đến, anh sẽ gửi một bức điện cho Ben và bảo cậu tập hợp những người đàn ông và hướng về nông trại. Nhưng có thể sẽ mất vài tuần trước khi anh có thể đến Santa Fe và thêm sáu tuần nữa để Ben có thể có mặt ở đây. Có nghĩa là, hai tháng. Hai tháng qua đi cho cái đỉnh điểm của kế hoạch 20 năm. Thung lũng bao la, đã một lần được biết đến như là vương quốc của Sarratt và giờ đơn giản chỉ là vương quốc Thung lũng, sẽ trở thành tài sản nhà Sarratt một lần nữa và trở về với người chủ đích thực của nó - nếu anh có thể thuyết phục Victoria cưới anh. Hay ép buộc cô, nếu cần thiết.

Mẹ kiếp, anh đã nên ngăn cản đám cưới đó, nhưng anh không nhận ra mối quan hệ đó cho đến khi quá muộn. Bằng cái chết của McLain, vương quốc sẽ trở thành của bà quả phụ của hân. Cách duy nhất để mang nó lại dưới quyền sở hữu của nhà Sarratt là kết hôn với cô, của thừa kế của một người phụ nữ sẽ trở thành tài sản của chồng cô ta. Vậy nên Jake sẽ phải kết hôn với cô.

Thật ngạc nhiên là một người phụ nữ lại có thể làm vậy, chỉ sự có mặt của cô đã đánh đổ kế hoạch 20 năm của anh. Không phải vì kế hoạch đó phải kéo dài thêm vài năm nữa. Như những chàng trai, giấc mơ phục thù của họ nhắm đến việc tiêu diệt hoàn toàn McLain và người của hân, nhắm đến mọi người đang sống trong nông trại. Nhưng giờ họ đã trưởng thành, kế hoạch của họ đã thay đổi. Không có sự nghi ngờ với những con người vô tội trong nông trại nữa, họ đã không hề tham gia vào sự bội phản của McLain, họ bắt đầu làm việc ở đây chỉ sau cuộc tàn sát và không hề biết gì về chuyện đó. Trên tất cả những mục tiêu trả thù của họ, nhà Sarratt không phải là những kẻ sát nhân. Giết McLain và người của hân giống với việc giết những con chó dại hơn là lấy đi sinh mạng của một người. Nhưng nhiều năm đã qua và nơi đây phải có

thêm những người làm thuê mới, gia nhân, phụ nữ, có thể là trẻ em. Một sự tấn công như cái mà McLain đã sử dụng với họ không thể thực hiện thêm bất cứ lần nào nữa.

20 năm. Họ đã trôi dạt 20 năm, không bơ vơ, mặc dù có thể họ đã có vẻ như vậy. Bất cứ nơi nào họ có thể tìm được việc, họ đều nắm lấy nó và giữ gìn những đồng đô-la của họ như những đồng tiền họ vất vả kiếm được. Họ đã giữ chặt nó, cho thuê những khẩu súng của mình và làm việc như những tay cao bồi bình thường. Jake huấn luyện những con ngựa, Ben chơi bạc, họ sử dụng những kĩ năng đặc biệt của mình. Họ biết sẽ cần nhiều tiền hơn để thực hiện việc kế hoạch.

Rồi 20 năm đã trôi qua. Anh giờ đã ba mươi ba tuổi, chứ không còn là cậu bé mười-ba-tuổi hoang dã với nỗi đau và cơn thịnh nộ nữa. Cơn thịnh nộ vẫn luôn rực cháy, nhưng là cháy dưới sự điều khiển. Ăn miếng trả miếng, anh không muốn trả miếng với McLain mà anh muốn máu của hắn cho máu của cha anh, máu của mẹ anh. Thằng khốn nạn ấy đã sống trong ngôi nhà của Sarratt, ngủ trong phòng ngủ của Duncan Sarratt, đi lại hàng ngày trên cái nền nhà phòng giải lao nơi hắn đã cưỡng hiếp và giết chết mẹ anh. Nhìn thấy McLain đi lại bên trong căn nhà mỗi tối đã ăn mòn Jake. Chỉ có sự kiềm chế sắt đá mới ngăn anh khỏi việc ra khỏi giường và đi thẳng vào trong nhà ngay bây giờ. Sẽ thật dễ dàng; anh có thể trèo lên tầng, vào trong phòng ngủ của hắn và đặt súng của anh giữa thái dương hắn. Chỉ một cái gập nhẹ của ngón tay, và nó sẽ qua đi. Nó sẽ qua đi với anh, và đó cũng không phải kế hoạch của anh. Anh và Ben sẽ về thung lũng của mình một lần nữa, vậy nên việc đó phải hợp pháp. Không chỉ vậy, anh bắt buộc phải nhìn Victoria trên giường với McLain, ý nghĩ đó khiến anh tức giận, và phát ốm.

Kế hoạch của họ là cài Jake vào làm thuê trong nông trại, tìm xem có bao nhiêu kẻ đã rời khỏi cái bọn đã đe dọa họ, và những ai đã ở đây. Khi anh làm vậy, Ben sẽ thuê những người đàn ông tốt đáng tin cậy, những người sẵn sàng đảm đương công việc mới của họ. Khi Jake tới và xem xét tình hình, anh biết rằng họ sẽ phải thay thế 2/3 những người làm thuê tốt. Những tay súng được thuê sẽ đi, Jake không sử dụng họ. Anh không trông chờ bất cứ ai trong số họ dính vào, như cách họ đã không thực sự trung thành với McLain. Anh cũng hình dung một nửa những người chăn bò hợp thức sẽ rời đi, vì bất cứ lí do nào. Một số người sẽ không thích làm việc cho nhà Sarratt, một số cũng sẽ sợ bị liên lụy, và họ sẽ muốn ở ngoài cuộc. Jake không hỏi động cơ của một người đàn ông, anh có một vài điều trong nguyên tắc của anh rằng không thể đứng ở ngoài sáng cùng với họ.

Vậy nên Ben có những người đàn ông sẵn sàng thực hiện công việc ở phía cánh tả, và Jake nhận diện những kẻ đã tham gia vào cuộc tấn công. Charlie Guest là một trong số chúng, và Jake muốn giết gã. Gã đã cố trưng ra cái vẻ mặt chắc chắn đã làm những người khác thận trọng với anh. Có năm kẻ bên cánh tả: McLain, Garnet, Jake Quinzy, Wendell Wallace, và Emmett Pledger. Wendell đã 70 và gần như đui mù, vậy nên Jake không coi hắn là một sự đe dọa. Garnet là một kẻ đâm sau lưng. Quinzy thì vẫn còn nhiều hơn vài cọng tóc, nhưng hắn sẽ không đặt đời hắn bên dưới lót đường cho McLain hay Garnet. Quinzy sẽ lo cho bản thân hắn trước tiên. Pledger, một tay khác, là một con chó điên và máu lạnh, giết người vì sở thích.

Khi McLain ám sát những người nhà Sarratt và ăn cắp nông trại, luật pháp duy nhất là

Quân đội hợp chúng quốc, với phần lớn là những tay súng từ Navaho hay quân đội Mexico. Luật pháp chỉ tồn tại trong vùng lân cận trực tiếp với quân đội, và rồi chỉ có luật pháp của quân đội. Đại tá Kearny không quan tâm đến những cuộc chiến đẫm máu nho nhỏ trong cái địa hạt mới rộng lớn khi điều khiển vùng đất bao la này. McLain đã khéo léo như một kẻ ám sát, đầu tiên hấn giết những người nhà Sarratt, rồi sau đó đường đường chính chính chiếm lấy mảnh đất của họ.

Thật ngạc nhiên là nó cũng đơn giản như vậy với những người nhà Sarratt. Giết McLain và lấy lại mảnh đất. Hấn không có người thừa kế, vậy nên mảnh đất sẽ rơi vào tay chính phủ và được đấu giá công khai. Và lúc này những người nhà Sarratt đã có đủ khả năng để trả giá.

Sẽ thật hợp pháp. Không luật pháp nào chống lại việc giết một người đàn ông trong một cuộc chiến công khai cả. Jake thầm đồng tình và mỉm cười lạnh lùng khi anh nghĩ về điều đó. Với những người của mình xung quanh để đề phòng một viên đạn từ sau lưng, Jake sẽ đối mặt với chúng một chọi một trong một cuộc đấu súng. Kể từ khi chiến tranh kết thúc, nơi đây không hề có gì như là một cái rút súng nhanh, nhưng với hàng ngàn cựu chiến binh đổ xô về phương tây, những kĩ năng đã phát triển nhanh chóng trong những năm qua. Chết tiệt, bao súng của McLain vẫn có nắp trên đó. Jake đã bỏ nắp bao súng đi và chuẩn bị hàng giờ để phát triển tốc độ và độ chính xác. McLain sẽ không có bất kì một cơ hội nào. Người duy nhất sẽ đến sát nhanh nhất là Quinzy, nhưng hấn có khuynh hướng hấp tấp với những viên đạn và thường để lỡ cú đầu tiên. Pledger bắn chính xác hơn, nhưng quá chậm. Garnet khá hơn cả về tốc độ và độ chính xác, nhưng Jake nhanh hơn và anh biết điều đó. Anh có thể giải quyết tất cả bọn chúng mà không cần lo lắng. Nếu không, Ben sẽ kết thúc công việc.

Chỉ là, giờ thì nông trại sẽ thuộc về Victoria. Anh ngạc nhiên với những gì anh sẽ làm nếu McLain lựa chọn một cô vợ xấu xí, gắt gỏng hay thiếu não. Anh không thể giết một người phụ nữ vô tội, nhưng anh không nghĩ là anh có thể ép bản thân mình kết hôn với một người phụ nữ như vậy. Victoria, thì lại khác, quá phù hợp để làm bà chủ của vương quốc Sarratt. Anh ghét phải thừa nhận nó, nhưng quả thật McLain đã lựa chọn đúng. Cô là một quý cô, cô có dũng khí, và cô không màu mè.

Kết hôn không phải là một ý tưởng tồi. Anh chưa bao giờ cân nhắc việc đó trước đây, nhưng một khi anh và Ben có lại vương quốc, sẽ tới lúc phải giải quyết nó bằng bất kì cách nào. Jake hình dung ra Victoria sẽ làm nó vì anh, hoàn cảnh đã đưa đẩy họ làm vậy.

Victoria bật dậy, giật mình, kéo tấm chăn lên tận cằm trong khi cơ thể cô trở nên lạnh buốt. Tay đại gia đứng đứng trước cánh cửa mở, ánh sáng lò mờ hắt ra từ phòng hấn. Lạy chúa, cô không thể chịu đựng nếu có lần nữa.

“Anh nghĩ rồi”, hấn thông báo với giọng líu nhíu, và trong sự sợ hãi cô nhận ra hấn đã uống rượu. Cô có thể ngửi thấy mùi hôi thối của cồn từ giữa căn phòng.

“Chọn những con ngựa mà em và những cô gái khác muốn. Nhưng không có con ngựa nào trong nông trại phù hợp với các quý cô, chúng đều dùng để làm những việc khác thay cho

Rubio. Chúng mình sẽ vào Sante Fe để mua những con ngựa nuôi dùng để cưỡi, và có thể tìm một vài cái yên ngựa để các quý cô sử dụng. Đó là những gì chúng mình sẽ làm, chúng mình sẽ tới Sante Fe, và để cho tất cả bọn khốn đó dán mắt vào người đàn bà của anh.”

Hắn cười lớn và lão đảo vào sâu hơn trong phòng. “Chúng sẽ thật ganh tị vì chúng không thể đứng gần em”, hắn dự đoán và trông có vẻ khoái chí với cái ý nghĩ đó.

“Vâng thưa ngài, khi chúng nhận ra có ba quý cô bọn em ở đây, tất cả bọn đàn ông từ khắp địa hạt sẽ vấy đuôi xung quanh anh. Không phải là không có những thứ rác rưởi, em nghĩ mà xem, nhưng đàn ông có ý định về thứ gì đó, và tất cả chúng sẽ cầu xin để được tán tỉnh hai cô gái, đặc biệt là cô em gái bé nhỏ xinh xắn của en - của em,” hắn tự sửa lại, và lại cười nữa. “Chúng ta sẽ rời đi vào buổi sáng. Anh không thể chờ thêm để trông thấy những cái lưỡi thè ra như những con chó thèm khúc xương của bọn chúng được nữa.”

Hắn dẫn thêm một bước về phía cô, và đột nhiên cô nhận ra cô có thể làm bất cứ việc gì như là la hét và chạy khỏi nhà để ngăn hắn chạm vào cô lần nữa.

“Nếu chúng ta đi vào buổi sáng, thì sẽ phải đi ngủ sớm.” Cô sợ hãi giữ giọng mình rõ ràng. “Chúng ta cần tất cả những giấc ngủ mà chúng ta có thể có. Em sẽ gặp anh vào ngày mai, ông chủ, rạng rỡ và sáng sủa.”

Hắn dừng lại, đi đi lại lại như con thoi. Cô chờ đợi, cố giữ lấy từng hơi thở. Sau đó hắn nói. “Chúng ta cần ngủ. Một ý tưởng hay đấy, cưng của anh. Những quý cô như em cần được nghỉ ngơi, em có thể mệt nhọc vì những công việc trong trang trại, cũng như chuyển đi.”

“Chúc ngủ ngon”, cô nói, và lại nằm xuống, kéo những tấm chăn quanh mình. Rồi cô cắn chặt môi và gọi “ông chủ?” và hắn quanh lại. “Em cảm ơn anh về những con ngựa. Anh thật hào phóng.”

“Không gì là đủ cho vợ anh,” hắn nói với sự tự mãn thâm căn cố đế.

Mãi cho đến khi hắn rời khỏi phòng và đóng cánh cửa lại sau lưng hắn cô mới có thể thư giãn. Cô không biết hắn có ý định lên giường với cô không, nhưng chỉ việc có hắn ở sát bên đã gần như quá mức chịu đựng của cô. Nếu hắn thật sự cố làm chuyện đó với cô như những gì cô đã nhìn thấy Roper làm với người phụ nữ đó thì...

Nhớ lại hình ảnh đó trong đầu lại giày vò cô lần nữa. Chết tiệt anh đi! Tại sao cô lại quan tâm đến những việc anh làm chứ? “Mình không,” cô thì thầm trong bóng tối và biết rằng mình đã nói dối. Chúa giúp cô, cô có quan tâm. Cô hoảng sợ với sự thừa nhận đó. Cô đã kết hôn, Jake Roper và mọi người đàn ông khác, ngoại trừ chồng cô, đều là những trái cấm. Chỉ có hai loại phụ nữ, đó là phụ nữ tốt và phụ nữ xấu. Một người phụ nữ kết giao với bất cứ người đàn ông nào ngoài chồng cô ta, theo bất cứ cách nào ngoại trừ những mối quan hệ xã giao, đều đang nằm giữa lằn ranh xấu và tốt. Và cô đã nghĩ về Jake Roper với ý nghĩ đầy tội lỗi.

Nhưng những lễ nghi đã tặng cho cô một người chồng mà cô coi thường, xấu xa nếu không

cô đã có thể giải thoát tâm trí mình khỏi tính nhu nhược âm thầm về cái ý nghĩ trước đó. Hết lần này đến lần khác, vẫn cứ là cơ thể săn chắc của Jake Roper và đôi mắt xanh lá lấp lánh. Cô ghét anh, anh làm cô ham muốn, và cô ghét anh vì điều đó. Ham muốn thật đáng sợ, một thứ đáng xấu hổ, nhưng cô đã bắt đầu biết đến sức mạnh của nó. Nó làm cô nóng lên và khuấy động, cơ thể cô nặng nề và đau đớn, nó tách cô khỏi giấc ngủ và khóc lóc với lương tâm. Bởi vì cô không thể chạm vào nó theo bất kì cách nào khác. Nó nắm lấy sự tuyệt vọng của cô và đẩy cô vào trong sự giận dữ chống lại người đàn ông đã không hề cố gắng chạm vào cô. Anh sẽ cười một cách giấu cợt nếu anh biết về nó!

Sau khi rời khỏi phòng Victoria, McLain đứng trong phòng hắc, khẽ lắc lư khi hắc suy nghĩ. Hắc đã uống say, vậy nên hắc nghĩ là lần này hắc có thể cứng lên nếu hắc thử lại với cô. Hắc rùng mình, nhớ lại hai lần hắc đã cố thử. Vì Chúa, hắc sẽ không liều lĩnh thử lại lần nữa. Nhưng hắc cần một người đàn bà, một thứ gì đó kéo hắc ra khỏi việc đi ngủ và lại có những cơn ác mộng chết tiệt ngày càng đến nhiều hơn, cướp đoạt hắc khỏi những giấc ngủ và nhấn chìm hắc.

Angelina. Hắc cười khúc khích nghĩ đến chuyện đá một tên cao bồi ra khỏi phòng cô ta lần nữa. Chết tiệt, hắc quan tâm đến cái gì chứ? Hắc thích cái ý nghĩ khiến một người đàn ông trườn khỏi cô ta để hắc có thể trườn lên trên. Tỏ rõ cho chúng thấy ai mới là ông chủ.

Hắc lặng lẽ rời khỏi phòng, đặc biệt chú tâm đến việc không đóng mạnh cửa. Ngôi nhà tối đen như mực và hắc phả bám vào lan can để khỏi đi loạng choạng. Chỉ khi đi đến những bậc giữa, hắc mới thấy một ánh sáng trắng lóe lên ở góc mắt, và nỗi kinh hoàng khiến hắc rùng mình. Hắc cảm thấy như có hàng vạn con kiến đang bò trên đầu thay vì tóc hắc. Sarratt đã trở lại! Con dao lấp lóe đó - có thể nó là một con ma.

Khi vật màu trắng lại di chuyển lần nữa, hắc nhận thấy đó là một cô gái trong chiếc áo ngủ, đang di chuyển qua phòng ăn, hướng tới nhà bếp. Nỗi kinh hoàng lập tức biến thành cơn giận dữ với bất cứ ai đã khiến hắc sợ hãi như vậy, và Angelina đã bị lãng quên khi hắc bước tới phòng ăn.

“Ai đấy?”, hắc cau mày. Vì chúa, hắc sẽ thuyết giáo cô ta về việc đi thơ thẩn trong đêm, dọa dẫm hắc. Đó là một trong những phụ nữ Mex, chắc hắc là Carmita, bà ta luôn nhúng mũi vào mọi góc ngách trong căn nhà.

Người phụ nữ đã gần đến nhà bếp, cô quay lại chỉ vừa lúc hắc mở cửa phòng ăn. “Senor?”, cô hỏi rụt rè.

Giờ họ đã ở cùng một căn phòng, hắc có thể nhìn đủ rõ để nhận ra cô. Đó là Juanna, một cô gái trẻ. Mái tóc đen dài của cô được thả đến lưng, bộ áo ngủ trắng của cô có cổ cao và tay áo dài nhưng mắt hắc nheo lại khi hắc nhìn vào cô.

Hắc đã có ý định tổng cô xuống địa ngục, nhưng giờ hắc đã đổi ý. “Cô đang làm gì vậy hả, cô gái?” hắc hỏi bằng một giọng nhẹ nhàng khi đến gần. “Gì đó như việc đi loạng quanh trong đêm chẳng?”

Juanna bước lùi lại. “Tôi xin lỗi, señor”, cô thốt lên. Mắt cô mở to trong ánh sáng yếu ớt. “Tôi sẽ trở lại phòng tôi.”

“Cô đang làm gì vậy,” hắn gắng hỏi, “lén khỏi giấc ngủ để tới gặp một anh chàng cao bồi nào đó chẳng?”

Cô lắc mạnh đầu, “không, señor. Tôi tới lấy những quyển sách cho bài học của tôi. Tôi đọc nó, thỉnh thoảng. Tôi xin lỗi, señor. Tôi sẽ không lấy khi chưa có sự cho phép của ông.”

“Hãy quên quyển sách chết tiệt đó đi,” giọng hắn trở nên lè nhè hơn. Hắn đặt tay lên tóc cô, vuốt ve bằng cổ tay hắn. “Em có thể đọc tất cả những quyển sách mà em muốn nếu như em tốt với tôi.”

Juanna cố gắng lùi lại, “Senor?”, cô hỏi bằng một giọng run run.

“Em biết anh có ý gì mà.” Hắn giật mạnh cô lại và mở rộng miệng hắn lên miệng cô. Hoảng sợ, cô cố gắng nắm chặt tay và đánh vào hắn, nhưng nỗ lực của cô là vô ích. Hắn khỏe như một con bò vậy.

Hắn bật cười không thành tiếng khi tay hắn bịt chặt miệng cô và đè cô xuống sàn. “Nếu em la lên, anh sẽ ném em và bà mẹ âm ỉ của em ra khỏi nông trại.” Hắn lăm bắm khi tháo cúc quần và giật mạnh áo ngủ của cô ra. Juanna cố đánh lại hắn một lần nữa, nhưng hắn quấn chặt tóc và đánh vào đầu cô. Cô rên rỉ với đau đớn.

Hắn gạt chân cô sang một bên và đẩy mạnh vào trong cô. Cô nhảy bật lên một lần, rồi sau đó nằm yên lặng. Cô khô, nhưng cái vật của hắn cũng vậy, khiến cô cảm thấy chặt khít hơn. Hắn muốn làm chuyện đó trong một thời gian dài, hắn nghĩ những người hầu người Mexico là của hắn theo bất kì cách nào. Giờ khoái cảm đang tràn qua hắn vì hắn nhẹ nhõm biết bao khi nhận ra mình vẫn còn đủ năng lực và cường tráng để cưỡng ép một phụ nữ, cho dù không thể cưỡng ép vợ hắn.

Khi hắn xong việc, hắn rút ra và thúc vào Juanna bằng giày của hắn. “Nếu em nói bất cứ điều gì về việc này, cô gái, em sẽ thấy hối hận.” Cảm thấy hài lòng vì lời đe dọa của hắn giữ cô trong ranh giới, hắn trở lại trên lầu và cảm thấy nên vào giường. Angelina có thể đợi.

Rên rỉ, Juanna quấn tóc cô thành một nắm. Cơn đau trong cơ thể yếu ớt của cô thật tồi tệ, cô chỉ vừa đủ sức để di chuyển, còn đầu cô thì nhoi nhói. Phải mất tới hơn một tiếng cô mới có thể dậy nổi, và sau đó cô đi như một bà già, còng lưng và tập tễnh. Trong bóng đêm, cô nhận thấy, máu có màu đen.

Chương 5

Jake nhìn quanh khi anh rời khỏi bưu điện, nhưng không hề thấy ai mà anh quen biết. Được coi như là thủ phủ của địa hạt, Santa Fe có hệ thống đường xá chằng chịt và không ai chú đến việc xuất hiện thêm hay bớt một tay cao bồi nhỏ bé cả. Đường phố chật ních với những phụ nữ đội mũ chụp, đàn ông mặc quân phục xanh, những nhà buôn tiện dụng trong bộ quần áo được cắt may, những tay cao bồi thô ráp, người bán hàng, cảnh sát, trẻ em đang chơi đùa và chạy nhảy..., và tất nhiên không thể đếm nổi số những-tay-cao-bồi-nho-nhỏ có mặt trên đường. Vậy nên anh có thể ẩn mình trong cái tổ ong đồ sộ này.

Anh kéo mũ xuống trán để che mắt và bắt đầu đi bộ trên đường. Đã quá trưa khi McLain nói với Victoria họ sẽ đi xem ngựa. Tay đại gia đã bảo Roper giúp hắn lựa chọn, và anh đã mong được có cơ hội xin lỗi khi đứng sát cô và rồi đứng nhìn sự lảng tránh của cô trong mắt anh. Cô không hề nhìn thẳng vào mặt anh từ cái đêm cô bắt gặp anh với Fiorina. Đúng, từ lần đầu tiên cô đã nhìn anh mắt đối mắt, táo bạo hơn cả hầu hết những người đàn ông, nhưng giờ cô lại cố gắng phủ nhận sự có mặt của anh. Anh sẽ phải làm gì đó.

Có khoảng 20 con ngựa đi loanh quanh hai bãi quây liền nhau. Celia nhảy chân sáo quanh hàng rào, chiếc mũ trùm của cô vất ra đằng sau, và háo hức chỉ vào những con ngựa cô thích. Anh đã có thể thấy cô thu hẹp sở thích của mình xuống còn một nửa khu chuồng. Victoria và Emma đứng ở khoảng sau bãi quây, quan sát những con ngựa và thỉnh thoảng đặt những câu hỏi cho người đàn ông lực lưỡng đang đứng cạnh họ, hiển nhiên là người sở hữu bãi quây. McLain dựa vào hàng rào với Garnet bên cạnh. Một vài người của McLain cũng đứng sát hắn.

Emma chỉ tay. “Em thích con đó,” cô nói dứt khoát, và McLain ra hiệu để con cô chọn được tách ra khỏi đàn.

Jake xem xét con ngựa. Nó chắc nịch, một con ngựa thiện xám nhìn khỏe khoắn với đôi mắt bình tĩnh, và nó không hề bồn chồn khi bị tách khỏi bãi. Nếu dành cho một quý cô cưới, nó là một sự lựa chọn tốt. Khi tay đại gia để ý thấy anh đến và bắt gặp mắt anh, Jake gật đầu đồng ý.

Celia reo lên, và Jake nhìn thấy Victoria trao cho cô gái một cái nhìn thích thú tràn ngập tình yêu. “Con này”, Celia gọi, chỉ vào một con màu nâu lòe loẹt với bờm và đuôi màu kem.

Người đàn ông lực lưỡng chuyển mẫu thuốc lá từ má này sang má kia. “Nó có vẻ không thực sự tốt lắm, thưa cô.” Ông ta nói cộc cằn.

Jake đi đến cạnh Celia và dựa vai vào hàng rào khi quan sát những con ngựa. “Những gì cô

cần,” anh nói bằng giọng trầm tĩnh, “là một con ngựa với đôi chân khỏe và trông không có vẻ nhút nhát như một con thỏ trong chuồng ngựa.” Cô bé này yêu những con ngựa, nhưng từ những gì anh thấy thì cô không có nhiều kinh nghiệm về ngựa lắm. Cô bị thu hút bởi những con ngựa màu sắc sặc sỡ mà không hề quan tâm đến tính khí của chúng, nhưng hơn bất cứ thứ gì, cô cần một con ngựa tính tình hiền lành.

Anh chỉ vào một con ngựa nâu đen với một vết lang trắng ở chân. “Giờ thì, nhìn con kia xem,” anh nói, “nó có một đôi chân và vai khỏe, một cái ngực sâu. Điều đó có nghĩa là nó có lá phổi khỏe. Con ngựa đó sẽ có thể mang cô đi cả ngày lẫn đêm mà không biết mệt mỏi.” Nó cũng điềm đạm như con ngựa mà Emma đã chọn vậy.

Celia khẽ nghiêng đầu sang một bên khi cô tiếp thu bài học về động vật. “Chú ngựa không được đẹp cho lắm”, cô nói.

“Nó là con cái,” Jake đính chính. “Hãy mang con ngựa này đến chỗ các quý cô để họ có thể gặp nó.”

Một cái cương đơn giản được trông qua mũi cô ngựa, và nó khụt khịt mũi cạnh giày của Celia trước khi dúi vào tay cô bé. Celia cười khúc khích, một tiếng cười trong như ánh ban mai, và vuốt ve cổ con ngựa.

“Nó hơi bé, nhưng chăm sóc tốt sẽ khiến cổ nó bóng hơn”, Jake nói.

Cô ngựa thối qua mũi nó, một âm thanh như thể nó cũng đồng tình, và Celia đã chiến thắng. Cô quay lại nở một nụ cười cho Jake. “Em muốn con này,” cô nói, vắn vồ nhẹ vào cổ người bạn mới.

Jake liếc nhìn Victoria và bắt gặp cô đang nhìn anh. Lần đầu tiên cô không giật mắt cô ra xung quanh như thể không thể chịu đựng nổi việc nhìn thấy anh. Gạt nó ra, Jake đi đến gần cô và chạm nhẹ vào mũ anh. “Bà McLain. Cô Emma.”

Victoria hơi tái đi, nhưng cô bắt gặp cái nhìn của anh. “Cảm ơn anh,” cô nói bằng một giọng thấp, gạt đầu về phía Celia.

“Không cần cảm ơn đâu, thưa bà. Bà có cần tôi giúp chọn những con ngựa không hay bà định tự làm việc đó?”

Victoria cần, nhưng cô nhìn mò mẫm vào mấy con ngựa. Anh đang đứng gần cô đến nỗi cô có thể cảm nhận được hơi ấm của anh trên vai cô.

“Hãy để Roper chọn những con ngựa cho em,” McLain nói, “anh ta biết về ngựa.”

“Em biết về con mà em muốn mà. Con ngựa cái cao với cái bờm lửa. Con màu nâu đen.” Cô cảm thấy ngạt thở bởi sự gần gũi của Roper, và bước về phía bãi quây cho đến khi cô chạm vào nó.

Để làm cô mất can đảm, Jake cũng bước về phía cô, bên dưới cái mánh tìm kiếm con ngựa cái. Vai trái của anh chạm vào cô và ngay lập tức anh đặt tay trái của mình lên eo cô. “Đứng vững nào, thưa bà,” anh nói ngay thơi, cứ như là cô bị vấp ngã thật ấy.

Anh chớp lấy thời cơ di chuyển tay anh. Anh vẫn đang đứng giữa cô và McLain, che chắn cô khỏi tầm nhìn của tay đại gia bằng chính cơ thể mình. Victoria rùng mình bước sang bên cạnh. Da cô bừng cháy ở nơi anh đã chạm vào.

Người đàn ông lực lưỡng lại dòi điều thuốc lần nữa, quan sát con ngựa cái với thắc mắc: “Tôi không hiểu, thưa bà. Nó chỉ có thể lấp được loại yên một nửa, và chăm sóc chỉ làm nó thêm cứng đầu thôi.”

Jake quan sát con ngựa và đôi mắt anh nheo lại thích thú. Không còn nghi ngờ gì nữa. Đó là một con ngựa tốt đến chết tiệt. Nó lớn, lớn như một con ngựa giống, và nó có một đôi mắt rực lửa. Nó được tôn tạo khá khỏe mạnh, nhưng nó cũng sẽ rất tốc độ.

Anh cọ xát quai hàm mình. “Nó mấy tuổi rồi?”

“Ba. Nó chưa sinh lần nào cả.”

“Trông cũng thật hoang dã nữa,” McLain tuyên bố, “tôi không muốn vợ mình mạo hiểm cái cổ của cô ấy với một con ngựa non bán hoang dã.”

Victoria mím chặt môi lại và nhìn ra xung quanh. Jake nhận thấy cô sẽ không tranh cãi với McLain, đúng lúc anh nhận ra cô muốn con ngựa đó đến tột độ. Anh xoa xoa quai hàm lần nữa và ra hiệu cho McLain đến gần anh.

“Con ngựa cái đó trông rất chắc thịch. Nhìn nó đi. Cao và khỏe. Ông có thể để nó sinh con cho Rubio.”

McLain suy nghĩ và quan sát con ngựa lần nữa. Mắt hắn sáng lên: “Đó là một ý tưởng hay đấy, Roper. Tôi sẽ mua nó, nhưng hãy chọn một con ngựa non khác cho Victoria.”

“Sao không tặng nó cho bà ấy? Bà ấy rất thích con ngựa đó. Bà ấy thích nó hơn tất cả các con khác ở đây, và đánh giá nó cao hơn nữa.”

“Tôi đã nghe người đàn ông nói. Con ngựa này quá hoang dã.”

“Chết tiệt, không thành vấn đề. Tôi sẽ thuần hóa nó chỉ trong hai tuần. Tất cả chúng đều cần có những cái yên ngựa nghiêng, trước khi cưỡi được chúng.”

McLain mím môi lại, quan sát con ngựa cái hất đầu nó lên. Roper đã đúng, một con tốt mã. Hắn gần như xoa tay lại với nhau trong niềm vui sướng khi nghĩ về chất lượng của những con ngựa con mà nó đẻ ra. Hắn sẽ mua con ngựa đó, nhưng để Victoria cưỡi trên đó lại là một chuyện khác.

“Tôi không biết,” hắn nói, “Victoria là một quý cô chứ không phải một thôn nữ Mexico sẽ vắt chân cô ta qua như một con khỉ. Cô ấy có lẽ không thể điều khiển con ngựa theo cách như vậy.”

Đôi mắt của Jake lập lòe nhưng anh quay đầu đi nên McLain không thể trông thấy. “Hãy để tôi giúp bà McLain, tôi sẽ chọn cho cô ấy cô ngựa chết tiệt tốt nhất địa hạt. Mua cho cô ấy một bộ quần áo đi ngựa giống như những phụ nữ phương Đông thường mặc, và tất cả mọi người sẽ chỉ bàn tán về cô ấy và con ngựa thôi.”

Viễn cảnh đó gây ảnh hưởng đến McLain, đó là cái ý tưởng về việc những ai sẽ phải đổ kị với hắn nữa. Hắn phá ra cười vui vẻ và nói: “Vì chúa, đó sẽ là một cảnh tượng đẹp, đúng không nào? Đúng vậy, Roper, anh hãy dạy con ngựa cái đó vài động tác và hướng dẫn vợ tôi cười nó”.

Hắn nói to đủ để Victoria nghe thấy, và cô tái nhợt đi. Lạy chúa tôi, Roper đã nói gì với hắn vậy? Cô đã biết cưới ngựa rồi! Và không cần Roper phải hướng dẫn bài học nào hết. Nhưng cô không nói gì, bởi vì điều quan trọng nhất là McLain đã đồng ý mua con ngựa đó. Cô thích con ngựa cô đã cưới trước chiến tranh, nhưng có thứ gì đó ở con vật lộng lẫy này lôi kéo cô. Con ngựa này có vẻ hung dữ và kiêu ngạo như bất kì con ngựa giống nào, không hào nhoáng, nhưng cô chắc chắn với chính mình là nó khỏe và nhanh. Nó có một trái tim, và Victoria muốn chia sẻ với nó tự do của cô. Khi quay trở về nông trại, cô sẽ nói rõ là cô không cần bất kì bài học cưới ngựa nào hết.

Cô vẫn rất mệt mỏi sau chuyến hành trình mệt rũ xương, họ chỉ mới đến Sante Fe hôm trước. Hơn nữa, họ được mời đến dự một buổi tiệc ở dinh thống đốc vào tối nay. Cô cần nghỉ ngơi và thoát khỏi việc đồng hành với Roper. “Sẽ muộn mất, Ông chủ. Chúng ta cần trở lại khách sạn để chuẩn bị quần áo cho bữa tiệc.”

Tay đại gia điều chỉnh tầm nhìn và quắc mắt lên: “Mẹ kiếp! Tôi cần một người chiều nay. Roper, hộ tống các quý cô về khách sạn. Garnet, anh đi với tôi.”

Cô hít vào trong một điệu bộ phản đối, rồi để hơi thở tràn ra với sự đồng tình ủ rũ. Vì bất cứ lí do gì, định mệnh đã liên tục chống lại cố gắng tránh xa Roper của cô. Tất cả những gì cô có thể là tỏ ra thật thanh lịch để không ai có thể nghi ngờ sự có mặt của Roper khiến cô bối rối.

Mắt anh lấp lánh màu xanh đen khi anh nắm lấy khuỷu tay cô bằng tay phải và khuỷu tay Emma bằng tay trái, cứ như thể anh biết sự không thoải mái của cô và thích thú với nó vậy. Celia nháy nhót đằng sau, bên cạnh và phía trước họ, dáng vẻ bừng sáng của cô bé che phủ sự im lặng của Victoria. Emma gợi lên một câu chuyện tán gẫu nhỏ, dẫn dắt cô đến sự ngạc nhiên, không ai ngoài Roper nhận thấy sự bối rối của cô. Liệu có che giấu được không, ngay cả với Emma?

Khách sạn có ba tầng cao, tay đại gia đã đăng kí phòng ở tầng cao nhất nên họ sẽ không bị quấy rầy vì việc đi và đến của những vị khách khác. Emma và Celia ở chung trong căn phòng cạnh phòng Victoria, và cách xa phòng của tay đại gia. Victoria thành thật biết ơn là ở đây không có những cánh cửa thông nhau. Kể từ khi kết hôn, cô ngủ ngon hơn khi ở phòng khách

sạn.

Emma và Celia vào phòng họ trước, và Victoria kiên quyết gỡ vai cô ra khỏi cái nắm chặt của Roper.

“Cảm ơn anh đã hộ tống, ngài Roper.” Cô nói một câu đuối khéo lịch sự khi tìm thấy chìa khóa cửa trong túi.

“Không có gì, thưa bà McLain,” anh trả lời bằng một giọng long trọng. Anh lấy chìa khóa từ cô và mở cửa, sau đó đặt tay anh lên lưng cô và mạnh mẽ dẫn cô vào bên trong.

Victoria quay cuồng nhìn anh đóng cửa và khóa nó lại, từ bên trong. Tim cô trông tránh khi cô nhìn vào anh. “Làm ơn rời đi, ngay bây giờ, tôi sẽ không nói bất kì điều gì hết.”

Anh bỏ mũ ra và chải tay anh qua mái tóc đen của mình. “Về cái gì cơ, thưa bà McLain?”, anh hỏi êm ái.

“Về... việc này. Cố tình vào phòng tôi.”

“Tôi đã chạm vào bà chưa? Đã xúc phạm bà chưa? Đã hôn bà chưa?”

Tim cô giờ càng đập nhanh hơn. Lòng bàn tay cô ẩm ướt, và cô đặt hai tay ra sau lưng. “Chưa,” cô thầm thì. Một cái gì đó xảy đến trong cô, và cô nâng cằm lên. “Anh làm việc này để trả thù, đúng không? Bởi vì tôi... tôi đã tình cờ bắt gặp anh cái đêm ở kho thóc. Tôi xin lỗi, ngài Roper. Đó hoàn toàn là tình cờ.”

Khóe miệng anh nhích lên với một nụ cười nhỏ. “Bà chắc chắn đã bắt gặp một cảnh thú vị, đúng không nào? Nhưng bà hẳn phải thích những gì bà trông thấy, bởi vì bà không rời đi, bà vẫn đứng đó cho đến khi nó xong.”

Cô đỏ mặt đau đớn, và anh bật ra một tiếng cười thấp. Làm thế nào cô có thể giải thích với anh rằng cô bị đông cứng, không thể di chuyển? Cô không thể nói với anh là cô đã đau đớn biết bao và đã ganh tị biết nhường nào.

“Tôi có một gợi ý với cô,” anh nói, quan sát sự chú ý của cô. “Tôi sẽ không nói bất cứ điều gì quanh nông trại về việc cô đã quan sát tôi và Fiorina nếu cô tặng tôi một nụ hôn mà cô đang lo sợ là tôi sẽ lấy mất”. Anh biết sự mạo hiểm khi làm điều này ngay trong phòng cô, nhưng anh không thể bỏ qua cơ hội có cô cho chính mình trong vài phút. Hãy để cô bắt đầu quen với cái ý tưởng này như có một điều gì đó giữa họ, và làm cho cô quen với việc làm tình của anh.

Giờ thì cô trở nên tái nhợt, và trong một phút cô cảm tưởng như có thể ngất đi. “Anh... anh muốn tôi hôn anh?”

“Vâng, thưa quý bà, tôi muốn. Tôi chưa bao giờ được một quý cô hôn trước đây. Tôi muốn biết cô có vị khác không, môi cô mềm mại hơn không?” Anh nhìn như thể một kẻ xấu xa thích thú sự bối rối của cô vậy. “Tôi muốn một nụ hôn dài, chậm rãi và môi kề môi.”

“Tôi đã kết hôn rồi!”

Anh nhún vai. “Thì sao?”

Thì sao, thế hả? Cô nhìn anh với vẻ hoang dã. Có phải tất cả đàn ông đều cảm thấy hôn nhân theo như những lời nguyên không? Chồng cô đã phá vỡ sự dễ chịu trong việc đó. Hôn Roper sẽ không phải là một sự bất trung trong hành động, mà là trong linh hồn. Cô ghê tởm vì cái cách tay đại gia đặt môi hằn lên cô, nhưng nghĩ về việc hôn Roper giống vậy có vẻ không hề ghê tởm chút nào. Một sự thú vị sâu lắng ban sơ và cô hoảng sợ bởi cô không bao giờ nên nghĩ về một việc như vậy, chứ đừng nói đến chuyện thực hiện nó.

“Tôi không thể,” cô thì thầm.

Anh lại mỉm cười, và cô rùng mình. “Ồ, tôi nghĩ cô có thể”, anh thì thầm, chậm rãi tiến tới. “Hãy nghĩ về những gì những người đàn ông sẽ nói nếu họ biết cô đã xem gì. Họ thực sự sẽ hoan hô, và sẽ cười cợt mọi lúc họ trông thấy cô.”

Cô lùi ra sau một bước: “Ngài Roper...”

“Jake”

“Anh chắc hẳn không biết anh đang yêu cầu tôi những gì đâu. Tôi...”

“Tôi nghĩ là tôi biết”. Anh di chuyển lần nữa, tay anh đưa ra bắt lấy vai cô và ngăn cô thoái lui nữa. “Tôi yêu cầu cô hôn tôi như cách một phụ nữ hôn một người đàn ông. Không gì hơn. Chỉ một nụ hôn thôi.”

Cô không thể tin nổi là tay anh nóng đến mức nào. Nếu tay anh đã ấm đến nhường này, thì sẽ như thế nào nếu anh... Cô giật mình với những ý nghĩ bết tắc, kinh ngạc với chính mình.

“Đó là tất cả à?” cô thì thầm “Chỉ một nụ hôn?”

“Đúng vậy”.

“Đó là tổng tình.”

“Đúng vậy.”

Đó là tội lỗi và cô biết, nhưng là một tội lỗi quá ngọt ngào ngay từ lúc bắt đầu. Cảm dỗ được nếm anh thật mạnh mẽ và cô sửng sốt, đó là một trái cấm. Cô là một quý cô đã kết hôn đoan chính, cô nên trung thành với chồng cô - kẻ trung thành với bất cứ người đàn bà rẻ tiền nào có được hẳn.

Cô cảm thấy bị tê liệt, bị quyến rũ. Đôi mắt anh nhìn xuống cô lấp lánh, thật gần đến nỗi cô có thể nhìn thấy vệt vàng nhỏ được bao quanh bởi con ngươi đen, pha trộn trong khu rừng

xanh nhuộm màu biển cả. Cô cảm thấy hơi thở của anh trên mặt cô và biết rằng, tội lỗi hay không, cô cũng sẽ để anh hôn cô.

Tay trái của anh lướt quanh tấm lưng nhỏ nhắn và kéo cô lại gần hơn. Lập tức đôi tay của Victoria vươn ra nắm chặt lấy những bắp thịt nở nang của anh trong sự kháng cự và báo động e ấp, nhưng cô không nói gì. Những bắp thịt của anh bên dưới tay có vẻ yếu ớt hơn là cô tưởng.

Anh kéo cô lại gần hơn, từng chút một, cho đến khi cơ thể họ chạm vào nhau. Victoria nuốt vào một hơi thở gấp, choáng váng vì sự gần gũi mạnh mẽ của một mối liên kết đơn giản. Anh thật ấm và cứng cáp, cơ thể lực lưỡng của anh đỡ lấy cô; anh dẫn cô lại gần đến nỗi cô có thể cảm thấy những chiếc cúc trên áo anh xỏ vào trong ngực cô, cái khóa dây đeo súng cắt vào bụng cô, cặp đùi khỏe mạnh chà xát vào cô xuyên qua lớp vải trên áo và váy lót của cô.

Tim cô đập một cách khó khăn để chống lại giới hạn của lồng ngực khi cô chờ đợi, rồi anh cúi đầu xuống. Miệng anh, ấm áp và mạnh mẽ, chạm vào cô trong khoảnh khắc rồi nâng lên. Đó là tất cả sao? Cô cảm thấy mình lả đi với sự khuây khỏa vì nó không bị phức tạp lên, mặc dù vẫn rất sai trái.

Anh cau mày nhìn xuống cô. “Không giống vậy.”

“Giống thế nào?”

“Đó không phải kiểu hôn tôi muốn”

Cô nhìn chăm chú vào anh. “Còn kiểu nào khác ở đây?”

Anh giật mình ngay lập tức, rồi sau đó mắt anh nheo lại. Có thể lắm chứ, anh nhận ra. Phụ nữ giống cô nghĩ họ nên cam chịu hơn là tham gia. McLain chắc chắn không phải loại đàn ông khiến cô nhận ra cô nên thích nó. Roper sẽ thay đổi vẻ ngoài có giáo dục này của cô cho cuộc sống miền viễn Tây, như là trách nhiệm của anh vậy.

Anh khum tay phải mình quanh cằm cô. “Mở miệng em ra vào lúc đó,” anh hướng dẫn.

Cô trong kinh hoàng: “Mở... của tôi”

Anh nhanh chóng chớp lấy thời cơ và che phủ đôi môi hé mở của cô bằng miệng anh. Cô thốt lên một âm thanh hoảng loạn gấp gáp trong cổ và cố giật mình ra khỏi anh, nhưng anh đã khóa chặt tay mình quanh eo cô. Victoria nhìn chăm chú vào anh với đôi mắt mở to kinh hoàng. Cô cảm thấy một sự dữ dội trong anh, như thể anh muốn nhiều hơn nữa từ cô và quyết tâm có được vậy. Anh đã nói đó chỉ là một nụ hôn, và cô thật ngốc nghếch khi tin rằng sẽ dừng ở đó? Cô đẩy vào tay anh trong nỗ lực chạy trốn vô ích.

Tay phải của anh giữ chặt quai hàm cô và những ngón tay cứng cáp đặt áp lực lên cằm cô. Trái với ý muốn của cô, cô nghiêng chặt răng nhưng đột nhiên lưỡi anh đã ở bên trong miệng cô. Choáng váng, sững sờ, cô đông cứng lại; và trong khoảnh khắc bất động ấy cô bắt đầu nhận thấy miệng anh di chuyển trên cô, thấy sự ấm áp của lưỡi anh vuốt ve trong miệng cô. Hơi

nóng kì lạ bắt đầu di chuyển xuyên qua người cô, làm cô yếu đi, cô phải bám chặt vào tay anh để đứng vững. Hơi nóng và sự yếu ớt âm thầm, dần dần ngấm qua người cô, ăn mòn sự cả quyết tâm và sự chắc chắn mình có thể giữ chuyện này dưới tầm kiểm soát. Trong vòng tay anh, với môi anh trên môi cô, cô không chắc chắn bất cứ điều gì ngoại trừ những cảm xúc đang dấy lên bên trong. Khoái cảm này thật tội lỗi, và sự căm dỗ ngày càng tăng lên. Đôi mắt cô dần khép lại.

Cô bị đòi hỏi trao cho anh một nụ hôn, nhưng đó không phải là những gì đã diễn ra. Đôi môi anh trở lại môi cô lần nữa và lần nữa, giờ thì cả đôi tay anh đã quấn quanh cô, ấn cô lại gần anh. Nếu cô đã từng kiểm soát được tình cảnh này, thì giờ nó đã vượt mất. Anh có thể làm bất cứ thứ gì với cô, và cô sẽ bất lực nếu muốn ngăn anh lại. Chỉ có sự xâm phạm đột ngột từ tiếng gõ cửa của một ai đó mới khiến anh lập tức thả cô ra và bước lùi lại.

Victoria lảo đảo, sự hoang mang đè nặng qua cô khi cô nhận ra đã có thể có ai đó bắt gặp Roper trong phòng cô với cô. Cô trở nên trắng bệch. Nếu đó là tay đại gia... Cô không thể kết thúc dòng suy nghĩ, bởi vì đó là một dự liệu khủng khiếp. Roper di chuyển nhanh chóng về phía cánh cửa, tay anh đặt trên nút bao súng...

“Đội đã!” Victoria thì thầm lo lắng.

Anh trao cho cô một cái liếc ngắn. “Ở phòng bên,” anh nói sắc lạnh, “một vài kẻ say xỉn đang cố gắng vào trong phòng em gái em.” Anh mở cửa phòng và bước ra ngoài hành lang.

Victoria ào ra khỏi ô cửa ngay khi Roper nói: “Ông định phá sập cái cửa đó hả, Pledger?”

Victoria nhận ra gã đàn ông mặc dù cô chưa bao giờ nói chuyện với hắn. Gã đã cằn nhằn trong suốt quãng đường tới Sante Fe, và những người khác không giao tiếp với hắn nhiều lắm. Đôi mắt hắn nhìn như của một con chó điên, và cô vô thức tránh xa hắn. Đã quá muộn để nhận ra sai lầm là để hắn bắt gặp cô với Roper.

Hắn quay sang phía Roper với một tiếng gầm ghè, nhưng khi cái nhìn chăm chặp của hắn chiếu sang Victoria, môi hắn xoắn lại trong một nụ cười dơ dáy: “Tao rất tán thành”, hắn nhạo báng, “việc chơi đùa với một viện kẹo ngọt với vợ của ông chủ đấy. Dám cá rằng ông ta sẽ rất thích thú khi biết điều này đây, mà nói đúng không?”

Jake cân nhắc vị trí, và mắt anh nheo lại. Không thể tốt hơn, chỉ có anh và Pledger, đối mặt với nhau. Giết thẳng khốn này bây giờ hay sau này cũng chẳng khác nhau là mấy. Giờ anh sẽ gửi một bức điện đến cho Ben và em trai anh sẽ làm theo cách của anh, không còn lí do gì để chờ đợi nữa. Thực tế là, không còn lí do gì khiến anh có thể để Pledger đi nữa, không sau khi hắn đã trông thấy Jake rời khỏi phòng của Victoria.

Mỉm cười nhẹ, Jake di chuyển đến gần gã đàn ông hơn. “Sao ông không ra phòng khách và thuê một con điếm để gãi ngứa cho ông nhỉ?” Anh gợi ý êm ái, “Để các quý cô yên!”

Pledger huýt gió chế giễu: “Mày vừa mới làm gì vậy, Roper? Tao luôn muốn thử vài món

ngon miệng. Mà chỉ việc quay lại lừa gạt vợ ông chủ, còn tao sẽ thử lòng thông với cô em gái, và cả hai chúng ta sẽ không nói bất cứ điều gì về nhau cả. Thế nào, chơi không?" Hấn nhạo báng và nhổ toẹt nước bọt xuống sàn nhà dưới chân Roper.

Roper vẫn mỉm cười. Victoria chỉ nhìn thấy từ một bên, một cái cong nhẹ của đôi môi, nhưng nó làm cô ớn lạnh. Cô vẫn đứng ở ngưỡng cửa, quan sát trong sự hoảng sợ đầy mê hoặc.

Bước chân của Jake dễ dàng và thư thái, quá thư thái để Pledger phản ứng lại với nó cho đến khi quá muộn. "Dừng ở đây", anh nói, và đặt tay lên báng súng. Đúng lúc những từ cuối cùng rời khỏi miệng, Jake đá vào giữa chân hấn, Pledger ngăn lại cú đá chỉ vừa đủ để không bị đổ ngã. Khi anh làm vậy, hấn nghiêng người sang một bên, cúi gập người xuống với lấy cái chạc súng của hấn.

Pledger đau đón gương mặt, đôi mắt hấn trắng dã trên bản mặt trắng bệch. "Đồ chó đẻ," hấn nói, vồ lấy khẩu súng của hấn.

Hấn chỉ vừa mới lật được cái bao súng ra khi viên đạn đầu tiên của Jake đục lỗ trên ngực hấn và đẩy mạnh hấn vào tường. Ngón tay Pledger vẫn phản xạ giật giật trên cò súng một giây khi bức tường chật hẹp rung chuyển vì tiếng súng nổ. Mắt hấn, đã đỏ đẫm, tràn đầy sự căm ghét khi hấn đổ nhào qua một bên trên sàn.

Jake đến gần để hấn trong tầm nhìn của anh, kéo cò súng lại lần nữa. Nếu Pledger co giật nhiều, thì viên đạn thứ hai sẽ nằm giữa hai mắt hấn. Hấn không thể sống để huyền thuyên dù chỉ một tiếng với bất kì ai nữa. Nhưng Pledger đã trút ra hơi thở cuối cùng, quần hấn bị bắn bởi sự giải tỏa cho bàng quang của hấn. Jake liền hạ cò súng xuống.

Emma và Celia đã quá hoảng sợ nên không dám mở cửa, nhưng âm thanh của tiếng súng nổ kéo theo sự im lặng kéo dài khuấy đảo Emma hành động. Cô giật cánh cửa mở ra và nhìn chằm chằm bối rối vào Roper, rồi nhìn xuống Pledger. "Ôi, chúa ơi!" Cô nói.

Khuôn mặt hoảng sợ của Celia lộ ra bên cạnh cô, đôi mắt xinh đẹp của cô bé mở rộng vì sốc khi nhìn thấy cơ thể của Pledger.

Jake quay lại nhìn vào Victoria vẫn đang đóng băng ở ngưỡng cửa. Đôi mắt họ gặp nhau, của anh xanh lá và cứng rắn, của cô thì hầu như là xám vì sốc. Trong khoảnh khắc đó cô đã sợ anh còn hơn sợ Pledger. Họ không có thời gian để nói chuyện. Những tiếng bước chân chạy rầm rập lên lầu, và một đám đàn ông ào vào hành lang chật hẹp. Jake chạm vào cái vỏ bao rỗng và lấy nó ra, rồi đặt khẩu súng của anh về chỗ cũ. Anh trông điềm tĩnh khác thường khi bị đám đông vây quanh với những câu hỏi và bình luận tới tấp.

Một người đàn ông dùng giày mình huých vào giày Pledger. "Đồ chó đẻ xấu xí. Hấn là ai vậy?" Rồi anh ta để ý thấy ba quý cô đang đứng ở đó và rút lại lời nói. "Xin thứ lỗi, thưa các quý cô."

Không người phụ nữ nào có vẻ để ý cả. Victoria vẫn nhìn chằm chằm vào Roper, mặt cô

trắng bệch. Jake đưa tay ra và nắm lấy Emma, cúi xuống nói thầm vào tai cô. “Đưa bà McLain trở lại phòng cô ấy đi. Cô ấy đã chứng kiến toàn bộ chuyện này, và trông cô ấy như một em bé bị sốc vậy.”

Emma ngay lập tức nhìn sang Victoria, rồi trở lại với Jake và gật đầu. “Giúp Victoria cùng chị nào”, cô nói với Celia. Victoria nhận thấy cô đang được nắm tay và dẫn về phòng mình, cánh cửa vững chắc khép lại khung cảnh xấu xí trong hành lang.

Cô ngồi xuống và cuộn tay vào lòng, thu bản thân mình vào bên trong. Cô cảm thấy tê liệt. Một người đàn ông vừa mới bị giết trước mặt cô, và mặc dù cô đã chứng kiến tất cả khi chiến tranh, nhưng không có gì tàn bạo như vậy. Jake đã thật... tự nhiên, cứ như thể việc lấy đi sinh mạng của một người không là gì với anh vậy. Và nụ cười trên khuôn mặt anh vẫn làm cô rùng mình.

Celia rũ xuống trên sàn và đặt đầu cô bé vào lòng Victoria. Cô gái vẫn còn choáng váng và im thin thít. Victoria tự động vuốt ve mái tóc màu nâu sáng, như cô đã làm từ khi Celia còn là một đứa trẻ. Emma ngồi xuống giường, lặng lẽ nhìn Victoria.

“Em có nghe thấy những gì hắn nói không?” Victoria hỏi.

“Một chút ạ”. Đủ để, Emma nghĩ, biết Jake Roper đã ở trong phòng này cùng Victoria. Đủ để biết Roper đã giết Pledger để khiến hắn im lặng. Cô không hề nghĩ Victoria phản bội lời thề hôn nhân, chỉ có một điều chắc chắn là không phải lúc này, cũng phải lúc nào khác. Bởi Victoria vốn dĩ đã là người đáng kính trọng.

Nhưng Jake thực sự đã ở đây một mình với cô ấy, và Emma có thể chỉ mặt vạch tên lí do đích xác là tay đại gia, một gã đàn ông nhỏ mọn hung bạo; cô đã rất sợ hãi, xét đoán Victoria bằng chuẩn mực của hắn thì có thể nói rằng, Victoria chẳng có lỗi gì hết. Vì lợi ích của Victoria, Emma sẽ chuẩn bị để trở lại với bất cứ câu chuyện gì mà Jake vẽ ra.

15 phút sau tay đại gia và Garnet đến, tìm về từ phòng khách nhờ một cậu bé thờ không ra hơi với tin tức về việc có bắn nhau trong khách sạn và vợ của tay đại gia cũng có liên quan. Cậu bé không biết gì nữa ngoài mẫu tin ngắn gọn đó. Cả hai lao lên lầu với một đôi chim bồ câu bằng đất của phòng khách, và tay đại gia có một tâm trạng khó chịu vì bị ngắt quãng.

“Đây là người thứ hai của chúng ta mà anh đã giết đấy, Roper.” Garnet nói, nhìn vào người đàn ông cao lớn vạm vỡ trước mắt với vẻ ngờ vực.

Jake nhún vai: “Ông ta chạm vào súng trước. Một người đàn ông thách thức tôi, và tôi không hỏi ông ta nghiêm túc hay chỉ định đùa đâu.”

“Anh nói ông ta đã rút súng trước?” Đôi mắt Garnet vẫn còn sự căm ghét.

McLain nhìn từ tay súng này sang tay súng khác, đôi mắt hắn cảnh giác. Hắn vẫn còn tồn tại đến giờ là vì hắn không thông minh nhưng khôn ngoan, và sự nghi ngờ của Garnet báo động

hắn. Mâu thuẫn luôn luôn diễn ra giữa đám đàn ông, nhưng Roper đã giết những người đàn ông mà anh ta được cho là đang làm việc cùng. Điều đó khiến một người đàn ông dừng lại và kinh ngạc.

“Garnet có một thắc mắc,” hắn nói, nhìn chăm soi vào Roper. “Ở đây có ai làm chứng không?”

“Bà McLain đã thấy toàn bộ,” anh nói giọng buồn bực, “hãy hỏi bà ấy.”

“Tôi sẽ làm vậy.” McLain dậm mạnh vào cửa phòng Victoria và đập những nắm tay nặng nề của hắn lên đó. “Victoria!”

Emma giật cửa mở ra, và ba người đàn ông bước vào bên trong. Celia đứng dậy từ dưới sàn và Victoria cũng đứng lên. Cô vẫn tái nhợt, và không hề nhìn vào Jake.

“Roper nói Pledger đã rút súng trước. Có đúng vậy không?” McLain gầm lên.

Victoria nắm chặt bàn tay lạnh giá của cô vào vạt váy. “Ông Pledger đã chạm vào vũ khí của ông ta trước, đúng vậy.”

“Điều tôi muốn biết là bà và Roper làm cái gì ở đây?” Garnet nói.

Sự nghi ngờ làm khuôn mặt của tay đại gia sẫm lại. Để mình trở nên cứng rắn, Victoria hất cằm lên: “Ông Roper đi cùng chúng tôi về khách sạn, như lời dặn dò của ông chủ.”

“Tôi đã nhìn họ vào phòng và đang quay lại hành lang thì thấy Pledger lúi vào trong, như là ông ta cố làm gì lén lút vậy.” Jake lấy một bao thuốc lá ra khỏi túi và ung dung lăn tròn một điếu thuốc. “Tôi đã đi theo ông ta, và thấy ông ta ở đây, đang cố gắng phá cửa vào trong phòng cô Emma và cô Celia. Không cần đoán thì tôi cũng có thể nói với ông tại sao. Tôi cố kéo ông ta xuống lầu, nhưng ông ta từ chối và với lấy súng của ông ta.”

“Em đã thấy điều đó à?” McLain hỏi, mắt hắn cắt vào Victoria.

“Đúng vậy”, cô đồng ý với chính mình là sẽ nói dối. Cô vẫn không hề nhìn vào Jake.

McLain quay sang Emma. “Có đúng vậy không? Có phải ông ta đã cố gắng vào phòng em không?”

Ít nhất thì Emma cũng không cần phải nói dối. “Ông ta đập cửa phòng em và nói... những điều xấu xa. Chúng em quá sợ và không dám mở cửa.”

Jake dựa lưng vào khung cửa và khép mắt lại vẻ ngái ngủ khi anh nói sang chuyện khác. “Tôi đã làm những gì tôi phải làm để bảo vệ những người phụ nữ, đó là những gì ông muốn mà, đúng không, ông chủ?”

“Tất nhiên rồi.” McLain cắn cẩu.

“Vấn đề là gì nào?”

“Tôi sẽ cho anh biết vấn đề là gì,” Garnet nói, bước tới gần hơn. “Vấn đề là anh đã giết hai tay súng lâu năm nhất trong số chúng ta. Pledger và Charlie Guest đã vào nông trại nhiều năm rồi.”

Jake mỉm cười. Đó cũng là vẻ mặt Victoria đã nhìn thấy chỉ trước khi anh giết Pledger. “Tôi luôn có thể khiến nó thành con số ba đấy,” anh gợi ý với giọng mượt mà.

“Mẹ nó, giết chóc thế là đủ rồi!” McLain hét lên. “Lùi lại, Garnet, tôi điên máu vì để mất Pledger, nhưng tôi cũng chắc chắn đến chết tiệt là không muốn hai sát thủ cừ nhất của tôi tàn sát lẫn nhau vì ông ta.”

“Chắc chắn rồi, thưa ông chủ.” Garnet bước lùi lại, nhưng vẻ mặt của hắn vẫn tràn ngập căm ghét.

Jake không hề ngạc nhiên vì Garnet đã lùi lại quá dễ như thế, mặt đối mặt không phải là phong cách của hắn ta.

McLain nặn ra một nụ cười khá nhất của hắn ta. “Bữa tiệc tối nay sẽ khiến các quý cô quên đi chuyện này,” hắn nói. “Thống đốc rất muốn để gặp em, từ khi có những lời đồn là anh có ba cô gái đẹp nhất địa hạt. Mọi người đàn ông ở Sante Fe sẽ cố gắng để được nhảy với em tối nay.”

Victoria liếc mành chớp lấy lí do bào chữa. “Ơn chúa, suýt nữa thì em quên mất bữa tiệc! Chúng ta phải khẩn trương lên. Đi thôi nào, các quý ông!”. Cô làm một cử chỉ ra hiệu bằng tay. “Ồ, ông chủ, anh có thể bảo khách sạn cấp nước nóng cho phòng bọn em không?”

“Tất nhiên rồi, em yêu dấu”. Hắn vỗ vào má cô. “Hãy mặc những bộ váy lộng lẫy nhất, để lũ què mùa ấy trở mắt ra.”

Khi chỉ còn những người phụ nữ với nhau, Victoria suy sụp rõ ràng: “Không biết chị có thể chịu đựng nổi qua bữa tiệc không nữa,” cô nói bằng giọng nghẹn lại. “Chúa ơi!” Nhưng cô cố ép bản thân mình vững vàng và hít lấy một hơi thở sâu để trấn tĩnh. “Chị cho rằng chúng ta sẽ phải đi và làm điều tốt nhất có thể. Celia, em yêu, em vẫn ổn chứ?”

“Vâng.” Celia trông nghiêm trọng khác thường, nhưng đôi mắt xanh dương của cô vẫn điềm tĩnh. “Jake phải giết hắn, để bảo vệ chúng ta. Em không cần xin lỗi!”

Victoria cảm thấy phát ốm. Đúng vậy, Jake đã giết người để bảo vệ, nhưng anh đã làm nó vì Emma và Celia, hay để che đậy sự bất cẩn của chính anh với Victoria? Có một sự khắc nghiệt nơi anh làm cô hoảng hốt, giờ cô còn cảm thấy bị cuốn hút vì anh và không sao giải thích được. Cô đã cố gắng tránh xa anh, nhưng định mệnh đã buộc cuộc đời họ lại với nhau, ép họ chia sẻ những bí mật tội lỗi tạo nên một sự thân mật bất đắc dĩ, và giờ họ cùng có những lời nói dối.

Cô đã đứng trong vòng tay anh và để anh hôn cô theo cái cách thật không đúng đắn và cô

choáng váng nhận ra rằng mình chắc chắn không thể chịu đựng nổi khi nghĩ về nó. Cô đã là vợ của một người đàn ông khác! Những gì cô đã làm là phản bội, nhưng vào lúc đó cô đã rất hạnh diện. Cô đã thích mùi hương và vị của anh, cái cảm giác cơ thể vạm vỡ của anh dựa vào cô, run lên với năng lượng từ vòng tay của anh. Cô đã từng mơ về anh. Và đó, có lẽ, còn hơn cả một sự phản bội.

Chương 6

Victoria tự tha thứ cho mình và thấy may mắn vì những quý cô cần thấy phải tách ra một lát khỏi những nụ cười và những cuộc tán gẫu xã giao, và khỏi những cái sán lại bất ngờ từ những bộ quân phục màu xanh. Thật ngớ ngẩn, bởi chiến tranh qua đi đã cả năm trời, và lúc đó cô chắc chắn đã quen thuộc với những bộ quân phục xanh trên đường phố Angusta. Nhưng trước đây chưa bao giờ cô mong được gặp những chiến sĩ xã hội Mỹ. Cô không ghét họ và không đau khổ, cũng như nhiều người miền Nam khác, nhưng khi một sĩ quan Mỹ đón lấy tay cô, cô cảm thấy sợ hãi, như thể họ vẫn là kẻ địch. Những người lính chắc chắn không làm gì để giảm nhẹ sự xung động thần kinh của cô.

Cô phải sử dụng đến sự kiểm soát cứng rắn để trải qua buổi chiều. Cô không chấp nhận để bản thân nghĩ về cái lỗ thủng trên ngực Pledger, sự xấu xí của cái chết, cơ thể rũ ra như không xương. Cô không thể để bản thân mình nhớ lại những thứ đê hèn hấn nói hay cơn ớn lạnh khi Jake mỉm cười. Hầu hết đã bị ngăn cản từ trong tâm trí cô, cả cái khoảnh khắc bất tận nóng bỏng mà cô ở trong vòng tay của anh. Nó không nên xảy ra và không được phép xảy ra thêm lần nữa. Cô phải quên nó mãi mãi.

Hành lang đã vắng vẻ, và mặc dù hai ngọn đèn được dùng để chiếu sáng cho những vị khách thì nơi đây vẫn rất lờ mờ, bóng tối vẫn che phủ một phần những tờ giấy dán tường và bức thảm. Cô nghĩ về bức tường trắng đơn giản và thông suốt, về những con đường gọn gàng ở nông trại. Nếu cô có thể thích cuộc hôn nhân này bằng một nửa ngôi nhà, thì quả thực cô sẽ rất hạnh phúc.

Sự thoải mái khi trở về ngôi nhà. Khi cô bước hết hành lang, nơi đây tràn ngập bóng tối, và có một hình dáng to lớn. Cô giật mình nhưng không hoảng sợ, chỉ đơn thuần nghĩ đó là một vị khách khác. Một cánh tay vươn ra từ bóng tối và tóm lấy cô, kéo giật cô vào phòng, và chỉ sau đó cô mới bị báo động. Cô hít vào nhát gừng để hét lên, và người đàn ông khẽ vỗ tay anh ta lên miệng cô.

“Chết tiệt, đừng hét”. Anh thì thầm.

Âm thanh quen thuộc đơn giản từ giọng nói của anh bật vào cô. Cô giật đầu mình ra khỏi tay anh. “Anh đang làm gì vậy? Anh không nên ở đây! Sao anh vào được đây?”

“Tôi ở đây vì tay đại gia không đi bất cứ đâu ngoài phòng sao lưu. Tôi đã ra ngoài, để mắt tới mọi chuyện. Cánh cửa này mở, và tôi có thể nhìn qua cửa sổ. Từ đoàn các quý cô lên xuống qua đại sảnh, không cần thông minh lắm để nhận ra nơi mà em đi đến.”

“Vậy nên anh đã lên vào bằng cửa sau?”

“À, trèo vào bằng cửa sổ.”

“Và tóm lấy người phụ nữ đầu tiên đi đến chắc?” Cô tức điên lên và nghĩ rằng có thể cô đã kêu lên. Anh vẫn không thả cô ra, ngón tay anh ôm chặt quanh eo cô, và cái cách anh giữ chặt lấy cô khiến cô cảm thấy không thoải mái.

“Không, tôi đợi em”. Anh thả cô ra và bước tới cánh cửa mở, dễ dàng đóng nó lại mà không hề có một tiếng cạch. “Tôi muốn nói chuyện với em.”

Không có ánh sáng từ ngoài hành lang, căn phòng lại tối đen như cũ. Cô di chuyển đến gần cửa sổ, vừa tạo khoảng cách với anh vừa để nhìn rõ hơn. Cô hất cằm lên. “Anh muốn chúng ta nói chuyện về cái gì?”

“Pledger.”

Cô náo nức trong khoảnh khắc khi cái tên vang lên. “Anh đã giết hắn. Còn gì để nói thêm nữa?”

“Nhiều lắm. Đừng để cái lương tâm cao quý đẩy em vào sự thú tội. Pledger là đồ bẩn thỉu. Hắn ám sát và cưỡng hiếp, và hắn thích nó.”

“Cũng như anh thích giết hắn hả?”

Anh im lặng một khoảnh khắc, rồi bật cười chậm, khàn khàn trong khi di chuyển về phía cô, tiến vào vùng sáng bên dưới cửa sổ. “Ồ phải, tôi thích nó đấy. Tôi cảm thấy như là tôi đã làm một việc tốt vậy.”

Cô nắm chặt tay mình. “Anh đã giết hắn để ngăn hắn không thể nói gì với tay đại gia về việc anh đã ở trong phòng tôi. Hơn hết là anh không nên ở đây, vì lỗi của tôi mà một người đàn ông đã chết, và tôi còn nói dối che giấu lí do vì sao ông ta ăn đạn nữa chứ.”

“Em không thể làm gì hơn.”

“Là một người vợ của ông ta, thật rẻ tiền đúng không? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh không bắn hắn và hắn sẽ nói ra? Anh sẽ bị nướng chín và tay đại gia sẽ tức giận với tôi, mà đó lại là quyền của hắn...”

“Tĩnh lại đi,” anh cắt ngang, vẫn giữ giọng mình thật thấp. “Không phải vì công việc. McLain sẽ bảo Garnet tổng khứ tôi, và hắn không định chỉ quảng tôi ra khỏi trang trại thôi đâu. Nhưng nếu hắn không giết tôi, hắn cũng sẽ thiêu sống tôi, còn nơi nào em có thể trông cậy nữa? Còn nơi nào em gái em có thể trông cậy nữa?”

“Celia?” Victoria nhìn chằm chằm vào anh, cố gắng nhận ra những đặc điểm của anh trong ánh sáng mờ ảo.

“Nếu tôi đi, ai sẽ ngăn Garnet tránh xa cô bé?”

Cô đã không nghĩ về điều đó. Cô cảm thấy choáng váng, cứ như thể vừa ngã khỏi một tảng đá và giờ nhìn thấy nó vậy. Dù tốt hay xấu, và vì những lí do của chính anh, Jake Roper là người duy nhất bảo vệ Celia - hay, có lẽ là, bảo vệ cả cô nữa. Anh đã giết người để bảo vệ họ. Nhưng tại sao?

Cô không thể tự dối mình rằng anh quan tâm cô, sao có thể chứ? Anh không hề biết cô. Đúng, anh đã hôn cô, nhưng cô đã học được rằng điều đó chẳng là gì với một người đàn ông. Bất cứ gì cô đã thấy trong đôi mắt của anh, thì cô chắc chắn là không hề mềm mỏng. Anh đã bảo vệ họ vì lí do riêng của anh. Cô cảm thấy cô đã bị sử dụng, nhưng cô không thể thấy là bằng cách nào. Cô không có khả năng, không có tác dụng để hy vọng được anh lợi dụng.

Cô nuốt vào. “Tôi sẽ không nói gì cả”, cô nói, giọng cô nghẹn lại.

“Mới chỉ có em. Còn cô em họ? Cô ấy đã nghe được câu chuyện à?”

“Tôi nghĩ vậy. nhưng Emma cũng sẽ không nói gì đâu.”

“Còn Celia?”

“Con bé cũng vậy.”

“Em có thể tin cô bé không?”

Cơn tức giận ngay lập tức bùng lên, nhưng cô nén nó xuống. Anh không biết Celia, không thể hiểu được những điểm kỳ lạ của con bé không phải là không thể tin tưởng được. Nhưng có lẽ cô tức giận là vì tất cả những cảm xúc của cô đã bị ép buộc phải trưng ra trên mặt tối nay. Chính vì vậy, cô nén lại câu trả đũa tức thì của mình và thay vào đó chỉ đơn thuần trả lời. “Có”

“Phải chắc chắn là cô bé hiểu.”

“Con bé đã hiểu rồi, thưa ngài Roper.” Cô nói qua rằng cô, sự kiểm soát của cô vượt đi một chút.

“Jake.”

Cô bước lùi lại. “Tôi không nghĩ vậy. Chiều nay là một sai lầm, một chuyện không nên nhắc lại nữa. Tốt nhất là chúng ta...”

“Không làm vậy, hả?” Anh suýt thì bật cười, thay vào đó anh nắm lấy vai cô và kéo cô lại gần anh. Anh bao phủ tay mình quanh cô, ép cô vào trong sự liên kết toàn vẹn với anh từ đầu gối tới ngực. “Em nghĩ là tôi sẽ tấn công em chắc? Tôi đã không làm thế, và tôi cũng không thích nó, nhưng đó cũng là một cách, tôi sẽ bị nguyên rửa nếu để em đối xử với tôi như thể tôi là vô hình.”

Cô vô vọng đẩy mạnh vào ngực anh, rồi quay mặt đi hướng khác khi miệng anh hạ thấp xuống. Anh bắt lấy cằm cô và vói tới cô một lần nữa khi một tiếng gõ cửa rụt rè vang lên, và Emma nói bằng một giọng thấp, “Chị Victoria?”

Jake thả cô ra khi Emma mở cửa và trượt vào phòng, nhanh chóng đóng lại nó lần nữa. Victoria đứng ngay đơ, thỉnh thoảng nhận ra Emma chắc phải nghĩ gì.

Emma cẩn thận bước qua căn phòng tối đến khi đứng trước mặt họ. “Chị đã đi quá lâu, nên em đi tìm chị”, cô nói bằng một giọng khẽ. “Em nghe tiếng chị khi đi qua cửa. Chúng ta sẽ quay về cùng nhau, và sẽ không ai nghi ngờ hết.” Cô nói với Jake, “tôi đã không có cơ hội cảm ơn anh sớm hơn về những gì anh đã làm, ngài Roper. Tôi thực sự biết ơn sâu sắc.”

Nước mắt làm cay mắt Victoria. Emma yêu dấu. Tình yêu và lòng trung thành của cô, sự ủng hộ của cô, chưa bao giờ lung lay.

“Không cần cảm ơn đâu.” Jake nói.

“Có lẽ không cần, nhưng chỉ khi anh không ở bên kia cánh cửa.” Emma đặt tay lên vai Victoria. “Hãy cho chúng tôi thời gian để quay lại bữa tiệc trước khi anh đi.”

Thích thú, anh nói: “Tôi sẽ ra ngoài theo đúng cách mà tôi đã vào đây, qua cửa sổ.”

“Hãy bảo trọng, thưa ngài Roper. Và cảm ơn anh lần nữa, dù anh nghĩ lời cảm ơn của tôi là xứng đáng hay không.”

Họ đi cùng nhau và khi đã ở trong đại sảnh, Victoria bật ra một nụ cười thấp, khô khốc. “Chị vẫn cần sử dụng sự thuận tiện.”

“Tất nhiên rồi.”

Emma không nói gì nữa đến khi họ trở lại bữa tiệc. Rồi cô thì thầm: “Bảo trọng!”

Victoria rùng mình: “Chị hy vọng là chuyện này sẽ không xảy ra nữa,” cô nói, và hy vọng Emma hiểu rằng cô không hề có ý định nào để bị lôi kéo vào một mối quan hệ nhạt nhẽo với Jake Roper. Anh ta làm cô sợ, mặc dù cô cảm thấy một sức hấp dẫn cơ thể bản năng với anh ta. Anh ta làm tình ngẫu nhiên như chùi giày, và anh ta giết người cũng như thế.

Cô phớt lờ một cơn rùng mình đột ngột và dán một nụ cười rạng rỡ lên mặt khi cùng Emma tham gia lại vào bữa tiệc.

Mẹ kiếp! Roper đã làm gì đó! Garnet không biết là gì, nhưng gã ngày càng cảm thấy bức bối hơn khi nghĩ về Pledger. Gã nằm trong chiếc giường ở khách sạn, bàn chân đeo giày vắt ngang bất cẩn trên tấm ga trải giường trắng, phì phèo trong bóng tối khi nghĩ về nó. Pledger chỉ có ý nghĩa như một con chó đẻ, nhưng hắn không dần dần, nhưng thực tế rành rành là hắn dần dần khi chĩa súng vào Roper. Pledger đã làm thế và đặt bản thân hắn vào một cái quan tài bằng gỗ

thông. Lời giải thích do Roper dựng lên tại nơi Pledger chĩa súng vào thẳng đó.

Cuộc sống ở nông trại khá dễ chịu, nhưng có thể đây là lúc nghĩ về những thay đổi của nó. Nơi đây có một sự bất an mà gã không thể nhận ra, nhưng có thể cảm thấy. Có thể ông chủ đã đánh mất tay súng của mình vì nhiều thứ. Có thể đây là lúc cho một bàn tay khác khỏe khoắn hơn. Gã mỉm cười, một nụ cười mỉm lạnh lẽo. Phải rồi, có lẽ đã đến lúc. Ông chủ đáng nguyên rủa sẽ bị đóng dấu bằng khẩu súng của Roper nếu ông ta không tống khứ thằng ranh đó đi. Roper sẽ có một công việc gọn gàng và đơn giản. Garnet sẽ tống khứ thằng chó đó đi mà không cố gắng hạ gục hắn. Một khi Roper đi, cô em bé nhỏ tóc màu ngô sẽ trở thành của hắn, và cô em gái khoa trương sẽ không thể làm điều chết chóc gì hết. Chết tiệt, không, không thể. Roper cũng thân thiện với vợ của ông chủ. Giết ông chủ, và Roper sẽ ở lại để xoa dịu góa phụ đau buồn và cô em gái.

Giải pháp này thật đơn giản, dễ thương. Gã không mất quá một giây để cân nhắc giải quyết chuyện này. Tất cả gã phải làm là giết vợ ông chủ cũng như ông ta. Gã phải kiếm vài cách để thực hiện mà không ai có thể quy trách nhiệm cho gã, và có thể hoàn tất. Trong một trang trại có kích cỡ của một vương quốc, sẽ có rất nhiều cơ hội. Con chó cái đó đã giúp hắn bằng cách nung nấu ý định cưới ngựa. Sẽ có rất nhiều lúc cô ta chỉ có một mình, với không ai khác trong tầm nhìn hay tầm nghe. Garnet là một tay khá với khẩu súng săn, sẽ không phiền hà gì để đặt một viên đạn vào đầu cô ta. Tiếp đến là ông chủ, rồi sau đó tất cả sẽ là của hắn.

Garnet nằm trong bóng tối, hài lòng với cái kế hoạch mà hắn gần như đã nắm được vị của nó, cảm giác sốt ruột có được cô em tóc vàng sậm bên dưới khiến hắn nhức nhối và phải chà xát phần thắt lưng của hắn. Điều tốt nhất trong kế hoạch này là gã sẽ không phải làm gì với Roper, gã chỉ phải đuổi cổ thằng đó!

Garnet như một người tuyệt vời khi gã lấy chính bản thân mình ra làm thước đo cho những kẻ khác, đó chính là thứ giúp gã sống lâu đến thế. Gã tự trông đợi là điều tệ nhất của vài người, và bởi vì gã thận trọng một cách bất bình thường. Tin tưởng là thứ xa lạ với gã. Gã tin bản thân mình được an toàn với ông chủ chỉ vì gã biết rõ hắn và đã khiến hắn phụ thuộc vào gã, nó chỉ là một việc thiết yếu phải làm. Một điểm yếu của Garnet là gã không thể biết được khả năng phát giác của những một vài người khác. Nếu Garnet thất bại, gã sẽ xách túi và ra đi, gã mong rằng chính Roper mới phải làm điều ấy. Gã chưa bao giờ có ý nghĩ là Jake có thể nổi điên lên vì cái chết của vợ ông chủ và ở lại, bởi vì chính gã cũng chẳng bao giờ liêu mình vì một con đàn bà, nhất là một con đàn bà đã chết. Mà gã còn biết Roper cũng sẽ không làm gì khác, hay có một lí do thuyết phục để lưu lại vương quốc nông trại.

Vậy nên gã nằm trên giường và lập kế hoạch, quá đói khát viễn cảnh quyền lực đến mức không thể ngủ được. Gã chậm rãi chà xát vào đáy xương chậu của mình, nghĩ về cả nông trại và Celia Waverly cho đến khi chúng bện vào nhau trong đầu gã. Gã có thể dễ dàng ra ngoài và tìm lấy một con đỉm, nhưng bị một luồng cương bách nóng nực giữ lại trên giường. Gã không muốn thọc vào trong một vài con đỉm rẻ tiền lòe loẹt nào đó, gã muốn thọc vào trong Celia, và không gì khác làm gã thỏa mãn.

Chuyến đi về trang trại chỉ khó khăn như chặng đường đến Sante Fe. Hầu hết họ đều ở trong cái xe ngựa mềm-xương, tròng thành qua những tảng đá và lao vào những ổ gà, ngạt thở vì một cú hất bụi của người lái xe phía trước. Điều thoải mái duy nhất trong ngày là khi họ dừng lại để dựng trại. Không khí đã dịu mát đi, bụi lắng xuống, và họ có thể duỗi thẳng chân. Khi những đồ ăn đơn giản được chuẩn bị, Jake làm việc với ba con ngựa mới và cái nhìn chăm chú của Victoria thường bị kéo về hướng đó. Cô tự nói với mình là cô chỉ đang nhìn những con ngựa, nhưng giọng nói sâu lắng của Jake dạt đi trong không khí yên tĩnh như một lớp nhung, êm dịu, tán dương. Trái với ý muốn của cô, câu đùa chú cũng có tác dụng tương tự với cô như với những con ngựa.

Đôi mắt đen của con ngựa cái Celia chọn được một cái yên ngồi nghiêng nhanh nhất, thực tế điều đó còn làm cô ngựa tự hào. Cô ngựa được đặt tên là Gypsy, một cái tên hào nhoáng, và quá hoang phí đối với một con vật. Jake đoán con ngựa sẽ sẵn sàng để cưới lúc họ về đến trang trại, nhưng không nói bất kì điều gì với Celia bởi anh biết cô bé sẽ ngay lập tức đòi được tự cưới ngựa ra ngoài. Tốt hơn là cứ để cô bé không biết gì cho đến khi những người khác có thể đi cùng với cô bé.

Con ngựa thiện xám của Emma cũng không tạo ra nhiều vấn đề lắm, nhưng con ngựa cái của Victoria lại là một chuyện khác. Người đàn ông lực lưỡng đó đã nói dối, nó không có vẻ gì là có thể lấp yên được cả. Hơn nữa, nó không thích cái yên. Nó cắn anh mọi lúc anh cố đặt yên ngựa lên lưng nó, nó đá chân khiến anh không giữ được cái yên (một mẹo mà nó đã từ bỏ khi anh thúc vào nó mấy lần đầu nó làm vậy), và nó cũng không có một cú đá trước đúng chỗ. Anh không muốn thử trèo lên nó, anh hình dung nó như một cuộc chiến thực sự và anh không muốn bắt đầu cho đến khi anh có nó trong một căn chuồng, nơi nó không thể chạy đi xa nếu muốn húc vào anh. Khi anh không đặt yên ngựa lên nó, nó trông triu mến và đùa nghịch như một đứa trẻ, chỉ cái yên ngựa rõ ràng làm nó điên lên. Rõ là nó cũng đã làm anh nổi điên, nhưng anh đau đầu tự nhủ với mình rằng là lỗi của anh vì tiếng ồn của đoàn tàu ảnh hưởng tới những con ngựa. Anh sẽ khiến nó dễ chịu để Victoria có thể cưới nó, nếu nó không giết anh, và nó vừa mới làm thế đấy.

Victoria hành động như thể anh là một đám khói vậy, nhìn thẳng xuyên qua anh. Anh để yên, bởi vì anh sẽ có nhiều thời gian hơn một khi quay trở lại nông trại. Cũng như cách cô từ chối nó, cô cũng đã thích cái cách anh chạm vào cô. Vậy nên quan sát cô với đôi mắt bên dưới vành mũ và chờ đợi thời cơ của anh.

Họ đến trang trại vào vào sáng hôm sau. Tay đại gia bước dài vào trong nhà quát gọi Carmita, để lại những người phụ nữ xuống xe mà không được giúp đỡ. Jake đu xuống khỏi ngựa của anh, bước về phía xe ngựa vừa lúc để giúp Emma xuống xe. Celia, tất nhiên, đã nhảy thẳng xuống và chạy nhảy tíu tít. Emma mỉm cười và thì thầm một lời cảm ơn với anh. Jake quay trở lại phía Victoria, và đôi mắt anh khóa chặt cô trong vài giây trước khi cô quay mặt đi. Nhưng anh đã trông thấy đủ để đọc được sự miễn cưỡng của cô khi để anh chạm vào. Anh mỉm cười dứt khoát và ôm chặt quanh eo cô, cứ làm như là anh cho cô mượn tay để giữ thăng bằng vậy. Đu đưa đỡ cô xuống đất, anh nói, “Quý bà”, lịch thiệp, và chạm vào mũ của anh.

“Cảm ơn anh, ngài Roper.” giọng cô như thể bị méo đi.

“Tôi sẽ làm việc với con ngựa vào sáng mai, thưa bà, và bà sẽ cần phải đến đó.”

Cô chỉ bước hai bước ra xa, rồi dừng lại và quay trở lại. “Sao lại thế?”

“Nếu tôi làm tất cả, nó sẽ nghĩ nó là của tôi. Bà không muốn như vậy, đúng không nào?”

Victoria nhìn chăm chăm vào anh. những cảm xúc thông thường nói với cô rằng tất cả chỉ vì cô đã tìm ra một con ngựa tốt để cưới, những cái khác lại nói sẽ có chuyện gì nếu con ngựa yêu mến anh hơn cô? Rồi một cơn giận dữ tràn vào cô, không giảm đi chút nào bởi sự hiểu biết rằng cô đã phản ứng đúng như những gì anh muốn. Đó là con ngựa của cô và cô không chỉ muốn trèo lên nó thôi, cô còn muốn con ngựa giao tiếp thân thiện với cô. Nó sẽ mãi mãi xa lạ với cô nếu nó sẵn lòng với Roper hơn với cô, và nếu cô quá nhỏ bé với nó như vậy, thì đành vậy thôi.

Cô nhìn quanh: “Lúc nào?”, cô giữ giọng cô bình tĩnh, cứ như thể không có gì quan trọng vậy.

“Mười giờ. Như thế cô có thể đi ngủ muộn và nghỉ ngơi nhiều hơn.”

Anh biết là cô mệt. Sự hiểu biết này khiến một cái gì đó êm dịu vào bên trong cô, một thứ gì đó mà cô không thể cho phép nó dịu đi. Cô không cố để những ham muốn bất thường của anh chạm vào cô, nhưng nó đã chạm vào. Vì bất kì lí do gì, Jake đã bảo vệ cô và cô ngờ rằng phải thừa nhận nó quan trọng. Cô muốn chạy vào vòng tay anh và ngả đầu lên vai anh, chỉ một lát thôi.

Khuôn mặt cô xúc động khi cô đi vào trong nhà, nhưng tạ ơn chúa là nó trông có vẻ như là bị ảnh hưởng từ ánh nắng gay gắt. Emma đứng trong cửa phòng nghỉ, tháo mũ và găng tay ra. Từ sau căn nhà vang lên tiếng quát tháo của tay đại gia vì một cái gì đó làm hấn bực mình. Celia chạy xuống tầng với tiếng cồm cộp trên gót chân và có thể sẽ va vào Emma ở phía trước.

“Vì chúa, em đang hấp tấp đi đâu vậy hả?” Victoria hỏi khi cô bắt đầu cởi mũ.

“Đến chuồng ngựa ạ, Jake nói anh ấy sẽ dạy em cách chải lông cho Gypsy.”

Môi Emma cong lên thích thú: “Em không nghĩ là em nên thay một bộ váy thích hợp hơn à?”

Celia nhún vai. “Một bộ váy chỉ là một bộ váy.”

“Những bộ váy cũ khác những bộ mới. Những bộ cũ sẽ thích hợp để cưới ngựa hơn.”

Celia nhìn xuống bộ váy của mình và nói: “Đúng vậy,” rồi lại phóng lên tầng.

Victoria bật cười. “Con bé sẽ không bao giờ khác đi được.”

“Con bé đã nhớ rất nhiều, đúng không nào?” Emma cười khúc khích. “Những bữa tiệc, những buổi khiêu vũ, những câu tán tỉnh. Chị không thể thấy tất cả các chàng trai xúm lại quanh con bé như thế nào đâu.”

Nụ cười héo đi trên mặt Victoria khi cô đặt mũ và găng tay xuống bàn. “Chuyện gì sẽ xảy ra đến với con bé đây? Con bé quá tin người. Chị muốn con bé tìm được một người tuyệt vời để yêu, người sẽ yêu thương và dịu dàng với con bé như nó đáng được hưởng.” Cô tiếp tục bằng một giọng thấp. “Chị rất lo, bởi vì chị không tìm thấy người đàn ông như vậy ở đây.”

Emma nói, “cho bất kì ai trong chúng ta”. Cô đã yêu Jon, và đau khổ vì anh, nhưng người đàn ông của cô đã ra đi lâu lắm rồi và cô vẫn còn trẻ. Cô cũng muốn tìm một người đàn ông để yêu, kết hôn, và có một gia đình. Cô thừa nhận với chính bản thân mình rằng tới đây với những hy vọng cao, cuộc hôn nhân của Victoria sẽ kết thúc tình trạng đói khổ của họ, và cô đã mơ... những giấc mơ mơ hồ, lãng mạn về những chàng cao bồi đẹp trai, những người đàn ông rắn rỏi, liều lĩnh gánh vác trang trại hoang dã và chiến thắng. Thay vào đó, họ bị cô lập trong trang trại, nơi có vẻ như ẩn chứa sự xấu xa và nguy hiểm bên dưới vẻ đẹp. Ngoại trừ một vài người thì có vẻ như đàn ông ở đây đều hằn thù và ranh mãnh.

Tình hình của Victoria cũng không khá hơn, nếu không muốn nói là quá tệ. Emma rùng mình khi nghĩ đến việc phải kết hôn với tay đại gia, đến việc phải nộp mình trên giường cho hắn nếu hắn chọn đến thăm cô. Chuyện này sẽ không đến nếu họ trở về Angusta, nhưng giờ Emma tuyệt đối sẽ không nghĩ đến Victoria nếu cô ấy nhận được những điều dễ chịu cô ấy có thể có từ Jake Roper. Anh là một người đàn ông, không phải là một con ốc sên tằm lợm như tay đại gia. Anh cũng quá đàn ông với khẩu vị của Emma, nhưng Victoria mạnh mẽ hơn cô, có lẽ, đủ mạnh mẽ cho một người như Jake Roper.

McLain dậm thành thịch trước căn nhà. Cả hai người phụ nữ tránh ra khỏi đường đi của hắn, và hắn đi qua họ mà không nói một từ, khuôn mặt tối sầm cau có khi hắn leo lên cầu thang. Chẳng ai trong số họ dám hỏi hắn có chuyện gì.

McLain đóng sầm cánh cửa phòng hắn và đã một cái ghế trong phòng. Điều đầu tiên hắn muốn hỏi là Angelina ở đâu, và Lola, với một cái nhìn tự mãn đã nói với hắn là Angelina đã bỏ đi với một tay người làm và đến giờ vẫn chưa quay lại. Hắn đã tức giận, không chỉ vì cô ta không có ở đó khi hắn muốn, nhưng hắn chắc chắn rằng thằng cao bồi chết dẫm sẽ không được làm bất cứ việc gì mà anh ta cho là được làm nữa. Mẹ kiếp cái con diêm! Hắn sẽ dạy cho cô ta một bài học khi hắn đặt tay mình lên cô ta lần nữa.

Tuy nhiên, bây giờ hắn chẳng thể làm gì, điều đó thậm chí còn làm hắn tức giận hơn. Có thể là cô gái Juana đó, nào, chết tiệt, hắn đã có cô một lần, và cô đã không tốt hơn năm dăm của hắn, vì cô chỉ nằm đó và sụt sịt. Hắn thậm chí không xem xét đến việc đưa vợ hắn lên giường, tâm trí hắn tránh xa trong phạm vi mà những suy nghĩ còn không kịp hình thành. Hắn đã đủ bực mình với nỗi ám ảnh về bọn Sarratt, thực tế là, cơn ác mộng của hắn tăng vọt trong những ngày gần đây, như thể những con ma đóng cửa lại để giết hắn. Hắn chắc chắn đến chết tiệt rằng

hắn không cần một người vợ cứng đờ nhắc hắn nhớ đến Elena. Âm thanh Victoria đi vào phòng bên cạnh làm hắn lo lắng đến mức hắn rời khỏi căn phòng nhanh như lúc vào vậy.

Hắn đứng ở hành lang, mặt đỏ au giận dữ và tìm kiếm một kẻ chịu trận. Những âm thanh ồn ào vui vẻ thoát đầu làm hắn tức giận hơn, rồi sau đó hắn nhận ra rằng những âm thanh đó đến từ căn phòng đã được khóa trái của Celia. Cô gái giờ rất đẹp, đẹp hơn cả Angelina. Và cô không đứng đắn và nghiêm túc như người chị. Cô chỉ có thể thích có một người đàn ông nếu cô thử. Càng nghĩ về nó, hắn càng thích thú hơn. Celia cũng là một Waverly, xét cho cùng, chỉ không phải là một quý cô giống kiểu của cô chị. Hắn biết Victoria phải mất ít nhất năm phút để thay trang phục đi đường của cô. Hắn thận trọng giữ thăng bằng và bị cảm dỗ đi nhón chân xuống hành lang cho đến khi hắn có thể nhìn vào trong qua khe cửa.

Celia đang mặc áo và váy lót, vẫn ồn ào khi cô chọn một bộ váy cũ và trượt qua đầu. Được cái là nó có hàng cúc ở phía trước, đó là lí do tại sao cô chọn nó, và cô cúi đầu xuống để đóng cúc.

McLain quan sát cô, bị tấn công bởi làn da màu trắng kem của bờ vai và cánh tay trần của cô. Cô cũng có đôi núm vú to và đẹp đẽ, với vùng bụng bằng phẳng miên theo chiếc áo lót mỏng. Ánh mặt trời qua cửa sổ lấp lánh trên mái tóc cô, và hắn có một suy nghĩ không thể giải thích được là cô trông như một thiên thần. Lạy chúa! Cô là một trang tuyệt sắc. Một cô gái nghịch ngợm nhỏ bé, không hề giống Victoria. Chắc chắn không có gì giống với Elena. Con đau chỗ thắt lưng của hắn tăng lên trong khi đứng nhìn cô, và hắn nghĩ về chuyện sẽ thế nào nếu có được cô. Hắn phải giữ bí mật với Victoria, nhưng hắn nghĩ có một cách để làm được điều đó. Hắn liếc nhìn thâm hiểm xuống đại sảnh, sau đó liếc lại Celia. Cô đã gần mặc xong quần áo, vậy nên hắn trườn đi một cách cẩn thận như khi hắn đến. Tim hắn đập thành thịch vì mưu tính.

Hắn đi xuống cầu thang vào thư viện và mở một chai bourbon trong ngăn kéo bàn làm việc. Trong ngăn cũng có một cái ly, nhưng hắn bỏ qua vào nốc thẳng chai rượu vào miệng. Chất rượu cháy trong cổ họng, một sự ấm áp dễ chịu lan dần xuống bụng hắn. Chúa ơi! Ở đây có điều gì đó để mong đợi. Hắn uống nhiều hơn để tán dương trí thông minh của hắn. Điều duy nhất là hắn phải chắc chắn rằng Victoria không thể phát hiện ra. Cô kiêu hãnh đủ để dọn đi nếu phát hiện ra hắn lừa gạt cô em gái, và hắn sẽ bị bẽ mặt không chịu nổi sau tất cả những điều bộ khệnh khạng và khoác lác mà hắn đã làm ở Sante Fe về cô vợ quý tộc của hắn. Hắn luôn có thể nói dối, tất nhiên, nhưng có rất nhiều người trong nông trại mau mồm mau miệng và chuyện sẽ mau chóng lộ ra.

Nhưng hắn chắc chắn có thể ngủ với Celia nếu hắn muốn, cô gái sẽ không bao giờ nói ra. Cô là một người ngốc nghếch bé nhỏ đơn giản. Tất cả những gì hắn phải làm là đe dọa cô bằng cách nào đó. Hắn đã khúc khích trong một phút khi ráng nghĩ xem cái gì sẽ làm cô hoảng sợ. Cuối cùng khuôn mặt hắn giãn ra trong một nụ cười. Đúng rồi, vì Chúa! Hắn sẽ nói với cô gái là nếu cô nói ra, hắn sẽ đánh Victoria. Hắn tính đến chuyện nói giết Victoria, nhưng có thể sẽ khiến mọi chuyện khó khăn hơn. Cô gái có thể hoảng sợ. Cái cốt yếu của kế hoạch là một lời nói dối, nhưng cô gái quá đơn giản nên sẽ tin vào bất cứ điều gì hắn nói với cô. Hắn có nhiều thời gian để biến kế hoạch thành hành động. Mua những con ngựa cho các cô gái là một nước bài

tuyệt vời. Vì họ biết đường quanh đây, nên họ sẽ không tự đi xa, nhưng hẳn luôn có thể lệnh cho Roper dẫn họ đi quanh trang trại hoặc đi đến nơi nào đó đủ xa mà hẳn biết sẽ mất tới vài tiếng. Từ những gì hẳn thu thập được, thì Celia không biết cưỡi ngựa đủ để cô không theo kịp chuyển đi và phải ở lại phía sau. Sau đó cô gái sẽ là của hẳn.

Nếu không thực hiện được điều đó, hẳn sẽ nghĩ ra cách khác. Chẳng hạn như dụ dỗ cô với một lời hứa được cưỡi Rubio, rồi đem cô ra khỏi nhà. Hẳn lo lắng bồn chồn nghĩ về nó. Celia không phải là một con điếm như Angelina, cô có tất cả và tươi mát. Hẳn vịn vẹo trên ghế và nốc lấy một hớp bourbon nữa. Roper sẽ phải nhanh lên để hẳn có những con ngựa đã được huấn luyện. Một hớp khác làm cạn chai rượu. Với một tiếng nguyên rửa, hẳn hất cái chai rỗng ra khỏi bàn, hất rơi một số giấy tờ, và một ánh bạc bật vào mắt hẳn.

Hẳn đông cứng lại, bên trong hẳn siết chặt. Khi cuối cùng đã có thể di chuyển, tay hẳn run rẩy. Với một cái giật mình hẳn gạt đồng giấy sang một bên, phát hiện ra cái mà hẳn vừa nhìn thấy. Một con dao. Lưỡi được mài sắc như một lưỡi dao cạo. Không phải của hẳn. Hẳn không để nó ở đây. Mắt hẳn đảo qua đảo lại. Hẳn quá sợ hãi để di chuyển, quá sợ hãi để nhìn ra sau mình. Hẳn căng tai ra để cố gắng nghe ngóng bất kì âm thanh nào có thể cho biết ai đó đã cùng ở trong phòng với hẳn ta. Rồi tâm trí hẳn chạm đến lưỡi dao.

Sarratt!

Những thằng nhóc khốn kiếp đã không chết, hoặc những bóng ma của chúng đã quay lại để tóm cổ hẳn. Hẳn phải tìm ra những thằng nhóc ngay! Hẳn không thể chạm vào con dao. Hẳn không dám. Đùi hẳn siết chặt lại với nhau để che chắn.

Có lẽ hẳn không hiểu ý nghĩa của con dao, Juana nhìn chăm chăm vào cánh cửa đóng lại, đôi mắt cô bừng cháy vì căm thù. Nếu hẳn biết cũng không sao, cô biết, và cô đã dự định như vậy. Nếu hẳn chạm vào cô lần nữa, cô sẽ giết hẳn. Lòng căm thù này đã mưng mủ trong cô kể từ cái đêm hẳn hãm hiếp cô, và cô không quên. Cô sẽ không bao giờ quên.

“Sao chị cô lại kết hôn với McLain?”

Jake đã không định hỏi, và giờ thì anh điên tiết với chính mình vì đã để nó trôi ra ngoài. Nhưng giờ anh đang rối tung lên, và anh cần được biết.

Celia nhìn anh qua lưng con Gypsy khi cô chải lông cho nó từ vai đến mặt. Trong một lúc chỉ có một cái nhìn im ắng trong đôi mắt xanh của cô gái. “Vì chúng tôi sẽ không bị đói nữa”, cô nói sau một lúc.

Trong tất cả các câu trả lời mà Jake đã đoán không có lý do đó. Anh nheo mắt lại với cô gái: “Đói?”

“Chúng tôi không hề có tiền hay thức ăn. Ông đại gia đã nói ông ta sẽ cho mama và papa tiền nếu Victoria cưới ông ấy. vậy nên chị ấy đã làm.”

Lời giải thích đơn giản ấy đâm mạnh vào Jake. Victoria thực tế đã bị bán, cô đã không kết hôn với McLain để giúp mình, mà là giúp chính gia đình cô. Anh không hỏi thêm câu gì khác, và Celia tiếp tục im lặng chải lông cho Gypsy trong vài phút trước khi cô nhìn lại anh và hỏi: “Khi nào tôi có thể cưới Gypsy?”

“Trong khoảng một tuần.”

“Sao lâu vậy?”

“Tôi muốn cô hiểu cô sẽ quá kinh ngạc để hoạt động khi ngồi trên lưng Gypsy với một cái yên ngồi nghiêng.”

“Tại sao tôi phải có một cái yên ngồi nghiêng? Sao tôi không thể có một cái giống anh?”

“Vì những quý cô không cưới ngựa giống tôi.” Cá nhân anh nghĩ rằng những cái yên ngồi nghiêng thật ngớ ngẩn và nguy hiểm, nhưng nếu anh nói với cô bé điều đó anh sẽ phải giải thích tại sao cô vẫn phải sử dụng nó và anh thì không muốn vướng vào mớ bòng bong phải tranh luận với cô. Nếu anh biết Celia nhiều hơn, thì anh lẽ ra nên nhận ra Celia sẽ không ngưng lại một chủ đề cho đến khi cô đã hiểu nó.

“Tại sao những quý cô lại không cưới ngựa giống anh?”

Anh kéo sụp mũ xuống mắt anh. “Bởi vì váy của họ sẽ bị tốc lên và chân của họ sẽ lộ ra.”

“Vậy tại sao phụ nữ lại không được mặc quần dài như những người đàn ông?”

“Bởi vì nó cũng sẽ để lộ chân họ ra.”

Đầu cô ló qua lưng của Gypsy. “Chân của những người đàn ông cũng lộ ra mà,” cô nói bức xúc, “Chân phụ nữ với chân đàn ông khác nhau ở chỗ nào chứ?”

Jake nghĩ đẩy câu hỏi này sang một bên sẽ rất dễ. Anh nghĩ ra rất nhiều câu trả lời cho cô, nhưng anh chọn một câu bình thường. “Chúng đẹp hơn.”

Đầu cô cúi xuống rõ ràng là để khảo sát chân mình, mặc dù chúng đã ẩn dưới chiếc váy xanh. “Nhưng nếu đẹp hơn, sao lại phải che giấu chúng?”, cô hỏi, giờ đã hoàn toàn lúng túng. “Ý tôi là, có vẻ như những người đàn ông nên mặc váy để che chân họ nếu chúng xấu xí, còn phụ nữ thì nên mặc quần.”

Môi anh bặm lại, nhưng anh kiểm soát tiếng cười của anh. “Đàn ông phải làm rất nhiều việc nặng nhọc,” anh cho biết. “Họ không thể nếu họ bị váy cản trở, đúng không nào? Cô có tưởng tượng nổi ông đại gia mặc một cái váy và rèn sắt không? Ông ta sẽ khiến cái váy lót bắt lửa đấy.”

Celia cười khúc khích. Một ý nghĩ khác nảy đến và cô nheo mắt lại nhìn anh, nó khiến cô trông như một con mèo dữ dằn. “Phụ nữ mặc váy khi họ nấu ăn.”

“Đàn ông vụng về hơn phụ nữ. Phụ nữ có thể làm việc trong những chiếc váy, còn đàn ông sẽ mắc đôi chân to lớn của họ vào vạt váy và đổ nhào xuống ngay.”

“Thỉnh thoảng tôi cũng vậy. Đó là lí do vì sao tôi nghĩ tôi nên mặc quần.”

Anh bó tay, và đó là điều duy nhất một người đàn ông có thể làm với vụ này. “Sao cô không hỏi Victoria về chuyện này?”

Celia thở dài tiếc nuối. “Không, chị ấy sẽ không để tôi làm vậy đâu.”

Cô quay trở lại đánh răng cho Gypsy và Jake khẽ mỉm cười. Cô bé thật thú vị, anh đã hiểu vì sao Victoria lại quyết liệt bảo vệ cô đến vậy. Anh thậm chí có thể nhìn thấy tại sao cô lại để bản thân mình kết hôn với McLain, xét cho cùng, cô không biết hẳn là một thứ khốn nạn, và cô đã làm điều tốt nhất có thể cho gia đình cô. Riêng Jake nghĩ rằng cha của họ hẳn phải là một thằng chó yếu đuối hèn nhát khi bán con gái mình cho một gã đàn ông gấp đôi tuổi cô, nhưng nó không hề khiến con gái ông ta thấp kém hơn bất kì quý cô nào.

Celia và Emma sẽ trở thành trách nhiệm của anh khi anh kết hôn với Victoria. Anh nhận ra rằng hầu như anh sẽ có thêm nhiều cuộc trò chuyện kiểu này với Celia, và anh không biết nên cười hay than vãn nữa. Ít nhất là anh luôn có thể đưa cô bé tới chỗ Victoria khi chủ đề đã quá tầm tay. Có thể anh sẽ đưa cô nhóc đến để hỏi Ben. Đã lâu lắm rồi anh không nhìn thấy em anh lúng túng, anh sẽ mong chờ lắm đây.

Chương 7

Victoria vỗ nhẹ vào cổ con ngựa cái và thì thầm với nó. Nó thích tất cả sự chăm sóc này và huých vào Victoria để khuyến khích cô tiếp tục.

“Em định đặt tên con ngựa là gì?” Jake hỏi khi anh tròng dây cương qua đầu và nói lỏng hàm thiếc trong miệng con ngựa. Con ngựa cái không hề thấy phiền vì cái cương hay mẩu thức ăn trong miệng. Mãi đến lúc anh đặt được cái yên ngựa lên lưng nó mới ngoan ngoãn như vậy. Anh tự hỏi nó sẽ làm cái quái gì khi anh trèo lên lưng nó nữa.

“Tôi không biết.” Cô đã suy nghĩ, vì họ luôn đặt tên cho các con vật của họ, nhưng cô không thể nghĩ ra một cái tên có vẻ thích hợp với con ngựa cái này.

“Đặt tên nó như một cái gì đó có nghĩa là dữ dằn, hư đốn và bướng bỉnh chẳng hạn”, Jake thì thầm.

Victoria không thể ngăn những nụ cười nở trên khuôn mặt cô. “Nó không là gì trong số mấy cái đó hết.”

“Cứ đợi đến lúc nó chạy vụt ra khỏi chân em mà xem”. Anh nhìn xuống vẻ mặt rạng rỡ của cô và cảm thấy vùng thắt lưng mình siết chặt lại. Dù thế nào thì con ngựa chết tiệt này cũng là một cửa trời cho, bắt Victoria phải dành nhiều thời gian với anh. Anh có ý định tận dụng từng phút trong đó để khiến cô nhận thức anh. Là quý cô hay không, cô vẫn là một phụ nữ bên dưới lớp quần áo, và cô đã thích thú khi anh chạm vào cô.

“Tốt hơn là em nên tránh ra, hoặc em có thể nhận được một cái cạp ngay đấy,” anh cảnh báo. Anh đợi đến lúc Victoria di chuyển ra xa rồi mới đặt yên ngựa lên nó. Con ngựa quất đầu nó ra xung quanh, nhưng anh quá nhanh và rằng nó chỉ cạp vào không khí.

Victoria bật cười, Âm thanh đó đập vào ngực Jake.

“Em có thể nghĩ nó buồn cười, nhưng em sẽ không được cười ngựa cho đến khi anh thuần hóa nó.” Anh nói. Con ngựa cái né sang một bên khi anh thắng đai và anh chửi thề khùng khiếp, không thềm áy náy xin lỗi Victoria về những lời lẽ của mình. Cô gần như nghe thấy kha khá từ tồi tệ trước khi con ngựa quý báu của cô sẵn sàng để cười.

“Sao anh không đặt yên nghiêng cho nó?” Cô hỏi.

“Bởi vì tôi sẽ cười nó và còn khuya tôi mới thử cười nó bằng một chân.”

Cô bật cười lần nữa. Thật thú vị, nhìn con ngựa cái tránh xa anh, nếu con ngựa cũng có cảm xúc, hẳn nó sẽ phải thích những gì cô đang làm. Jake gọi nó bằng một cái tên mà Victoria chưa bao giờ nghe thấy trong giới thanh lịch, nhưng anh không hề thô bạo với nó. Khi anh thắng đai xong, anh vỗ vỗ vào cổ con ngựa, và ngược lại nó quay ra hít hít ngực anh.

“Mày là một con ngựa nhỏ ngỗ nghịch chết tiệt.” Anh thì thầm, nắm lấy dây cương rồi nói với Victoria. “Em ra chỗ hàng rào đi, tôi sẽ cố gắng cưỡi nó. Và tôi không nghĩ là nó thích thể đâu đấy.”

Victoria nghe theo khi những người đàn ông khác đứng đầy xung quanh hàng rào và chống tay lên đó, không ngớt rêu hò cổ vũ, sỉ nhục hay tư vấn cho Jake.

“Cậu sẽ không trụ được mười giây đâu.”

“Ngồi vững trên yên ấy...”

“Cho những con lừa đó biết thế nào là lễ độ đi... thứ lỗi cho tôi, thưa bà!”

“Hy vọng là anh thích đất, Roper. Vì lát nữa thôi anh sẽ đầy một mồm đất đấy.”

“Tôi không nghi ngờ là không đâu,” Roper trả lời, cười toe toét. “Không phải là lần đầu tiên.” Anh chỉnh lại mũ mình cho phù hợp rồi khớp chân trái với bàn đạp, sau đó đu lên yên ngựa với một chuyển động dễ dàng.

Trong giây lát con ngựa đứng im như một tảng đá, như thể không tin nổi là thực sự đang có một người trên lưng nó. Sau đó nó bùng nổ và chuyển động, đầu tiên là nhấc chân rồi gồng lên, chùn gối xuống với cái đầu cúi thấp. Nó hất tung chân lên và gồng mình, cố hất anh đập vào hàng rào. Những người đàn ông reo lên và một đám mây bụi bao bọc lấy họ.

Con ngựa gồng lên và cúi xuống một cách khó khăn, thân sau của nó nâng lên. Jake bước qua đầu nó và đẩy nó bằng một cú đấm mạnh. Những người đàn ông cười vang và hét lên gọi ý. Anh nghe tiếng Victoria cười, âm thanh đó làm gợn lên trong anh niềm vui thú, dù anh đang phải nhổ đất ra khỏi miệng. Jake thả lỏng cơ thể và ngồi xuống. Con ngựa ổn định dần ngay khi sức nặng của anh rời khỏi cái yên và thong thả bước đi.

“Mày là đồ hư đốn chết tiệt.” Anh nói êm ái khi lần đứng dậy trên chân mình. “Mày sẽ cần học cách ăn ở cho phải phép, để một quý cô có thể cưỡi mày. Mày sẽ không thể khiến tao bỏ cuộc lần này đâu, tao sẽ cưỡi mày cho đến khi mày mệt đến mức không thể nhảy được nữa, và sau đó tao sẽ dạy cho mày một vài cách cư xử.”

Anh nắm lấy dây cương và quay lại yên trước khi con ngựa cái kịp nhận ra những gì anh đang làm. Nó đã thấm mệt từ nỗ lực đầu tiên cố hất anh ra, nhưng nó không sẵn sàng thừa nhận mình đã bị đánh bại. Với một đốm lửa trong mắt, con ngựa cái dậm chân và gồng mình lên, nó cố thử mọi cách, nhưng người đàn ông trên lưng vẫn không chịu bay xuống. Nó lao thẳng đến hàng rào và chững lại chỉ trong một giây, một người đàn ông phải kéo giắt Victoria

ra sau hàng rào để tránh nguy hiểm.

“Xin lỗi, thưa bà”. Ông ta nói, không hề rời mắt khỏi người đàn ông và con ngựa.

“Điều đó là đúng mà, cảm ơn ông.”

“Vâng, thưa bà”

Con ngựa cái cố hất anh xuống thêm vài lần nữa, rồi sau đó chỉ chạy lòng vòng quanh bãi quây. Tốc độ của nó không hề chậm lại. “Tôi đang thuần phục được nó rồi.” Jake la lên và kéo đầu nó vòng quanh cho đến khi nó tiến thẳng về phía hàng rào. Đôi chân sau mạnh mẽ của nó chum lại, nó lồng lên và giữ mình quanh khắp bãi quây. Mũ của Jake rơi xuống, nhưng anh vẫn ngồi trên yên. Anh cúi xuống sát cổ con ngựa. Khi nó dịu đi, sự thuần hóa đã có thể bắt đầu. Để nó chạy là tốt nhất. Lúc này thì nó cũng là điều duy nhất.

“Chắc chúng ta sẽ phải xây hàng rào cao hơn.” Một người đàn ông bình luận.

Victoria quan sát người đàn ông và con ngựa đang lùi lại đằng xa. “Khi nào họ sẽ trở lại?” Cô tự hỏi thành tiếng.

“Khi con ngựa đã mệt, tôi đoán thế.”

Cô nhìn vào người đàn ông vừa lên tiếng. Ông ta là người đã kéo cô ra sau hàng rào khi con ngựa lao đến. Cô cảm thấy ngại ngùng khi cô không biết tên của ông ta và cảm thấy cần cảm ơn ông ta lần nữa. Cô đưa tay ra. “Tôi đã mắc nợ ông, ông...?”

“Quinzy”, người đàn ông nói. Ông ta nhìn vào tay cô, rồi quệt tay vào quần trước khi nắm lấy tay cô. “Jake Quinzy, thưa bà”

“Cảm ơn ông, ông Quinzy, vì hành động kịp thời của ông. Tôi đã mất hết khả năng tự vệ và không thể tự tránh khỏi bãi quây.”

Ông ta kéo mũ xuống tận mắt. “Đó là vinh hạnh của tôi, thưa bà.”

Như những người đàn ông khác, Jake Quinzy đeo một bao súng bên đùi. Khuôn mặt của ông ta đã có một số dấu hiệu của tuổi già với đuôi mắt hằn đầy những nếp nhăn và chòm tóc mai xám, nhưng ông ta chắc nịch, đầy cơ bắp như những người đàn ông trẻ. Mắt ông ta, một màu nâu xám kì dị, dừng dừng vô cảm khi nghiên cứu cô từ dưới vành mũ.

Làm sao cô hiểu được ông ta? Cô không biết ông ta là người thế nào, hay cuộc đời ông ta ra sao. Nhưng lúc này ông ta đứng đây với vô số những cử chỉ tốt đẹp, khiến cô bị kéo vào một cuộc nói chuyện với ông ta.

“Phải công nhận rằng, tôi cảm thấy ghen với ngài Roper,” cô nói với một nụ cười nhẹ. “Tôi đã hy vọng mình sẽ là người đầu tiên được cưới nó.”

“Bất kì ai khác cũng chỉ khiến cho việc thuần hóa rắc rối hơn thôi.” Quinzy trả lời. “Bà có thể bị thương nếu nó hất bà xuống.”

“Lạy chúa tôi, trước đây tôi đã từng bị hất xuống.” Cô bật cười, nhớ lại những lần cô ngã phịch xuống đất và xây xẩm mặt mày. “Mọi người đều cưỡi ngựa bằng một cái yên thẳng, tôi cho là vậy.”

“Vâng, thưa bà. Tôi cũng đoán vậy.”

Quinzy có một số việc phải làm, nhưng ông ta vẫn đứng bên cạnh bà McLain để cô kéo ông vào một cuộc nói chuyện nho nhỏ. Ông ta hiếm khi có cơ hội nói chuyện với một phụ nữ như cô. Cô mê hoặc ông ta, cô nhỏ bé như một cô giáo trường đạo và sở hữu một mùi hương ngọt ngào. Làn da của cô mịn màng và trắng trẻo, nó thật mềm mại khi ông nắm lấy eo cô để kéo cô ra sau hàng rào. Cô thật khác với ông, điều này khiến ông chỉ như một con gấu xù xì, to lớn và vụng về. Garnet gọi cô là một con chó cái kiêu căng ngạo mạn, nhưng Quinzy nghĩ cô thật điềm đạm và đáng kính. Ông quyết định rằng ông sẽ không đồng ý với Garnet về bà McLain.

Con ngựa phi như gió. Các bắp thịt của nó gồng lên như đang chống đỡ sức nặng của cả trái đất. Jake ổn định nhịp nhàng, chân anh tựa sát vào thân nó, tay anh cố gắng vỗ về nó đáp lại, nhưng nó từ chối và cuối cùng anh quyết định để nó chạy cho đến khi không thể chạy được nữa.

Khả năng chịu đựng của nó thật đáng kinh ngạc. Anh là một người đàn ông to lớn, nhưng nó hoạt động như thể không hề cảm thấy sức nặng của anh. Rất nhiều con ngựa khác sẽ kiệt sức, nhưng đôi chân dài của nó vẫn hoạt động dễ dàng. Anh cảm giác nó không chạy vì tức giận, mà chỉ thuần túy là niềm vui được phi nước đại và anh vui thích ngắm nhìn nó. Chúa ơi, thật tuyệt vời! Con ngựa cái này hoàn toàn phù hợp với Rubio, có lẽ là con ngựa duy nhất phù hợp với con ngựa giống đó. Những con ngựa con mà chúng sinh ra sẽ khiến những con ngựa khác phải hít bụi hết.

Mặt khác, tay đại gia có thể đã đúng, anh ghét phải thừa nhận nó. Con ngựa này có thể quá “ngựa” để Victoria điều khiển. Nó khỏe như hầu hết các con ngựa giống khác, mặc dù vẫn sẽ có được nó khi nó đã kiệt sức. Dần dần, nó bắt đầu chạy chậm lại, đầu tiên là nước kiệu, rồi sau đó là đi bộ. Anh vỗ nhẹ vào cổ nó, sự thích thú hiện rõ trong giọng anh khi anh khen ngợi nó. Nó không thở dốc, nhưng nó đã mệt, dù vậy dáng đi của nó vẫn vững vàng, nó hất hất đầu để thể hiện niềm kiêu hãnh.

“Thật tuyệt vời, cô nhóc ạ. Chúa ơi, nhóc vẫn có thể chạy. Nhóc có sẵn sàng chạy về nhà ngay không?” Con ngựa dừng lại khi anh cho nó nghỉ một chút, nhưng anh vẫn không xuống ngựa. Nó chỉ xuống nước đủ để dụ anh xuống. Khi nhịp thở của nó chậm lại, anh thúc chân vào nó và kéo cương. Con ngựa khịt mũi, lắc đầu và chống đối anh.

Jake nguyên rửa êm ái và thúc vào nó bằng gót chân. Nó cố cắn anh, điều này thì anh đã đoán trước được. Hai giờ sau, họ trở về nông trại. Vào lúc này con ngựa đã đáp lại những hiệu lệnh của anh, nhưng từ chối những cái khác. Anh giữ mình bình tĩnh và tay anh trên dây cương.

Bất chấp những rắc rối mà nó đã gây cho anh, nó vẫn lộng lẫy. Nó vẫn đủ sức để lồng lên khi họ tiến đến bãi quây, biểu hiện rằng anh vẫn còn trên lưng nó chỉ bởi vì nó muốn vậy.

Victoria không có trong tầm nhìn, nhưng cô rõ ràng là đã bỏ đi những nguyên tắc ngay khi anh trở lại, bởi vì cô đã bước lại gần trong khi anh đang đỡ yên ngựa. Cô đã thay một bộ đồ đi ngựa màu xanh đen với áo blu cổ cao, không có ren ở cổ và tay áo. Cô trông mát lạnh như những bông tuyết, trong khi anh nóng, đầy bụi và nhức đầu do đứng ngoài nắng quá lâu.

“Nó có khỏe không.” Cô hỏi khi vỗ nhẹ vào mũi con ngựa.

“Rất đáng ngạc nhiên.” Anh thì thầm, “Tôi đã thắng một số lần và nó thắng những lần còn lại.”

Anh đang vuốt mồ hôi như con ngựa và mặt anh vương đầy bụi bẩn. Anh chính xác là mẫu đàn ông thô ráp mà cô đã luôn tránh xa, nhưng cô không quay lại với con ngựa như cô biết là cô nên vậy. Thay vào đó cô quan sát anh chăm sóc con ngựa. Về khỏe mạnh của anh, đôi tay rám nắng bên dưới tay áo được gấp lên đã thôi miên cô.

“Tôi đã nghĩ ra một cái tên cho nó.” Cô nói, vì không hề nghĩ ra chuyện gì khác để nói nữa.

“Tôi cũng đã nghĩ ra một vài cái,” Jake lẩm bẩm.

“Sophie.”

Anh lẩm bẩm lần nữa, một âm thanh quá nhanh không rõ là tán thành hay không. “Sophie cũng là một cái tên, tiếp đi.”

“Tôi không muốn đặt tên nó thông thường như một công chúa hay nữ công tước, hay một cái tên thần thoại. Chỉ là Sophie thôi.” Cô dừng lại, hơi căng thẳng vì cô muốn anh thích ý kiến của cô.

“Được đấy.” Anh dẫn con ngựa vào trong ngăn chuồng và đổ một xô nước lên nó. Anh vỗ vào cặp mông đen bóng của nó, con ngựa dịch sang chỉ vừa đủ để xô vào anh.

Victoria bật cười trước bộ dạng của anh, một nụ cười nửa miệng hiện lên trên môi anh. “Tôi đã nghe thấy em cười khi cô nhóc này hất ngã tôi.”

Cô tỏ vẻ vô tội, mắt cô lấp lánh nhìn anh. “Thật thú vị, nó trông thật kiêu hãnh.”

Anh đóng cánh cửa ngăn chuồng lại và tựa vai trên đó. Anh ở gần cô đến nỗi cô có thể ngửi thấy mùi mồ hôi và cảm nhận được sức nóng nơi anh. Trước khi cô có thể tạo một khoảng cách an toàn giữa họ, anh đã áp sát và vuốt lưng ngón tay lên gò má cô. “Tôi đã không để ý,” anh nói nhẹ nhàng, “Tôi thích nghe tiếng em cười.” Anh nhận thấy cô đã không cười nhiều. Anh muốn kéo cô lại gần và bảo vệ cô, trao cho cô thế giới nơi cô sẽ được cười nhiều hơn nữa.

Cái chạm của anh khiến cô bối rối. Cô nhìn quanh và nghĩ cách thay đổi chủ đề. Sophie rõ

ràng là một chủ đề sẵn có, vậy nên cô nói. “Nó có thể chạy không?”

“Có thể.” Anh trả lời nhẹ nhàng bằng một giọng e ngại. “Nó thật nhanh và khỏe mạnh, có thể sẽ không tốt để em cưới nó đâu.”

Victoria cứng đờ. “Tôi có thể điều khiển được ngựa và nó là con ngựa của tôi.”

“Nó cứng đầu, bướng bỉnh và quá khỏe nữa. Nếu nó lồng lên em sẽ không thể giữ nổi nó.”

“Tôi nhắc lại, nó là con ngựa của tôi và tôi sẽ cưới nó.”

“Em nghĩ kĩ đi, em không thể đối xử với nó như bình thường được đâu.” Anh nói, tia nhìn mãnh liệt khi hướng vào cô. “Nó là một cô ngựa kiêu hãnh, bướng bỉnh, nặng xị quanh người đàn ông cưới nó, nhưng nó sẽ thích điều đó một khi đã dần quen và ổn định.”

Cô trở nên tái nhợt và bất chợt ngã về sau một bước, đôi mắt xanh lá mở to. Không còn nghi ngờ gì cái ẩn ý của anh hay cái cách mà anh đang nhìn cô nữa. “Không,” Cô thì thầm, “Đừng nói vậy.” Cô nâng váy lên để rời đi, nhưng anh nắm lấy tay cô và kéo cô lại gần anh.

“Chạy không giải quyết được gì đâu.”

“Ngài Roper, làm ơn để tôi đi.”

“Jake,” anh nói, “đừng gọi tôi là ngài Roper như thể tôi chưa từng hôn em và em chưa từng hôn lại tôi vậy. Và có thể tôi không muốn để em đi đâu. Có thể là tôi muốn một nụ hôn khác chẳng hạn.”

“Suýt.” Cô liếc nhìn ra xung quanh, sợ rằng ai đó có thể nhìn hay nghe thấy họ. Vì chúa, sao anh lại làm thế? Bất cứ ai cũng có thể đến. Anh đã giết Pledger để ngăn hẳn nói với bất cứ ai về việc anh đã đi ra từ phòng cô và giờ anh lại liếc nhìn cố ý tạo nên một bí mật tương tự.

“Không có ai đâu.” Anh mỉm cười dứt khoát và thả cô ra. “Đừng sợ. Em sẽ không cần phải la lên là ‘đồ cưỡng hiếp’ để bảo vệ thanh danh của em đâu. Bởi tôi sẽ không mang em vào trong một ngăn chuồng và lật váy em lên đâu. Mặc dù ý tưởng đó khá là hấp dẫn đấy, thưa bà McLain.”

“Jake, làm ơn.” Anh có thể nghĩ cô kiêu hãnh, nhưng cô sẽ cầu xin nếu cần thiết. “Tôi không phải loại phụ nữ đó. Tôi xin lỗi nếu như tôi đã gây cho anh một ấn tượng...”

“Ấn tượng mà tôi có là em là một phụ nữ không biết đến khoái cảm mà cơ thể em có thể mang lại.”

“Khoái cảm!” Cô nói, giọng ghen lại vì tức giận.

Anh hài lòng bởi được chứng thực rằng cô không hề thích thú cuộc hôn nhân với McLain. Việc cô đã ngã với thằng khốn đó vẫn ngiến vào anh, nhưng anh không thể đứng vững với ý

nghĩ là cô thích nó.

“Đúng, khoái cảm.” Giọng anh trầm và thô ráp. “Đừng phạm sai lầm khi nghĩ rằng có tôi bên trong em sẽ giống như McLain.”

Sắc diện rút hết khỏi mặt cô khi cô nhớ về những giấc mơ ngược ngùng và huyền ảo mà cô đã có về anh. Cô cảm thấy xấu hổ như thể anh có thể đọc được ý nghĩ của cô vậy.

Cô bắt đầu lùi lại. “Không được.” Cô thì thầm. “Chúng ta không thể...”

“Đúng, cứ chạy đi. Như tôi đã nói, điều đó không thay đổi thứ gì hết. Tôi sẽ gặp em sáng mai. Mười giờ.”

Cô vội vã trở lại ngôi nhà, mặt bừng cháy. Cô sẽ nói với McLain rằng cô muốn ai đó khác hướng dẫn cô cưới ngựa. Nhưng cô sẽ lấy lí do gì để thay Jake đây? Cô không thể làm bất cứ thứ gì khiến anh bị đuổi. Anh là người bảo vệ duy nhất mà cô có thể cho Celia. Cô không thể làm gì hết. Cô đang bị mắc vào trăm mối tơ vò. Và cô không thể rút dây động rừng mà không gây nguy hiểm cho Celia.

Vậy nên cô lại có mặt ở đây vào mười giờ sáng hôm sau, điềm đạm và trống rỗng. Jake đã cưới trên Sophie và kiên nhẫn dẫn nó đi bộ quanh bãi quây, hướng dẫn nó các cử chỉ mà một con ngựa nên biết. Trừ việc trao cho Victoria một cái nhìn sắc sảo thì anh hoàn toàn phớt lờ cô và tập trung vào con ngựa. Trời rất nóng, những giọt mồ hôi chảy dài trên mặt cô. Cô vuốt gáy xua những giọt mồ hôi đang thấm trên vành mũ mềm mà cô đã lấy từ Carmita sáng nay. Sao anh lại muốn cô ra ngoài này nếu như anh định làm tất cả với con ngựa chứ?

“Có vấn đề gì với nó sáng nay không?” Cuối cùng cô hỏi.

“Một chút thôi. Nó muốn nhảy qua hàng rào và chạy như hôm qua. Nhưng nó không cố cản tôi khi tôi cưới nó và chúng tôi đã đạt được một số tiến bộ.”

“Bao giờ thì tôi sẽ được cưới nó?”

“Còn tùy”

“Vào cái gì?”

“Vào hành động, và tốc độ học hành của nó nữa.”

“Ngài Roper, ở ngoài này rất nóng. Tôi nên làm gì đó hơn là chỉ đứng ngoài nắng và để bụi bám giải quyết tôi.”

Anh ghì cương Sophie và nhìn vào cô. “Đúng vậy, tôi sẽ thay cái yên khác để em có thể bắt đầu thử cưới nó. Nhưng tôi không muốn nghe thấy bất cứ tiếng la hét nào nếu nó hất em đi đâu đấy.”

Tim Victoria nhảy lên với ý nghĩ được cưỡi cô ngựa xinh đẹp này và cô mỉm cười với anh. “Tôi không ‘hét’ khi tôi ngã đâu.”

“Vậy thì để cô nhóc xem em tuyệt thế nào nào.”

Anh dẫn Sophie vào chuồng ngựa và tháo yên cho nó, quăng cái yên sang con ngựa của anh. Anh gật đầu về căn phòng phía góc chuồng. “Cái yên của em ở đây, đi nào.”

Nếu anh nghĩ rằng cô không biết làm gì với cái yên ngựa thì anh sẽ sớm phải nghĩ lại. Victoria tìm thấy một cái yên nghiêng mới mà tay đại gia đã mua ở Santa Fe và một tấm lót yên. Cô mang cả hai đến chỗ Sophie đang dậm chân bồn chồn.

“Chú ý rằng nó đấy.” Jake cảnh báo.

Victoria vỗ về Sophie và nói chuyện với nó trước khi cô đặt tấm lót lên lưng con ngựa. Nó quay đầu và quan sát mọi chuyển động. Khi Victoria nhắc cái yên lên, con ngựa dịch ra nhưng không di chuyển ngoài tầm với. Nó chấp nhận để cái yên trên lưng và lắc đầu như thể buồn bã trong khi Victoria nịt chặt đai ngựa.

Jake gần như đã buộc yên xong cho con ngựa của anh, một con ngựa thiện lớn và anh bước đến để giúp Victoria lên yên ngựa. Cô chờ để nắm lấy tay anh làm điểm tựa, nhưng thay vào đó anh ôm chặt quanh eo cô và dễ dàng nhắc cô lên. Bất ngờ, Victoria bám chặt lấy vai anh để giữ thăng bằng, ngón tay cô cắm vào những bắp thịt của anh. Anh thả cô vào chỗ ngồi và giữ cô ở đó, neho mắt quan sát bất cứ biểu hiện chống đối nào nơi Sophie.

Victoria tự trấn tĩnh mình với một hơi thở sâu và móc chân phải bàn đạp trong khi chân trái tìm kiếm cái còn lại. Sophie liếc nhìn quanh, tò mò với trọng lượng nhẹ hơn và vị trí xa lạ, nhưng có vẻ như nó chấp nhận cô.

Jake quăng mình lên ngựa của anh. “Nó thực sự có một cái miệng mỏng manh, vậy nên đừng lạm dụng cái cương. Tất cả những gì nó cần là một cú thúc nhẹ từ gót chân của em, đừng đá nó. Việc đó sẽ chọc tức nó.”

Victoria nghe theo và nhận thấy rằng cô đã khiến Sophie nghe lời chỉ với một chuyển động nhỏ. Họ bước khỏi chuồng ngựa vào ánh nắng nóng bỏng và đi vào sân, khi tay đại gia lên tiếng.

“Một con ngựa ưà nhìn.” Hấn hăng hái nói khi tiến lại gần. “Chà, nó sẽ cho chúng ta vài con ngựa non tốt khi chúng ta gây giống nó.”

Victoria đông cứng lại. Đây là lần đầu tiên cô nghe nói về chuyện gây giống Sophie. Cuối cùng thì, đúng vậy, cô muốn một con ngựa non từ nó, nhưng Sophie vẫn còn quá trẻ và còn rất nhiều thời gian. Cô muốn có con ngựa mới của cô. “Em không muốn Sophie gây giống vào lúc này.”

Tay đại gia không nhìn vào cô. Hấn vẫn đang kiểm tra Sophie, xem xét con ngựa. Hấn vỗ

mạnh vào cổ con ngựa đến nỗi nó phải nhảy ra xa. Tay Jake vươn ra để giúp Victoria điều khiển con ngựa, Victoria thì thầm khe khẽ rồi ngồi vững lại.

Tay đại gia chống tay lên hông. “Cậu nói đúng, Roper. Những con ngựa non mà chúng ta có được từ con ngựa này sẽ lấn át tất cả các con khác trong hạt.” Hấn nói, cứ như thể Victoria chưa từng nói gì hết vậy. Môi cô mím chặt lại, nhưng một người vợ không thể công khai tranh cãi với chồng họ được. Để sau đi.

“Nó khỏe và nhanh.” Anh đồng ý lấp lửng.

McLain vẫn đứng ở đây, mắt hấn nheo lại và lập lờ. “Ừ. Anh định cưỡi ngựa đi đâu vậy?”

“Tôi nghĩ chúng tôi sẽ ra phía con sông, rồi dạo quanh phía bắc một chút.”

McLain gật đầu. “Cậu định đi bao lâu?”

Khuôn mặt Jake trầm tĩnh như nó vẫn luôn vậy khi anh nói chuyện với McLain. Đó là cách duy nhất để anh giữ lòng căm thù của mình khỏi lộ ra. “Tầm hai giờ.”

“Đi đi, đi đi. Có rất nhiều thứ trong nông trại nên xem.” Hấn cuối cùng cũng bước lùi lại, nhưng không phải trước khi vồ vào Sophie lần nữa. Con ngựa hí lên giận dữ và chồm lên một chút. Một lần nữa Jake lại che chở Victoria, giữ lấy cô vững vàng trên yên ngựa phòng trường hợp cô bị ngã. Nhưng Victoria vẫn ngồi vững trên yên và tự mình trấn an con ngựa. Vào lúc con ngựa đã yên lặng, McLain sải bước về phía căn nhà mà không hề liếc nhìn hướng họ đi.

“Thằng khốn.” Khuôn mặt Jake khắc nghiệt khi anh nhìn hấn rời đi.

Họ dẫn con ngựa đi bộ vào trong sân, rồi chuyển sang đi nước kiệu. Jake nhìn cả Victoria và Sophie, nhưng cái trước quả thật là một người phụ nữ cưỡi ngựa giỏi và cái sau có vẻ có khuynh hướng cư xử tốt. Anh thư giãn và để bản thân thư thái cưỡi ngựa. Hôm nay là một ngày hè đẹp trời và người phụ nữ mà anh đã quyết định sẽ khiến cô trở thành của mình, đang ở bên cạnh anh. Những thứ như thế có thể len lỏi vào đầu một người đàn ông.

Dòng sông cách ngôi nhà khoảng một dặm, một dải dài nông và rộng, uốn lượn và rục rờ. “Tại sao ngôi nhà không được xây gần dòng sông?” Cô hỏi. Cô nghĩ đây là một điều hiển nhiên, như vậy sẽ tiện cung cấp nước hơn. Có một con lạch nhỏ đằng sau ngôi nhà, nhưng nó hầu như biến mất vào mùa khô.

“Em có thấy nó nông thế nào không? Đó là dấu tích mà những nạn lụt vào mùa xuân hàng năm để lại.” Anh chỉ về phương bắc, phía bên trái anh. “Em có thấy cái đê gỗ ở bờ sông không? Con sông sâu đến lưng ở đấy. Đó là nơi chúng tôi sử dụng làm bồn nước, vào mùa hè.”

Những người đàn ông tắm ở sông? Cô cảm thấy ngại ngùng bởi sự thiếu hiểu biết của mình. Có vẻ như những người đàn ông có những chiếc bồn tắm kiểu này bởi sự thuận tiện của nó. Nếu cô suy nghĩ, cô có thể nhận thấy rằng một công việc bất tận sẽ tạo ra đủ hơi nóng và sức lôi kéo đối với nhiều người đàn ông trong nông trại.

“Có bao nhiêu người ở đây?”

“Khoảng hơn 100.”

“Nhiều vậy sao? Tôi không nghĩ vậy.”

“Chỉ một nửa trong chúng tôi có mặt ở xưởng máy, những người khác ở trong lán hoặc nông trại. Nông trại rộng khoảng hơn nửa mẫu.”

Cô kinh ngạc bởi kích cỡ của nông trại. Không ai quan tâm đến chuyện nói với cô trước đó và cô quá nhút nhát để hỏi, trong hoàn cảnh đó nghe như thể cô có lòng tham vậy. Nhưng cô đã tin Jake, những gì anh nói làm cô chững lại. Ý nghĩ bị bao quanh bởi khoảng không bao la làm cô sợ, nhưng cô cũng cảm thấy hồ hởi. Cô nhìn lại sau lưng nơi họ vừa mới đi, nhưng xưởng máy bị che khuất bởi những lùm cây và địa hình. Không có Jake thì cô hoàn toàn đơn độc, đơn độc hơn hẳn những lần mà cô từng nhớ trước đó. Mặt trời và vùng đất, dòng sông, cơn gió, con ngựa kì diệu bên dưới cô, tất cả thật tuyệt diệu. Cô không thể đợi được đến khi có thể tự cưỡi ngựa, cô muốn hét lên.

Anh khịt mũi. “Cô gái, hãy có những cảm xúc bình thường đi! Em không thể cưỡi ngựa khỏi đây một mình, không bao giờ.”

Cô định bật lại rằng cô sẽ làm bất cứ thứ gì cô muốn. Nhưng bình tĩnh lại và cô nhận ra rằng anh biết về vùng đất hoang dã xinh đẹp này nhiều hơn cô, vậy nên cô nói bình tĩnh. “Tại sao?”

“Xưởng máy đã ở đây từ lâu, nhưng không có nghĩa là vùng đất này yên lành đâu. Nếu em muốn nhanh chóng rời khỏi đây và cưỡi ngựa một mình, điều đó có nghĩa là em sẽ phải đi tới nửa dặm để gặp một người hàng xóm. Và ở quanh đây không có một người hàng xóm nào hết, chỉ có gấu, sư tử, rắn rết rình rập bên ngoài. Không chỉ vậy, thỉnh thoảng ở đây có những đợt tấn công của người da đỏ, mặc dù giờ điều đó không còn tồi tệ như ở đất của người Navaho. Họ lấy cắp ngựa của em trong khi em đứng nhìn họ. Chưa kể đến những kẻ chèo thuyền lảng vảng quanh đây và một vài kẻ trong số họ không phải là những công dân tốt bụng chân chính đâu, nếu em không để ý. Sẽ không có chuyện đó xảy đến với em nếu em không đi khỏi đây một mình.”

“Khi nào anh sẽ dạy Celia và Emma luyện ngựa? Sau đó tôi sẽ có thể cưỡi ngựa đi cùng họ.”

“Ngựa của Celia đã sẵn sàng, nhưng tôi sẽ không nói với cô nhóc bởi vì cô ấy sẽ khăng khăng và quả quyết tự đi.” Họ cùng nhau chia sẻ cái nhìn cảm thông và Jake mỉm cười rầu rĩ. “Cô bé gần như đã làm phiền tôi để được cưỡi ngựa thẳng như những người đàn ông.”

Victoria nhìn hoảng hốt. “Anh đã nói với con bé những gì?”

“Tôi nói với cô bé là váy của cô bé sẽ gây cản trở và dù thế nào đi nữa cô bé cũng sẽ phải hỏi xin sự chấp thuận của em.” Đôi mắt anh sáng lên hài hước.

“Cảm ơn anh nhiều.” Cô nói chua chát, nhưng không thể ngăn một nụ cười. “Còn ngựa của Emma?”

“Con ngựa thiện của cô ấy cũng không có vấn đề gì. Tôi chỉ lo lắng về quý cô đây thôi.”

“Nó cư xử rất hoàn hảo.”

“Đúng vậy. Điều này khiến tôi lo lắng đấy.”

Victoria ngả đầu ra sau và bật cười, để lộ cái cổ trắng ngần và làm tuột cái mũ, nó đu đưa dưới lưng cô, lơ lửng với cái quai mũ trên cổ cô. Vẫn cười khúc khích, cô vờ ra sau để tìm kiếm nó.

Jake không thể thôi nhìn cô, cô thật rạng ngời và hạnh phúc, như cách cô nên vậy. Anh cảm thấy ngực mình siết chặt lại lần nữa, rồi giãn ra rộ ràng. Anh ghìm cương và xuống ngựa. Cô ngưng cười và nhìn anh ngạc nhiên khi anh đến và nhắc bổng cô ra khỏi yên ngựa. Cô bấu chặt vào vai anh, cố gỡ mình khỏi vòng ôm của anh, nhưng anh để cô trượt trên người anh cho đến khi giày cô chạm đất. Váy cô bị móc vào khóa bao súng của anh khiến váy lót của cô lộ ra. Mặt cô đỏ bừng và cô cố giật nó xuống, nhưng tay anh vẫn đặt trên eo cô khi anh kéo cô lại gần và cúi đầu xuống.

Anh không hề thô bạo. Sự xâm nhập của lưỡi anh chậm rãi và ngọt ngào. Victoria run rẩy, nhưng cô đã từng trải của nụ hôn của anh và sức cám dỗ được biết nó lần nữa thật mạnh mẽ. Tay cô vòng quanh cổ anh và cô chào mừng sự thâm nhập vào miệng cô với sự chuyển động bên lén, rụt rè của lưỡi cô chạm vào lưỡi anh. Anh rung mình, tay anh siết chặt quanh người cô. Và sự ngạc nhiên đập khi cô cũng có thể khiến người đàn ông mạnh mẽ, nguy hiểm này cảm thấy khoái cảm không thể kiểm soát như anh đã khuấy động trong cô. Anh vuốt ve lên lưng cô và cô uốn cong vào người anh như một con mèo. Jake nhanh chóng bắt lấy cơ hội trong lúc bản năng thể xác của cô trỗi dậy và chạm vào ngực cô. Victoria giật nảy mình, mắt cô bừng mở. Chưa có ai từng chạm vào cô ở đó, cô cố gắng tránh xa anh, nhưng anh dễ dàng kiểm soát chuyển động và tiếp tục sự âu yếm dịu dàng của anh.

“Dừng lại!” Cô thì thầm. Tay anh đốt cháy ngực cô xuyên qua lớp trang phục, gợi nên một sự e thẹn, siết chặt núm vú cô. Cô biết là cô không nên để anh làm vậy, không nên thích thú với nó, nhưng cô đã như vậy. Khoái cảm nóng bỏng tăng lên và một tiếng rên rỉ êm ái âm ỉ trong họng cô.

Anh lật lên và di chuyển mũ anh, thả rơi nó xuống lớp bụi bên dưới họ. Ánh mặt trời phản chiếu màu xanh lá trong đôi mắt nheo lại. “Tại sao em lại muốn tôi dừng lại?” Anh hỏi, giọng trầm và thô ráp. Hơi thở của anh gấp gáp, người anh kéo căng ra.

“Điều này không đúng.” Lời bào chữa yếu ớt vang lên trong chính tai cô, nhưng đó là lời bào chữa đã ngấm vào người cô từ khi cô bắt đầu mặc váy dài và để lại thời thơ ấu của cô đằng sau. Cô chưa bao giờ tưởng tượng trước đây việc chống lại cơn bốc đồng của chính cơ thể cô lại

quá yếu ớt như vậy.

Vẻ mặt của Jake không hề thay đổi khi anh nhím chăm chăm xuống cô. “Không còn bất cứ điều gì đúng hơn nữa, em yêu.” Tính chân thật trong giọng nói của chính anh đập vào anh. Anh đã có rất nhiều phụ nữ, nhưng không ai hoàn hảo trong vòng tay anh như cô, không ai trong số họ khiến anh có cảm giác như ở nhà. Thật kì lạ là anh lại có thể cảm nhận được cả sự thoải mái và khuấy động trong cùng một lúc.

“Chúng ta phải dừng lại”. Cô biết cô nên rút tay khỏi người anh và đẩy anh ra, nhưng có cái gì đó thật thoải mái ban sơ khi đứng đây, dưới ánh nắng mặt trời, trong vòng tay anh. Cảm nhận sức nóng từ cơ thể của anh và hít vào mùi thơm của làn da anh, điều đó khiến cô không thể bắt bản thân mình ra xa.

“Một phút thôi.” Giọng anh lại khàn khàn lần nữa và trái tim cô thổn thức khi anh cúi về phía cô. Cơ thể cô được rửa sạch bởi một làn sóng ấm áp xuyên dọc cơ thể và cô ngả đầu ra sau. Anh kéo những nụ hôn nhúc nhối xuống họng cô, rồi kéo trở lại miệng cô. Anh chạm vào bên ngực khác của cô, cảm giác kích thích đó lại tấn công cô lần nữa. Cơ nhúc nhối nặng nề bắt đầu lan dần vào cơ thể yếu đuối, cô quằn quại vô thức. Hông cô uốn sát vào anh và anh tạo nên một âm thanh thô ráp khi anh quấn tay mình quanh hông cô và siết lấy cô vào anh. Anh cọ xát đỉnh đàn ông cứng cứng của anh vào cái gò mềm mại của cô.

Không kinh tởm như với McLain. Với Jake, cô muốn níu lấy, mù quáng mò mẫm thêm cơ sở khoái cảm này. Tay cô trượt vào mái tóc màu nắng ấm của anh, áp lòng bàn tay vào đầu anh níu xuống để có thêm những nụ hôn khác. Mùi của anh thật dễ say, một mùi pha trộn giữa cà phê và thuốc lá, hơi thở của anh phả vào cô, một sự gần gũi không kém thân mật hơn cái tìm kiếm của lưỡi anh với lưỡi cô.

Tiếng Sophie dậm chân sột ruột đập vào họ. Jake nhặt mũ anh lên. “Xin lỗi đi, cô nhóc ngốc nghếch.”

Victoria thở mạnh và nuốt vào gấp gáp. Cô bước lùi lại, áp tay vào mặt cô. Chỉ một phút nữa thôi cô sẽ nằm xuống nền cát cho anh. Sự hiểu biết chắc chắn này thật mâu thuẫn với cái cách mà cô đã luôn nghĩ về bản thân mình, làm cô thấy bị hủy hoại. Giờ thì cô phải thừa nhận sự yếu ớt của mình. Cô muốn Jake Roper một cách nhục dục và không thể từ chối nó lâu hơn nữa. Cô cảm thấy ghen tị kinh khủng khi nhìn thấy anh làm tình với con gái của người lái buôn, chỉ nghĩ về anh thôi đã khiến tim cô đập nhanh hơn, trong khi sự có mặt của anh đẩy cô vào nhận thức dữ dội gần như đau đớn. Chúa ơi! Cô đã yêu anh.

Cô luôn nghĩ rằng tình yêu phải xuất phát từ sự quen biết lâu dài với một ai đó, phải có những hiểu biết chắc chắn và những nền tảng làm cơ sở cho một tình bạn. Nhưng giờ cô đã biết nó có thể được tạo nên từ nền tảng của những ham muốn. Tóc anh rối bù, môi anh ẩm ướt, và vẻ mặt anh cứng rắn khi anh vẫn đang giải quyết sự khuấy động của chính anh. Anh cúi xuống chậm rãi để nhặt lấy chiếc mũ, như thể mọi sự di chuyển đều cần thận trọng. Sau khi anh đặt lại nó lên đầu, anh nói. “Tôi sẽ bị đày xuống địa ngục nếu xin lỗi.”

“Không.” Cô đồng ý với một tiếng thì thầm.

“Đây sẽ không phải lần cuối cùng đâu.” Anh vươn ra và vuốt một ngón tay lên má cô. “Em sẽ trở thành người phụ nữ của tôi, nhưng nó sẽ không diễn ra ở một nơi bẩn thỉu với ánh nắng đốt cháy làn da trắng mịn xinh đẹp này. Chúng ta sẽ ở trên giường, Victoria, với cánh cửa khóa kín và chúng ta sẽ không phải lo đến việc ai đó có thể xen ngang nữa.”

Những năm sống trong sự dạy dỗ của người mẹ thúc giục cô khước từ yêu cầu kiêu ngạo rằng cô là của anh để anh chiếm lấy, nhưng cô không thể. Cô không thể tự dối lừa chính bản thân mình, không thể che giấu nó bằng những lời chỉ trích không hơn việc nắm giữ sức ảnh hưởng của vùng đất hoang dã, thô sơ này. Cô muốn anh, cô sẽ không giả bộ khác đi, mặc dù điều đó sẽ không, không thể xảy ra.

Cô rên rỉ âm thầm và tạo nên một tiếng thì thầm, “Tôi không thể, tôi đã kết hôn.”

“Kết hôn!” Anh rít lên. “Em đã kết hôn với một thằng khốn sát nhân đang điếm. Em nghĩ làm thế nào mà hắn có được đồn điền này? Em nghĩ hắn trả tiền cho nó à? Hắn đã ám sát gia đình sở hữu nó, nhà Sarratt, hắn đã cưỡng hiếp Elena Sarratt trước khi hắn bắn vào đầu bà. Đó chính là thằng đàn ông mà em muốn chung thủy đấy, thằng đàn ông đã ở trên giường với một con điếm ngay sau ngày em cưới hắn đấy.”

Những lời nói của anh giống như những cú đánh. Con buồn nôn xoắn lại trong dạ dày cô, cô khụy xuống, ôm lấy bụng, nôn ọe và lộn mửa.

Khuôn mặt Jake dữ tợn khi anh với lấy chiếc bình đựng nước và giật mạnh chiếc khăn vuông quàng cổ ra, rồi đổ nước lên nó. Sau khi vặn nắp bình lại, anh quỳ xuống bên cạnh Victoria và dịu dàng lau mặt cho cô. Cô đón lấy chiếc khăn và áp nó vào má cô, cố gắng giảm bớt cơn ới mửa khi nghĩ đến gã đàn ông đã chạm vào cô. “Anh biết những gì về gia đình đó – nhà Sarratt ấy?” cuối cùng cô hỏi trong một giọng nghẹn lại.

“Đừng nói vội.” Anh đưa bình nước cho cô. “Uống chút nước đi.”

Cô súc miệng trước khi nhổ nước xuống đất, sau đó mới uống. Cô nên thấy xấu hổ khi đã nôn ọe và nhổ nước trước một người đàn ông, nhưng bằng cách nào đi nữa thì cô cũng không thể cư xử đẹp mắt sau khi nghe những gì Jake đã nói với cô. Cô hất đầu lên và nhìn vào anh với đôi mắt tăm tối. “Tôi không thể ở đây nữa.” Cô nói dứt khoát. “Tôi sẽ đưa Emma và Celia cùng đi, tôi không thể ở cùng ngôi nhà với hắn nữa.”

Jake nguyên rủa cái ý tưởng để cô rời đi. “Không,” anh nói.

Cô nắm chặt tay anh. “Nhưng tôi không thể ở đây nữa.”

“Em phải ở lại. Anh ở đây, Victoria. Anh sẽ chăm sóc em.”

“Bằng cách nào? Anh không ở cùng nhà với hắn, không phải dùng bữa với hắn và nhìn vào mặt hắn, nghe hắn...”

“Sẽ không lâu nữa đâu”, anh nói. Anh không muốn nói nhiều với cô, nhưng cô phản ứng mạnh mẽ hơn anh nghĩ với sự thật về chồng cô.

Đôi mắt sững sờ của cô chăm chú vào anh. “Ý anh là gì?”

“Ý anh là anh đã nghe thấy vài tin đồn và đó là tất cả những gì anh có thể nói với em. Hãy tin anh, Victoria. Ở lại đây. Anh sẽ chăm sóc em.”

Đôi mắt xanh lá của anh bùng cháy trong mắt cô. Trong giây lát cô đã sợ anh cũng như cơn buồn nôn khi cô nghĩ về McLain, có gì đó cứng rắn trong mắt anh, như thể anh sẽ không từ bỏ mục tiêu của mình. Lúc này anh là người đàn ông cô yêu, một người đàn ông nguy hiểm. Nếu cô đi, có thể cô sẽ không bao giờ gặp anh nữa. Nỗi đau bóp chặt trái tim cô với ý nghĩ đó.

“Được rồi,” cô thì thầm. “Em sẽ ở lại.”

Chương 8

Cô không thể chịu nổi việc nhìn vào mặt McLain qua bàn ăn tối. Thức ăn nhạt thết trong miệng cô. Cô không thể ngừng nghĩ đến những gì Jake đã nói về việc chồng cô đã cưỡng hiếp và giết chết người phụ nữ tội nghiệp đó. Cô cảm thấy lạnh buốt với sự thay đổi, sự kinh tởm xuyên vào đầu như thể cô thực sự đã chứng kiến nó vậy.

Cô uống một hớp nước. "Đây là một ngôi nhà cổ. Ai đã sở hữu nó trước anh vậy?" Ngay khi nghe thấy những lời đó thốt ra từ miệng mình, cô bỗng thấy lo sợ. Tại sao cô lại nói điều này chứ? Cơn sốc đã khiến cô trở nên ngu ngốc.

McLain đông cứng và khuôn mặt đỏ bừng của hắn xoắn lại tối sầm. "Sao em hỏi thế? Ai đã nói với em về điều đó?"

Điều duy nhất mà cô có thể làm bây giờ là giả bộ hiểu kì thông thường. Cô nhận thấy Emma bên cạnh đang có điều muốn nói, nhưng cô không dám nhìn vào cô em họ. "Không ai cả. Em chỉ vừa mớ nghĩ về ngôi nhà thôi. Nó bao nhiêu tuổi rồi?"

Hắn nhìn quanh căn phòng với đôi mắt lén lút, như thể thuyết phục bản thân rằng không có ai nấp trong bóng tối. "Anh không biết. Em chắc là không ai nói với em về nó chứ?"

"Vâng, em chắc chắn. Nó được xây theo phong cách Tây Ban Nha đúng không? Nó thật đáng yêu, và ít nhất cũng phải hai trăm tuổi rồi. Anh không biết à?"

McLain liếc nhìn nhanh quanh căn phòng. Không ai từng nói về nó hết, chết tiệt! Những kẻ còn sống biết về nó chỉ có Garnet, Quinzy, và Wallace, giờ thì Roper đã gửi những kí ức của Pledger xuống địa ngục. Cô hỏi chắc chỉ vì thấy ngôi nhà quá cổ thôi, những quý tộc phương nam như cô thường để ý đến những cái xưa cũ.

"Chắc vậy," hắn lẩm bẩm, và lau trán bằng khăn ăn.

"Tên gia đình sở hữu nó trước đây là gì?"

"Anh không nhớ." Hắn nói nhanh.

Juana bước vào cùng Lola để dọn dẹp bàn ăn và nghe thấy câu hỏi của Victoria. Cô bắn cho tay đại gia một cái nhìn căm phẫn rồi nói: "Sarratt, thưa senor. Tên của gia đình đó là Sarratt."

Hắn đứng bật dậy, mặt đỏ gay vì giận dữ. "Đừng nhắc cái tên đó với tao, đồ chó cái bẩn thỉu!" hắn gào lên, hất đổ chiếc đĩa ăn xuống. "Cút ra! Tao sẽ giết mày! Chết tiệt, tao sẽ dạy cho

mày biết đừng có chõ mũi vào chuyện của người khác..."

Juana tránh ra khi hắn lao về phía cô, nhưng hắn tóm lấy tay cô và tát vào mặt cô bằng tất cả sức lực của hắn. Lola ngã lùi lại, bịt chặt tay ngang miệng để nén tiếng rên rỉ ở bên trong. Juana sẽ la lên và bắt lực đánh trả lại hắn nếu hắn không tóm lấy tay cô. Celia hét lên, mặt cô bé trắng bệch, và Emma đứng dậy. Con thịnh nộ buốt giá dâng lên trong Victoria. Cô đã có thể vui vẻ mà đâm vào mặt chồng cô trong lúc này. Cô lao tới khi hắn giơ tay lên lần nữa để đánh Juana và tóm lấy cổ tay hắn, con thịnh nộ đã cho cô đủ sức mạnh để ngăn cản hắn.

"Ông McLain!" Giọng cô lạnh lùng và dữ dội. Đôi mắt xanh của cô gần như vô sắc khi nhìn thẳng vào hắn, giống như một cái hồ đang bao quanh điểm đen.

Trong giây lát, cô đã nghĩ hắn cũng sẽ đánh cô, hắn phát khùng lên khi bị cản trở trừng phạt Juana. Hắn quay lại cô với một tiếng gầm gừ, nhưng cô vẫn đứng vững, mặt trắng bệch và cầm cô siết lại. Hắn đông cứng, nhìn chằm chằm vào cô với khuôn mặt đỏ au. Chậm rãi, hắn bỏ tay xuống.

"Anh dám sao." Cô đẩy những lời nói qua hàm răng nghiến chặt, chúng chắc chắn không hơn một tiếng rít. "Cả lời nói lẫn hành vi đều không phải là của một quý ông. Anh làm tôi thấy xấu hổ và nhục nhã." Theo bản năng, cô nén xuống ý định tấn công vào điểm yếu của hắn, tính kiêu căng. Dù không đáng kể, nhưng đó là vũ khí duy nhất cô có thể có để chống lại hắn.

Hắn lại đỏ mặt lần nữa, ném một cái nhìn về phía Emma và Celia, cả hai đang hoảng hốt nhìn chằm chằm vào hắn. Mẹ kiếp! Cái cách cô ta nhìn hắn bây giờ như thể sẽ không để hắn đến gần chạm vào cô, chứ đừng nói đến ngủ với cô. Và Victoria đang nhìn chằm chằm vào hắn như hắn vừa mới chui ra từ dưới một tảng đá, chiếc mũi quý tộc của cô cau lại ghê tởm. Tất cả là lỗi của con chó cái Mexico đó, phun ra cái tên Sarratt, khiến hắn đánh mất sự kiểm soát. Nếu hắn có thể tìm ra cái xó mà thằng chó con Sarratt thò lò mũi xanh đó đã trườn vào khi nó chết, hắn sẽ có thể không cần phải lo lắng nữa. Nhưng có lẽ thằng nhóc đã chết... Hắn nghĩ về con dao trong thư viện lần nữa, nó gợi nhớ lại ánh thép lấp lòe của con dao trong đôi mắt thằng nhóc.

Hắn cảm thấy như thể da hắn phồng lên, như thể hắn có thể nổ tung. Hắn nhìn vào sự im lặng buộc tội của những cô gái, và cái nhìn chằm chằm của họ như những con dao, lấp lánh trong bóng tối. Hắn lao ra và đóng sầm cửa phòng, bước nhanh gần như chạy.

Những tiếng thổn thức câm lặng của Juana vang lên rõ hơn trong sự im lặng khi McLain rời đi. Victoria đặt tay cô quanh cô gái. "Tôi xin lỗi," cô thì thầm, "tôi xin lỗi."

Tiếng thổn thức của Juana vỡ òa ra.

"Cô đau lắm à?" Victoria hỏi.

Câu hỏi có sức lay động kì lạ với Juana. Cô nuốt lại những tiếng thổn thức, đưa đôi mắt đỏ hoe lên gặp cái nhìn chăm chú đầy quan tâm của Victoria và nói bằng một giọng không vững,

"Hắn sẽ đánh cô."

"Không, hắn sẽ không." Victoria đứng thẳng lên, đôi mắt xanh dương của cô rực cháy. Nhiều thứ đã thay đổi, cô sẽ không tha thứ cho sự có mặt của con quỷ đó trong phòng ngủ của cô nếu hắn cố gắng... lần nữa. Cô sẽ la lên, sẽ nôn mửa nếu hắn dám chạm vào cô. Cô sẽ ra đi, mang theo gia đình cô và đi vào buổi sáng. Nhưng Jake đã nói hãy ở lại, anh nói anh sẽ chăm sóc cô. Anh đã nói có thể không còn lâu nữa. Ý anh là gì? Anh đã có kế hoạch mang họ rời khỏi đây rồi à?

Ý nghĩ đó làm cô hoảng sợ, nhưng cô biết cô sẽ nắm lấy cơ hội này. Bỏ chạy với một người đàn ông khác sẽ là ô danh cô mãi mãi bất kể hoàn cảnh hay thực tế rằng chồng cô là một kẻ ám sát. Cô sẽ bị tẩy chay khỏi xã hội văn minh, và ý nghĩ đó khiến cô lạnh toát, nhưng nó có nghĩa gì ngoài kia? Không nhiều như ý nghĩ về Jake. Anh làm cô hoảng sợ, làm cô tức điên lên, nhưng anh khiến cô cảm thấy được sống, cảm nhận từng giọt máu chảy trong người cô. Việc ở với anh mà không kết hôn ném linh hồn cô vào vòng nguy hiểm, đến với anh sẽ kết tội tử hình cuộc sống của cô. Anh đã trở nên quan trọng hơn cả cuộc sống của cô, và chính điều đó, hơn tất cả những điều khác, lại làm cô lo sợ.

Cô xoa dịu Lola. Juana tự dụi đôi mắt khô khốc của mình và hít thở sâu. "Ông ta sẽ không làm bất cứ thứ gì hết," Victoria trấn an họ. Cô hy vọng là mình không nói dối. Còn một trách nhiệm khác, cô sẽ phải chắc chắn về thiệt hại mà những hành động của cô mang lại. Cô tự hỏi Jake sẽ cảm thấy như thế nào khi đột nhiên có một gia đình với sáu người phụ nữ, và mỉm cười gượng gạo. Dù kế hoạch của anh là gì, cô chắc rằng anh đã không chuẩn bị cho điều này.

"Cô cứ quay lại làm việc đi," cô nói nhẹ nhàng, vỗ nhẹ vào vai Juana. "Tôi hứa là ông ta sẽ không làm gì hết, nếu hắn làm vậy, hãy kêu lên cho tôi biết."

Lola đặt tay cô quanh Juana, người đang cứng nhắc chấp nhận cái ôm. Dấu tay lần đỏ của McLain trở thành một vết tím thẫm trên khuôn mặt của Juana. Lola dẫn cô vào trong bếp.

Khuôn mặt của Celia thất thần, cô là người dễ đọc nhất. "Em sẽ đi ngủ," cô thì thầm, và trốn lên phòng.

Emma dõi theo trong sự ngạc nhiên và bắt đầu đi theo cô bé, rồi dừng lại và quay về phía Victoria. "Hãy lên phòng em," cô nói, "chúng ta sẽ nói chuyện ở đó."

Trên lầu, hai người họ ngồi trên giường và cùng nhau nói về những việc họ làm từ khi họ còn là những đứa trẻ. "Sao chuyện này lại xảy ra?" Emma hỏi, đi thẳng vào trọng tâm vấn đề.

Victoria nắm chặt tay khi cô nhớ lại những gì Jake đã nói. Giờ cô không hề nghi ngờ mọi lời nói có là sự thật không nữa. "Jake nói với chị rằng tay đại gia đã ăn cắp nông trại này từ nhà Sarratt, bằng cách giết tất cả bọn họ. Anh ấy nói tay đại gia đã giết người phụ nữ đó... chị không nhớ tên bà ấy... và bắn vào đầu bà."

Emma trở nên trắng bệch khi nghe Victoria nói đều đều. "Nếu điều đó là đúng..." cô há hốc

miệng. "Lạy chúa tôi, chị thực sự đã hỏi hấn về nhà Sarratt..."

"Chị muốn thấy hấn phản ứng thế nào", mắt cô rục rịch. "Chồng chị là một kẻ sát nhân, một thằng hăm hiếp, và là một tên trộm. Đó là sự thật, đúng như Jake đã nói."

"Chúng ta sẽ làm gì bây giờ?" Emma bật dậy và bắt đầu đi lại trong phòng. "Chúng ta không thể ở lại đây, nhưng chúng ta ra đi bằng cách nào? Em ngờ rằng McLain sẽ cho chúng ta tiền hay sử dụng xe ngựa của hấn. Chúng ta sẽ phải nghĩ ra vài lí do để trở lại Sante Fe lần nữa, và chúng ta sẽ đi từ đó, bằng bất kì cách nào."

"Chị không thể đi. Không phải bây giờ."

Emma kinh ngạc nhìn cô: "Tại sao? Chính chị đã nói, hấn là một kẻ cưỡng dâm và một tên sát nhân! Làm sao chị có thể ở lại được?"

"Jake... Jake yêu cầu chị ở lại."

"**", chỉ với một tiếng đó Emma đã chứng tỏ rằng cô hiểu rõ mọi chuyện. Cô dừng lại, nghĩ về vị thế của họ. Khi cuối cùng cô cũng nói, nó là một lời nhẹ nhàng, "Victoria, chị biết là em sẽ trao cho chị sự ủng hộ của em theo bất cứ cách nào chị cần. Chị luôn luôn là một người mạnh mẽ, một người đã cho chúng ta được ăn khi nghèo đói. Chúng ta không thể sống đến hôm nay nếu chị không hy sinh hạnh phúc của mình để kết hôn với lão già đó. Nhưng sao chúng ta có thể ở lại? Tại sao Jake không đơn giản là đi cùng chúng ta?"

"Chị không biết, Anguished", Victoria nhìn chăm chăm vào cô em họ. "Có lẽ anh ấy có kế hoạch mang chúng ta đi xa, anh ấy chỉ yêu cầu chị ở lại và nói sẽ không còn lâu nữa đâu."

"Chị tin anh ta à?"

"Em có lựa chọn nào khác không? Anh ấy là sự bảo vệ duy nhất mà chúng ta có." Cô có thể tin anh nếu cô nghĩ rằng anh làm điều đó ngoài sự quan tâm dành cho cô hay ngoài những cảm xúc phải trái, nhưng cô vẫn cảm thấy một ý nghĩ lạ kì rằng anh làm điều đó vì lí do riêng của anh, và họ không phải làm gì vì công lý hay bản thân cô hết.

McLain vẫn toát mồ hôi hột, tròn mắt của hấn liến láo trước sau trước khi nhắm tịt lại. Trong giấc mơ, hấn chỉ vừa mới rút khỏi cơ thể mềm rũ của Elena khi một hình thù gớm guốc trong bóng tối ở góc phòng. Đó chính là thằng chó con Sarratt, với cái đầu của con sói và đôi mắt vàng rục, chỗ tay nó là những móng vuốt cong, dài và nhọn hoắt. Hấn xoáy vào bộ phận sinh dục để trần của hấn với những móng vuốt đó hết lần này đến lần khác. Trong giấc mơ, McLain đang là hét và bò qua căn phòng, nhưng cơ thể hấn nằm nặng nề và vẫn ở trên giường, chỉ tay hấn là co giật. Chàng trai gằm gù trong cổ họng với những cái nanh nhỏ dài, và đôi mắt vàng rục đó nhìn hấn gần đến nỗi McLain có thể thấy bóng mình phản chiếu trong đó. Những cái nanh cuối cùng cũng tóm được háng hấn, và hấn la hét điên dại khi vật đàn ông bị xé ra khỏi cơ thể...

Hắn choàng tỉnh dậy, mắt bừng mở khi hắn kinh hoàng nhìn quanh căn phòng tối, tìm kiếm một hình bóng chết tiệt nào đó ở trong góc. Bóng tối trải rộng ra, nhấn chìm chiếc giường. Hắn không thể di chuyển. Hắn chỉ có thể nằm đây, toát mồ hôi, chờ đợi cái chết kinh hoàng của chính hắn. Tim hắn chạy đua và mùi mồ hôi sặc sụa khắp căn phòng. Sự im lặng không bị phá vỡ bởi bất cứ thứ gì ngoài hơi thở nặng nhọc. Nó vẫn ở sau hắn. Thằng khốn đó đã không chết. Nó vẫn ở ngoài kia, với con dao sang lóa, chờ đợi cơ hội, chờ đợi để tóm được hắn một mình, chờ đợi...

Cuối cùng McLain cũng gom đủ can đảm để trườn khỏi giường và thắp một cây nến. Ánh nến mỏng manh, cô quạnh chỉ chiếu sang chính hắn và thả phần còn lại của căn phòng vào trong bóng tối. Hắn cần thêm nến, thêm ánh sáng. Một ngọn đèn dầu, phải rồi, đó là những gì hắn cần. Một đôi đèn dầu. Với bàn tay lẩy bẩy, hắn tìm được thêm ba cây nến nữa và thắp chúng lên, đặt chúng quanh căn phòng để giảm bớt bóng tối. Hắn muốn nhiều hơn, nhưng hắn không thể làm bản thân mở cửa phòng xuống tầng để lấy chúng. Nhỡ thằng chó con Sarratt đang chờ đợi, giấu mình ở bên kia cánh cửa thì sao? Hắn sẽ chỉ chờ cho đến khi trời sáng và đảm bảo rằng những ngọn đèn của hắn vẫn ở đây trước khi đêm khác buông xuống. Chỉ cần hắn có đủ ánh sáng, sẽ không còn bất kì chỗ tối nào mà thằng chó con có thể giấu mình nữa và hắn sẽ được an toàn.

Jake vỗ nhẹ vào hông của Sophie khi anh bước bên cạnh nó để nó biết anh vẫn ở đây, nhưng anh vẫn chuẩn bị tinh thần nhảy khỏi đường để tránh một cú đá đúng-chỗ. Anh không tin lắm vào dáng vẻ của nó. Anh để ý thấy nó đang có những hơi thở giao mùa, và anh quyết định sẽ không cưỡi con ngựa của mình ra ngoài cùng Victoria. Sẽ an toàn hơn nếu anh cưỡi một con ngựa cái khác, cho cả Victoria và chính anh.

"Anh đã làm con ngựa cái chết tiệt đó dịu xuống chưa?" McLain hỏi, bước đến cạnh anh.

Jake liếc nhìn gã đàn ông, nhận thấy đôi mắt vẫn đỏ và chòm râu không cạo của hắn. Hắn trông như thể đã uống quá nhiều vào tối qua. Sự căm thù lạnh lẽo trong Jake càng tăng thêm, luôn như vậy mọi lần anh nhìn McLain. "Nó sẽ dịu xuống thôi," anh nói. Anh không nói thêm là anh nghĩ nó sẽ dễ bảo, niềm kiêu hãnh của Sophie sẽ luôn luôn bùng cháy. Nó luôn luôn bướng bỉnh và kiêu ngạo, và nó yêu việc được chạy. "Nó sắp động đực."

McLain cầu nhàu: "Thử mang nó sang một ngăn chuồng khác vào sáng mai đi. Nếu nó đã sẵn sàng, cho Rubio vào với nó."

Jake gật đầu cụt ngủn. McLain xê chân. "Anh sẽ dẫn Victoria ra ngoài cưỡi ngựa hôm nay à?"

"Tôi không biết." Mọi cơ bắp của anh siết chặt lại. Anh không muốn nói chuyện về Victoria với McLain. Anh ghét nghe tên cô được tuôn ra từ miệng của hắn, ghét phải biết rằng cô buồn bã vì cái tên của McLain.

"Cho cô ấy xem quanh trang trại đi," McLain nói đột ngột. Mắt hắn lóa lên.

Jake nhún vai. "Chắc chắn rồi." Sự khăng khăng này của McLain là một điều kì lạ, nhưng nó quá thuận tiện cho Jake để anh phải lo lắng.

"Tôi sẽ cho cô ấy đi. Sao anh không cho cô ấy xem North Rock? Cô ấy sẽ thích lắm đấy."

"Đến Rock mất khoảng hai giờ cưỡi ngựa."

"Anh nói cô ấy là một người cưỡi ngựa cừ mà, cô ấy có thể làm được." McLain quay đầu và vội vã trở về ngôi nhà. Mắt Jake nheo lại khi anh nhìn hắt rời đi. Điều này thật kì lạ. Gần như thể McLain đang ném Victoria vào anh, nhưng vì lí do gì?

Có thể tình huống ở Santa Fe với Pledger đã khiến hấn nghi ngờ, có thể McLain nghĩ hấn sẽ bắt được Jake suồng sã với vợ hấn, và cho hấn một lí do để xuyên một viên đạn qua đầu anh. Sẽ không ai hé miệng về nó hết, một người đàn ông luôn đứng khi bảo vệ gia đình mình. Toàn bộ ý tưởng đó nghe giống như những điều mà Garnet sẽ nghĩ vậy.

Jake lắp yên cho Sophie và một con ngựa cái khác. Mất ít nhất là nửa giờ để Victoria xuất hiện trong một bộ đồ đi ngựa. Cô trông tái nhợt, nhưng những vết sáng màu vẫn bùng cháy trên má cô. Cô không nhìn vào anh khi anh nhắc cô lên yên.

"Chúng ta sẽ đi đâu?", cô chỉ hỏi khi họ đã cách xa ngôi nhà.

"Không có nơi nào cụ thể cả. Chỉ cưỡi ngựa thôi." Nơi cuối cùng mà anh muốn đi là North Rock.

"Em không muốn cưỡi ngựa hôm nay."

Anh quan sát cô kĩ càng. Giờ cô trông rối bời hơn hôm trước. Chết tiệt cái lương tâm của những quý cô đi! Bất cứ khi nào cô có thời gian để nghĩ, đều dẫn tới việc xóa bỏ bất cứ điều gì mà anh đã làm với cô. Giận dữ, vẫn khép kín biểu hiện sau khi gặp McLain, tràn vào bên trong anh. Anh sẽ bị nguyên rửa nếu anh để cô lù xa anh lần nữa. "Vì những gì đã xảy ra giữa chúng ta hôm qua?", anh hỏi bằng một giọng cứng rắn.

"Không có gì xảy ra hết!" cô mím chặt môi, xấu hổ với sự chối bỏ mau lẹ của mình bởi vì nó không đúng. Che giấu những gì cô cảm thấy sẽ không giải quyết được gì hết.

"Chết tiệt, thưa quý cô," anh nói cáu kỉnh, điều khiển con ngựa cái anh đang cưỡi vào sát Sophie.

Cuối cùng cô ném cho anh một cái liếc nhanh, tuyệt vọng. Đôi mắt xanh lá của anh lấp lánh nguy hiểm bên dưới bóng vành mũ. "Em biết," cô nói, và nuốt vào. "Em xin lỗi. Chỉ là..." cô nuốt vào lần nữa. "Em đã hỏi hấn tối qua là ai sở hữu trang trại trước hấn. Hấn không trả lời, và khi Juanna nói đó là nhà Sarratt, hấn đã nổi điên lên và đánh cô ấy." Cô dần mạnh từng từ, giọng cô căng thẳng. "Đó là sự thật, những gì anh đã nói, nếu không hấn sẽ không hành động như vậy. Em không thể ở đây nữa, sống cùng một nhà với hấn. Còn bao lâu nữa, Jake? Anh sẽ mang bọn em rời khỏi đây chứ? Em sẽ đi bất cứ đâu anh muốn chỉ cần anh mang bọn em đi."

Cô dừng những tràng nói hỗn hển của mình, chờ đợi anh nói với cô rằng họ sẽ đi sớm. Nhưng anh nhìn vào cô trong sự im lặng, chỉ có tiếng những con ngựa di chuyển và hít thở vang lên, tiếng leng keng của cửa cặp hàm thiếc, tiếng kèn kẹt của cái yên bằng da. Cô mắc vào tình trạng lúng túng không thể tả được. Vậy là cô đã hiểu sai anh? Anh đã không định, sau cùng, mang họ đi khỏi đây?

"Đừng nhắc đến nhà Sarratt với hần lần nữa." Giọng của Jake cứng rắn và khô khan như dòng sông cạn.

Victoria trở nên trắng bệch hơn. Cô nắm lấy yên ngựa và thúc vào Sophie, đẩy cô đến một tốc độ cao hơn. Với Sophie, nó không đáng kể. Nó nhảy vượt qua như thể được thôi thúc bởi mùa xuân, và Victoria rất vui mừng vì lòng kiêu hãnh quá mức cần thiết của con ngựa cái. Cô không muốn gì hơn là tránh xa khỏi Jake Roper, khỏi phải nhìn vào mặt anh và nhìn thấy sự ngu ngốc của chính cô. Jake nguyên rửa và thúc ngựa theo sau cô. Nếu con ngựa cái mà anh đang cưỡi không phải là một con ngựa giống nhanh nhẹn trong cự li ngắn, anh sẽ không thể bắt kịp cô nhanh như vậy. Khi anh đã đi song song với Victoria, anh vươn ra và giật lấy cái cương ngựa từ tay cô, dễ dàng khiến Sophie chậm lại.

"Đừng thử điều đó lần nữa," anh căn nhắc, giận giữ với sự mạo hiểm mà cô vừa mới lao vào. Cô không hề biết tốc độ mà Sophie có thể đạt đến, hay con ngựa cái khỏe đến mức nào.

"Không thì anh sẽ làm cái gì?" cô hét lên, xô tay anh ra. "Đi!"

Anh nghiêng rằng. "Victoria, từ từ nào," anh nói với một sự chịu đựng căng thẳng đau đớn, cố gắng giữ vững biểu hiện của mình.

Bất chấp cơn giận dữ của mình, anh cảm thấy hơi kinh ngạc với sự thách thức của cô. Đầu tiên, cô đã dám thách thức anh khi mà những gã đàn ông có vũ trang chỉ dám rón rén quanh anh. Một quý cô có lẽ quá quý báu, nhưng cô không phải người hèn nhát.

Cô buông tay xuống và quay mặt về phía anh. "Em xin lỗi." Ôi trời ơi, cô sẽ phải xin lỗi anh bao nhiêu lần trong hôm nay đây? Ngại ngùng, cô chỉ có thể gắng nặn ra bộ mặt tốt nhất. "Em đã hiểu sai những lời của anh hôm qua. Em nghĩ anh định nói rằng chúng ta..." Cô nói vấp vấp, vô vọng tìm kiếm những từ ngữ thích hợp.

Tất cả những gì anh có thể nhìn thấy là đường cong yếu ớt của gò má cô. "Em không hiểu sai cái chết tiệt gì hết," anh nói thấp giọng.

Cái nhìn cô trao cho anh thật không dễ chịu khiến anh muốn kéo cô vào trong vòng tay mình, nhưng họ vẫn ở quá gần ngôi nhà. Anh sẽ là một thằng đàn nếu tự dẫn thân vào một sự mạo hiểm, nhất là giờ với Ben đang trên đường. Chỉ cần anh đủ kiên nhẫn, anh sẽ có cả cô và trang trại, nhưng sự căng thẳng dữ dội khiến đôi tay mạnh mẽ của anh nắm chặt lại. "Hãy đi xa hơn khỏi ngôi nhà đã," anh thì thầm. "Anh biết một nơi chúng ta có thể tới."

Tim cô đập đau đớn vào lồng ngực, nhưng cô đi theo anh. Anh giờ bí ẩn hệt như ngày đầu tiên cô gặp anh, và cô hoảng sợ khi đã đặt không chỉ cuộc sống của cô mà còn cả của Emma và Celia trong tay anh. Anh là một tay súng, một người đàn ông sống một cuộc đời bất chấp cái chết. Cô không thể đọc được suy nghĩ của anh, không thể cảm nhận khác đi việc anh là bất cứ điều gì đều không thể đoán trước. Nhưng cô thà ở bên anh và sống trong hiểm nguy còn hơn là sống yên ổn mà không có anh.

Họ đi nước kiệu mà không nói chuyện với nhau trong khoảng nửa giờ. Họ ở trong một thung lũng nhỏ hẹp, đáng yêu, được trải thảm bởi những cây quỳn sâm màu vàng. Những ngọn cây dương lay động trong cơn gió nhẹ, họ không thể buồn chán khi ở trong thung lũng. Jake dẫn họ đi về phía những cây dương.

Khi họ ở giữa rừng cây, anh ghì cương lại và xuống ngựa. "Không ai có thể thấy chúng ta ở đây," anh nói, tiến tới để ôm chặt eo cô và đỡ cô xuống. Anh cũng không nói thêm là những mô đất cao sẽ ngăn cản bất cứ ai đến gần để có thể trông thấy họ, không gì có thể làm cô hoảng sợ khi những nghi ngờ của anh là vô căn cứ. Thôi thúc đầu tiên của anh, là cảm thấy cơ thể thon thả của cô trong tay anh, kéo cô lại sát gần và đẩy bản thân mình lấp đầy cô. Mùi hương ngọt ngào, e thẹn của cô chòng ghẹo anh. Vùng thắt lưng của anh trở nên cứng và nặng đến nỗi anh gần như không quan tâm đến chuyện hiện giờ đang không đúng lúc, đúng chỗ. Sẽ không mất nhiều thời gian để lật váy cô lên nếu đó là tất cả những gì anh muốn, nhưng anh muốn nhiều hơn là vài phút động dục. Anh muốn tất cả nơi cô, anh muốn chìm đắm mình trong sự ngọt ngào của cô, muốn nhiều đến mức phá hỏng kế hoạch của anh để nhấn mạnh vào trong cô.

Anh cẩn thận buộc cương của Sophie vào một thân cây, thả rơi một phần của cái cương xuống đất. Victoria vẫn từ chối nhìn vào anh, ít nhất là cho đến khi anh vươn tay ra và nắm lấy tay cô, nâng lên miệng anh trao một cái hôn nhanh. Cô trao cho anh một cái nhìn đầy đau đớn, và anh tự hỏi cô đang nghĩ gì. Anh chưa bao giờ gặp một người phụ nữ kiêu hãnh như cô, như một cây xương rồng có gai. Cô vẫn đang sống trong một thế giới cổ tích được vạch lên bởi những điều nhã nhặn lịch sự, cái gì đã khai nhãn cho cô và khiến cô nhận thấy rằng cuộc sống ở miền Tây thật thô ráp, đầy rẫy những cuộc đấu tranh sinh tồn?

"Ngồi xuống nào," anh gợi ý, ra dấu về phía một gốc cây thông. Cô hạ xuống mô đất, cẩn thận sửa lại váy để che kín đôi giày xinh xắn. Anh nằm dài ra bên cạnh cô, chống tay và nghiêng người sang trái để tay phải tự do.

"Anh có vài kế hoạch," anh nói sau vài phút. "Enh sẽ tách em khỏi McLain, nhưng sẽ mất một ít thời gian."

Cô nắm lấy một viên đá và ném nó qua mô đất. "Còn Emma và Celia?"

"Họ cũng vậy." Không thành vấn đề, anh nghĩ. Tất nhiên, cô không biết rằng kế hoạch của anh là thế chỗ McLain, chứ không phải rời đi.

"Còn bao lâu nữa?" cô thì thầm. "Em không thể chịu đựng hơn nữa."

"Anh không biết chính xác. Em sẽ phải kiên nhẫn cho đến lúc đó." Để cô đi lại trong ngôi nhà đó với tư cách là vợ của McLain gần như là không thể chịu đựng được và nếu nó đã tồi tệ với anh như vậy, thì Victoria còn cảm thấy thế nào nữa? Nhưng giờ cô đành phải chịu như vậy. Anh sẽ bù đắp lại cho cô sau này, khi nông trại một lần nữa trở thành của anh và Ben.

Cô quay đầu khỏi anh, tự hỏi anh sẽ yêu cầu cô thế nào nếu anh cũng cảm thấy lo lắng cho cô bằng một nửa cô đã lo lắng cho anh. Thật khó để trả lời câu hỏi này, cô sợ, sợ rằng anh không lo lắng cho cô. Nỗi đau tràn vào bên trong cô, nhưng cô cố giữ mắt mình khô ráo và cảm vững vàng, rên rỉ sẽ không được tích sự gì hết. Nếu anh không yêu cô, vậy thì anh không yêu cô. Ít nhất là anh đã muốn cô đủ để ở bên cô, điều đó trao cho cô cơ hội cuối cùng để giành được tình yêu của anh.

Jake bắt lấy cầm cô bằng bàn tay đeo găng, quay mặt cô về phía anh. "Đừng dối mà,", anh nói khó khăn, "anh đang làm những gì anh có thể và em chỉ phải kiên nhẫn thôi."

"Em không dối," cô nói.

"Vậy thì đừng quay đầu khỏi anh nữa."

Cô nhìn thẳng vào anh, đôi mắt xanh kiên định dưới bờ mi nâu đen. "Em không biết bất cứ điều gì về anh, hay hiểu bất cứ điều gì. Em nghĩ em có quyền được chắc chắn là không có gì đáng lo."

Miệng anh mím lại: "tôi không nghĩ em có thể nói thế nào sau ngày hôm qua. Có một điều gì đó giữa chúng ta, Victoria. Dù em có hiểu hay không. Tại cái chết tiết gì khác nữa mà tôi lại tự làm rộn mình vì giúp em chứ?"

"Em không biết. Điều đó làm em lo lắng." Cô nhìn thấy một biểu hiện bập bùng trong đôi mắt xanh đen của anh, nhưng nó đã biến mất trước khi cô có thể đọc được nó. "Anh đã che giấu bản thân quá kỹ, không ai có thể hiểu được anh. Em cảm thấy như thể em đã đặt bản thân mình vào tay anh mà không biết gì về anh hết."

"Em biết anh muốn em."

Đôi mắt xanh của cô thắm lại. "Vâng," cô nói, "em biết."

Anh muốn cảm nhận làn da cô và anh nôn nóng giật cái găng tay ra, rồi lần nữa chạm vào khuôn mặt cô. Những ngón tay của anh luồn vào tóc cô, trong khi ngón cái của anh dịu dàng vuốt ve làn da mịn màng trên má cô. Ánh mặt trời xuyên qua những tán cây lấp lánh trên tóc cô, anh kéo một làn tóc qua tay anh, để ánh nắng biến nó từ màu vàng nhạt sang màu nâu vàng, một màu nâu sáng. Làn da cô gần như trong suốt, trong khi đôi mắt cô sâu thẳm với những bí mật mà anh không thể đo được. Một đợt sóng thèm khát nóng cháy trong anh đến nỗi anh toát mồ hôi. Chúa ơi, anh phải có được một điều gì đó từ cô, một chút thôi cũng được, một mùi vị, hay một cảm xúc, không thì anh nổ tung mất.

"Đừng lo lắng về bất cứ điều gì," anh thì thầm, luồn tay anh bên dưới tay cô và kéo cô về phía anh. "Anh sẽ chăm sóc em. Chỉ cần tin anh thôi, và đừng nói bất cứ điều gì với bất cứ ai." Miệng anh áp sát vào miệng cô, và Victoria nhận ra rằng trong khi anh ôm lấy cô, ít nhất là, cô sẽ không phải lo lắng về điều gì hết.

Celia thấy ai đó đang đến và nhanh chóng trườn vào chỗ ẩn nấp ở góc xép, sợ rằng đó chính là Garnet đang cố bắt được cô một mình như Victoria đã cảnh báo. Cô im lặng và nhanh nhẹn như một con mèo, nằm sõng soài và nhòm qua khe cửa. Không phải Garnet, cô nhìn thấy, đó là tay đại gia đang chậm rãi bước qua chiều dài của kho thóc và nhòm ngó tất cả các ngăn chuồng. "Celia," hắn gọi nhẹ nhàng, giọng phỉnh phờ: "Em ở đây à? Tôi có vài thứ muốn cho em xem."

Cô không di chuyển, ngoại trừ việc nhắm mắt lại để xóa hẳn ra khỏi tầm nhìn của cô. Cô không thể đứng nhìn hắn nữa, có một điều gì đó về hắn làm cô ghê tởm, mặc dù cô không thể giải nghĩa nó là cái gì. Như thể có một đám mây đen bao quanh hắn, một sự tối tăm của quỷ dữ. Đầu tiên cô đã cố thích hắn, vì lợi ích của Victoria. Nhưng cô đã thất bại và lúc này tất cả những gì cô có thể làm là cố gắng chịu đựng việc ở chung một căn phòng với hắn.

"Celia," gã gọi lần nữa. "đến đây nào, cô bé. Để tôi cho em xem một vài thứ."

Một cơn ớn lạnh chạy khắp cơ thể cô. Cô không hề di chuyển khi quan sát hắn rời khỏi kho thóc, đầu hắn xoay qua xoay lại tìm kiếm cô. Cô sẽ chỉ ở trong chỗ trốn cho đến khi Victoria trở về.

Tay đại gia đã nói họ đi cưỡi ngựa ở North Rock, nhưng Garnet là một tay theo dõi khá tốt và từ những gì gã nhìn thấy thì họ không cưỡi ngựa về cùng hướng với Rock. Gã cẩn trọng đi theo họ, đảm bảo sẽ không vượt lên họ mà không biết. Họ đã cưỡi ngựa vào trong thung lũng và hắn do dự khi theo họ vào đấy, họ sẽ có thể trông thấy hắn ở bất cứ điểm thuận lợi nào. Nắm lấy cơ hội họ sẽ trở về bằng cùng một con đường, hắn lựa chọn địa điểm, giấu con ngựa của hắn trong một lùm cây và một tảng đá lớn có kích thước như một ngôi nhà nhỏ làm chỗ ẩn nấp. Hắn đá những hòn sỏi nhỏ ra khỏi đường đi và ngồi xuống. với khẩu súng trường đặt ở hốc đá, chiếc mũ của hắn cúi xuống để tránh ánh nắng làm chói mắt, hắn chờ đợi.

Sophie nhảy qua nhảy lại không ngừng khi Jake đẩy Victoria lên yên, và anh cân nhắc nhanh việc đặt cô lên yên ngựa của anh thay vì nó. Nhưng sau những điệu khiêu vũ của mình, Sophie dịu xuống. "Giữ chắc cái cương nhé," anh nói và quăng mình lên yên ngựa. "Hôm nay nó rất hay thay đổi đấy."

Victoria cúi xuống để vỗ vào cổ con ngựa. "Nó trông ổn mà."

"Nó đang động đực."

Victoria đỏ bừng mặt. "Oh," cô nói yếu ớt.

Jake dẫn họ ra khỏi những lùm cây, cúi xuống để tránh những cành cây to và để mắt đến

Sophie để chắc rằng nó không cố hất Victoria xuống. Sophie nóng lòng đớp đớp, không giống như con ngựa cái khác đằng trước nó. Không chờ hiệu lệnh của Victoria, nó sai những bước dài cho đến khi một nửa cổ nó ở trước và trời khỏi hàng cây với ý định bắt đầu chạy đi.

Victoria nắm chắc cái yên, kéo nó lại phía sau đủ để Sophie biết cô muốn nó chậm lại nhưng không đủ để làm miệng nó bị thương. Con ngựa cái khịt mũi, lắc đầu. Jake thúc ngựa lại bên cạnh cô. "Em có thể giữ được nó không?"

"Vâng. Nó muốn chạy. Sao chúng ta không để nó vui vẻ một chút nhỉ?"

Nhớ lại việc Sophie có thể chạy như thế nào, anh liền lắc đầu: "Con ngựa này không thể giữ được bình tĩnh. Em giữ chắc nó vào, chúng ta sẽ để nó chạy ngày nào đó khi anh cưới con ngựa giống của anh."

Có vài điều đã xảy ra cùng một lúc. Sophie, sốt ruột với sự gò bó, hơi chồm lên và lách khỏi con ngựa của Jake. Victoria nghiêng sang một bên, nhưng cô vẫn giữ được chỗ ngồi và dây cương. Jake nguyền rủa và tiến về phía cô để bắt lấy dây cương của cô khi một tiếng nổ giòn thành linh vang lên trong không khí và sự sợ hãi qua đầu họ.

Victoria không thể ngăn một thanh âm ồn ào khi anh lao khỏi con ngựa của mình, lấy đà vượt qua Sophie và ôm cô ngã xuống đất cùng anh. Cô ngã đập xuống đất và trong một khoảnh khắc không thể nhìn thấy gì ngoài những vệt đen và đỏ tươi. Chỉ khi cơn choáng váng của cô qua đi, Jake bắt lấy cô và kéo cô thô bạo ngang nền đất về nấp dưới một lùm cây. "Ở yên đây," anh nói nhanh.

Cô không có bất kì sự lựa chọn nào, cũng không thể di chuyển với bất kì sự sắp xếp nào. Trong sự bàng hoàng, cô nhìn anh chạy về phía con ngựa và giật khẩu súng ra khỏi bao. Sau đó, cúi thấp, anh chạy lại phía cô.

"Em vẫn ổn chứ?" anh hỏi, không nhìn vào cô. Mắt anh quét qua khu rừng trong thung lũng.

"Vâng," cô cố gắng nói, mặc dù không chắc lắm. Cô nhận thấy một vệt đỏ trên chiếc áo xanh dương của anh, và cơn choáng váng tràn vào trong cô. Anh đã bị bắn! Kẻ nào đó đã bắn họ.

"Để em xem tay anh," cô nói, quờ quạng chiếc khăn tay trong túi váy.

Anh không hề nhìn quanh. "Ổn mà, chỉ là một vết phỏng thôi. Nó không lan vào trong."

"Để em xem," cô nhắc lại bướng bỉnh, quỳ xuống và xem xét anh.

Anh nhấn cô ngồi xuống và trao cho cô cái nhìn giận dữ, lãnh lẽo, vẫn tắt. "Ngồi yên nào. Hắn vẫn có thể đang quan sát."

Victoria ngậm miệng lại và đưa tay lên dây lưng của anh, rồi giật mạnh. Anh mất thăng bằng và ngồi xuống bên cạnh cô. "Mẹ kiếp!"

"Hắn có thể bắn anh lần nữa! Anh là một mục tiêu lớn hơn em."

Mắt Jake trông như những tảng băng. "Hắn không nhằm vào anh. Nếu con ngựa chết tiết kia không tránh được, thì em đã chết rồi."

Cô nhìn chăm chăm thất thần vào anh. Tại sao lại có kẻ nào đó muốn bắn cô? "Ai đó chắc là đang đi săn." Phải là như vậy, cô không thể hình dung, không thể để bản thân nghĩ về bất cứ điều gì khác nữa.

Anh lẩm bẩm: "Bất cứ tên thợ săn nào có cú bắn tệ như nước tiểu ấy đều sẽ chết đói hết. Không thể nào có chuyện hai người ngồi trên hai con ngựa lại trông như hai con nai hay bất cứ thứ gì khác để bắn cả." Anh rút khẩu súng từ trong bao ra và đặt vào tay cô. "Em có biết cách bắn không?"

Cô nắm chặt lấy khẩu súng thi đấu một viên, trải qua chiến tranh cô đã biết qua về những loại vũ khí. Cô nắm chặt tay mình quanh báng súng và nâng vũ khí lên. "Một chút," cô thì thầm.

"Bắn bất kì ai mà em nhìn thấy, trừ anh," anh dặn dò. Sau đó anh rời đi, ẩn nấp bên dưới những bụi cây và ở ngoài tầm nhìn.

Cô ngồi bất động, cảnh giác với mọi âm thanh nhỏ nhất. Con ngựa cái của anh ở bãi cỏ cách chỗ cô không xa, nhưng cô không thể nhìn thấy hay nghe thấy Sophie. Tiếng chim hót, tiếng côn trùng vo ve, và một cơn gió nhẹ lướt qua tóc cô. Đã gần một tiếng trôi qua cho đến khi cô nghe thấy anh gọi, "không có ai cả." Cô trườn dậy để nhìn anh bước về phía cô, dắt theo Sophie.

"Kẻ đó đã đi rồi," anh nói, "hắn nấp sau những tảng đá lớn kia. Những dấu vết cho thấy hắn đã rình được một lúc. Là một gã đàn ông, và dấu vết của hắn hướng thẳng về phía dòng sông."

Bây giờ đuổi theo vẫn kịp, nếu anh có thời gian, nhưng anh lại không có. Anh phải đưa Victoria trở về trang trại. Sau đó anh có thể nhìn quanh, nhưng lúc đó thì bất cứ kẻ nào đã làm việc này sẽ có đủ thời gian để xóa dấu vết.

Cô khẳng khẳng đòi kiểm tra vết thương trên cánh tay anh và quần chiếc khăn tay của cô quanh đó. Má cô tái nhợt đi nhưng cô không la hét hay điên cuồng khi anh hất cô ra khỏi yên ngựa. Tóc cô tuột một nửa xuống lưng, bụi bặm từ đầu đến chân, và váy cô thì bị rách. Trông cô bây giờ không giống một quý cô lắm, nhưng chất thép trong xương cô vẫn bất khuất. Anh không biết kẻ nào đã cố giết cô, nhưng anh chắc chắn đến chết tiệt là sẽ tìm ra hắn. Rồi trái đất sẽ bớt đi một thằng khốn.

Chương 9

Jake đi vào phòng ăn trong khi họ đang chuẩn bị ăn tối. Anh không hề nhìn quanh, bởi anh ghét phải nhìn ngôi nhà này và biết rằng McLain sống trong nó. Anh nhìn thẳng vào Victoria, khuôn mặt dữ dần, và biết rằng nhìn vào những biểu hiện của Victoria thì cô đã không nói gì về chuyện đã xảy ra hết. Anh không biết tại sao, nhưng nó không hề dính líu đến anh.

"Kẻ nào đó đã bắn bà McLain hôm nay," anh đột ngột thông báo với McLain, kẻ đang trông rất ngỡ ngàng vì sự xuất hiện của anh. "Nếu ngựa của cô ấy không nhảy sang một bên thì cô ấy đã chết rồi."

Khuôn mặt của McLain tím đen lại. "Bắn cô ấy! Không kẻ nào trong nông trại dám bắn vợ tôi hết."

"Tôi đã tìm thấy nơi hẩn ần nấp. Kẻ nào đó đã cố giết cô ấy. Không làm đâu."

Celia vẫn ngồi rất yên lặng trên ghế, cái nhìn chăm chăm của cô không thể đọc được nhưng dán chặt vào McLain. "Đó là nhà Sarratt," cô nói bằng một giọng trống rỗng, lí nhí.

McLain giật thót, rồi giật mạnh chiếc đĩa ăn xuống sàn bằng một cử động nhanh của cánh tay mập mạp. Hẩn kiễng chân lên, mắt hẩn như lồi khỏi đầu khi hẩn nhìn chăm chặp xuống các cô gái. "Đó không phải là bọn Sarratt chết tiết!" hẩn gào lên. "Chúng đã chết rồi, tất cả bọn chúng!" Giọng hẩn cũng dữ dội và tuyệt vọng như là hẩn không thể tin nổi những lời của chính hẩn. Hẩn đấm mạnh xuống bàn, khiến những chiếc đĩa và ly nhảy dựng lên. "Thằng Duncan Sarratt chết tiết đó và con chó cái vợ hẩn, cả hai đã chết, và cả hai thằng chó con lai Mexico của chúng nữa! Chúng đã chết, tôi nói cho cô biết đấy!"

Jake kìm chế cơn giận dữ muốn rút súng ra và bắn thẳng vào đầu hẩn ngay bây giờ và anh đã thành công. Cơn giận dữ che mắt anh khỏi sự sợ hãi hiển nhiên của tay đại gia. Sức mạnh của nó khiến sự kiểm soát cơn giận dữ rời khỏi Jake vậy nên anh chỉ nói thô ráp. "Tôi không muốn những cô gái cưới ngựa ra ngoài cho đến khi tôi tìm ra đó là kẻ nào. Tôi đã ra ngoài tối nay và theo dấu hẩn, nhưng trời đã tối trước khi tôi có thể tìm ra chỗ hẩn rời khỏi dòng nước. Tôi sẽ thử lại vào ngày mai."

"Tìm hẩn đi," McLain nói, hít thở nặng nề để điều khiển cơn giận dữ của hẩn. "Và giết thằng chó đẻ đó."

Jake gật đầu với những người phụ nữ và rời đi nhanh chóng cũng như khi anh bước vào.

McLain vẫn thở phì phò như một con bò, đôi mắt đỏ ngầu của hẩn không tập trung vào cái

gì cả. Victoria lặng lẽ cáo lỗi và dẫn Celia lên phòng. Khi họ đã ở ngoài tầm nghe, cô nắm lấy tay em gái. "Sao em lại nói thế?" cô thì thầm hơi giận, "em đã thấy hắn làm gì tối qua khi Juanna nhắc đến cái tên đó rồi mà!"

Celia nhìn lên, biểu hiện của cô thô ráp. "Em ghét hắn. Em muốn nhìn thấy hắn sợ, giống như hắn đã sợ tối qua. Em ghét hắn!" Cô rome rớm nước mắt và chạy lên phòng đóng sầm cửa lại.

Emma đang đứng bên cạnh Victoria khi cô quay lại, khuôn mặt cô em họ trắng bệch và co rúm lại. Cô đang run rẩy. Cô nhìn vào Victoria với một điều gì đó gần như là kinh hoàng trong đôi mắt cô. "Sao chị không nói với em?" cô hỏi, giọng quở trách. "Lạy chúa tôi, kẻ nào đó đã cố giết chị!"

"Và thất bại, mặc dù Jake đã bị thương ở tay. Chị không muốn làm em lo lắng." Hay cô cũng không muốn nói về nó. Bên dưới khuôn mặt bình tĩnh của cô là sự hoảng sợ và dễ bị tổn thương. Điều gì đó đã xảy ra và cô không hiểu nó là cái gì hay tại sao, cô chỉ thấy cuộc sống của họ ngày càng bấp bênh.

"Chúng ta phải rời khỏi đây," Emma nói.

"Chị không thể!" Victoria bắt đầu nói, rồi hất đầu ra hiệu cho Emma đi theo cô. Cô không muốn bất cứ ai có thể nghe lỏm cuộc nói chuyện giữa họ. Họ đến phòng Emma và nhanh chóng đóng cửa lại. Victoria bước đến bên cửa sổ. "Chúng ta đã vượt qua tối nay. Chị sẽ không đi mà không có Jake."

Emma ngồi xuống giường và nắm chặt tay cô. "Chị yêu anh ấy à?"

Âm thanh này vẫn gây choáng váng như lần đầu tiên cô tự đặt ra câu hỏi đó cho bản thân mình. Cô là một quý cô đã kết hôn, một Waverly từ Augusta, anh là một tay súng đánh thuê, một kẻ giết người không cảm xúc. Vẫn quá choáng váng để nhận ra rằng bất kì chuyện gì đều không phải là vấn đề. "Ừ."

"Anh ấy có yêu chị không?"

"Anh ấy... anh ấy muốn chị."

Quá khó để lẩn tránh câu hỏi của Emma. "Nhưng anh ấy có yêu chị không?"

"Không." Sự thừa nhận đau đớn tràn vào. Cô đã nhìn thấy sự ham muốn trong mắt anh, nhưng không phải tình yêu.

"Vậy thì sao chị có thể mạo hiểm cuộc sống của mình để ở cạnh anh ta chứ?"

"Em sẽ rời xa Jon sao?" Victoria trả lời bằng một giọng ghen lại. "Ngay cả khi em biết anh ấy không cảm thấy về em theo cái cách mà em cảm thấy về anh ấy, em có thể rời xa anh ấy không?"

Đôi môi của Emma mím chặt lại và cô nhìn chăm chăm xuống tay mình. "Không," cuối cùng cô nói. "Không, em không thể."

"Vậy thì em đã biết tại sao chị ở lại rồi đấy. Em và Celia có thể đi, trở về Augusta."

"Em cũng sẽ không rời bỏ chị. Và chị biết sẽ không có gì cho chúng ta ở Augusta mà."

Và có thể ở đây cũng không, ở vùng đất bao la, hoang dã, xinh đẹp này, trông chờ một cái chết đến từ tay kẻ nào đó có lí do để muốn cô chết. Ở ngoài kia, có vẻ như, hiểu lí do đó không cần đến nhiều sự thông minh lắm.

"Nếu có chuyện gì xảy ra với chị, chị muốn em hứa rằng em sẽ mang Celia theo và rời khỏi đây ngay lập tức."

Emma nhìn chăm chăm vào cô, mặt trắng bệch. "Đừng để bất cứ chuyện gì xảy ra," cô thì thầm trả lời.

Sau khi rời khỏi phòng Emma, Victoria gõ cửa phòng Celia. Cô thấy cô em gái đang ngồi lặng thinh bên cửa sổ, nhìn chăm chăm ra sân sau. Cô không nhìn lên và mỉm cười như thường lệ. Victoria đặt tay cô quanh vai Celia, tự hỏi chuyện gì đã lấy đi niềm hạnh phúc trong đôi mắt của em gái cô và để lại sự xa cách kì lạ này. "Có chuyện gì không ổn à?" cô hỏi bằng một giọng dịu dàng.

Một cơn rùng mình dạt vào cơ thể mỏng manh của Celia. "Hắn đã gọi em," cô thì thầm, "giống như chị gọi một con mèo vậy. Nó làm em sợ và em trốn vào góc xép. Em quan sát qua khe gác, hắn ngó nghiêng xung quanh, nhìn vào tất cả các ngăn chuồng và gọi tên em. Em ghét hắn, em ước nhà Sarratt sẽ giết hắn."

Họng Victoria căng thẳng với sự sợ hãi. "Ai?", cô hỏi, "Garnet à?"

Celia nhìn lên cô, đôi mắt xanh đen dữ dội giữa sợ hãi và căm hận. "Không. Là McLain."

Victoria nằm thao thức trong đêm, quá nhiều cảm xúc để có thể ngủ được. Đơn giản là cô không thể khiến mắt mình nhắm lại. Cô nhìn chăm chăm lên trần nhà, tự hỏi liệu cô có đúng không khi quyết định ở lại, liệu cô có đúng khi để Emma và Celia dẫn thân vào nguy hiểm không? Nhưng cô còn sự lựa chọn nào nữa? Nằm thao thức không ngủ được, cô bật ra một lời nguyện rửa: nếu McLain chạm vào Celia hay tổn thương con bé bằng bất kì cách nào, tự cô sẽ giết hắn.

Cánh cửa nối giữa hai phòng bật mở, và toàn bộ cơ thể cô lạnh cóng. Cô quay đầu nhìn vào cái hình bóng to béo liêu xiêu ở ngưỡng cửa. Chúa ơi, không...

"Hắn có ở đây không?" McLain hỏi, líu nhíu từng từ. Mùi whisky sặc sụa lan ra từ người hắn.

Cô liếm môi và thả mình vào tư thế ngồi. Hắn có ý gì? Ai đó đã nhìn thấy Jake hôn cô à? Cô nhìn chăm chăm vào hắn, căng hết các bắp cơ lên để sẵn sàng nhảy lên và chạy đi nếu hắn đến gần cô. "Ai?"

"Sarratt. Thằng khốn chết tiệt đó. Hắn có ở đây không?"

Cô gần như có thể hiểu những lời của hắn. "Không", họng cô nghẹn lại. "Không ai ở đây hết. Anh có thể thấy đấy."

"Hắn đang cố giết anh, và hắn cũng sẽ giết em, không chỉ có anh thôi đâu. Không gì khiến bọn Sarratt thích thú hơn là đặt tay lên vợ anh đâu." Hắn nói gần như khoác lác khi liêu xiêu lên lên xuống xuống, giống như một cành liễu trong cơn gió vô hình.

"Cả nhà Sarratt đã chết rồi. Anh đã nói vậy."

Hắn bật cười, một điệu cười khanh khách kì lạ. "Phải rồi, nhưng có thể không. Có thể không. Chưa bao giờ tìm thấy xác chúng cả. Em biết không? Chưa bao giờ tìm thấy xác chúng. Nếu bọn Sarratt quay trở lại, hắn sẽ giết tất cả chúng ta trên giường, nhất là em. Đó sẽ là nơi hắn tìm thấy em. Yep, ở trong giường. Hắn sẽ thích vùi vào em và nghe em la hét, như cái cách mà mẹ hắn đã la hét vậy... Em chắc chắn hắn không ở đây chứ?"

Họng cô khô khốc. Cô phải hắng giọng trước khi trả lời: "Em chắc chắn."

"Hắn sẽ không thể rình rập anh nữa," McLain thì thầm khi trở lại phòng hắn. "Anh sẽ giữ mắt mình tìm kiếm hắn, và những ngọn đèn sáng. Phải rồi, vài cây đèn... không bóng tối." Cánh cửa đóng lại với tiếng lẩm bầm của hắn.

Hắn điên rồi. Victoria nhìn chăm chăm vào cánh cửa. Cô không thể tin rằng hắn có lương tâm, nhưng quá khú tàn sát của hắn đã quay lại với chính hắn, bện xoáy vào tâm trí hắn. Ngay cả khi biết hắn đang mất trí cô cũng không thể không ớn lạnh, nếu một trong những người con trai nhà Sarratt trở lại thật, cô có thể hiểu anh ta sẽ không ngừng báo thù McLain, để hủy hoại hắn và gia đình hắn như hắn đã đe hủy hoại đình anh ta vậy. Kẻ nào đó đã bắn cô hôm nay. Nếu không phải vì Jake... nếu Sophie không kịp hành động trong khoảnh khắc đó... Kẻ nào đó đã cố giết cô để trả thù McLain? Cô có thể dễ dàng hình dung ra những kẻ thù của hắn.

Hắn chưa bao giờ tìm thấy cơ thể của bọn họ. Nếu một trong những người nhà Sarratt còn sống, thì anh ta có căm ghét McLain đủ để hủy hoại toàn bộ gia đình của hắn, như McLain đã làm hay không? Có căm ghét đủ để cân nhắc đến chuyện giết vợ của McLain không? Cô rùng mình, bởi cô biết câu trả lời là có.

Sáng hôm sau Jake đặt Rubio vào cùng một bãi quây với Sophie. Con ngựa giống to lớn màu đỏ rít lên khi nó bắt gặp mùi hương của con ngựa cái, và xô đẩy mũi mình ở chân sau của cô ngựa. Vật cương cứng của nó đã nhô ra khỏi cơ thể. Sophie nháy ra lo lắng, mặc dù cô nàng đã đứng yên lặng không đầy nửa giờ trước trong khi một con ngựa giống khác hít ngửi cô. Jake nguyên rủa sự chống đối đó, nhưng bằng một giọng thương xót chấp nhận. Anh đã buộc chân

trước của cô nàng lại, nên cô nàng không thể chạy đi bất cứ đâu nữa.

Rubio rít lên lần nữa, lần này thì giận dữ, và kẹp lấy con ngựa cái cứng đầu để dạy cho cô nàng biết ai mới là ông chủ. Đầu Sophie quật mạnh ra xung quanh, cô nàng quật trở lại và phát điên lên. Rubio cố gấn kết và cô nàng nháy giật lên, hí lên sợ hãi. Cô nàng đã từng là một con ngựa hoang chạy đua trên những sườn đồi với niềm kiêu hãnh, và con ngựa giống này thì đang ép cô nàng xuống. Bị trói trong một ngăn chuồng, tuy nhiên, Sophie không hề có nhiều cơ hội. Rubio lại chồm lên bắt lấy cổ cô nàng bằng răng nó khi nó xâm nhập. Sophie hét lên, rên rỉ dưới sức nặng của con ngựa giống, nhưng giờ đứng im lặng cho nó như bản năng sai khiến.

Victoria nghe thấy con ngựa cái la hét và chau mày lo lắng. Cô đặt bộ đồ khâu sang một bên và bước đến cửa sổ, nhưng ở góc độ này cô không thể trông thấy gì cả. Tò mò với những gì đang xảy ra, cô đi ra hiên nhà và nhìn về phía căn chuồng. Rubio đã ra khỏi ngăn chuồng của nó và đang tấn công Sophie. Một ánh hoảng sợ xuyên qua cô và cô chạy về phía bãi quây mà không hề suy nghĩ. Cô đã luôn luôn biết rằng con ngựa đó là một kẻ giết người, có gì đó trong cô trở nên lạnh lẽo mỗi lần cô nhìn thấy nó...

Rồi cô nhìn thấy Jake đang quan sát bình tĩnh, và vài người khác đang đứng xung quanh. Cô nhìn thấy Rubio đang cắn vào cổ Sophie, nhìn thấy thân sau của nó đang ấn mạnh vào, cô dừng lại như thể bị đập vào tường. Lạy chúa tôi! Chúng đang giao phối! Con ngựa xinh đẹp, kiêu hãnh của cô đang giao phối với kẻ giết người độc ác đó. Nó khiến cô ghê tởm như khi nghĩ về chuyện McLain đang trườn vào giường cô.

"Dừng lại!" Cô không có ý hét lên, nhưng những từ ngữ ào ra khỏi cô.

Jake quay đầu lại. Victoria đang đứng ở hành lang giữa ngôi nhà và khu chuồng, mắt mở to sợ hãi. Cô đang bắt đầu chạy về phía anh.

Vài người đàn ông đang đứng xung quanh sẵn sàng giúp đỡ nếu cần thiết, và anh giận dữ khi nhận ra mình không muốn Victoria quan sát cuộc giao phối của những con ngựa, với những gã đàn ông quan sát cô. Anh rời khỏi bãi quây và sải bước về phía cô, nắm lấy tay cô khi cô cố lao qua.

"Dừng nó lại!" cô hỗn hển, cố tách ra khỏi cái nắm chặt của anh. "Mang nó ra khỏi cô ấy!"

Anh lắc nhẹ cô, xoay cô lại để cơ thể anh chắn tầm nhìn của cô. "Anh không thể dừng lại. Có chuyện gì với em vậy?"

Mặt cô trắng bệch, mắt cô mở to khi cô nhìn chăm chăm vào anh. "Tôi không muốn con của nó," cô nói trong một giọng ghen lại. "Anh biết mà. Không phải bây giờ. Đặc biệt là không phải với nó!"

Vẻ đoan trang của cô làm anh tức điên lên, việc đó đơn giản chỉ là đặt con ngựa giống tốt nhất với con ngựa cái tốt nhất để thu được những con ngựa non tốt nhất. Tay anh thô bạo khi anh quay cô lại và bắt đầu ép buộc cô quay về ngôi nhà. "Em nghĩ là chúng ta nuôi nó vô ích

chắc?"

Những ngón tay của anh làm đau tay cô, anh gần như là vội vã lôi kéo cô vào bên trong, ra khỏi tầm nhìn của những người đàn ông khác. Bản năng chiếm hữu sâu sắc của anh bị xúc phạm khi để họ chứng kiến biểu hiện của cô trước một hành động tình dục, ngay cả khi đó là hành động giữa hai con vật. Anh không dừng lại cho đến khi họ ở trong sân trong. "Quay lại nhà đi. Em không nên ở ngoài này."

Toàn bộ sự thiếu hiểu biết của anh như một cái bạt tại trên mặt vậy. Cô không mong chờ sự thông cảm, nhưng cô đã mong chờ ít nhất là sự công nhận rằng cô đã cảm nhận đúng. Cô tránh ra xa anh và quay đầu hướng về phía những âm thanh của hai con ngựa phát ra. "Tôi đã nghĩ đó là con ngựa của tôi," cô nói trong một giọng nhỏ, trống rỗng. "Tôi không cho phép dùng nó để gây giống."

"Anh đã gợi ý cho gây giống nó với Rubio khi tay đại gia mua nó," Jake nói sốt ruột, "Đó là lý do duy nhất để hấn mua nó, chứ không phải chỉ để cho em vui. Anh đã nói với hấn để anh huấn luyện nó cho em, mặt khác em cũng có thể cưới vài con khác giống như con ngựa thiến của Emma. Chúng tôi đã quyết định hôm qua là để Rubio vào với nó. Điều này không làm nó bị thương, và em sẽ có một con ngựa non tốt từ nó."

"Không, tôi sẽ không." Đôi mắt cô trống rỗng và cứng đờ khi cô nhìn vào anh. "McLain sẽ có một con ngựa non tốt từ nó." Lưng cô cứng nhắc khi cô rời khỏi anh để đi vào trong nhà.

Anh kẹp tay mình quanh vai cô và giật cô quay lại đối mặt với anh, giận dữ bởi cái cách cô quay lưng lại với anh. "Dừng hành động như một cô ngốc đi. Đây không phải là miền Nam tuyệt vời của em, chúng tôi không thể lãnh phí một con ngựa tốt. Em thực sự nghĩ rằng nó được mua chỉ để cho em cưới đấy à?"

Victoria hất cằm lên, niềm kiêu hãnh giữ vết thương của cô không hiện lên trên khuôn mặt. Cô sẽ không quá lộn xộn như vậy nếu đó là con ngựa khác chứ không phải Rubio, nhưng anh lại chế giễu sự phản đối của cô. Bằng giọng vô cảm, cô nói, "Tôi cho là như vậy đấy. Rốt cuộc thì, con ngựa của Emma không bị sử dụng cho công việc của trang trại, và của Celia cũng vậy."

"Chúng không cùng chất lượng với Sophie." Anh cố gắng nhấn sự sốt ruột của mình xuống để chỉ cho cô thấy lý do. Chỉ là không có lý do nào cho kiểu tình huống này. "Như anh đã nói, điều này không làm nó bị thương. Khi anh tìm ra kẻ nào đã bắt em hôm qua và mọi chuyện trở lại an toàn, chúng ta sẽ có thể cưới ngựa như trước đây."

Vẻ mặt của cô không hề lay động. "Tôi sợ là không, thưa ông Roper," cô nói, và một lần nữa quay vào ngôi nhà. "Tôi không hề có một con ngựa."

Vậy nên lại trở thành ông Roper lần nữa hả, đúng không? Giận dữ cháy bùng trong ruột anh khi anh hiên ngang trở lại bãi quây. Những con ngựa đã xong, nhưng không người đàn ông nào dám đến gần Rubio và Sophie. Những vật thể lạ sẽ làm Sophie mất bình tĩnh, và một Sophie mất bình tĩnh cũng có nghĩa là một Sophie cắn lung tung.

Vẫn bốc khói, anh đặt Rubio trở lại ngăn chuồng của nó, vỗ nhẹ vào cái cổ đỏ cơ bắp và nói với nó rằng nó đã hoàn thành công việc tuyệt đến thế nào. Rubio khịt mũi, tai nó vểnh ra đằng sau một chút. Jake không hề quay lưng lại khi anh rời khỏi ngăn chuồng và đá cánh cửa lại. Nếu tính khí của những con ngựa non mà được pha trộn từ bố và mẹ nó, anh nghĩ một cách khổ sở, họ có thể sẽ phải có chút xử lý khi chúng sinh ra bởi sẽ không có ai có thể cưỡi chúng được hết.

Sophie di chuyển vụng về khỏi anh, nhắc cái chân tập tễnh lên như thể muốn dứt khỏi dây thừng. Nó bị chảy máu ở cổ nơi mà Rubio đã cắn nó, một vết đen trên làn da hạt dẻ. Chết tiệt con ngựa giống đó đi, nó luôn luôn thô bạo với một con ngựa cái. Jake thì thầm nhẹ nhàng với Sophie cho đến khi nó cuối cùng cũng im lặng và để anh đến gần. Anh vỗ nhẹ và vuốt ve nó, quan sát cái nhìn héo hon hoang dã trong đôi mắt của nó. Khi anh cúi xuống để di chuyển sợi dây buộc, nó cọ vào anh trườn mẩn bằng đầu nó.

Mẹ kiếp, mọi giống cái đều bướng bỉnh tự nhiên như thế này chắc? Anh muốn trao cho Victoria một cái lắc thật mạnh. Cô đã hành động như thể cô không bao giờ có thể cưỡi Sophie lần nữa và xóa sạch nó khỏi anh vậy. Kiên nhẫn nào. Anh chỉ phải kiên nhẫn thôi. Nhưng khó quá, và càng trở nên khó hơn.

Trải qua những ngày tiếp theo, Victoria không hề ra khỏi nhà. Celia và Emma cũng vậy. Ba người phụ nữ dành thời gian cho những việc vặt trong nhà, trao cho người kia những cái nhìn im lặng, kì lạ nhưng mang theo một luồng không khí điềm tĩnh. Họ có thể làm gì khác nữa? Kích động sẽ không giải quyết được gì hết.

Celia vẫn theo sát hai cô chị, theo bản năng tìm kiếm sự an toàn cho bọn họ. Cô vẫn có thể chịu đựng ở cùng một căn phòng với tay đại gia đến chừng nào mà nó vẫn mang lại cho họ đồ ăn thức uống.

McLain trông càng khủng khiếp hơn vào những ngày này. Mắt hấn thường xuyên đỏ ngầu và lồi ra, mặt hấn hốc hác và xồm xoàm. Victoria nghi ngờ chuyện hấn có tắm rửa, bởi có một mùi chua loét dai dẳng bám vào hấn. Cô có thể nghe thấy hấn vào buổi tối, đi lại bên kia cánh cửa và thì thầm một mình, và âm thanh đó khiến cô rùng mình. Hấn bị điên rồi. Cô không thể nào cảm thấy thương xót hấn, sự trừng phạt này là hoàn toàn xứng đáng với những lỗi lầm của hấn. Nhưng cô lo sợ những gì có thể xảy ra khi hấn đến trạng thái xuống dốc cuối cùng và không lâu sau sẽ không còn suy nghĩ được nữa. Hấn có thể thuyết phục bản thân rằng một trong những chàng trai nhà Sarratt đang ở cùng một phòng với hấn, và bắt đầu bắn loạn xạ. Hay, tệ hơn, hấn có thể cho rằng cô là người phụ nữ nhà Sarratt đó, người hấn đã cưỡng hiếp và ám sát, vì phô diễn hành vi của hấn. Cô thà bị giết công khai còn hơn là phải cam chịu để hấn chạm vào.

Cô không biết mình có thể chịu đựng bao lâu nữa. Cả ngày ở trong ngôi nhà đóng kín cửa, chắc chắn rằng Celia luôn được trông chừng, không thể cưỡi ngựa ra ngoài khi con bé muốn. Cả đêm cô quan sát cánh cửa nối giữa hai phòng, lắng nghe những tiếng thì thầm và những tràng cười điên loạn ngày càng nhiều của hấn. Không khí tràn ngập mối đe dọa và cô vô phương trốn

thoát, bởi vì ở bên ngoài thì cũng thế thôi. Dù chọn đường nào, chúng cũng đều nguy hiểm hết.

Mắt nheo lại, Garnet quan sát McLain. Thằng ngu chết tiệt đang bị điên, lắm nhảm về chuyện bọn Sarratt đang trở lại để giết tất cả bọn họ. Mọi thứ không nằm ngoài kế hoạch của gã. Gã đã để lỡ vận may của mình với cô gái, kể từ khi cô bé không được cưới ngựa nữa. Cũng mẹ kiếp Roper nữa, trong khi thằng đó thì có thể. Garnet toát mồ hôi hột cho đến khi gã có thể đóng móng lại cho con ngựa của gã, biết rằng Roper đã có manh mối tốt từ vết chân ngựa dẫn ra từ chỗ mai phục. Giờ gã không thể thử vận may với cô gái được nữa, và McLain khiến tất cả mọi người loạn lên bằng tràng gào thét về chuyện bọn Sarratt đang trở lại từ dưới mồ để trả thù chúng.

Có thể gã nên làm những gì mà gã đã lên kế hoạch từ trước và chỉ giết tay đại gia. Ít nhất cũng giam hãm lại. Vấn đề duy nhất là gã không thể làm được điều đó cho đến khi tìm được cách tổng khứ Roper. Garnet không bao giờ để bản thân nghĩ rằng mình sợ Roper, gã nghĩ nó như một lời cảnh báo, bởi người đàn ông nhanh như mèo với khẩu súng là một người luống tuổi yếu đuối. Will Garnet tự hào rằng gã không sợ bất cứ thằng đàn ông nào biết đi hết, nhưng gã cũng tự hào là bản thân gã đủ thông minh để không dây vào một số người. Roper là một trong số họ.

Jake Quinzy dừng chân bên cạnh hẻm, cũng đang quan sát McLain loạn choạng trở về ngôi nhà. Quinzy phủi bụi trước khi ông ta nói: "Ông chủ bị quỷ ám rồi. Tôi đã ở đây một thời gian dài, nhưng tôi nghĩ có lẽ đã đến lúc chuyển đi."

Garnet cười chế nhạo: "Câu chuyện điên khùng về bọn Sarratt đó làm ông sợ hả?"

Quinzy lại phủi bụi lần nữa, "đừng nghĩ vậy". Đôi mắt ông ta lạnh lùng. "Cũng đừng nghĩ tôi thích làm việc cho một người điên khùng."

Garnet không thích nói với bất kì ai về những kế hoạch của gã, nhưng gã cần khẩu súng của Quinzy. "Ông chủ có thể không ở quanh đây lâu đâu."

Quinzy càu nhàu và xoay vòng nó trong đầu ông ta. "Anh nghĩ về chuyện tiếp quản hả?"

"Tại sao lại không nhỉ, còn ông?"

"Không dính dáng đến tôi." Ông dừng lại, "trừ phi anh có kế hoạch làm hại bà McLain. Chắc rằng tôi sẽ phải là một phần trong đó thôi."

Giật nảy mình, Garnet nhìn vào ông ta. Gã không thể nhớ rằng Quinzy đã cản trở việc gì trước đây, nhưng giờ không phải lúc để hỏi điều đó. Thay vào đó gã nói, "Tôi có những kế hoạch cho cô em gái cơ, không phải bà McLain. Những kế hoạch tốt đẹp." Hắn bật cười.

Quinzy cũng bật cười. "Ồ phải, cô ta đúng là ngon thật, đúng không? Nghĩ xem những sợi lông xoắn giữa chân cô ta có vàng hơn trên đầu cô ta không?"

Chỉ nghĩ về nó thôi đã khiến Garnet bắt đầu thở gấp gấp. Một thứ gì đó khiến hắn phát điên

lên, hẳn không nhìn thấy Celia rời khỏi nhà trong những ngày này. Những người phụ nữ ru rú trong nhà hết như có bọn da đỏ tấn công hay bất cứ cái gì đó như vậy.

"Anh lên kế hoạch thực hiện khi nào?" Quinzy hỏi.

"Không biết." Giờ gã ước là gã chưa hề nói gì hết, bởi nếu gã không làm cái gì đó thì gã sẽ trông giống một con bò. Mặt khác, gã không thể làm bất cứ điều gì cho đến khi xử lý được vợ của ông chủ.

Vậy nên tất cả những gì gã có thể làm là chờ đợi.

Một người cưỡi ngựa bụi bặm một mình tiến đến gần trang trại vào một chiều muộn, chùng xuống yên ngựa với sự mệt mỏi. Angelina Garcia là người đầu tiên nhìn thấy anh và mắt cô ả sáng rõ lên với ý nghĩ về chuyện có một người đàn ông mới, nhưng cô ả không tách khỏi sự uể oải mà dựa vào hàng rào kho thóc.

Người tiếp theo nhìn thấy người cưỡi ngựa là một tay súng. Anh ta huých tay vào Garnet, chỉ cho gã thấy người lạ mặt. Garnet nhìn mà không hứng thú lắm, đó chỉ là một tay cao bồi đi-diày-vet-gót khác, một trong hàng ngàn người đổ về miền tây sau chiến tranh, phiêu dạt và tìm kiếm việc làm.

Jake quan sát người đàn ông cưỡi ngựa đến và không hề cố gắng nói chuyện hay thu hút sự chú ý của anh ta. Chuyện đó có thể để sau. Nó đang làm cái quái gì vậy, cưỡi ngựa ở đây như vậy? Nếu bất cứ ai để ý thấy sự giống nhau giữa họ, mọi người sẽ nghi ngờ. Nhưng khi người đó quay đầu, Jake cố nhin cười khi anh nhìn thấy người đàn ông đó có chùm râu ngắn, màu đen. Khôn đấy!

Anh ta sẽ hỏi về công việc, Garnet cho là vậy. Gã không phải hỏi ông chủ mỗi lần gã thuê một tay chăn bò mới bởi vì họ có khuynh hướng ra đi thường xuyên như dạt đến. Nhưng, người đàn ông mệt mỏi bụi bặm này trông không giống một tay chăn bò. Có thể là vì đôi mắt của anh ta, lạnh lẽo và đề phòng, có thể là vì anh ta trông quá nhỏ để thoải mái với cái đai sát quanh hông anh ta. Nếu hẳn đúng, thì đó là một tay súng, có thể đang trên đường chạy trốn. Bọn họ luôn có thể sử dụng một tay súng khác, nhưng ông chủ thích tự mình xem xét họ. Tất nhiên, ông chủ đang hành động như một thằng điên, Garnet ngạc nhiên nếu hẳn có ý thức để nói chuyện.

Xuống địa ngục với tay đại gia đi. Thế nào cũng được, những gì gã thích sẽ không khác biệt cho lắm. "Xem nào, tìm một nơi để trú thân hả?" Garnet nói, "anh có ổn với cái mảnh mà anh đang mặc không đấy?"

"Tôi vẫn còn sống đây," người đàn ông nói thẳng thừng khi anh ta quăng mình xuống khỏi yên ngựa.

"Anh được gọi là gì?"

"Tanner." Anh chỉ nêu ra một cái tên, và Garnet không hỏi đó là họ hay tên. Chết tiệt, dẫu sao thì đó cũng không phải tên thật của anh.

Tanner chăm sóc con ngựa đi đường của anh ta trước khi đi tìm một chút thoải mái cho bản thân mình. Anh tắm và cho nó ăn, phủi bụi khỏi cái áo khoác, và đặt nó vào trong một ngăn chuồng trống. Vắt cái yên ngựa lên bờ vai rộng lớn của mình, anh đi vào tìm khu nhà nghỉ.

Giống như tất cả những ngôi nhà không được xây bằng gỗ khác, ngôi nhà nghỉ được xây bằng những viên gạch dày, nên nó rất mát mẻ vào mùa hè. Bất chấp điều đó, nếu thời tiết cho phép, nhiều người đàn ông thích ngủ bên ngoài hơn là cuộn tròn trong nệm của họ. Tanner chọn một chỗ nghỉ trống. Họ trông không quá bụi bặm, và anh không quan tâm nhiều lắm. Anh đã quá mệt đến nỗi anh nghĩ anh có thể đứng mà ngủ được. Kể ra thì anh cũng không thể làm gì hay tìm kiếm gì cho đến khi trời sáng, anh tháo giày ra, trượt khẩu 44 dưới cái gối mỏng, và đi ngủ. Anh không hề cảm thấy những cục u dưới tấm nệm.

Đã quá nửa đêm một chút khi anh tỉnh dậy, cảm giác lại lần nữa là con người. Không muốn đánh động những người đàn ông ở gần - kể cả Garnet - anh lặng lẽ trượt khẩu 44 lại bao súng. Vỗ nhẹ vào chiếc túi áo để kiểm tra bao thuốc lá, anh cẩn thận vê tròn, ngậm và đốt nó bằng một nhúm rơm lấy ở gần lò. Rồi anh xỏ giày và bước ra ngoài như một người đàn ông muốn hút thuốc vào nửa đêm. Bên ngoài, anh kéo giày lên và bắt đầu đi lang thang xung quanh, hút thuốc và ngắm sao. Một đêm không trăng, nhưng điều đó chỉ khiến những vì sao càng sáng hơn. Đây là đêm mà những âm thanh có thể vọng đến từ rất xa.

Anh sai bước vào khu chuồng ngựa và dựa vào hàng rào trong khi xử lý xong bao thuốc chỉ sau khi vào ngăn chuồng và kiểm tra con ngựa của anh - đang gà gât thoải mái. Vẫn đi lang thang, anh tiếp tục đi vào kho thóc.

"Em dậy rồi đấy à?" một giọng thấp nói, và anh quay lại để nhìn thấy người anh trai của anh.

"Có ai xung quanh không?" Ben hỏi, giọng thấp đều đều.

"Không". Jake đã chờ hàng giờ để chắc chắn rằng không ai bước vào khu chuồng. Im lặng, anh và Ben bước vào sâu hơn, xa khỏi cánh cửa. Rubio khịt mũi và dậm chân, một dấu hiệu rằng nó không thích bị đánh thức.

"Có chuyện quái gì vậy?" Ben cảm thấy anh có quyền để thể hiện sự tức giận trong giọng nói. "Điện báo của anh nói là phải đến đây nhanh nhất có thể, rằng nhiều thứ đã thay đổi. Em đã bắt đầu bố ráp những người đàn ông chúng ta đã thuê, rồi để một phần của họ lại cho Lonny, yêu cầu anh ta giữ họ sẵn sàng, và em thành công bỏ đi. Em cuời con ngựa quái quỷ vào trong vùng, rồi tới đây và mọi thứ đều im ắng. Em tưởng rằng chúng đã phát hiện ra anh là ai." Anh đã không nói rằng anh không loại trừ khả năng người anh trai của anh đã chết, nhưng cả hai người đều biết rõ cái kết quả nếu kẻ nào đó phát hiện ra họ là ai trước khi người của họ đến đây để giúp.

"McLain đã tự kiếm cho hắn một cô vợ."

"Nên?"

"Nên khi hắn chết, cô ấy sẽ được thừa hưởng."

Ben chửi thề khi anh tiếp thu cái ý nghĩa mà nó ảnh hưởng đến kế hoạch của họ. "Chết tiệt," anh nói.

"Phải rồi. Cô ấy là một quý cô, đủ trẻ để làm con gái của hắn. Em họ và em gái cô ấy giờ cũng sống ở đây."

"Vậy chúng ta sẽ làm gì? Chúng ta không thể giết một người phụ nữ vô tội."

"Không, nhưng một bà quả phụ có thể tái hôn."

Ben lại im lặng lần nữa, nghĩ thông suốt: "Anh sẽ cưới cô ấy à?"

"Em có thể nghĩ ra cách nào khác không?"

"Không, nhưng cũng có vấn đề khác. Cô ấy sẽ cưới anh chứ?"

"Ừ," Jake nói. Victoria vẫn đang giận dữ sau chuyện con ngựa, nhưng anh sẽ có cô trong vòng tay và cảm nhận sự đáp ứng mạnh mẽ của cô thường xuyên đủ để biết anh có thể khiến cô làm theo những gì anh muốn.

"Sẽ có vài cuộc đọ súng khi chúng ta lấy trang trại," Ben chỉ ra. "Có khả năng là những người phụ nữ sẽ bị thương."

"Không nếu em giúp. Khi chúng ta có vài sự trợ giúp, anh sẽ gọi McLain ra ngoài, bắt hắn đối mặt với anh. Nếu anh có thể chống lại hắn trong khi em trông chừng những kẻ khác, sẽ không có bất kì cuộc đấu súng vô tội vạ nào hết."

"Để yên đấy." Ben di chuyển để đối mặt với anh trai anh. "Anh sẽ không chống lại hắn một mình."

"Đó là cách hay nhất."

"Chết tiệt là thế đi. Đây cũng là cuộc chiến của em, và em sẽ tham gia vào, chứ không phải đứng nhìn trong khi anh nhận lấy tất cả rủi ro."

Trong bóng tối Jake không thể nhìn thấy khuôn mặt của Ben, nhưng anh không cần phải làm vậy. Anh không có cách nào ngăn Ben khỏi cuộc chiến. "Thôi được rồi. Bao giờ những người đàn ông sẽ đến đây?"

"Một vài ngày, có thể là một tuần. Lonny sẽ cố thúc giục họ."

Lâu nhất là một tuần. Mọi thứ trong Jake căng ra với ý nghĩ rằng đang đến hồi kết thúc. Anh muốn McLain chết cũng như muốn hấn đau đớn. Anh sẽ không để hấn được chôn trên đất nhà Sarratt. Một tuần, rồi vùng đất sẽ lại trở thành của họ, và Victoria sẽ là của anh.

"McLain đang bị điên," anh nói, xoa bóp gáy. Anh mệt, nhưng mọi cơ bắp của cơ thể anh nhảy ào lên từ khi nhìn thấy Ben cười ngửa đến. "Không thể đoán chắc hấn sẽ làm những gì. Hấn bắt đầu chạy loanh quanh và bập bẹ về chuyện nhà Sarratt đang trở lại..."

Ben nói thêm. "À há, chết tiệt, hấn đúng rồi đấy, nhưng sao hấn biết?"

"Hấn không biết. Chỉ thế thôi. Mỗi lần có chuyện gì đó xảy ra, hấn bắt đầu suýt mướt và rên rĩ về chuyện nhà Sarratt đang quay lại để giải quyết hấn. Nếu một con bò đực chết, hấn sẽ nghĩ là nó bị đầu độc. Nếu hấn nghe thấy một tiếng súng, thì hấn sẽ nghĩ đó là nhằm vào hấn."

"Có vẻ như những tội ác của hấn vào nhà để ngủ ấy nhỏ."

"Vấn đề là khi hành động chúng ta sẽ phải nhanh. Chúng ta sẽ phải đến trong đêm, lặng lẽ và chậm rãi. Hầu hết bọn đàn ông ra ngoài đàn đúm, vậy nên chúng ta sẽ chỉ phải giải quyết ba kẻ ở đây trong ngôi nhà. Chúng ta sẽ chiếm lấy khu nhà nghỉ trước, và chúng ta sẽ phải có được nó mà không có bất kì tiếng súng nào. Khi những người khác coi sóc nó, chúng ta sẽ đến ngôi nhà chính. McLain ngủ trong căn phòng lớn phía trước." Nó đã từng là căn phòng của cha mẹ. "Chúng ta sẽ đến trong yên lặng và mang hấn ra ngoài." Victoria cũng sẽ ở trong phòng, anh nghĩ. Anh không muốn nhìn thấy cô trên giường với McLain, nhưng anh sẽ làm những gì anh phải làm, kể cả điều đó có nghĩa là giết McLain ngay trước mặt cô.

Ben gật đầu. "Vậy thì, chúng ta không thể để bất cứ ai có cơ hội nhìn thấy người của chúng ta. Em sẽ đi khoảng vài ngày để gặp họ. Nhưng một khi em đi, em không thể chỉ lang thang trở lại mà không khiến Garnet nghi ngờ. Em sẽ để mọi người lại Parson's Pass. Bọn em không thể hành động mà không biết anh đã sẵn sàng chưa, vậy nên anh sẽ phải đến nói với bọn em."

Jake không thích lắm cái ý tưởng rời khỏi trang trại bốn ngày để đến Parson's Pass và quay lại, nhưng không còn cách nào khác. Dù thế nào đi nữa thì những người phụ nữ sẽ chỉ phải làm những gì họ có thể và ở yên trong nhà.

"Đây sẽ là buổi một hợp mặt của chúng ta và cũng sẽ chỉ có buổi này thôi", anh nói. "Việc này quá mạo hiểm, ai đó có thể nhìn thấy chúng ta ở với nhau. Từ bây giờ em sẽ không biết anh."

Ben ngáp dài. "Chưa bao giờ nhìn thấy anh trong đời em, chắc rồi", anh nói khi bước ra xa.

Chương 10

"Ai đấy?" McLain hỏi ngơ vực, nhìn vào tay súng mới.

"Anh ta bảo tên mình là Tanner."

"Anh ta từ đâu đến?"

"Anh ta không nói, và tôi cũng không hỏi." Garnet di chuyển một bước khỏi McLain, người hắt chưa lờm mùi whiskey.

Mắt McLain đỏ ngầu hơn bình thường, hai con ngươi co rút thành hai chấm nhỏ. "Đuổi đi. Tôi không muốn bắt kì kẻ lạ mặt nào quanh đây. Hẳn có thể là gián điệp của bọn Sarratt."

"Đừng có ngu ngốc chết tiệt như vậy," Garnet cúi kính, xác xược ngoài sức chịu đựng, "chúng ta đã giết những thằng nhóc khốn khiếp đó, nhớ không? Tôi đã cho cả hai đứa nó ăn đạn chì."

Mọi khi thì McLain sẽ quay nhanh lại phía gã như một con sói để đáp lại, nhưng giờ thì hẳn chỉ lúc lắc cái đầu. "Chúng ta chưa bao giờ tìm thấy xác chúng. Chúng ta đã nhìn thấy, nhưng không tìm thấy chúng."

"Chúng chết rồi, tôi nói cho ông biết đấy! Bị bắn, không đồ ăn thức uống, không cách nào tìm nổi một bác sĩ, và không cách nào có thể còn sống hết. Ông đang lo lắng về những con ma chết tiệt và đó chỉ là những con ma thôi."

McLain nhòm vào hẳn với sự lo âu như một con cú. "Nếu chúng đã chết, sao chúng ta chưa từng nhìn thấy bất cứ con chim ó nào? Những con chim ó sẽ tìm ra xác bọn chúng ngay cả khi chúng ta không thể."

"Chúng chết rồi," Garnet khịt mũi. "20 năm trước. Ông nghĩ chúng không quay lại trước đây rất lâu nếu còn sống chắc?"

Không một lí lẽ nào có thể xuyên qua sự chắc chắn phát sốt của McLain. "Chúng đợi cho đến khi tôi kết hôn. Anh không thấy à? Chúng muốn giết vợ tôi, như cách tôi đã giết vợ chúng."

"Ông không giết vợ chúng, mà ông đã giết mẹ chúng." Garnet hẳn sẽ nổ tung với cái tâm trạng thất vọng này. Thằng ngu này không thể nghĩ bình thường à?

"Nhưng chúng không thể giết mẹ của tôi, vậy nên chúng nghĩ đến vợ tôi!" McLain lắc đầu vì

sự thiếu hiểu biết của Garnet: "chúng làm vậy bởi cô ấy là của tôi, thấy không? Nhưng chúng sẽ không có được tôi. Tôi dè chừng chúng, mọi đêm, chờ đợi. Bọn khốn ấy đang cố rình rập tôi, nhưng chúng sẽ ngạc nhiên bởi vì tôi đang chờ đợi chúng."

"Jesus." Garnet nhìn hắn và lắc đầu, rõ ràng là không còn cách nào để thuyết phục thằng đàn này. Gã đã làm việc cho McLain tất cả những năm nay là bởi vì ông chủ bắn thủ, lén lút, tàn ác hơn cả bản thân hắn, nhưng giờ tất cả những gì gã thấy là một thằng già điên khùng và hôi hám. Sự suy đồi của McLain đã xảy đến quá nhanh, nhưng Garnet không hề cảm thấy thông cảm hay trung thành với hắn nữa. Khi McLain vẫn còn khỏe, thì Garnet đồng hành với hắn. Còn giờ khi hắn đã yếu ớt, Garnet sẽ tiêu diệt hắn với sự ăn năn không hơn gì khi gã đập một con gián vậy.

"Sao ông không vào nhà đi và cứ để tôi lo mấy gã người làm cho," gã nói với McLain. "Tôi là người quản lí, đúng không nào?"

McLain cười khúc khích rỗng tuếch: "Phải rồi, nhưng tôi mới là ông chủ và anh đừng quên." Hắn nhòm vào Garnet với đôi mắt chảy nước. "Anh nghĩ tôi điên, nhưng anh cũng nên coi chừng bọn chúng. Chúng theo sau anh cũng hết như theo sau tôi vậy. Anh là kẻ đã bắn cha chúng."

Gật gù với niềm tin không thể bàn cãi vào những gì hắn vừa mới nói, McLain lê lết về hướng ngôi nhà. Hắn mệt, quá mệt sau tất cả những đêm trông chừng, nhưng mỗi khi ngủ hắn lại trông thấy những thằng khốn kiếp bé nhỏ chết tiệt đang tiến đến với con dao sáng lóa. Hắn không dám nằm xuống giường nữa, nhưng ngồi ngủ trên ghế luôn khiến hắn bị gục xuống và tỉnh dậy. Hắn không muốn ngủ mãi theo cách này, nhưng hắn cũng không thích những giấc mơ kia.

Bực mình, Garnet quay lưng lại với hình bóng thụt lùi của McLain. "Này, Tanner!"

Ben bước lại gần. "Vâng?"

"Thằng già kia đang bị ám ảnh một chút về anh. Ở ngoài tầm nhìn của hắn đấy."

"Chắc chắn rồi." Ben bắt đầu bước đi.

"Chờ một phút."

Ben dừng lại và lại nói, "Vâng?"

"Anh đã từng làm bất cứ việc gì với khẩu súng đó chưa?"

"Kiểu công việc gì?"

"Đừng giả đồ với tôi. Anh biết đó là kiểu công việc gì mà. Anh đã từng giết ai đó vì được trả tiền chưa?"

Ben hít lấy một hơi thuốc lá dài. "Tôi cho là mình đã từng đối mặt với vài kẻ vì những lí do của chính tôi, nhưng không vì bất kì ai khác cả."

"Anh sẽ cho thuê chứ?"

"Cũng còn tùy."

"Vào cái gì? Bao nhiêu tiền?"

"Không. Còn tùy xem ai sẽ đứng trước nòng súng của tôi. Có vài người đàn ông không nên dây vào."

"Anh sợ à?" Garnet chế giễu, hy vọng kích được anh.

"Không. Chỉ cẩn thận thôi. Ông vừa làm cuộc trao đổi với ai hay đã có ai đó trong đầu ông hả?"

Thay cho câu trả lời ngay lập tức, Garnet nói: "Anh nghĩ gì về Roper?"

Ben nghiêng răng quanh mẩu thuốc lá. "Như tôi đã nói, vài người đàn ông không nên dây vào."

"Anh không nghĩ là có thể xử lí được anh ta hả?"

"Chỉ nên nói rằng tôi không chắc chắn đủ để liều mạng vào một cuộc chiến không phải của tôi." Ben bước đi, cẩn thận để cơn thịnh nộ lạnh lẽo không lộ ra trên mặt. Thằng chó đẻ này muốn anh giết anh trai của anh! Nhưng tại sao? Anh không dám để mình bị bắt gặp đang nói chuyện với Jake, điều đó có thể làm lộ lí do. Tất cả những gì anh có thể làm là lo lắng và nghĩ về cơn giận dữ ngày càng lớn của mình. Nếu Garnet vẫn muốn thế, sớm hay muộn gã cũng sẽ tìm kẻ nào đó để chống lại Jake. Có thể sẽ là một kẻ bắn-sau-lưng, và điều đó làm Ben lo lắng.

Họ đã chờ 20 năm, và giờ sự chờ đợi bò trên da anh như những con kiến. Lần đầu tiên trong 20 năm anh được ở nhà, đứng trên mảnh đất Sarratt, nhìn vào ngôi nhà nơi anh đã sinh ra và cha mẹ anh bị ám sát. Vì Chúa, không gì có thể dừng họ lại bây giờ, không phải Garnet hay bất cứ ai trong trang trại, không kể cả những người phụ nữ bên trong ngôi nhà - người sẽ được trao quyền sở hữu hợp pháp vương quốc này. Họ sẽ không chấp nhận cô có bất kì cách cư xử nào khác.

Ben tự hỏi cô trông thế nào. Anh chưa từng hỏi Jake tên của cô. Anh không thích nghĩ nhiều về cô, dù đã kết hôn với một thằng như McLain. Anh đã quan sát ngôi nhà khá lâu, nhưng anh không nhìn thấy người phụ nữ nào có vẻ là cô. Ba phụ nữ người Mexico, hai người trung niên và một người trẻ, đi lại từ ngôi nhà, họ hiển nhiên là những gia nhân. Một người phụ nữ Mexico trẻ khác có vẻ như ngủ ngoài khu nhà nghỉ, lượn lờ xung quanh tất cả các buổi sáng, nhìn anh như một con chim ó chờ một con bò chết vậy. Anh nghe thấy tên cô ta là Angelina và cô ta nhìn phờ phờ đấy, nhưng Ben quá bức mình nên không thích thú với chuyện sex mà cô ta rõ ràng đang đề nghị.

Thực tế là không có vấn đề gì hết. Anh đã liên lạc với Jake, an tâm vì anh trai vẫn ổn, và họ đã quyết định gặp nhau ở đâu và khi nào. Anh có thể thả lỏng và ra đi, để bản thân có một chút thời gian dư ra để chặn Lonny lại, đảm bảo rằng người của họ không mắc phải sai lầm đến quá gần trang trại và đánh động McLain. Sau khi cảnh báo Jake về chuyện Garnet đang cố thuê người giết anh ấy, anh sẽ đi.

Anh dạo quanh sau bữa tối, chỉ lang thang và hút thuốc lá như đêm hôm trước. Jake không ở trong tầm nhìn, nhưng anh không loại trừ khả năng anh ấy đang ở đây. Anh chỉ chờ đợi, rút ra một điếu thuốc, và đi lang thang thêm chút nữa. Khi anh dừng lại bên dưới một cây dương lớn, Jake thì thầm "anh ở đây."

Bóng tối bên dưới những hàng cây che giấu họ, nhất là khi Jake ngồi xuống cạnh thân cây. Lại là một đêm không trăng và những đám mây che phủ những ngôi sao, khiến cho đêm càng tối hơn. Ben cũng dựa lưng vào thân cây, nhấc một chân lên đặt trên khúc gỗ. "Garnet cố thuê em giết anh," anh nói, chắc chắn rằng giọng anh đủ nhỏ để không bị phát hiện

Jake lẩm bẩm. "Anh đã luôn quan sát sau lưng mình từ ngày anh đến đây."

"Tại sao hẳn lại theo dõi anh?"

"Hắn có một chứng bệnh ghê tởm tột cùng với cô em gái và anh sẽ không để hắn gái nó."

Ben cau nhàu. Anh không nhìn thấy nó diễn ra với một người phụ nữ đặc biệt, nhưng anh đã nhìn thấy nó đến với quá nhiều người đàn ông khiến anh ngạc nhiên.

"Vậy em chắc chắn sẽ đi vào ngày mai. Bọn em sẽ chờ anh."

"Anh sẽ ở đây."

"Trông chừng sau lưng anh đấy."

"Được rồi."

Ben cười ngượng đi vào sáng sớm hôm sau, không nói gì với bất cứ ai. Anh đã không làm xong công việc gì cả, nên anh không đòi tiền công. Anh chỉ lên ngựa và đi.

Jake không nhìn em trai anh rời đi hay nói bất cứ điều gì vì sự ra đi của Ben kiểu gì sau này cũng sẽ bị bàn tán. Sau hai ngày anh quyết định đi theo em trai. Trước khi đi, anh phải nhìn thấy Victoria và bảo cô ở yên trong nhà, Celia với Emma cũng vậy. Nhưng làm thế quái nào mà anh có thể nói chuyện được với cô khi mà cô không hề lộ mũi ra khỏi nhà vào những ngày này?

Ngài kể anh nhìn thấy Emma, vào buổi chiều muộn khi cô bước ra sân sau một lát. Anh gạt đầu ra hiệu và cô bước về phía cổng.

"Victoria thế nào rồi?" anh hỏi đột ngột.

"Mệt mỏi." Khuôn mặt của Emma cũng trưng ra vẻ mệt mỏi.

"Sao không ai trong số các cô ra ngoài?"

"Bên trong an toàn hơn." Cô trao cho anh một cái cười gượng, nhanh chóng tàn đi. "Anh vẫn chưa tìm ra kẻ nào đã bắn Victoria à?"

"Chưa. Không có dấu vết. Đó là lí do cô ấy ở trong nhà à?"

"Ừm, và để trông chừng Celia."

"Tại sao Celia lại cần phải trông chừng? Ý tôi là, hơn bình thường."

Đôi mắt của Emma tối lại khi cô nhìn vào anh. "McLain đã cố có được cô ấy một mình trong kho thóc." Trước đây thì cô sẽ thấy rất xấu hổ khi nói những điều này với một người đàn ông, nhưng họ đã thay đổi rất nhiều sự sau một thời gian ngắn đến địa hạt.

Jake nguyên rửa dưới hơi thở của mình và không hề xin lỗi. "Tôi sẽ rời đi vào sáng mai," anh nói, "tất cả các cô hãy ở yên trong nhà, tránh xa khỏi Garnet..."

"Này, Roper!"

Jake nhìn quanh và thấy Garnet đang bước về phía họ, trông có vẻ ngờ vực. Anh gật đầu với Emma và bước đi, để lại cô đang cắn chặt môi.

Khi Jake nhập bọn cùng gã, Garnet hất đầu về phía Emma đang quay lại ngôi nhà. "Đừng nói với tôi là anh định hưởng chút ngọt ngào với cô ta đấy nhé! Nhưng tôi chắc rằng cô ta sẽ dễ chịu nhất khi ở trong buồng, đúng không?"

Jake giữ vẻ mặt vô cảm và không trả lời.

Khi không có câu trả lời, Garnet hạnh hợ: "Anh đang làm gì ở đây?"

"Ông hỏi làm gì?"

Màu đỏ dần độn cháy bừng trên mặt Garnet. "Bởi vì tôi là quản lí, đó là lí do, và mọi thứ trong trang trại đều là việc của tôi!"

"Đừng nói." Jake bước đi, các giác quan của anh tập trung vào gã đàn ông đằng sau, da anh căng lên khi chờ đợi những hành động nhỏ nhất cho thấy rằng Garnet đang với lấy bao súng. Anh đã căng ra, sẵn sàng để quăng mình sang một bên và bật dậy với tay nắm lấy khẩu súng, nhưng Garnet không hề di chuyển.

Emma day dứt một mình vào tất cả các buổi tối. Anh ta đã ra đi. Cô làm thế nào để nói với Victoria đây? Điều này sẽ làm trái tim cô ấy tan vỡ, nhưng cô sẽ phải nói cho cô ấy biết rằng họ không còn sự bảo vệ của Jake nữa. Cô tức giận thay cho Victoria đến nỗi không thể ngủ nổi và

nằm thao thức hàng giờ. Sao anh ta có thể ra đi sau những gì anh ta đã nói với Victoria, và cái cách anh ta đã hôn cô ấy? Emma đã tin anh ta một cách bản năng và giờ cô cảm thấy bị phản bội gấp đôi, nhưng cô biết rằng Victoria sẽ còn cảm thấy tệ hơn bởi vì cô ấy yêu anh ta.

Lặng lẽ, cô không thể ngăn bản thân hy vọng rằng cô có lẽ đã hiểu lầm anh ta, rằng những lời của anh ta có một ý nghĩa khác. Phải là vậy, cô tự an ủi mình với ý nghĩ đó và cuối cùng cũng đủ mệt để đi ngủ.

Emma thức dậy sớm và mặc váy mà không chú ý đến những gì cô đang xỏ vào. Cô sẽ xuống dưới khu nhà nghỉ và hỏi Jake chính xác ý anh là gì. Cô vội vàng ra khỏi ngôi nhà, không để bản thân mình nghĩ về sự thiếu đúng đắn khi một mình xuống khu nhà nghỉ. Nhưng những người làm thuê luôn luôn bắt đầu công việc từ lúc bình bình và cô không nghĩ vẫn còn ai đang ngủ.

Sáng sớm, không khí hơi se lạnh, nhưng nhanh chóng ấm lên khi vầng dương đi qua đường chân trời. Emma quần tay quanh mình và rảo bước. Khi cô đến được khu nhà nghỉ cô gõ vào cánh cửa đóng kín, nhưng không nghe thấy bất cứ tiếng động nào bên trong. Cô gõ lại lần nữa cho chắc, rồi từ từ mở cửa. Căn phòng rộng lớn, tối tăm, trần thấp rỗng không, mặc dù sàn nhà và mọi bề mặt khác đều bị che phủ bởi những đồ đạc linh tinh của những người chăn bò. Cô quay lại, không chắc nên làm gì tiếp theo, và đi ngay xuống khu chuồng ngựa, hy vọng rằng vẫn có ai đó ở đấy.

Cô đã may mắn. Cô tìm thấy một người Mexico đang ở một mình - cô không biết tên người này - đang lười nhác phơi cỏ trong một ngăn chuồng trống. Cô cầu mong rằng anh ta nói tiếng Anh.

"Anh có biết Roper ở đâu không?" cô hỏi.

Người đàn ông nhìn lên, khuôn mặt nâu tròn của anh ta trống rỗng.

"Roper ấy?" cô hỏi lần nữa. "Anh có thấy anh ta không?"

"Si," người đàn ông nói.

"Anh có biết anh ta ở đâu không?"

"Anh ta đi rồi, bà chủ. Sớm lắm."

"Anh ta có nói mình đi đâu không? Bao giờ anh ta trở lại?"

Người đàn ông Mexico lắc đầu: "anh ta đi hẳn rồi, seflorita. Anh ta đi và mang đồ đạc theo cùng."

Emma nuốt vào, cảm thấy phát ớn. Vậy ra đó là sự thật. "Cảm ơn anh," cô nói và bước trở lại nhà.

Victoria cũng dậy sớm. Biết rằng không thu được gì nếu về trễ, Emma đến ngay phòng

người chị họ và gõ cửa. Victoria mở cửa với một cái nhìn lo âu khi cô đẩy nốt cái cặp tóc cuối cùng vào đúng chỗ.

"Có gì không ổn à?" Cô biết phải có gì đó không ổn, nếu không Emma đã chờ cô xuất hiện dưới tầng, "có chuyện xảy ra với Celia sao?"

"Không." Emma bước vào trong phòng và nắm lấy tay Victoria, giữ lấy chúng và ép mình đứng yên. "Jake đi rồi."

Những từ này đủ đơn giản, nhưng không đủ để hiểu được. Victoria cau mày, tự hỏi Emma đang cố nói với cô điều gì. "Anh ấy đã tìm ra kẻ nào đã bắn bọn chị ngày hôm kia à?"

"Không." Emma khép mắt lại. "Victoria, anh ta đi rồi. Anh ta mang theo đồ đạc và ra đi. Một người Mexico nói anh ta đã thôi việc và cưới ngựa đi sáng nay rồi."

Điều đó như một cú đâm vô hình vào ngực vậy. Victoria nhìn chăm chăm vào Emma và nghe chính trái tim mình đập nặng nề. Mặt cô trở nên trắng bệch. "Anh ấy... đi rồi?"

"Phải."

Trống rỗng, bầu không khí đã chết, những âm thanh đã chết, những lời nói bị nghẹt lại. Emma đặt tay mình quanh cô để giúp cô đứng vững và bằng cách nào đó thấy cô đang ngồi xuống.

"Em biết chúng ta không thể rời khỏi ngôi nhà quá muộn, nhưng giờ chúng ta phải cẩn thận gấp đôi," Emma nói, cố gắng làm cô nhớ lại vấn đề cấp bách nhất, "không ai trong chúng ta nên đặt chân ra ngoài hết."

"Không, tất nhiên là không," Victoria thì thầm, "không phải với Garnet..."

Không phải với Garnet mất kiểm soát như bây giờ. Chỉ có Jake khiến gã ở trong giới hạn. Nhưng Jake đã đi rồi. Đi rồi!

Ánh sáng đã ra đi vào một ngày nắng ấm. Victoria ngồi một lúc lâu, bất lực để làm bất cứ việc gì ngoài việc hấp thu năng lượng tỏa ra từ nỗi đau và sự hận thù, sự trống rỗng không có tình yêu, không hề gì khi anh nói anh rời đi. Anh đã có mọi ý định với cô, và cô không có ý định gì với anh hết.

Anh đã nói "hãy tin anh," và cô đã tin. Cô vẫn tin và đã đặt cả Emma và Celia vào sự nguy hiểm vì sự ngu ngốc của cô. Họ sẽ phải trả giá và sống như những con thú trong chuồng, chỉ để tồn tại.

Đau đớn nhất vì anh là người đàn ông duy nhất cô đã từng yêu. Chiến tranh đã can thiệp vào quãng thời gian cô trong độ tuổi tìm hiểu ở Augusta, cô đã không có bất kì cơ hội trải nghiệm tình yêu nào trước đây. Nhưng cô cũng biết rằng sự kín đáo của mình mạnh mẽ đến nỗi chưa từng có người đàn ông nào từng vượt qua được bức tường cảm xúc bên trong cô, như Jake

đã làm được. Cô đã đánh liều mọi thứ vì anh, cả cộng đồng và cảm xúc, và anh đã bỏ đi dễ dàng hết như thể cô là một con diêm như Angelina.

Emma đã rời đi để lại cô một mình giải quyết sự thống khổ trong yên lặng, Victoria thật sự biết ơn cô vì điều đó. Tự trọng là cái gì? Nó không thể đặt thức ăn lên bàn hay quần áo lên lưng cô, nó không thể bảo vệ những người mà cô yêu. Giờ cô lại bám lấy nó như lá chắn cuối cùng. Không còn gì quan trọng gây tổn thương cho cô nữa, khi cô bước xuống tầng không một ai có thể thấy được một tia đau đớn trên khuôn mặt của cô hết.

Có lẽ trong tương lai sẽ có lúc cô lấy nỗi đau của mình ra và xem xét, cũng có thể là không. Giờ đây cô phải quyết định sự sống còn của họ bởi vì sự ra đi của Jake đã đặt tất cả bọn họ vào nguy hiểm. Họ có thể vẫn nằm trong sự bảo vệ của ngôi nhà, nhưng sự an toàn của họ rất mong manh. Lần đầu tiên cô thấy tiếc vì sự xuống dốc của tay đại gia, ít nhất hẳn cũng có thể khiến Garnet e dè không ló mặt vào trong nhà.

Cô đã nhìn thấy sự căm ghét trong đôi mắt của Garnet khi gã nhìn cô, và sự ham muốn khi gã nhìn Celia. Không còn gì ngăn cản hẳn chiếm lấy em gái cô, hẳn sẽ bắn hạ Victoria mà không hề thương tiếc, vậy nên cô sẽ cố gắng ngăn gã lại. Cô biết rằng cô sẽ phải thử, cũng như Emma. Tất cả bọn họ sẽ phải chiến đấu như những con hổ vì những thứ mà họ yêu quý. Họ sẽ phải tự bảo vệ mình cho đến khi có thể ra đi. Và sẽ sớm thôi. Bên trong cô run rẩy với ý nghĩ phải vào địa hạt một mình, nhưng sự lựa chọn là không thể chịu nổi. Họ sẽ phải bắt đầu lên kế hoạch ngay lập tức.

Sau cùng cô đứng yên và hít lấy vài hơi thở sâu. Ngồi im trong phòng sẽ không mang anh trở lại. Cô tự nhìn mình trong gương và thấy một người phụ nữ trẻ mảnh dẻ với khuôn mặt ủ rũ, nhưng cô tự trấn an mình rằng cô trông không có vẻ suy sụp lắm. Với lưng thẳng và cằm ngẩng cao, cô bước xuống dưới tầng.

Đã gần đến bữa trưa. Cô đã không nhận ra rằng mình ngồi sờ trong phòng lâu đến thế nào. Khi Lola phục vũ bữa ăn, Victoria ép mình ăn. Sự mất mát một cá nhân không hề phá vỡ trái tim cô nhiều bằng ảnh hưởng đến dạ dày, cô nhận thấy, nhưng cơn đau tim nghe có vẻ lãng mạn hơn là đau dạ dày.

Chỉ có ba người họ trên bàn, tay đại gia đã trở nên thất thường đến nỗi không ai ngạc nhiên, hay quan tâm. Khi họ ăn xong, Victoria gấp khăn ăn lại và nhìn vào Emma: "Chúng ta sẽ phải đi."

Emma gật đầu, "sớm nhất có thể."

"Chúng ta sẽ đi đâu?" khuôn mặt Celia nheo lại. Cô bé không hề hỏi tại sao hay khi nào, mà chỉ là ở đâu.

"Chúng ta sẽ phải tới Santa Fe nơi chúng ta có thể sắp xếp được một chuyến đi để về nhà. Và ở đấy có những quân nhân, chúng ta sẽ có sự bảo vệ của họ trong trường hợp... trong trường hợp bị theo đuôi."

Emma bắt đầu lắng nghe những gì họ sẽ cần một cách thực tế: "Chúng ta sẽ phải có ngựa và thức ăn, chăn và quần áo hàng ngày."

"Súng và đạn dược," Victoria nói, xác định một cách dứt khoát. Cô đã học được một bài học đắt giá rằng không thể trông chờ vào sự bảo vệ của bất kì ai.

"Chúng ta sẽ lấy những con ngựa bằng cách nào?"

"Chúng ta sẽ phải đi vào buổi tối, yên lặng nhất có thể."

"Tối nay?"

"Chúng ta sẽ thử."

Họ dành những giờ nghỉ trong ngày để thu xếp vài món quần áo sẽ mang theo. Celia vứt bỏ những bộ áo ngủ mới đẹp nhất của mình mà không hề day dứt, nắm bắt được những lời ra hiệu của Emma và Victoria. Có quá nhiều việc để làm hơn là phiền muộn về đồng váy áo.

Emma làm việc thu gom những dụng cụ nấu ăn và thực phẩm mà họ sẽ cần trong thời gian dài. Họ sẽ chỉ cần một bình cà phê và một cái chảo rán, thứ mà cô đã xoáy được từ nhà bếp. Cô làm vài cuộc thu gom tuần hoàn, mỗi lần lấy một số những đồ lặt vặt như cà phê, đường, bột, hành, bánh mì ngô, khoai tây, đậu, một con dao sắc, ba cái thìa.

Victoria lên vào trong thư viện với ý định lấy những khẩu súng của McLain, nhưng dừng lại đột ngột khi cô nhìn thấy hắn đang ngồi ở bàn. Hắn nhìn lên, đôi mắt vẫn tia máu giống hệt như những gì cô vẫn thấy trong các bức tranh quý sa tăng. Ít ra thì hắn đã thử cạo râu sáng nay, nhưng hắn đã bỏ sót vài vệt loang lổ. Im lặng, hắn đứng lên và nói vui vẻ: "Em muốn một quyển sách à, em yêu dấu của anh?" trong một điệu bộ kinh khiếp bởi cái vẻ mặt tự đắc của hắn.

"Vâng, em nghĩ chiều nay em sẽ đọc sách một chút," cô nói. Cô kiềm chế sự thất vọng của mình.

"Lấy những gì em muốn đi." Hắn phát tay. "Mặc dù vậy, đừng nghĩ rằng có thứ gì ở đây thú vị với một quý cô."

Cô giả vờ thích thú vài quyển sách trên giá, nhưng không hề nhìn qua tên chúng.

Đằng sau cô, McLain bắt đầu cười khúc khích. Victoria đã dám nhìn vào hắn và thấy hắn đang nhìn chằm chằm vào cô với sự thích thú hiểm độc. "Nào, em là một quý cô thực thụ. Tôi đã có cái mà tôi trả tiền cho. Em quá cứng nhắc và đứng đắn đến nỗi tôi dám cuộc rằng quần đùi của em cứng đơ."

Victoria rùng mình và đi về phía cửa, nhưng McLain vẫn bật cười. "Nhưng những cái quần đùi cứng đơ sẽ không giúp ích gì khi Sarratt đặt tay hắn lên cô đâu. Cô nghĩ cô quá tốt cho tôi, đúng không, đồ chó cái bé nhỏ?" hơi thở của hắn nhanh hơn khi sự vui vẻ của hắn giảm dần và

cơn tức giận ác hiểm trời lên. "Cô không muốn tôi khom lưng xuống cô, nhưng những gì cô muốn sẽ không tạo thành một lời nguyện cho bọn Sarratt đâu, hấn sẽ chỉ xô đẩy nó mà không để tâm cô phản kháng mạnh đến đâu. Nhưng không quý cô nào muốn phản kháng cả, đúng không nào? Không, cô sẽ chỉ thẳng đuồn đuồn và nằm cứng đờ như một kẻ đã chết thôi... giống như một ả đàn bà đã bị bắn vào đầu vậy..."

Cô lao đi, đóng cánh cửa vào lời hèn hạ tiếp tục tuôn ra mà không có người nghe. Tim cô đập nặng nề, cô chạy lên tầng vào phòng. Hấn điên rồi! Nhưng ngay cả khi biết điều đó cũng không ngăn nổi một cơn rùng mình sợ hãi rằng hấn đã đúng. Bọn chúng đã không hề tìm thấy những cơ thể. Kẻ nào đó đã bắn cô. Đó có thể là một chàng trai nhà Sarratt vẫn còn sống và quay trở lại sau 20 năm. Điều đó khiến cô chững lại một phút trước khi đủ bình tĩnh để nhận ra nó không quan trọng. Cô sẽ ra đi sớm, với Emma và Celia, nên nếu McLain có đúng cũng không quan trọng. Hấn sẽ là người duy nhất ở đây.

Cô cần những khẩu súng kia, nhưng không thể lấy chúng tối nay. McLain ngồi một mình trong phòng tắt cả các buổi tối và thi thoảng lại bật cười, những ngọn đèn sáng ngắnnhững con dao dễ cầm trong bóng tối ra xa.

Ngày tiếp theo, Garnet đến ngôi nhà và mỉm cười như một con sói khi gã nhìn thấy cô: "Cô em gái xinh đẹp của cô khỏe chứ?" hấn hỏi, cười điệu vì hấn biết hấn đang ở thế trên.

Victoria nhìn xuyên qua hấn và bước đi mà không trả lời, nhưng cô đã hoảng sợ. Cô đã không có cơ hội lấy được những khẩu súng hôm nay.

Trước khi họ đi ngủ, Emma khịt mũi, "có lẽ chúng ta nên quên những khẩu súng và đi thì hơn."

"Chúng ta không thể. Em biết ở ngoài kia giống cái gì rồi đấy."

Hai người phụ nữ trẻ nhìn chăm chăm vào nhau, bằng chiếc mặt nạ cứng đờ của sự tuyệt vọng và sợ hãi của mỗi người. Nhiệm vụ đến Santa Fe bằng chính sức của họ có vẻ gần như là không thể, lúc này họ đang cố lái nó theo hướng đó. Không có bất kì dấu hiệu nào của một nửa sự bảo vệ, gần như chắc chắn sẽ là một hành động tự sát.

Cô vẫn không thể lấy được những khẩu súng vào ngày thứ ba.

Vào ngày thứ tư, những đợt gió nóng bắt đầu thổi qua phía tây nam, về phía hoang mạc, ăn mòn mọi người. Những người đàn ông sinh sự với nhau và đã có ba cuộc vật lộn xảy ra, Lola và Carmita cắn nhằn lẫn nhau, Celia giấu mình tất cả mọi ngày, và con ngựa giống đỏ, Rubio, đã giết người đàn ông Mexico mà Emma đã nói chuyện cùng vào ngày Jake bỏ đi.

Người đàn ông xấu số đã không cẩn thận khi đưa con ngựa giống trở lại chuồng của nó sau khi cho nó ăn cỏ tươi. Ông ta chỉ quay lưng lại trong một khoảnh khắc và con vật to lớn đã chồm lên với một cú đá chết người, hướng về phía người đàn ông với sự căm ghét bùng cháy trong mắt. Nó chồm lên liên tục, những mảnh kim loại sắc nhọn cắt vào trong cơ thể mềm oặt,

co quắp, hàng ngàn cân cặm ghét sống ra với sự tấn công. Người đàn ông Mexico đã bị biến dạng khi cuối cùng con ngựa cũng bình tĩnh đủ để những người đàn ông khác trông chừng và dẫn nó về lại chuồng để họ có thể kéo được nạn nhân.

McLain khịt mũi khi hắn nói. "Thằng ngu chết tiệt, nó nên cẩn thận hơn," hắn càu nhàu.

Nhưng vào ngày thứ tư, Victoria đã lấy được những khẩu súng. Vì cô không biết họ có thể đi tối nay hay không, nên cô không muốn sự thiếu vắng những khẩu súng của họ bị chú ý. Cô chỉ lấy một khẩu súng, bởi vì McLain sắp chúng thành hàng trên cái giá bên phải phía sau hắn, một cái có thể không bị để ý nhưng ba cái thì dứt khoát là có. Để có những viên đạn phù hợp, cô lấy một viên từ khẩu súng và cọ nó vào những cái khác cho đến khi tìm thấy những viên thích hợp. Rồi cô vội vàng nhét những viên đạn vào túi.

Vì thiếu can đảm nên cô chỉ có thể tìm thấy một khẩu súng. Nó trông lớn hơn cái Jake đã đưa cho cô vào ngày kẻ nào đó đã bắn cô. Ngay khi ý nghĩ về Jake xâm nhập vào tâm trí cô, cô liền đẩy nó ra, bởi vì cô đã nhận ra rằng đó là cách duy nhất để cô có thể tồn tại. Cô tìm những viên đạn phù hợp và nhanh chóng trở về phòng với hai thứ vũ khí nắm chặt trong tay, sợ có ai đó sẽ bước vào và bắt gặp cô.

Nhưng họ đã không thể đi vào tối đó. Có lẽ là bởi những cơn gió nóng, bỏng rát, hay có lẽ họ bị lung lay bởi cuộc tấn công của Rubio với người đàn ông Mexico, vài người đàn ông hay lang thang vào những lúc được nghỉ trong các buổi tối. Victoria và Emma ngồi trong những căn phòng tối của họ đến bình minh, nhưng luôn luôn trông chừng bất cứ dấu hiệu nào từ phía chuồng ngựa hay kho thóc. Không có cách nào để họ đi mà không bị ai trông thấy.

Vào buổi chiều muộn của ngày thứ năm, một người hấp tấp chạy vào trang trại, phanh ngựa đến kít một cái và kéo theo một đám bụi đá sau lưng anh ta. "Những người cưỡi ngựa," anh ta thở hổn hển, trượt xuống khỏi yên, "một đám lớn chết tiệt, đến từ phía Parson's Pass."

McLain trở nên trắng bệch. "Sarratt," hắn nói trong một giọng khàn khàn, và chạy về phía nhà.

Garnet chửi thề đột ngột. "Đồ ngu dần dần chết tiệt!" gã hét vào thằng đàn ông đang chạy trốn, nhưng gã không lãng phí thêm thời gian vào hắn nữa. Gã quay lại người cưỡi ngựa: "Bao nhiêu?"

"Tôi không biết, ông chủ. 20 hoặc 30, ít nhất là thế." Người cưỡi ngựa không nói với Garnet rằng anh ta không thể đọc được hay đếm, nhưng đây chỉ đơn thuần là một con số mà những tay cao bồi thường gán cho một nhóm lớn. Họ có, thực tế là, sáu-mươi-ba người đàn ông đang hướng về phía trang trại.

Garnet nghĩ về nó. Hắn ngờ rằng những kẻ đó xâm phạm vì đàn gia súc, việc ăn trộm gia súc sẽ chỉ cần một nhóm nhỏ hơn. Nhưng một lực lượng gồm 20 hay 30 người đàn ông băng qua phạm vi của một người khác chính xác không phải là một hành động thân thiện. Mặt khác, gã có đủ người để tạo ra một nhóm cỡ đó. Hắn không hề nghĩ rằng chúng chỉ đơn thuần là đi

ngang qua. Nhưng gã không muốn tập hợp người và ra ngoài gặp chúng. Bởi lẽ, chúng có thể nhìn thấy gã trước khi gã nhìn thấy chúng. Mặt khác, trang trại được xây dựng theo kiểu được bảo vệ. Để chúng đến với gã. Sau rốt thì, chúng không biết là chúng đã bị phát hiện. Gã có một lợi thế là chỗ gã đang ở.

McLain ào vào thư viện và giật lấy những khẩu súng từ trên giá xuống, đảm bảo rằng chúng đã được lên nòng. Hắn không để ý thấy một trong số chúng đã biến mất. Rên rĩ một mình, hắn mang tất cả chúng vào phòng mình.

Hắn gặp Victoria ở trên tầng và phá ra cười khi nhìn thấy cô. "Hắn đang đến, Sarratt đang đến," hắn cười nắc nẻ, "một người cưỡi ngựa đã phát hiện ra hắn. Giờ cô sẽ nhận ra nó là cái gì, đồ chó cái mũi cao, và hắn sẽ khiến cô ước rằng cô chưa bao giờ nhìn xuống tôi như tôi là một hạt bụi." Hắn quét qua cô và đóng sầm cửa lại.

Victoria mau chóng đến phía cửa trước. Chắc chắn là hắn lại đang mê sảng lần nữa. Nhưng cô trông thấy những bên ngoài người đàn ông đang vội vã và bụng cô quặn thắt lại. "Chuyện gì đang xảy ra vậy?" cô gọi với ra một người đàn ông.

"Những kẻ cưỡi ngựa đang đến, thưa bà." Anh ta chỉ về phương nam, về phía Santa Fe, "từ hướng đó."

Cô rút lui và trấn an mình rằng một đoàn người đang đến không có nghĩa đoàn người ấy là Sarratt. Nhưng chống lại ý muốn của cô, McLain đã tiêm nhiễm vào cô nỗi hoảng sợ của hắn.

Cô chạy lên tầng và thấy Emma ở trong phòng cô ấy. "Chúng ta phải đi," cô nói, "bây giờ, ngay bây giờ. Đoàn người ngựa đang đến. Đây có thể là cơ hội cuối cùng của chúng ta."

Emma bật dậy và lấy chỗ đồ được giấu bên dưới giường ra. Victoria bước về phía phòng Celia, hy vọng rằng cô bé ở đấy chứ không ở trong một chỗ trốn nào khác như trước đó. Nỗi lo lắng của cô đã được trả lời khi cô tìm thấy em gái cô bên cửa sổ, nơi cô bé đang đứng quan sát hoạt động bên ngoài "sao mọi người lại vội vã vậy ạ?" cô hỏi.

"Những người cưỡi ngựa đang đến," Victoria nói bằng một giọng thấp, "chúng ta sẽ đi. Ngay bây giờ. Em sẵn sàng chưa?"

Celia gật đầu, đội một chiếc mũ cũ lên đầu, quấn một chiếc khăn choàng quanh vai, và túm lấy một túi đồ nhỏ bên dưới giường.

Chỉ một thời gian ngắn sau khi người cưỡi ngựa đến, bóng tối đã sụp xuống. Những người phụ nữ hướng về kho thóc nơi những con ngựa của họ được nhốt. Victoria mang theo khẩu súng, nó đã được nạp đầy đạn và được giấu bên dưới váy của cô. Khẩu súng nữa ở trong túi của Emma. Những người đàn ông vẫn di chuyển xung quanh, nhưng không ai có vẻ để ý ba người phụ nữ đang bước qua dải đất một cách có chủ ý. Nếu bất cứ ai cố dừng họ lại bây giờ, Victoria quyết định, cô sẽ bắn.

Họ thắng yên cho những con ngựa. Sophie hào hứng với sức nặng của cái yên trên người nó, nó đã không ra ngoài trong nhiều ngày. Con ngựa thiếu của Emma cũng hăng hái như vậy và ngay cả con Gypsy bình tĩnh của Celia cũng nhảy nhót mong đợi. Họ cười lên chúng khi vẫn còn ở trong kho thóc, rồi thúc ngựa và cúi đầu xuống để khỏi va vào cửa. Ngay khi họ ở bên ngoài, Victoria điều khiển Sophie sang trái và dẫn sâu vào trong bóng tối, hai người kia theo sát cô.

"Ai kia?" ai đó hét lên.

Quinzy, người có một đôi mắt tinh, nói không tin tưởng, "đó là những người phụ nữ."

Garnet nguyên rửa, rồi nói, "để họ đi. Chết tiệt, sẽ phí công thôi. Chúng ta có thể tìm họ sau khi đã chăm sóc bọn khốn này."

Victoria vẫn đi nước kiệu khi họ ra khỏi vùng lân cận của nông trại, bởi vì cô không thể nhìn rõ trong bóng tối và cũng cô cần suy nghĩ. Nếu đoàn người tiến đến từ phương nam, cô sẽ không dám đi về hướng đó hay đi thẳng về phía họ. Nhưng Santa Fe, mục đích chính của họ, lại nằm ở hướng nam. Đến hướng đông hay hướng bắc, cô biết là nơi của người Comanche. Hướng tây là vùng đất hiểm thù và khó khăn. Nhưng họ sẽ phải đi về hướng tây, ít nhất là đủ xa để sau đó an toàn hướng về phía nam.

Người trinh sát Mexico, Luis, nói trong một giọng êm ái, "Chúng đã nhìn thấy chúng ta."

Jake nguyên rửa khe khẽ và Ben nhổ nước bọt. "Vậy chúng ta sẽ đi," Jake nói. "Ngay bây giờ. Nhưng chúng ta sẽ đi chậm thôi. Mọi người hãy bọc những đồng xu và gót giày của mình lại, tôi không muốn bất kì tiếng leng keng nào để lộ vị trí của chúng ta. Khi chúng ta đến gần hơn, chúng ta sẽ gây ra tiếng động vì bước đi của những con ngựa."

Anh nhìn lên những ngôi sao, rồi quăng mình vào trong yên ngựa. Một linh cảm hoang dã tràn ra trong anh. Tối nay. Sau tối nay. McLain sẽ chết, và Victoria sẽ là của anh.

Chương 11

Bóng tối và sự xa lạ của mảnh đất ép buộc những người phụ nữ phải đi nước kiệu trong khi mọi bản năng mách bảo họ phải hành động thật nhanh. Nếu hôm nay có trăng thì nó cũng chưa mọc, những cơn gió nóng nực đẩy những đám mây lướt nhanh qua, che đi phần lớn ánh sáng từ các vì sao. Những chú ngựa trở nên bất kham khi chúng cảm nhận được nỗi lo lắng của chủ nhân. Victoria phải vận dụng mọi kỹ năng của mình để giữ vững Sophie trong khi lần mò trong bóng tối. Mặc dù họ vẫn có thể nhận thấy rõ những chướng ngại lớn trên đường đi, nhưng những ổ gà và rãnh nứt nhỏ trên mặt đất vẫn có thể khiến ngựa bị ngã, có thể khiến họ bị gãy chân hay thậm chí tử vong.

Mọi âm thanh dường như xa lạ và bị khuếch đại lên trong đêm tối. Celia đã phải kiềm chế một tiếng thét khi một con cú săn mồi lao qua đầu cô bé, sau đó lại vội vàng nói “em xin lỗi, em xin lỗi”, khiến hai mắt Victoria cay xè vì thương cô bé.

Cô chưa bao giờ chửi thề trong đời, nhưng cô đã quá tức giận trước những việc xảy ra với Celia nên ý muốn đó đã vang lên trong đầu cô: “Chết tiệt, tất cả bọn chúng đều là một lũ chết tiệt!” Đó không phải là sự báng bổ mà là sự nguyên rủa. Tất cả bọn chúng – McLain, Garnet, tất cả những tay súng trong trang trại, những kẻ đã nhìn họ như thể họ không là gì ngoài những miếng thịt ngon lành, thậm chí cả Jake, vì anh đã bỏ họ lại với bọn chúng – cô nguyên rủa tất cả.

Celia sẽ không bao giờ như xưa nữa. Sự vô tư trong sáng của con bé đã không còn nữa, và cũng không thể tìm lại được. Giờ đây nó không còn nhìn lũ đàn ông với một niềm tin ngây thơ rằng chúng sẽ bảo vệ con bé, mà đã nhận ra được đó là những con quỷ, và cái kẻ mà cô bé luôn ngược nhìn như một vị cứu tinh lại là một con thú sẵn sàng làm hại cô.

Trong vài năm tới, Celia nên yêu một người khỏe mạnh, lịch thiệp, kết hôn với anh ta và chết vì tuổi già, không biết đến gì ngoài sự tận tình của người chồng. Victoria nhận ra đó là một giấc mơ hoàn hảo mà một vài phụ nữ có được, đó cũng là một cuộc sống mà Celia nên có. Bây giờ thì điều đó chưa xảy ra. Cô bé đã thay đổi khi biết đến sự xấu xa trong tâm hồn con người. Chiến tranh đã không ảnh hưởng đến cô bé, nhưng không khí đau thương, bạo lực ở miền Tây và vương quốc Thung Lũng đã làm được điều đó.

Sophie bị trượt chân nhưng nhanh chóng đứng lên được. Victoria ngả người vỗ nhẹ lên cái cổ mượt như satin và thì thầm động viên nó.

“Chúng ta nên đi tiếp hay chờ trời sáng?” Emma hỏi.

Họ chưa đi được xa, bởi họ đã phải hạn chế đi bộ suốt cả quãng đường, nhưng Victoria

thấy như thể họ đã đi được cả nghìn dặm. Cô bắt đầu nghĩ rằng nên đợi trời sáng khi những tiếng súng sắc nhọn vang lên trong đêm tối. Không phải chỉ có một phát súng, mà là vô số, tiếng sắc nhọn của súng lục, tiếng nổ như sấm của súng trường, vang lên không dứt. Cả ba cùng nhìn về phía trang trại, mặc dù họ không thể nhìn thấy gì.

Emma lên tiếng đầu tiên: “Nghe như chiến tranh vậy.”

“Đúng vậy. Trang trại đang bị tấn công”.

“Nhưng bởi ai?”

Victoria thì thầm, cổ họng cô khô khốc: “McLain nói đó là Sarratt.”

“Không thể nào. Tại sao lại có người chờ đến 20 năm để trả thù cơ chứ?” Emma cố nói bình thường, nhưng âm thanh phát ra lại đầy căng thẳng.

“Bởi vì McLain đã đợi rất lâu mới kết hôn”, cô trả lời, và quay ngoắt đầu của Sophie. Cô đang cực kỳ sợ hãi, nhưng vẫn có thể kiềm chế được mình. Nếu đó là Sarratt, liệu hắn có đi theo họ không? Hắn sẽ không biết họ đi đâu trừ khi một tên nào đó nói ra, nếu như ai đó còn sống để nói.

McLain đã tiêm nhiễm cho cô sự sợ hãi hoang tưởng của hán, cô sẽ không thể tự thuyết phục bản thân rằng việc đó chỉ là do hán tưởng tượng ra.

“Chúng ta sẽ đi tiếp”, cô nói, “càng xa càng tốt. Càng tránh xa trang trại trước khi trời sáng thì chúng ta càng an toàn.”

Họ không tấn công trang trại như một nhóm cao bồi diễu hành quanh thị trấn, phóng ngựa nhanh và la hét, nã đạn khắp nơi. Họ để ngựa lại phía sau, và lặng lẽ tiến vào. Khi chuẩn bị nổ súng, họ quấn khăn tay quanh cổ tay trái để đánh dấu, do đó họ sẽ không bắn lẫn nhau. Đó cũng là để phân biệt họ với những tay súng của McLain, ngoài ra nó chẳng giúp được gì nữa.

Trận chiến nổ ra khi một tay súng của trang trại đi vòng ra sau kho thóc và chạm trán với một người của Sarratt. Hắn vội vã tìm súng của mình nhưng một viên đạn súng trường của người kia đã lấy đi gần hết bộ ngực của gã khi viên đạn xuyên qua lưng. Jake và Ben tìm đường áp sát vào căn nhà. Thật khó nói, nhưng Jake không nghĩ sẽ có bất cứ phát súng nào nhắm vào họ từ bên trong căn nhà, và anh hy vọng rằng những người phụ nữ sẽ không gặp nhiều nguy hiểm. Sự chú ý của anh tập trung vào McLain, vào việc tìm hắn và giết hắn. Việc đó sẽ xảy ra, anh không thể để bị chi phối vì lo lắng cho Victoria cho đến khi anh xử lý xong McLain.

Ai đó bắn họ bằng súng trường từ gác xép của kho thóc, viên đạn rít lên ngay gần đầu Jake đến mức anh cảm thấy sức nóng của nó và lao sang bên cạnh. Anh nhìn quanh, thấy Luis và la lên: “Tóm lấy thằng khốn trên gác xép.”

Luis cười toe toét, hàm răng trắng lóe lên trong bóng tối và anh bắt đầu trườn vào trong kho thóc. Xung quanh họ đầy những tay súng đã chết, bị thương, hay đang hấp hối, và tiếng

súng vẫn xé màn đêm từ nhiều hướng.

“Garnet đâu?” Ben thì thầm.

“Trong xó xỉnh nào đó. Hắn không dám mạo hiểm đâu.”

Wendell Wallace đứng dậy từ sau chỗ nấp tạm thời nơi hắn vừa bám chặt lấy và nhắm bắn Jake. Ben nổ súng và Wendell ngã xuống, ngón tay hắn vẫn nắm chặt cò súng và bắn một phát vô ích vào không khí. Jake thận trọng tiến lại gần hắn, khẩu 44 ly luôn sẵn sàng. Khi anh lại gần Wendell, anh thấy một gã đàn ông đang thở khó nhọc, với một thứ chất lỏng màu đen sủi bọt đang trào ra khỏi lồng ngực.

Wendell nhìn anh và nói: “Roper! Lạy chúa, tại sao anh làm vậy?”

“Tên tôi không phải Roper, mà là Sarratt.”

Wendell chớp chớp mắt, cố tập trung vào khuôn mặt của Jake. “Lạy chúa”, hắn lặp lại, “tao nghĩ bọn tao đã giết được mày rồi.”

“Không, nhưng bọn tao sẽ giết mày. Mày đã bị bắn vào phổi, Wendell.”

Wendell cố gắng thở sâu, và âm thanh ào ào thoát ra khỏi cổ họng: “Tao đoán vậy”. Giọng của hắn quá yếu, hầu như không thể nghe thấy. “Tao sẽ bị nguyên rửa. Tao cho là tao sẽ chết.”

“Ờ.”

“Dù sao vẫn tốt hơn là bị bắn vào ruột”, hắn nói, và ánh mắt hắn tìm đến cái chết.

Ben nhìn hắn ta: “Đó là Wendell Wallace à?”

“Ừ.”

“Em nhớ hắn, hắn đã dạy em đéo gỗ. Sau đó hắn bắt tay với McLain và cố giết chúng ta.”

“Ừ”, Jake lại nói.

Họ cùng xông vào cửa chính, đi vào trong tư thế cúi thấp, lên đạn và sẵn sàng bóp cò. Không có gì xảy ra, không ai di chuyển. Ngọn đèn vẫn cháy âm ỉ.

Mặt Ben cứng nhắc. Đây là lần đầu tiên anh vào trong ngôi nhà sau 20 năm qua. Anh nhìn về phía sàn đá, nơi mẹ anh đã chết. Họ lục soát cẩn thận tầng một, và tìm thấy Carmita, Jauna và Lola túm tụm lại trong bếp. Carmita há hốc miệng kinh ngạc khi bà trông thấy Jake.

Anh không có thời gian để giải thích hay làm yên lòng bà. “McLain đâu?”

Hai mắt Carmita mở to: “Tôi không biết, señor”. Bà nuốt khan “Ông ấy đã ở trong thư

viện.”

Họ tiến từng bước về phía cửa thư viện, và Jake thử xoay tay nắm cửa. Nó đã bị khóa. Anh ra hiệu cho Ben, sau đó lùi lại, giơ chân đạp vào cửa. Ben vào đầu tiên, xông qua, đi vòng quanh và tìm kiếm, nhưng không có gì chuyển động. Căn phòng trống không.

“Chết tiệt thật, hắn ở đâu chứ?” Ben thất vọng hỏi.

“Như Garnet thôi, tìm một chỗ trốn.” Jake bất ngờ nhìn lên và khuôn mặt anh dường như đông cứng lại. Nếu như McLain ở trên tầng và dùng mấy người phụ nữ làm lá chắn thì sao?

Anh chạy lên tầng với Ben luôn theo sát. Anh nhìn quanh các phòng ở bên phải, Ben kiểm tra số còn lại bên trái. Tất cả các phòng đều trống rỗng. Mẹ kiếp hắn, hắn đã làm gì với những người phụ nữ rồi? Chắc chắn là giờ đây McLain đang giữ bọn họ, anh thề rằng anh sẽ băm vằm thẳng khốn đó nếu hắn làm bất cứ việc gì gây tổn thương Victoria.

“Kiểm tra sân sau”. Anh nghĩ rằng đó là nơi cuối cùng McLain có thể trốn mà không rời khỏi nơi ẩn nấp trong nhà và đối mặt với mưa đạn ở bên ngoài.

Ben tán thành. “Em sẽ đi vòng quanh nhà và ra cửa sau.”

Jake đợi trong bếp để Ben có thời gian đi vòng quanh. Ba người phục vụ vẫn ngồi dưới sàn nhà, túm tụm lại để tìm sự thoải mái. “Chuyện gì đang xảy ra vậy, senior Jake”, Carmita hỏi.

“Chúng tôi lấy lại trang trại của mình”, anh trả lời mà không nhìn vào bà, giữ chặt khẩu súng trên tay khi anh để cửa mở. “Tôi và em trai tôi.”

Lola ngẩng đầu lên, mặt cô căng thẳng. “Sarratt”, cô thì thầm khi Jake đi qua cánh cửa.

Ngọn đèn rọi qua cửa sổ xuống sân sau, soi sáng một vài nơi, để lại những nơi khác vẫn chìm trong bóng tối. Jake dễ dàng thấy Ben đang di chuyển dọc theo bức tường, cầm chắc khẩu súng trong tay.

“Ông chủ?” Jake gọi nhẹ nhàng.

Lặng tai nghe, Ben dường như bất động.

“Ông chủ?”

Một lúc sau vẫn không có tiếng trả lời và Jake lặng lẽ đi vòng quanh chiếc ghế dài, nơi Victoria đã ngồi vào cái ngày sau đám cưới với McLain.

“Roper?”

Tiếng thì thầm vang lên phía bên phải của Jake, gần mấy thùng nước mưa. Mọi dây thần kinh trên người anh đông cứng.

“Vâng.”

“Bọn chúng nói cậu đã bỏ đi.”

“Tôi đã quay lại.”

McLain chậm rãi đứng dậy từ sau mấy thùng nước. Ánh sáng từ cửa sổ chói sáng trên khuôn mặt hắn, ăn mòn khả năng quan sát và thoái hóa tinh thần của hắn hoàn toàn. Hắn cười rúc rích, “Tôi đã nói với chúng, nhưng chúng không tin tôi. Sarratt đã quay lại, đúng không nào?”

Jake nhìn chằm chằm một cách ghê tởm vào kẻ thất bại trước mặt anh. “Đúng vậy McLain. Tôi đã quay lại.”

McLain lại cười: “Không, Không phải cậu, là Sarrat. Cậu đã quay lại, và hắn cũng thế.”

“Tôi là Sarratt.”

“Không phải, cậu là Roper. Cậu phải tìm ra hắn và giết hắn cho tôi. Cậu phải ...”

Jake tiến tới và đứng dưới ngọn đèn. Ánh sáng chiếu vào một bên người anh, khắc họa rõ nét các góc cạnh của vầng trán, quai hàm và xương gò má, phủ bóng tối lên đôi mắt của anh. Khuôn mặt của anh giống như một cái đầu lâu, làm run sợ mọi suy nghĩ của McLain, một người chết đã quay lại để ám hắn.

McLain rên rỉ, lùi dần về phía sau và âm thanh đó nhanh chóng vút lên thành tiếng thét đình tai. “Mày đã chết rồi!”, hắn rít lên. “Mày đã quay lại, nhưng mày vẫn chết rồi. Cút đi, thằng chết tiệt! Tao cần một cái đèn! Đưa nào đưa cho tao một cái đèn mau.”

Jake cảm thấy ruột anh quặn lại, và vị chua xót dâng lên qua cuống họng. Gã này là một thằng điên đang mê sảng. Khoảnh khắc trả thù anh đã đợi 20 năm qua cuối cùng cũng đến, khẩu súng đã ở trong tay anh, nhưng mục tiêu thì vẫn lẩn tránh anh, chìm đắm trong cơn điên loạn. Anh muốn McLain cư xử như hắn đã thế 20 năm trước đây, chứ không phải một thằng điên yếu ớt như thế này.

Đột nhiên McLain giơ cao hai tay, khẩu súng lục run rẩy trong bao súng của hắn. Một thoáng đông cứng vì thất vọng, Jake thu mình lại cảnh giác, mặc dù khẩu súng lục luôn sẵn sàng trong tay anh, nhưng anh vẫn mất vài giây để thừa nhận rằng anh đã không đến đúng thời điểm. Sau đó một phát súng nổ ra phía sau anh, từ một người nào đó đứng rất gần. McLain co giật khi bị trúng hai viên đạn, lao đảo, khẩu súng rơi xuống. Hắn ném tia nhìn căm ghét hận thù về phía Jake.

“Chết lần nữa đi, thằng chó chết, lúc này đây tao sẽ giết mày và đảm bảo mày sẽ ở ...” hắn giơ cao tay, không nhận ra rằng khẩu súng đã không còn ở đó nữa, và hành động như thể đang bóp cò. Một tia nhìn cực kỳ ngạc nhiên thoáng qua mặt hắn, sao đó thì trống rỗng, và hắn chết đứng. Hắn đổ ập xuống chỗ thùng nước như một con búp bê rách.

Jake thấy quay cuồng, lóa mắt, khi nhận ra kẻ đã cướp đi cơ hội trả thù của anh, và cũng là kẻ đã cứu sống anh.

Juana đứng đó, ôm lấy một trong những khẩu súng trường của McLain, cả hai tay của cô vẫn đang siết chặt báng súng. Mặt cô không lộ ra bất cứ cảm xúc gì khi cô nhìn chằm chằm vào cái xác của McLain. Sau đó môi cô mím lại, cô nhổ vào cái xác và thì thầm, “tốt.”

Ben đi đến, anh và Jake đứng sát bên nhau nhìn cái xác. Jake ý thức thấy một sự thương tiếc ngu ngốc. Mọi việc đã qua, cuộc chiến dai dẳng đã ảnh hưởng đến cuộc sống của họ 20 năm qua, mặc dù anh đã thấy trước được kết cục của trận chiến, nhưng anh lại đối mặt với một kẻ điên, và cuối cùng hành động trả thù lại xuất phát từ Juana. Bằng cách này thì McLain vẫn thắng, kể cả hấn chết dưới chân họ, hấn cũng đã cướp đi sự toại nguyện của mọi người bởi sự nhu nhược của hấn. Chỉ còn lại sự cay đắng trong thâm tâm, đó là sự thất bại không mong đợi.

Vẫn có một vài tiếng súng bên ngoài căn phòng, nhưng giờ không còn mấy nữa. Nó nhắc Jake nhớ rằng mọi việc vẫn chưa kết thúc, cho đến khi xác của Garnet cũng nằm dưới chân họ. Và còn Victoria đang ở chỗ quái quỷ nào nữa?

Anh và Ben quay trở lại ngôi nhà. Juana đi theo họ, khuôn mặt cô trống rỗng như người mộng du mặc dù những giọt nước mắt câm nín vẫn lăn dài trên má cô. “Dios”, cô lẩm bẩm, “dios”.

Qua cách cô hành động, Jake cũng đoán được việc McLain đã làm với cô. Anh suy nghĩ về mong muốn được trả thù của cô đã tác động đến bản thân anh như thế nào và cố không ghen tị với cô. Cô cúi xuống và nâng Carmita và Lola đứng dậy, cam đoan rằng họ sẽ không bị thương. “Senora đầu”, anh hỏi, “cả em gái và em họ của cô ấy nữa?”

Carmita lắc đầu sợ hãi. “Tôi không biết. Họ không ở trên tầng ư?”

“Không.”

Carmita siết chặt hai tay, “Madre de Dios! Nếu họ ở bên ngoài...”

Bà không phải nói hết câu, anh đã quay gót và rời khỏi ngôi nhà. Nếu họ bị bắt ở bên ngoài, đạn lạc có thể dễ dàng bắn trúng bất cứ ai, hoặc tất cả bọn họ, đó là một trận bão lửa của những viên chì bay.

Mọi chuyện đã qua. Những tay súng còn sống của McLain chui ra khỏi chỗ nấp với hai tay trống không giơ lên cao. Jake và Ben tìm kiếm quanh vùng, lật giở từng xác chết, đá những khẩu súng ra khỏi tầm tay với. Không có dấu hiệu nào của Garnet hay của ba người phụ nữ.

Một cảm giác buốt lạnh xuyên qua Jake khi anh nhìn quanh vùng đất rộng lớn, tối tăm. Liệu Garnet có bắt được họ không? Nếu hấn làm vậy, Jake biết rằng anh sẽ không bao giờ được nhìn thấy Victoria còn sống nữa, bởi vì cô sẽ không ngồi yên nhìn Garnet cưỡng bức em gái mình. Cô sẽ đánh lại hấn và hấn sẽ để một viên đạn xuyên qua đầu cô mà không cần suy nghĩ. Những

suy nghĩ thất vọng đông cứng lại bên trong anh như những cái u ác tính.

Anh quay lại đám đàn ông đang túm tụm với nhau và lòi ra một gã. Anh lên đạn, biết rằng mọi người ai cũng nghe thấy tiếng động nhỏ đó, và dí vào đầu kẻ kia. “Mày, Shandy. Garnet đâu?”

Mồ hôi bắt đầu lấm tấm trên mặt hắn, mặc dù đêm nay khá lạnh. “Tôi thấy hắn lên ngựa chạy đi rồi, Roper. Tôi thề là tôi thấy như vậy.”

“Khi nào?”

“Cùng lúc anh tấn công ngôi nhà. Hắn cùng mấy thằng nữa.”

“Hướng nào?”

Shandy giơ bàn tay run rẩy lên và chỉ về phía đông.

“Hắn có đi cùng mấy người phụ nữ không?”

Lúc này Shandy quá run đến mức răng hắn va vào nhau lập cập. “Không, tôi thề là hắn không đi cùng họ.”

Jake nắm chặt khẩu súng hơn. “Tao nghĩ là mày đang nói dối tao, Shandy. Những người phụ nữ không có ở đây. Garnet đã đưa họ theo rồi.”

Shandy lắc đầu lia lịa. “Tôi thề, tôi thề mà.” Hắn lẩm bẩm.

“Hắn không nói dối, Roper.” Ai đó trong nhóm thua trận vội nói nhanh: “tôi đã thấy họ bỏ đi trước khi cuộc chiến bắt đầu. Họ lao ra từ kho thóc, phi ngựa về phía tây, ngược hướng với Garnet.”

Jake quay sang Luis. “Đưa tôi đèn dầu.” Anh đóng chốt an toàn, nhưng vẫn khóa cứng Shandy trong tầm mắt. “Nếu mày nói dối, mày sẽ không được thấy mặt trời mọc nữa đâu, Shandy.”

Anh, Ben, và Luis đi về phía kho thóc. Sophie không còn ở đó, cũng như mấy con ngựa của Emma và Celia. Họ kiểm tra mọi góc ngách của nhà kho, nhưng đã có quá nhiều người đi vào đây trong 30 phút vừa qua, nên không thể biết được gì chắc chắn. Họ đi ra ngoài, nơi anh tìm thấy dấu vết của Sophie một cách dễ dàng. Anh đi theo những dấu vết thêm khoảng 30 thước (27m), đọc các dấu vết.

“Chỉ có ba con ngựa.” Ben nói.

“Mang thêm ánh sáng đến đây.” Luis thêm vào.

Jake đứng thẳng người, cơn thịnh nộ dữ dội xuất hiện đột ngột để thay thế cho nỗi thất

vọng. “Đồ ngốc đó, tôi đã bảo cô ta phải ở yên trong nhà rồi.” Bây giờ thì cô đã đưa Emma và Celia rời khỏi, khi mà không ai có sáng kiến cứu sống hay thậm chí tìm ra họ. Thật tệ là Garnet cũng ở ngoài đó. Mặc dù hấn đi về hướng ngược lại, nhưng hấn cũng có thể đã nhìn thấy họ đi, và sẽ quay trở lại đuổi theo họ một khi hấn đã an toàn.

Ben xoa bàn tay lên mặt một cách mệt mỏi. “Chúng ta không thể lần theo họ trong bóng tối, Jake.”

“Anh biết.”

Thậm chí nếu anh đi theo họ với một cái đèn dầu để tìm kiếm dấu vết, ngọn đèn cũng dễ dàng bị phát hiện từ khoảng cách xa trong đêm tối. Không cần biết anh là ai, những người phụ nữ cũng sẽ lẫn trốn, trong khi Garnet có thể rời khỏi lộ trình của hấn. Mọi cơ bắp của anh đã bị kéo căng, nhưng anh không thể làm gì khác. Họ phải đợi đến bình minh trước khi bắt đầu cuộc tìm kiếm, mặc dù việc đó cũng cho Garnet thêm một ít thời gian. Tâm trạng của anh càng trở nên tồi tệ khi nghĩ về việc đó. Nếu như cô làm theo lời anh bảo, thì bây giờ họ đã được an toàn thay vì lang thang một mình ở nơi hoang vắng. Anh chỉ hy vọng rằng cô đủ ý thức để tìm được một chỗ trú ẩn trong đêm.

“Chúng ta có rất nhiều việc phải làm”, Ben nói, phá vỡ những suy nghĩ tồi tệ của anh. “Như anh nói, ở đây chỉ có 1/3 số tay súng của McLain. Chúng ta có lẽ vẫn còn một vài trận chiến trước mắt, đặc biệt là nếu Garnet tham gia cùng bọn còn lại.”

Jake càu nhàu, “Anh không nghĩ hấn sẽ làm vậy. Garnet sẽ không tham gia nếu hấn nghĩ có một trận chiến, và chúng ta đã tạo ra một trận chiến tuyệt vời tối nay. Nhưng đúng là một vài tay súng khác đã sẵn sàng chống cự.”

Ben đặt một tay lên vai của Jake. “Chúng ta sẽ tìm họ ngày mai”, anh nói, nhưng anh cũng tự hỏi. Có rất nhiều chuyện có thể xảy ra với ba người phụ nữ đơn độc trên mảnh đất này.

Victoria buộc phải dừng lại nghỉ đêm. Mặc dù bản năng của cô nói rằng họ phải đi tiếp, Celia không thể cưỡi ngựa thêm nữa, hay thậm chí là đi bộ. Trước nửa đêm một lúc lâu, các cô gái đã mỗi một rã rời, cho dù họ không hề rên rỉ về điều đó. Cho đến khi họ dừng lại để giải quyết việc riêng, Victoria mới nhận ra thứ Celia đang phải chịu đựng, bởi vì cô bé đã khóc òa lên khi cô bị trượt chân.

“Chúng ta sẽ nghỉ ngơi”, Emma nói. “Con bé không thể đi tiếp được nữa đâu.” Cô chà xát hai chân, hơi nhăn mặt vì đau. “Em nghĩ em bị đau rồi.”

Celia gật đầu, cố ngăn lại những giọt nước mắt. “Vâng, em xin lỗi, em biết là chúng ta nên đi tiếp.”

“Chúng ta sẽ đi tiếp, nhưng tất cả chúng ta đều mệt rồi, và những con ngựa cũng vậy. Nếu ta không để chúng nghỉ ngơi, chúng sẽ không làm việc tốt vào ngày mai.”

Họ lê bước chậm chạp về phía bãi đá gần những cái cây và tìm thấy một tảng đá to có thể che chắn họ khỏi các cơn gió. Victoria và Emma tháo yên ngựa và cho chúng uống nước, sau đó buộc chúng vào nơi chúng có thể gặm cỏ. Khi họ quay lại, Celia đang sắp xếp chăn chiếu và chia thức ăn thành ba phần. Victoria vui mình trong chăn và ăn phần bánh mì và bơ của mình một cách biết ơn, cho dù cô phải uống nước để có thể nuốt trôi nó. Giờ đây khi đang ngồi nghỉ, cô mới biết cô mệt đến mức nào. Tình trạng kiệt sức đã quật ngã cô, cô khó nhọc ăn hết phần ăn, nhưng lại không dám ngủ.

Chống lại mong muốn được ngả lưng, cô để khẩu súng trường cạnh chân. “Chị sẽ trông chừng trong khi hai đứa ngủ.”

Celia đuổi căng người, lẩm bẩm vài từ, rồi ngủ ngay lập tức. Emma đến ngồi bên cạnh Victoria. “Chị có nghĩ rằng đó là Sarratt không?”, cô hỏi, giữ giọng mình thật nhỏ để không làm phiền Celia. “Sao việc đó có thể xảy ra sau từng ấy năm?”

Victoria thở dài, “Chị không biết. Nhưng có điều McLain khá chắc chắn, và hẳn đã rất lo sợ. Em có biết là hẳn luôn canh chừng bọn họ mỗi đêm không? Hẳn không dám ngủ. Chị nghe thấy tiếng hẳn cả đêm, ngồi đó nói chuyện một mình, và thỉnh thoảng hẳn vào phòng chị và kể cho chị nghe về những việc họ sẽ làm với chị ...”

Cô đột nhiên dừng lại và Emma nhanh chóng ôm lấy cô. “Em không biết nên nói gì, nhưng McLain bị điên, chị biết mà.”

“Ừ. Chị biết.”

“Vậy tại sao chị lại tin vào những điều hẳn nói?”

“Bởi vì hẳn bị điên, nhưng không ngu.” Victoria nhìn chăm chăm vào màn đêm. “Bởi vì có ai đó đã bắn chị. Bởi vì chị không thể nghĩ về bất cứ lý do nào khác...”

“Chị có nghĩ rằng McLain đã tạo ra nhiều kẻ thù hơn là mỗi nhà Sarratt không?” Emma cất tiếng hỏi với chất giọng nhẹ nhàng. “Đó có thể là bất cứ ai.”

Victoria không thể ngăn được một tiếng cười thầm. “Đó là vấn đề ư? Kẻ thù vẫn luôn là kẻ thù thôi.”

“Dĩ nhiên chị đúng. Việc đó không tạo ra sự khác biệt về kẻ đã bắn chị, mục đích là như nhau.”

“Đáng an ủi làm sao!”

Họ cười cùng nhau một lúc, sau đó Emma nghiêm trang hỏi: “Chị nghĩ chúng ta mất bao lâu để tới được Santa Fe?”

“Chị không biết. Chắc chắn là chúng ta có thể đi nhanh hơn bây giờ, khi chúng ta đi xe ngựa.”

“Trừ khi chúng ta bị lạc.”

“Sáng mai chúng ta sẽ đi về hướng nam. Chúng ta sẽ gặp ai đó trên đường, và sẽ hỏi họ đường đi tiếp theo.”

“Chúng ta có dám làm việc đó không?”

Victoria chạm vào khẩu súng, “Chị muốn sử dụng cái này.”

Họ cùng im lặng, lắng nghe tiếng gió xào xạc trên tán cây. Emma nói: “Chị biết là McLain có thể đi sau chúng ta. Hoặc là Garnet. Cho dù rắc rối gì đã xảy ra ở trang trại tối nay, thì có khả năng họ đã kiểm soát được nó.”

Ý nghĩ đó chợt lóe lên, và Victoria quyết định rằng cô sẽ không để Celia và Emma phải quay lại trang trại đó. “Chúng ta sẽ làm bất cứ việc gì nếu cần thiết.” Thật khó để nói rằng cô đang rùng mình, sau đó cô nhanh chóng tạo nên một lớp mặt nạ khi nói: “Chị đang lạnh đây. Sao em không cố ngủ một chút đi hơn là tiếp tục trò chuyện với chị nhỉ. Chị sẽ ổn thôi.”

“Chị sẽ đánh thức em sau vài tiếng nữa nhé. Chị cũng cần phải ngủ mà.”

“Ừ, dĩ nhiên rồi.”

Victoria đã nghĩ về rất nhiều điều khi ngồi một mình trong bóng tối. Cô tự hỏi chuyện gì đã xảy ra ở trang trại, bởi vì như Emma đã nói, đó có thể là bất kỳ ai. Cô tự hỏi liệu cô có nên liên lạc với chính quyền ở Santa Fe nhờ giúp đỡ, hay bất cứ ai có trách nhiệm, thậm chí nếu cô yêu cầu họ. Cô lo lắng cho Celia, đáng lẽ ra cô không nên đưa nó theo đến miền Tây. Bây giờ cô chỉ có thể hy vọng rằng cô em gái bé nhỏ của mình cuối cùng cũng sẽ thực sự quên những điều khủng khiếp này và học cách tin tưởng đàn ông một lần nữa.

Jake... Sau cùng suy nghĩ của cô lại hướng về anh một cách chắc chắn, và cô gần như khóc nức lên vì đau khổ. Tại sao anh lại bỏ đi không một lời từ biệt sau tất cả những chuyện đã xảy ra giữa họ? Cô nhớ cách anh đã hôn cô, thậm chí lúc đó cô đã cho phép anh vuốt ve ngực mình. Đó có phải là lí do anh rời đi, bởi vì cô đã tự hạ phẩm giá của mình trước anh bằng việc cho phép anh hôn hít. Liệu đó có thực sự là vấn đề? Anh đã bỏ đi, và cô phải đối mặt với sự thật khắc nghiệt rằng anh sẽ không đáp trả lại cảm xúc của cô. Anh chỉ muốn lên giường với cô mà thôi, không hơn.

Cô định đánh thức Emma, và cô đã làm vậy, vì cô đã ngồi đủ lâu với những suy nghĩ tàn nhẫn, và cô quá mệt rồi, đến nỗi cô không hay biết hai mắt cô đã trĩu nặng.

“Victoria, dậy đi. Trời sáng rồi.” Emma lay cô cho đến khi Victoria ngồi dậy, ngáp dài.

“Tại sao chị không đánh thức em?”

“Chị đã định thế. Chị ngủ quên mất.” Victoria hoảng sợ đứng bật dậy. Cô thở phào nhẹ

nhóm khi thấy mọi việc vẫn bình thường. Emma và Celia đang đốt một đồng lửa nhỏ và Celia khá thành thạo khi nấu khoai tây và thịt xông khói. Cafe đang sôi trên bếp.

Mặt trời đã lên khá cao, nhưng buổi sáng sớm vẫn khô và lạnh. Cô tìm một chỗ riêng tư để giải quyết việc riêng, sau đó quay lại để lau mặt và tay bằng một chiếc khăn ẩm. Bọn họ đều rất đói và đã chén ngon lành bữa ăn đơn giản. Celia xoa mạnh hai bên hông khi đứng dậy.

“Chúng ta đi được chưa?” Victoria dò hỏi. Các cơ bắp của cô vẫn mỏi nhừ, do đó cô dễ dàng nhận ra Celia cảm thấy thế nào.

“Vâng,” Celia trả lời, sau đó thêm vào một cách buồn bã, “nhưng em chẳng muốn tẹo nào.”

Victoria bật cười, nhưng Emma đã chộp lấy tay cô, chỉ về hướng đông và nói, “Nhìn kia.”

Victoria nheo mắt lại và cô nhìn thấy những người cưỡi ngựa. Bóng của họ phản chiếu dưới ánh nắng mặt trời. Cô không thể nói chính xác họ có bao nhiêu người.

Sự sợ hãi ngập tràn trong cô. Cô lao đi và dập tắt đám lửa. “Nhanh lên, lên ngựa mau!”

Không thể biết được khoảng cách giữa họ là bao nhiêu. Đám người ngựa dường như ở rất gần bởi vì mặt trời ở phía sau chúng, nhưng chúng cũng còn cách ít nhất vào dặm nữa, và không thể phát hiện ra bọn họ. Trừ khi đám khói tố giác họ....

Sophie chồm lên nghịch ngợm khi Victoria cố gắng trèo lên lưng nó. “Dừng lại!”, cô ra lệnh, cố chống lại sự hoảng sợ của chính mình. Nếu Sophie cảm nhận được sự sợ hãi của cô, nó sẽ không bao giờ để cô trèo lên.

Họ dẫm vào mấy viên đá để lên ngựa. Emma nhảy xuống khỏi con ngựa thiện của cô và chạy về phía đám lửa. “Em sẽ không để cái chảo lại đâu”, cô nói, “đây là cái chảo duy nhất của chúng ta.”

Thật may là cái chảo đã nguội, và cô không bị bỏng khi chộp lấy nó. Cô chạy về phía những tảng đá, và Victoria cất cái chảo vào túi bên hông ngựa trong khi Emma lên ngựa. Họ không dám đi về phía nam nữa, đám người ngựa chắc chắn sẽ đuổi theo họ về hướng đó. Victoria quay lưng lại phía mặt trời và thúc ngựa chạy. Celia bám vào vói quyết tâm không lay chuyển được và con ngựa nhỏ bé của cô cố gắng duy trì tốc độ với những con khác. Victoria và Emma vẫn phải ghì cương ngựa để Celia đuổi kịp họ. Victoria ném cái nhìn lo lắng qua vai nhưng đám người kia đã xuống khỏi ngọn đồi, và biến mất trong tầm mắt của cô. Cô cầu nguyện họ không đến từ trang trại, mà chỉ là những người đi ngang qua, và sẽ không chú ý đến dấu vết của cô.

Victoria quay ngựa lại khi họ lên tới đỉnh đồi để cô có thể nhìn về hướng mà họ vừa đi.

“Tại sao chị lại dừng lại?” Emma thở khó nhọc, ngựa của cô quay vòng quanh.

“Chị muốn xem bọn họ ở đâu. Có thể họ không đi theo chúng ta.”

Họ đợi, căng thẳng tìm kiếm đám người đó. Họ nghe thấy âm thanh trước, tiếng ầm ầm từ xa nghe như tiếng sấm, mặc dù bầu trời vẫn trong xanh. Victoria vẫn đợi, cổ họng cô khô khốc. Đám người đó đã đến đỉnh một ngọn đồi khác, và tìm cô như ngừng đập. Họ ở gần hơn cô sợ, phi ngựa rất nhanh thẳng về hướng của bọn cô.

“Lạy chúa, chạy mau!”

Cô cố suy nghĩ, nhưng trí óc cô tê liệt. Cô biết đó hẳn là Sarratt hoặc Garnet. Kẻ kia chắc hẳn đã chết. Celia nghiêng chặt quai hàm, mặc dù mặt cô bé tái xanh. Victoria thúc Sophie chạy tiếp, cô và Emma mỗi người phi một bên của Celia. Sẽ tốt hơn nếu Celia lấy một con ngựa khác từ chuồng ngựa, nhưng họ đã không kịp nghĩ đến điều đó. Con ngựa điềm tĩnh nhưng chậm chạp, Gypsy, giờ đây hẳn phải nhận ra ý nghĩa khác biệt giữa việc họ trốn thoát và bị bắt lại.

Cảnh vật dần thay đổi, trở nên khô nóng và ít cây cối hơn, chỉ còn lại đá và cây bụi. Một cơn gió nhỏ mang theo bụi bẩn, thổi qua mặt, phủ cát lên họ. Victoria nhìn lại qua vai, và lần này đám người kia đã tiến sát họ hơn trước. Cô không nhận ra bất kỳ ai trong số đó, nhưng cô có thể nhận ra họ đang bịt mặt bằng khăn tay để ngăn bụi. Khuôn mặt họ, dù ở khoảng cách này, cũng đầy vẻ đe dọa.

Cô nắm chặt dây cương và họ liều lĩnh lao xuống đoạn dốc. Celia bật khóc và gần như lao qua đầu của Gypsy, nhưng vào những phút cuối Victoria đã đuổi kịp vào túm lấy áo của cô bé, kéo cô trở lại ngựa của mình. Họ lao xuống cuối đoạn dốc, và Victoria hỗn hển: “Dừng lại!”

Họ ghì cương ngựa. Gypsy tội nghiệp gần như kiệt sức, nhưng con ngựa thiện của Emma và con Sophie thì vẫn khỏe mạnh. Victoria nhảy xuống, “Nhanh lên Celia, đổi ngựa cho chị.”

“Em không thể cưới con Sophie được!” Celia hoảng sợ khóc, mặc dù cô cũng ngoan ngoãn trèo xuống.

“Em phải làm vậy. Chị cưới ngựa giỏi hơn. Chị có thể kiểm soát được Gypsy. Em cầm lấy súng đi,” cô nói nhanh với Emma, “Đưa chị khẩu súng lục.”

Emma cũng nghe lời nhưng mặt cô nhăn nhó, “Chị định làm gì?”

“Chúng ta phải tách ra.” Victoria đẩy Celia lên lưng Sophie, sau đó cô cũng trèo lên Gypsy, “Đưa Celia đi về hướng đông đi.”

“Hướng đông!”

“Đúng vậy, đi về hướng đông, dọc theo chân núi. Sẽ có nhiều chỗ ẩn nấp hơn, và có lẽ họ sẽ đi theo chị chứ không phải các em. Sophie là một chú ngựa khỏe, nó sẽ đi được lâu hơn.”

“Em không thể để chị lại!”, Emma hét lên.

“Chị phải làm vậy! Chị phải chăm sóc Celia!”

“Vậy chị hãy đi với nó! Em sẽ đánh lạc hướng bọn chúng.”

Victoria nhìn cô quả quyết, “người chúng muốn là chị,” cô nói. “Đó không phải là Garnet, chị biết ngựa của hần. Đó có thể là Sarratt... hoặc... hoặc ai khác căm thù McLain. Còn bây giờ, lạy Chúa nhân từ, nhanh lên!” Không dám chậm chễ, cũng không cho phép mình nhìn lại, cô thúc mạnh vào Gypsy tội nghiệp và phi về hướng tây.

Cô không hy vọng mình có khả năng vượt xa đám người đó lâu, cô chỉ hy vọng Emma và Celia có một cơ hội trốn thoát. Có lẽ, ngay cả khi Sarratt bắt được họ, hần cũng sẽ không làm tổn thương họ. Dù gì thì chúng cũng không như thuộc hạ của McLain. Cô phi ngựa như thể cô chưa bao giờ được cưỡi ngựa, hành hạ chú ngựa mệt mỏi bằng bụi cây và đất đá. Đây không phải là sa mạc, nhưng không hề có một bóng cây, không có dòng suối mát nào chảy qua, không có bãi cỏ xanh non nào. Mặt trời đã lên cao, thiêu đốt lưng cô qua lớp vải mỏng của áo khoác. Tay và chân cô đau ră rời.

Gypsy vấp ngã. Victoria đau ê ẩm cả người, cô biết rằng cô phải cho nó nghỉ ngơi, nếu không nó sẽ chết dưới tay cô. Cô dừng lại và xuống ngựa, dẫn Gypsy đi thêm một đoạn nữa trước khi cô cho con vật nhỏ đó uống nước. Khi hơi thở của nó trở nên điềm tĩnh, cô lại leo lên ngựa và bắt đầu cuộc chạy trốn, nhưng với tốc độ chậm hơn. Con ngựa cái đơn giản là không thể chịu thêm được nữa. Cổ họng Victoria khô khốc và bám đầy bụi, nhưng cô không dám uống bất cứ giọt nước nào, cô cần dành nó cho Gypsy. Một cơn chóng mặt thoáng qua, nhưng cô dứt khoát tập trung để trở lại bình thường.

Cô chớp mắt bối rối khi nhìn lại phía sau. Cô chỉ nhìn thấy một người đang cưỡi ngựa đang dần đuổi kịp cô – hay đấy là ảo ảnh? Những kẻ khác đâu? Tim cô ngừng đập khi nhận ra sự thật đáng sợ. Kế hoạch của cô đã thất bại, hần đã cho người bám theo Emma và Celia, trong khi một mình đuổi theo cô, không thể lay chuyển như mặt trời kia. Đó là Sarratt. Cô biết đó là hần. Cô thúc mạnh vào Gypsy, nhưng dường như không có tác dụng.

Họ đang gần một vùng đá đỏ rộng lớn khi Gypsy bắt đầu lảo đảo. Victoria nhìn lại phía sau một lần nữa mà thấy rằng hần chỉ còn cách cô một đoạn ngắn. Ngựa của cô không thể đi xa hơn được nữa. Cô ghì cương và nhảy xuống đất, lẩn trốn sau những tảng đá. Đôi giày của cô tuột ra khi cô trèo lên cao hơn, tìm một cái hang hay một khe nứt để trốn. Khẩu súng nặng trĩu trong túi của cô. Lạy chúa, cô sẽ dùng đến nó nếu bị bắt buộc. Hần chỉ có một mình, tất cả những gì cô cần chỉ là một phát súng nếu cô ngắm bắn cẩn thận.

Cô liêu lĩnh nhìn quanh tảng đá. Hần ở ngay sau cô, xuống ngựa bằng một vẻ uyển chuyển mạnh mẽ nhưng đầy đe dọa, choáng ngợp lấy cô. Một nửa mặt dưới của hần vẫn giấu sau chiếc khăn. Hần ngẩng cao đầu và xem xét những tảng đá, và cô thành linh biến mất khỏi tầm nhìn. Tảng đá nóng làm bỏng tay cô. Cô nhìn chăm chăm vào mặt trời tàn nhẫn, rực sáng trên bầu trời không một gợn mây, và tự hỏi liệu đây có phải lần cuối cùng cô được nhìn thấy nó. Cô chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như lúc này trong suốt cuộc đời của cô.

“Chết tiệt, đừng phí thời gian của tôi nữa mà mau đi ra đi.” Giọng nói bị che khuất sau lớp

vải phủ, nhưng sự tức giận thì rất rõ ràng.

Rõ ràng là hấn không nghĩ hấn đã làm gì khiến cô sợ hãi. Victoria cảm thấy như thể cô sợ hãi bằng cả hai người gộp lại, nhưng không hiểu tại sao cô lại tự trấn an bản thân. Cô có thể thua, nhưng cô sẽ chiến đấu.

Chương 12

Cô run rẩy nắm chặt khẩu súng bằng cả hai tay và chột cứng người nhìn chăm chăm vào hình ảnh phản chiếu của mặt trời trên nòng súng bằng thép xanh. Thứ đồ vật đẹp một cách kỳ lạ, một công cụ giết người, nó quá hoàn hảo với mục đích sử dụng nó. Cơ hội duy nhất của cô cần phải dùng đến nó.

Cô giữ hơi thở mình bình tĩnh và lắng nghe. Khi cô nghe thấy tiếng kim loại mảnh vang lên phía bên trái mình, cô vội dùng cả hai tay để lên đạn. Cô hít vội hai hơi thở sâu và nhanh để lấy lại bình tĩnh, rồi nhẹ nhàng quay đầu nhìn quanh tầng đá.

Cô đã nhìn thấy hắn khi hắn thay đổi vị trí, trèo lên một mặt khác của tầng đá. Tim cô như nhảy ra ngoài và cô vội vàng bắn về phía hắn. Viên đạn đập vào một góc của tầng đá ngay gần đầu hắn, kéo theo một loạt mảnh vụn. Hắn vụt biến mất phía sau những tầng đá và cô không thể nhìn thấy hắn nữa, nhưng cô biết cô không bắn trúng hắn.

Hắn đã ở đúng vị trí khi cô bắn hắn, và giờ thì hắn đã biết cô có súng. Cô trèo lên cao hơn, bấu chặt tay vào đá nóng. Một con thằn lằn nhìn cô chăm chăm qua đôi mắt tròn nhỏ, sau đó lao vào một khe tối và ẩn để tự vệ. Cô ước cô có thể chui vào đó cùng nó.

Có lẽ là, trong khi hắn đang trèo lên, thì cô có thể trèo xuống. Nếu cô có thể trốn được hắn và quay lại chỗ những con ngựa, cô sẽ mang theo chúng và bỏ hắn lại đó.

Cô nằm sấp xuống và cảnh giác nhìn xuống phía dưới tìm kiếm bất kỳ chuyển động nào, sau đó bắt đầu bò ngược trở lại. Những tầng đá làm rách váy của cô và cứa vào lòng bàn tay cô nhiều hơn, nhưng cô hầu như không để ý tới. Cô cho rằng cô phải nắm bắt cơ hội này. Những con ngựa đã ở trong tầm nhìn và cô bắt đầu hy vọng. Sau đó cô nghe thấy tiếng sột soạt từ đằng sau, cô chỉ nhận ra điều đó khi những bàn tay thô lỗ túm lấy eo cô và nhấc cô lên, cô quá hoảng sợ đến mức không thể hét lên được. Người đàn ông kẹp chặt lấy hai tay cô khiến cô tê cứng, và hắn dễ dàng giật lấy khẩu súng của cô. Tuyệt vọng, cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt bịt kín của gã đang muốn giết cô.

“Đồ ngốc chết tiệt,” hắn lầm bầm đe dọa, giật mạnh cái khăn che mặt xuống. “Em đang cố giết ai vậy hả – anh, em hay con ngựa của em?”

Victoria kinh ngạc nhìn hắn. Ánh mặt trời thiêu đốt trên đầu cô, và cô nghĩ có lẽ cô đã gặp ảo giác. Nhưng anh vẫn túm chặt lấy cổ tay cô đau điếng và đôi mắt xanh lấp lánh nhìn cô từ sau vành mũ đen. Cô không nghĩ cô sẽ lại còn được nhìn thấy đôi mắt xanh ấy một lần nữa. “Jake?”, cô thì thầm hoài nghi. “Em không nghĩ đó là anh... Em nghĩ... Em nghĩ anh là Sarratt.”

Nét mặt anh vô cảm khi anh cúi nhìn cô, một khoảng im lặng bao trùm họ, đủ để khiến cô cảm thấy lạnh lẽo. Ánh mắt anh tàn nhẫn và giá lạnh.

“Anh là Sarratt.” Anh nói.

Anh lôi cô về phía những tảng đá. “Ngồi xuống và đừng có di chuyển. Anh sẽ ra xem lũ ngựa. Nếu em dám bỏ đi, em sẽ phải hối hận về việc đó.” Anh nói bằng một tông giọng trợn tru khiến cô không dám nghi ngờ điều đó.

Cô ngồi luôn xuống đất và nhìn anh tháo yên ngựa, sau đó dẫn bọn chúng đi vòng ra chỗ khác. Cô không nhận ra con ngựa anh đang cưỡi, chi tiết này khiến cô cắn chặt môi. Nếu anh cưỡi con ngựa của mình, cô sẽ nhận ra anh. Liệu cô có còn chạy trốn khỏi anh không? Nếu không, liệu đó có phải một sai lầm? Anh là Sarratt, chính anh đã nói vậy, và cô vẫn không biết anh muốn gì ở cô.

Gypsy quá mệt để có thể đi tiếp. Jake – nếu đó thực sự là tên của anh – đang cho những chú ngựa uống chút nước ít ỏi của họ và buộc chúng lại chỗ chúng có thể kiếm được vào cái cây chứa nước mọc trong bóng râm của phiến đá. Victoria cảm thấy kiệt sức, hơn cả khi Emma nói rằng anh đã bỏ đi. Đó là sự khác biệt lạ lùng, nhưng sau đó cô cảm thấy đau đớn vì mất mát, bị phản bội lại niềm tin của cô. Giờ thì cô cảm thấy sợ hãi vì sự phản bội còn đáng sợ hơn trước kia. Không đơn giản là anh không đáp lại sự quan tâm của cô, mà là anh có thể sẽ sử dụng cô như một ả đàn bà nhằm trả thù. Liệu anh có đơn giản là hy vọng thỏa mãn sự thèm khát được trả thù bằng việc cầm sừng McLain? Anh sẽ làm gì cô? Cô cố nghĩ ra điều gì đó để nói với anh, nhưng tâm trí cô trống rỗng, có lẽ đúng là vậy. Cô chỉ có thể ngồi đó và nhìn anh.

Bản thân Jake cũng quá tức giận nên anh cũng không lên tiếng. Không chỉ bởi cô không nghe lời anh ngồi yên trong nhà, mà còn do cô đã kéo cả những người khác vào nguy hiểm. Cô đã bỏ ngựa lại mà chạy, rồi bắn vào anh. Việc ở một mình khiến anh nổi giận nhưng anh không muốn lại gần cô cho đến khi anh có thể kiểm soát bản thân mình. Cô trông có vẻ kiệt sức và choáng váng. Mất một lúc anh mới đủ bình tĩnh để tiến về phía cô, cầm theo bình nước. Cô chắc hẳn cũng đang khát như anh vậy.

Cô không để ý đến anh, thậm chí cả khi anh đứng ngay đằng trước cô, chạm vào cô bằng đôi bốt bám đầy bụi. Cô giữ chặt mình, nhưng không có gì xảy ra, anh tiếp tục yên lặng đứng trước cô, nhìn cô mà chẳng nói lấy một lời.

Cuối cùng cô phá vỡ im lặng: “Anh đã tấn công trang trại tối qua phải không?”

Jake mở nắp bình nước và đẩy nó vào tay cô. “Đúng vậy. Anh và em trai anh mang theo vài người nữa đã giành lại trang trại.” Anh dừng lại, cẩn thận nhìn cô khi anh nói tiếp, “McLain đã bị giết.”

Victoria không có bất kỳ phản ứng nào bởi vì cô vẫn cảm thấy tê liệt. Cô nghiêng bình nước và uống. Thật tỉnh táo, mặc dù nước hơi ấm.

Jake lấy lại bình nước và uống. Anh đẩy lại nắp và chùi miệng bằng tay áo, nhìn cô một lúc. “Anh nói, “chồng em đã bị giết.”

Cô vẫn không nhìn anh. “Em nghe thấy rồi.”

“Em không quan tâm ư?”

“Em không thương tiếc gì hắn, nhưng em không thể – em không thể vui mừng khi ai đó bị giết.” cô đáp lời.

“Juana đã giết hắn. Hắn đã cưỡng bức cô bé.”

Victoria chột do dự, tự hỏi phải chăng cô đã nói dối. Có lẽ cô đã vui mừng vì hắn bị giết. Hắn là một gã đốn mạt. Liệu có hình phạt nào xứng đáng hơn việc đó?

“Từ bây giờ Ben và anh sẽ điều hành trang trại.”

Một thoáng hứng thú hiện lên trên mặt cô và cô ngẩng đầu nhìn anh. Cô đã không thực sự hiểu anh nói gì trước đó. “Vậy là em trai anh vẫn còn sống”, giọng nói cô có một chút trống rỗng. “Em mừng là vậy.” Cô nhìn về phía những con ngựa, trán cô hơi nhăn lại và cô hỏi một câu hỏi mà cô thực sự không muốn nghe câu trả lời: “Những người khác đâu?”

“Anh để họ đi theo Emma và Celia.”

“Họ...” Cô nuốt xuống, và thử nói lại: “Họ sẽ không làm chúng đau chứ?”

“Không nếu em không làm điều gì ngu ngốc. Như là nổ súng.”

Victoria chột rùng mình, bởi vì Emma chắc chắn sẽ nổ súng.

Jake chống chân vào tảng đá bên cạnh cô và đặt tay lên trên gối. “Tại sao em lại đối ngựa với Celia?”

“Gypsy không thể đi tiếp. Em nghĩ Celia sẽ có nhiều cơ hội trốn thoát hơn nếu con bé cười Sophie.”

Anh không nói gì nữa, chỉ đứng đó và nhìn cô. Cô thì cúi nhìn chăm chăm xuống đất, cô cảm thấy lạnh lẽo từ sâu tận bên trong đến mức không thể chịu đựng nổi. Nếu có chuyện gì xảy ra với Emma và Celia, cô sẽ không bao giờ tha thứ cho mình – thừa nhận rằng, dĩ nhiên, Jake đã không giết cô. Nhưng nếu anh có làm vậy, cô viện lý do, thì anh đã hoàn thành từ lâu rồi.

Cô lại ngẩng đầu lên nhìn anh. “Anh định làm gì với em?”

Anh mỉm cười, không hoàn toàn là một nụ cười hài lòng. Làm tình với em cho đến khi cả hai ta đều không thể đi được nữa, anh nghĩ giữa sự pha trộn của tức giận và ham muốn, sinh ra từ sự lo lắng của anh và sự sợ hãi của cô. Dùng bạo lực để cưỡng ép cô là chuyện dễ dàng nhưng anh sẽ không cảm thấy thoải mái cho đến khi cô khá hơn và tin tưởng anh, đến khi cô an toàn trong tay anh. Tuy nhiên từ lúc này anh vẫn không dám chạm vào cô. Thay vì vậy anh nói to, “Anh sẽ đưa em về trang trại sau khi mấy con ngựa đã nghỉ ngơi đủ.”

Cô quá sợ hãi để có thể hỏi thêm bất kỳ câu hỏi nào.

Emma nhìn thấy có bốn người đàn ông đang đuổi theo họ khi cô liêu lĩnh liếc nhìn qua vai. Celia đã không chăm sóc tốt Sophie. Nó dường như không hài lòng khi để cô bé cười lên mình nên chỉ di chuyển với tốc độ vừa phải, đủ để cơ thể nó không phải hoạt động quá nhiều. Kết quả là bốn người kia nhanh chóng bắt kịp họ. Emma đau khổ xem xét các lựa chọn của cô một cách rõ ràng. Cô có thể ở lại với Celia hoặc là cứu cô bé, nhưng cô không thể làm được cả hai việc đó. Đối với Emma, thực sự không có lựa chọn nào khả dĩ. Cô ghìm cương con ngựa thiện của mình lại để đi cùng con Sophie và vật lộn trầy trật với khẩu súng trường bên hông. Cười ngựa song song như thế này không phải là biện pháp tốt nhất khi nổ súng và phát súng đầu tiên của cô đi chệch hướng.

Ben bật lên tiếng chửi rủa và cúi rạp người ôm lấy cổ con ngựa anh đang cưỡi, ép con vật đó phi nhanh hơn. Nó cũng khá mệt rồi, nhưng những con ngựa khác đã ở trong tầm nhìn, do vậy nó lại lao tới. Luis cũng phi ngựa lao lên bên cạnh anh. Ben bám theo cô nàng đã liêu lĩnh bắn họ, còn Luis thì đuổi theo cô bé đang ngồi lệt thốt trong yên ngựa.

Việc đó thật chẳng dễ dàng gì. Cô nàng tóc đen lại nổ súng một lần nữa và lần bắn này gần một cách đáng sợ. Cô gái còn lại bằng cách nào đó đã bám chặt vào yên cương và con ngựa cái to lớn cô đang cưỡi đột ngột tăng tốc. Ben thúc ngựa phi về phía bên phải của khẩu súng, tránh khỏi đường đạn của cô. Ngựa của anh tăng tốc nhịp nhàng cùng chuyển động của anh, móng guốc nện xuống mặt đất, hơi thở nóng hổi, anh thúc ngựa phi nhanh hơn về phía trước, mong muốn rút ngắn khoảng cách giữa hai con ngựa. Anh tiến sát con ngựa thiện từng chút từng chút một. Ben liếc nhìn thấy Luis gần tóm được dây cương của con ngựa cái to lớn. Cô bé tóc vàng hét lên và bắt đầu thút thít, còn cô nàng kia thì cố xoay hướng khẩu súng, hiển nhiên không thể tin tài thiện xạ của cô có thể bắn trúng Luis đang đứng ngay bên cạnh.

Ben lao tới tóm lấy eo của Emma, nhấc cô sang ngựa của mình. Emma cong người gãy giữa, điên cuồng cố thoát khỏi cái ôm mạnh mẽ của hắn, nhưng cô lại rơi khỏi yên ngựa của mình. Cô quay ngược lại phía sau, cào cấu vào mặt, vào đầu hắn, bất cứ chỗ nào cô có thể với tới. Cô cứ đu đưa trong không khí như vậy, chưa rơi xuống là nhờ hắn đang ôm chặt lấy phần eo của cô, cô gần như không có khả năng chống đỡ và trong sự tuyệt vọng cô bắt đầu đá vào chân hắn và mạng sườn của con ngựa. Con vật đó thở phì phò và chồm lên, cô nghe thấy hắn chửi rủa khi cả hai bọn họ nhảy xuống ngựa, cuốn theo bụi đất mịt mù.

Emma tiếp tục dấm đá hông thoát thân. Hắn tóm lấy chân cô và lôi cô trở lại, và khi cô đá hắn lần nữa thì hắn liền đè lên cô, giữ chặt cô bằng chính trọng lượng cơ thể mình. Hắn vừa thở dốc vừa nguyên rửa liên tục, từ ngữ thô thiển theo hơi thở chui hết vào tai cô. Hắn dùng chính bắp đùi săn chắc của mình để khống chế đôi chân đang quấy đạp của cô, rồi tóm lấy tay cô, khóa lại ở trên đầu.

“Để cô ấy yên! Buông cô ấy ra!”

Ben ngẩng đầu lên và nhìn thấy cô bé tóc vàng lao về phía anh, nhưng Luis đã tóm được cô

từ phía sau và khóa chặt hai cổ tay, vòng ra phía trước ôm lấy cô ngăn không cho cô vùng ra được. Khi biết mình không phải để tâm đến cô bé đó nữa, Ben tập trung sự chú ý của mình vào cô nàng đang đá đang nằm dưới anh.

Emma cố gắng chống chọi lại sức mạnh đang đè nặng lên cô bằng cách quấy đạp không ngừng, thậm chí cố hất đầu lên để đập vào mặt anh. Cô đã quá hoảng sợ để có thể nghĩ thông suốt điều gì, nhưng cô sẽ không đầu hàng, điều đó chống lại mọi bản năng của cô. Người đàn ông kia không đánh cô hay cố làm đau cô bằng bất cứ cách gì. Anh ta chỉ giữ cô như vậy và để mặc cô vật lộn một mình. Đã lâu lắm rồi Ben không gần gũi đàn bà, và cơ thể nữ tính mềm mại đang vùng vẫy bên dưới đã thu hút sự chú ý của anh. Toàn bộ máu của cơ thể dồn lại tập trung ở giữa hai chân của anh, khiến cái nam tính đấy cứng lại và nhô cao. Theo bản năng, anh di chuyển thân mình để nó nằm giữa chân cô, khi cô cong người chống lại sức ép của cái vật căng cứng của anh tỳ lên phần mềm mại của cô.

Emma rùng mình, vội vàng nằm im, đôi mắt nâu mở to trên khuôn mặt tái nhợt đầy bụi bặm. Cô nhìn chằm chằm vào khuôn mặt góc cạnh của người đàn ông đang nằm phía trên cô, choáng váng trước cảm nhận của cô về sự thay đổi của cơ thể anh. Cô chưa bao giờ tiếp xúc gần gũi với đàn ông trước đây, giờ thì sự giằng co giữa họ đã chuyển thành sự hấp dẫn thể xác, cô hoảng sợ trong im lặng. Mặc dù cô biết những người khác chỉ đứng cách đấy vài bước chân, nhưng thật kỳ lạ cô vẫn có cảm giác hai người bọn họ chỉ có một mình. Cô ngửi thấy mùi mồ hôi của anh, hơi thở gấp gáp đầy nam tính của anh phả vào mặt cô. Qua hơi thở cô biết rằng cơ thể cô cũng đang phản ứng tương tự trước anh. Cô nhận thấy mắt anh có màu nâu nhạt, lông mi và lông màu lại có màu đen. Anh chuyển động một lần nữa khiến cho hai cơ thể áp sát vào nhau hơn.

Ở ngay gần đó, cô nghe thấy tiếng Celia nức nở. Emma nghiêng đầu nhìn và hình ảnh con bé đang bị một người khác giữ lại đã phá vỡ sự hấp dẫn thể xác trong cô. Cô cảm thấy máu dồn hết lên mặt của mình.

“Xin anh,” cô nói bằng một giọng khá kiềm chế. “Buông tôi ra.”

Ben chống một khuỷu tay lên, tay còn lại vẫn giữ chặt tay cô dưới đất. “Tôi có phải đè cô xuống lần nữa không?” anh thở nặng nhọc nói.

“Không.”

Anh kéo cô lên, và giúp cô đứng vững. Emma giơ tay ra, Luis mỉm cười hiểu ý và thả Celia ra, con bé vội nhào vào ôm chị, sợ hãi xen lẫn tiếng nức nở nghẹn ngào. Ben cúi xuống nhặt mũ rơi dưới đất, đập đập vào quần, tung ra một đám bụi mờ mịt. Anh cảm thấy khó thở, mặc dù tình trạng căng cứng đã dịu bớt nhưng vùng thắt lưng của anh vẫn nhức nhối không yên.

Emma vuốt mái tóc rối bù của Celia và nhìn những người đàn ông đứng quanh họ. “Các người sẽ làm gì chúng tôi?” cô hỏi, bản năng mách bảo cô rằng anh chàng vừa đè cô xuống là kẻ cầm đầu.

“Đưa các cô quay lại trang trại,” anh nói.

Emma cúi đầu, che giấu nỗi sợ hãi của chính mình trong khi tiếp tục trấn an Celia. Cô đã kiệt sức chỉ muốn được nghỉ ngơi, nhưng lòng kiêu hãnh bắt cô ngẩng cao đầu, không được bộc lộ sự yếu đuối trước kẻ thù.

Ben nhìn về phía mặt trời, ước lượng thời gian. “Chúng ta sẽ để lũ ngựa nghỉ ngơi một lát trước khi quay trở về. Chúng ta sẽ không về tới trang trại vào tối nay, nhưng chúng ta chắc sẽ gặp Jake cùng bà McLain trên đường về.”

Emma ngẩng vội đầu lên. “Jake ư?” cô hỏi, nhịp tim bắt đầu đập loạn xạ. Có phải Jake Roper đã quay lại giúp họ sau tất cả mọi chuyện? Nhưng cô không dám hy vọng, vì Jake là một cái tên khá phổ biến. Cho đến lúc đó Emma đã quyết định sẽ không nói bất cứ điều gì về Victoria với hy vọng cô có thể chạy thoát.

“Jacob Sarratt,” Ben nói. “Anh trai tôi. Còn tôi là Ben Sarratt.”

Cô nhìn chăm chăm vào anh, khuôn mặt dần trắng bệch, bởi vì Victoria đã đoán đúng. “Thế còn ông chủ?”

Ben đi tới tháo dây cương của Sophie và nhìn ngang qua vai Emma. “Chết rồi,” anh nói.

Lúc đó đã là buổi chiều muộn khi bọn họ nhìn thấy hai người cưỡi ngựa đang đến gần. Ben lăm lăm hài lòng, mừng vì Jake đã tìm được người góa phụ mà không gặp bất cứ rắc rối nào. Kế hoạch sở hữu hợp pháp trang trại bằng cách kết hôn với cô ta sẽ không thể thực hiện được nếu cô ta biến mất. Ben nhìn họ tiến lại gần, rất tò mò về người phụ nữ mà Jake muốn kết hôn.

Emma cuối cùng cũng nhận ra Victoria và nức nở lao về phía trước, nhưng cô chợt khựng lại khi nhận ra người đàn ông đang cưỡi ngựa đi cạnh chị họ cô. Cô nhìn Ben hoài nghi, và sau đó là Jake. Jake Roper hay Jake Sarratt? Mọi chuyện dần sáng tỏ. Lạy Chúa, ngay từ đầu anh ta đã đùa giỡn xem họ như những con ngốc!

Khi họ dừng lại để dựng trại Victoria không chờ bất cứ ai giúp cô trèo xuống. Nhấc chân ra khỏi bàn đạp, cô nhảy xuống và bị trượt chân, nhưng ngay lập tức đứng dậy trước khi Jake kịp đỡ lấy cô.

“Emma? Celia?”

Nghe thấy giọng nói lo lắng của cô, Emma vội vã tiến tới. “Bọn em đều ổn. Celia bị căng cơ và hơi đau, nhưng bọn em đều không bị thương. Còn... còn chị....”

“Chỉ một thôi,” Victoria nói, vai cô sụp xuống. Cô cho phép bản thân tỏ ra yếu đuối trong giây lát. Ngẩng cao đầu, cô nói, “Chị cho là em đã biết mọi chuyện?”

“Về ông chủ ư? Vâng, em biết rồi.”

“Thế còn về nhà Sarratt?” Khuôn mặt của Victoria không biểu lộ chút cảm xúc nào.

“Em cũng biết rồi.”

Chẳng còn điều gì cần đề cập tới nữa. Tất cả bọn họ đều an toàn, ít nhất là cho đến lúc này. Họ thậm chí không thể đoán được điều gì đang chờ họ phía trước. Victoria lặng lẽ ngồi bên cạnh Emma. Một trong những người đàn ông – người được gọi là Wylie – bắt đầu chuẩn bị bữa tối. Victoria chỉ nhúc nhích khi nhận lấy phần ăn của họ.

Jake im lặng đến đáng sợ, còn Ben thì nhìn Victoria chăm chú. Cô không biết rằng anh ta đang thăm ngưỡng mộ sự bình tĩnh, điềm đạm và cả vẻ đẹp rực rỡ ẩn sau khuôn mặt bụi bặm của cô. Thậm chí anh cũng đánh giá cao thực tế rằng rõ ràng cô là nguyên nhân khiến Jake rơi vào tâm trạng tồi tệ, bởi vì trước đây chưa từng có người phụ nữ nào có thể vượt qua bức tường phòng vệ của anh.

Họ ăn xong lúc hoàng hôn và đi ngủ ngay sau đó. Victoria quá mệt để phản đối việc Jake đặt túi ngủ của anh cạnh chân của cô, mặc dù cô cũng thắc mắc không biết anh ta nghĩ gì mà lại làm vậy. Cô biết cô không đủ sức để quan tâm đến việc đó và cô co tròn lại ngủ trước khi Jake kịp cởi xong đôi giày của anh.

Khi họ về đến trang trại ngày hôm sau, Victoria vẫn không biết Jake có ý gì với họ. Nếu anh ta định giết họ, chắc chắn là anh ta đã thực hiện việc đó rồi và sẽ vứt xác họ lại chỗ bãi đá. Thay vào đó anh mang họ giao cho Carmita, người đang mừng phát khóc chạy ra khỏi nhà và giang rộng tay đón họ.

Dấu hiệu của trận chiến có ở khắp nơi, từ vô số những gương mặt mới đến những vết lõm trên các bức tường gạch. Một vài cửa sổ bị vỡ và vài cái lỗ đạn rải rác trên cửa chính. Nhưng vẫn có vài thứ không hề thay đổi. Carmita vẫn lo lắng như một bà mẹ, còn Angelina Garcia vẫn đi lang thang khắp nơi.

Mấy người phụ nữ mệt mỏi kéo nhau đi lên cầu thang, Carmita nặng nề lên quanh họ trong khi Lola và Juana bắt đầu đun nóng một lượng lớn nước để họ tắm. Celia vô cùng khổ sở khi leo cầu thang, con bé vẫn rất đau, họ quyết định rằng sẽ để cô bé tắm đầu tiên vì nước nóng sẽ giúp ích cho mấy cơ bắp của cô bé. Carmita cũng giúp giải quyết tình trạng này bằng một lượng lớn dầu xoa bóp, mặc dù Celia xấu hổ khi phải miễn cưỡng để trần từ hông trở xuống.

Ai ai cũng bận rộn, và Victoria cũng chỉ biết có một việc đó là làm việc nhà. Cô chìm đắm trong công việc để giữ bản thân không bộc lộ sự sợ hãi và bất ổn, bởi vì cô vẫn không biết rõ việc gì đã xảy ra và cũng không dám hỏi. Phòng của ông chủ đã được dọn dẹp sạch sẽ như thể hắn ta chưa từng ở đó, thậm chí đồ đạc cũng đã biến mất. Thật khó xác định phương hướng khi mở cánh cửa thông giữa hai phòng và nhìn vào căn phòng trống rỗng đó. Không có ai thương xót cho cái chết của chồng cô, và mọi dấu vết của hắn ta đã biến mất. Dường như không ai muốn nhắc đến việc đó. Cô tự hỏi không biết McLain có thực sự bị bắn chết trong phòng này không. Cô quay lại phòng mình và nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại.

Khi đến lượt cô đi tắm, cô đóng tất cả các cánh cửa lại và ngâm mình vào bồn nước nóng một lúc lâu, cảm nhận làn nước ấm thấm vào từng phần da thịt của mình. Cô gội sạch mái tóc, mỉm cười thỏa mãn khi lại được gội sạch bụi bẩn, sau đó thư thái chải tóc cho khô. Tuy nhiên cuối cùng thì cô cũng phải thoát khỏi ý muốn chần chừ thêm nữa mà thay quần áo và xuống nhà ăn tối.

Bữa ăn diễn ra thật xa lạ. Celia ăn ở trong phòng, bốn người còn lại thì ngồi ăn trong im lặng vì những lý do riêng của họ. Emma, thường mang phong thái tự tin như mẹ bề trên, lại trông nhột nhột và vài lần liếc nhìn Victoria khi cô ngẩng đầu lên khi ăn. Jake không có vẻ giận dữ, tuy nhiên biểu hiện của anh thì lại rất tệ. Anh và Ben không hề nói chuyện, mà cứ lặng lẽ ngồi ăn. Bụng cô như thắt lại vì căng thẳng nên cô cũng chỉ ăn được vài miếng.

Ngay sau đó hai người đàn ông đi vào thư viện và đóng cửa lại. Ngay khi bọn họ vừa rời đi, Emma quay trở lại với chính mình. “Em sẽ về phòng.” Cô thành thực nói. “Em sẽ đọc một chút trước khi ngủ, nhưng ít nhất em cũng được thư giãn.”

Victoria gật đầu, cô cũng căng thẳng như Emma vậy. “Đó là một kế hoạch hợp lý. Chị cũng có một số việc cần làm, sẽ mất một giờ hoặc lâu hơn.”

Như một thỏa hiệp, họ cùng đi lên cầu thang. Victoria ngồi khâu những khuy áo bị mất và vá các vết rách, công việc nhàm chán giúp cô cân bằng lại trước thực tế. Có nhiều việc giống như trước kia, nhưng tận sâu bên trong thì đã thay đổi. Bỏ mặc sự bất an đang dày vò tâm trí, cô quyết định kết thúc công việc khâu vá. McLain và Garnet đều đã không còn, nhưng cuộc sống của cô còn bấp bênh hơn trước kia rất nhiều.

Ít nhất cô cũng đủ bình tĩnh để đi ngủ. Cô nhắc váy lên để cởi giày và tất, sau đó đi chân trần đến trước gương để gỡ kẹp tóc. Cô đang giơ tay lấy xuống chiếc cặp cuối cùng thì cửa phòng bật mở và Jake bước vào. Cô hoảng sợ giật mình, “Anh đang làm gì ở đây?”

Thay vì trả lời, anh bình tĩnh khóa cửa và cất chìa vào túi. Trong khi cô vẫn còn đang bàng hoàng, anh đi tới cánh cửa thông giữa hai phòng và lặp lại hành động tương tự. Rồi sau đó thản nhiên cởi giày và áo như thể anh vẫn làm thế trước mặt cô mỗi ngày. Phần thân trên của anh rắn chắc với những múi cơ bám sát xương sườn và vòng eo thanh mảnh. Ánh mắt cô mê hoặc nhìn chăm chăm vào anh. Cảm giác ấm áp xa lạ cuốn lấy cô, hướng ánh nhìn của cô lên trên.

Cô dường như đông cứng, đôi mắt mở to khi cô nhìn vào gương mặt anh. Vẻ mặt vô cảm như ngày đầu cô gặp anh, và cô chợt nhận ra rằng đoạn kết mối hận thù của anh đã đến. Cô hoàn toàn là một con ngốc khi đứng trước anh, thật tệ là giờ đây cô lại đang yêu anh. Sự đam mê đó đang len lỏi trong cô, sự đau đớn quặn chặt cùng sự sợ hãi, cô chưa bao giờ biết cảm giác yêu một người lại có thể vừa yêu thương vừa khiếp sợ đến vậy, nhưng cô cũng chưa bao giờ yêu người nào mà lại chỉ muốn đem cô ra để trả thù như vậy.

“Đến đây,” anh bình tĩnh nói.

Tim cô đập mạnh và trong khoảng khắc nỗi sợ hãi đơn thuần ép cô phải phục tùng. Nhưng

sau đó cô thẳng lưng và nâng cằm lên nhìn anh. “Anh nghĩ em sẽ cho phép anh cưỡng bức em ư? Không. Em không đồng ý.”

Anh nhún vai và đôi môi dường như cong lên mang ý cười. “Điều đó không tạo nên một kết quả khác đâu,” anh nói, tiến gần đến đứng ngay trước mặt cô. “Cho dù em quyết định như thế nào, thì anh vẫn sẽ cho em được lựa chọn. Cởi quần áo của em ra, hoặc anh sẽ giúp em làm việc đó, và anh sẽ không nâng niu chúng đâu. Đó là lựa chọn của em,” anh lặp lại, “nhưng quần áo của em sẽ không còn lành lặn nếu chúng rơi vào tay anh.”

Cô nhìn thẳng vào đôi mắt lấp lánh màu xanh lá của anh, cố đọc được ẩn ý phía sau chúng, nhưng biểu hiện của anh rất khó đoán. “Em sẽ không thể nói gì để thuyết phục anh để em được ở một mình đúng không?”

“Không. Trên thực tế anh đã quyết định có được em ngay từ cái nhìn đầu tiên, và điều đó vẫn không thay đổi. Mặc dù vậy em có thể thử thay đổi suy nghĩ của anh, nếu em muốn.”

Cô quyết định là không thể, bởi vì cô cho rằng cô sẽ phải quỳ xuống cầu xin, và lòng tự trọng của cô không cho phép điều đó.

“Em có thể hét lên nếu em muốn,” anh nhấn mạnh. “Việc đó sẽ không có tác dụng gì đâu. Sẽ chỉ làm phiền Emma và Celia thôi, bởi vì họ không thể giúp gì cho em được. Vậy quyết định của em là gì? Em có chịu cởi quần áo không?” Anh nhướn lông mày nhìn cô, tỏ vẻ khinh thường trước sự hèn nhát của cô.

Cô run rẩy tay chạm vào hàng nút áo ngoài màu trắng. Dường như cô không có sự lựa chọn nào khác. Cô chưa bao giờ cởi đồ trước mặt một người đàn ông, chưa bao giờ mơ đến việc cô phải thực hiện việc đó như một kiểu trình diễn. Cô cởi hàng nút ở phía trước, sau đó rờ rẫm cởi đến chỗ tay áo cho đến khi anh mất kiên nhẫn, “Cởi nó ra.”

Mấy chiếc cúc ở eo khiến cô loay hoay mãi không cởi được, còn anh thì không đủ kiên nhẫn và đẩy tay cô ra, tự mình cởi phăng lớp váy ngoài. Chiếc váy tuột dần ra khỏi hông cô nhưng được giữ lại nhờ chiếc váy lót. Cô cởi hẳn chiếc váy ra, để lại trên ghế.

“Giờ đến chân váy,” anh ra lệnh.

Cơn run rẩy thoáng qua khi cô nhấc váy qua đầu và để nó vào ghế. Giờ thì cô chỉ mặc có áo lót và váy lót đứng trước mặt anh, cảm nhận rõ bờ vai và cánh tay ở trần, và sự thực là ngực cô hiện lên rõ ràng sau lớp vải cotton mềm mỏng. Anh tiến tới trước một bước, đủ gần để cô có thể cảm thấy hơi nóng tỏa ra từ người anh. Cô cố tránh đi nhưng lại bị dồn về phía tủ quần áo.

Khóe miệng anh cong lên giấu cợt hành động của cô. “Cái váy lót,” anh nhắc nhở.

Cô tháo dây buộc và kéo một trong những lớp váy đầu tiên qua đầu. Anh thất vọng nhìn chằm chằm vào những lớp váy giống hệt nhau bên dưới. Cô nhanh chóng thả rơi lớp váy xuống dưới chân, mắt nhắm chặt vì xấu hổ. Bây giờ thì cô chỉ còn mặc có quần đùi và áo lót, một

luồng hơi nóng lan khắp khuôn mặt nhợt nhạt của cô. Thậm chí ngay cả trong hai đêm khủng khiếp khi McLain cố kết thúc đêm tân hôn của họ, hẳn ta cũng không khẳng định nhìn cô cởi quần áo trước mặt hắn. Nhưng đứng trước mặt cô bây giờ không phải là McLain mà là Jake. Cô thần thờ nhìn thẳng vào vòm ngực trần, bờ vai săn chắc, làn da mịn lấp lánh dưới ánh đèn mờ ảo. Đám lông xoắn sậm màu bao phủ vòm ngực, nổi bật hai điểm màu nâu nhỏ bé. Kỳ quặc là trước đây cô chưa bao giờ nghĩ rằng đàn ông cũng có cái thứ xinh xắn đó, và nhìn thấy anh như vậy khiến cô ý thức rõ ràng hơn về trạng thái bán khỏa thân của anh bây giờ.

Jake cứng người chống lại ham muốn mãnh liệt khi nhìn thấy bờ ngực tròn của cô ẩn hiện sau lớp vải cotton. Lạ chúa, cô ấy thật đẹp, làn da trắng gần như trong suốt, toàn bộ đều là những đường cong quyến rũ. “Giờ là áo lót.” Âm thanh khàn đục cất lên.

Mặt cô lại trở nên trắng bệch một lần nữa, tự động giơ hai tay lên che trước ngực. “Không, em không muốn.”

Nhưng giọng nói của cô lại run run, và Jake thì đã gần như không thể kiểm soát được nữa. Anh vươn tới giật tung chiếc áo ra khỏi người cô, vứt sang một bên. Tâm trí của anh chỉ tập trung vào Victoria, vào bộ ngực căng tròn trắng trẻo của cô và điểm nhạy cảm nhỏ nhắn màu nâu hồng. Anh muốn trừng phạt cô vì những lo lắng và đau khổ mà cô đã gây ra cho anh khi cô chạy trốn, nhưng sự kiên nhẫn và mong muốn trả thù đã lấn lướt tất cả. Giờ đây anh chỉ muốn cô hài lòng nằm trong vòng tay mình.

Victoria co rúm lại khi bị anh lột trần. Ngay cả McLain cũng chưa từng khẳng định hẳn muốn nhìn thấy cô trần truồng. Cô cố gắng che tay trước ngực một lần nữa nhưng Jake đã túm lấy cổ tay cô và giữ chặt hai tay cô ở bên cạnh eo để anh có thể nhìn nhả ngắm nhìn cô.

“Đừng lẩn tránh anh.” Hơi nóng sục sôi trong anh, khiến toàn thân anh căng cứng đến mức run rẩy, giờ thì anh sẽ có được cô. Anh chưa bao giờ trải qua cảm giác khao khát đến nhường này, loại ham muốn mãnh liệt chỉ với cô chứ không phải với bất kỳ ai khác. “Anh sẽ ngắm nhìn từng phân trên cơ thể em trước khi anh kết thúc điều này.”

“Tại sao anh lại làm vậy với em?” cô thốt lên, giọt nước mắt chua xót lấp lánh nơi khóe mắt. Cô chớp mắt, cố xua tan chúng, không muốn anh phát hiện ra cô đang khóc. “Em đã làm gì không phải với anh?”

“Em hiểu nhầm rồi,” giọng anh thậm chí còn trầm hơn trước. “Anh không trừng phạt em. Anh muốn em và em cũng muốn anh. Giờ là lúc chúng ta chia sẻ điều đó.” Anh thả một tay cô ra và vuốt ve nhẹ nhàng eo cô, cảm nhận làn da mịn màng qua đầu ngón tay. “Em sẽ sớm thích điều mà anh sắp làm thôi.”

Cô nhìn anh hoài nghi. “Anh điên rồi!”

Sự nghi ngờ của cô đã nói với anh tất cả. Anh mỉm cười, vòng hai tay ôm sát cô vào người. “Nhìn này em yêu. Anh không phải là McLain. Anh sẽ yêu em đến khi cả hai ta phát điên.”

Sự minh mẫn bị cuốn phăng bởi sự sợ hãi, choáng váng, bối rối, và tức giận, chỉ có một

chút phản kháng yếu ớt, khiến lời lẽ cô thốt ra đầy tuyệt vọng. “Nhưng anh... anh không nên nhìn em như vậy!”

“Tại sao không?” anh thì thầm, cọ cọ đầu vào tai cô. “Em thật xinh xắn và mềm mại. Cả hai chúng ta đều sẽ sớm không cần đến quần áo nữa, và nếu em chỉ thích nhìn anh bằng một nửa anh thích nhìn em thôi, thì chúng ta sẽ không bao giờ cần mặc quần áo lại nữa.”

Cô run rẩy trước ý tưởng được nằm cạnh anh mà không có quần áo, ý nghĩ đó quá xa lạ trước sự dạy dỗ cô được học khiến tâm trí cô tê liệt, không thể tưởng tượng ra được bất cứ điều gì. Cô thấy mừng vì ít nhất cô vẫn còn đang mặc quần lót, mặc dù cô sợ rằng nó cũng chẳng ở lại bên cô lâu được.

“Hôn anh đi,” anh thấp giọng quyến rũ cô, nhưng cô không thể. Anh nắm lấy cằm cô, xoay mặt cô đối diện với anh. “Hôn anh đi,” anh thì thầm nhắc lại, bao phủ môi cô bằng nụ hôn của anh.

Victoria bị nhắc bổng lên trong vòng tay rắn chắc của anh, ngón chân cô gần như không chạm sàn. Miệng anh bao phủ lấy cô, khiến cô cảm thấy choáng váng. Vì đang lơ lửng nên cô phải cố bầu chặt vào vai anh. Cảm giác ngứa ngáy khi phần ngực rậm rạp của anh cọ vào bộ ngực nhạy cảm của cô khiến cô khó thở. Khi cô thở khó nhọc vì thiếu không khí, lưỡi anh đã nhẹ nhàng lách vào trong miệng cô, nhẹ nhàng thâm nhập từng góc ngách nhỏ nhất giúp cô dễ dàng chấp thuận anh. Bất chấp nỗi sợ hãi của cô, hương vị nồng nhiệt của anh cũng đã khá quen thuộc, mùi hương trên làn da nóng bỏng của anh từ tốn giày vò cô khiến cô muốn áp mặt vào vai anh mà thưởng thức thật lâu mùi hương đó.

Một cảm giác ấm áp dữ dội dâng trào trong cô, khiến cô cảm thấy dờ dẫn. Cô quay mặt đi nhưng lại bị anh hôn vào cổ. “Đúng rồi, em yêu,” anh thì thầm, trượt một tay xuống hông cô và ôm cô ép sát vào phần căng cứng của mình.

Cô tiếp tục thở hổn hển và rên rỉ đứt quãng với ý muốn phản kháng lại. Anh không thể làm vậy với cô, cô không thể chấp nhận cách này được, cứ như là cô muốn anh tiếp tục hôn cô, như là cô muốn anh tiến tới hơn nữa. Cảm giác này thật lạ lẫm, nhưng cũng bức bối vô cùng, khiến cô muốn anh tiếp tục cái việc mà cô cho là ghê tởm khi McLain đã cố thử với cô. Cơn choáng váng vì hành động không đúng mực của cô khiến cô thấy lúng túng, hành động đó làm bật ra tiếng rên rỉ từ tận sâu trong cổ họng của anh.

Anh ôm cô bằng một tay, tay còn lại luồn ra phía sau lưng tháo dây buộc quần của cô. Khi tháo được dây buộc rồi, anh túm lấy lớp vải mềm mại mà kéo mạnh xuống, hoàn toàn lột trần cô. Victoria kêu lên một tiếng, cong người chống lại cái ôm cứng rắn của anh, nhưng lại chỉ cần ôm cô chặt hơn và nhắc cô lên cao, để chiếc quần rơi xuống chân cô, nằm trên sàn nhà. Anh bế cô lên tay và mang cô đi về phía chiếc giường. Lần đầu tiên cô ra sức đánh lại anh, điên cuồng muốn thoát ra. Cô cảm thấy bối rối khi bị lột trần, sức mạnh kinh người và ham muốn không thể kiềm chế được của anh khiến cô như mất đi ý thức chống cự. Cô ra sức đấm đá, mong muốn được thoát thân, được tránh xa khỏi chiếc giường đó.

Anh dễ dàng khuất phục cô, túm chặt hai tay cô và giữ phía trên đầu, khóa hai chân cô lại bằng chính chân của mình. “Thư giãn nào,” anh nhẹ nhàng nói, hơi thở ấm nóng của anh phả vào mặt cô. “Đừng sợ em yêu, em không có lý do gì để phải sợ hãi cả. Anh sẽ không làm đau em đâu.”

Giọng nói trầm ấm của anh đã mang lại cho cô sự bình tĩnh, rồi anh cúi đầu hôn nhẹ lên vùng da nhạy cảm giữa cổ và vai cô. Hơi thở ấm nóng của anh phả vào làn da trần trụi của cô khiến cô giật mình, tiếng nức nở rời rạc lại vang lên lần nữa. Anh ôm cô trong tay, tự hỏi tại sao cô lại sợ hãi như vậy. Chắc chắn là cô biết anh sẽ không làm đau cô. Nhưng có lẽ những trải nghiệm trước đây của cô cùng McLain không dễ chịu như anh vẫn nghĩ, có lẽ cô thực sự đã trải qua điều tồi tệ nhất. Cơ thể anh tha thiết mong anh mau chóng cởi bỏ quần áo và chiếm lấy cô, nhưng sự thỏa mãn thể xác không phải tất cả điều anh muốn. Victoria là một quý cô, nhưng cô cũng là một người phụ nữ biết đam mê và anh muốn cô trao cho anh niềm đam mê đó. Anh muốn cô thuộc về anh, cơ thể cô khát khao tiếp nhận anh chứ không phải là xua đuổi anh, anh cũng muốn cảm nhận cái ôm siết mềm mại của cô nữa.

“Victoria. Nhìn anh này em yêu. Đừng giãy giụa nữa và nhìn anh đi.”

“Buông em ra,” cô cố nén tiếng nức nở.

“Không. Anh sẽ không buông em ra đâu.” Anh nắm lấy cổ tay cô bằng một tay, tay còn lại nâng cằm cô lên. Anh thấy mắt cô đong đầy nước mắt, nhưng cô lại kiềm chế không khóc. Anh hôn lên trán cô thầm cảm kích sự kiêu hãnh của cô, sau đó đôi môi rời xuống một bên má. “Em không phải sợ,” anh nhẹ nhàng lặp lại, và hôn nhẹ lên khóe môi cô.

“Xin đừng, xin anh đừng làm vậy với em.” Lời nói được thốt ra, và cô lơ mơ nhận ra rằng cô đang cầu xin anh. Cô đã thề cô sẽ không làm vậy, nhưng thực tế khắc nghiệt của việc bị lột sạch quần áo đã tước đoạt luôn lòng tự trọng của cô. Cô sẽ quỳ xuống nếu việc đó có thể ngăn được anh không làm tổn thương và làm nhục cô như vậy. “Em sẽ rời đi. Em hứa em sẽ làm vậy. Chúng em sẽ đi ngay vào sáng mai nếu anh muốn...”

“Sao anh lại muốn vậy chứ?” anh thì thầm, khóe miệng cong lên thích thú. Anh cúi xuống và nhẹ nhàng cọ cọ ngực anh vào bộ ngực trần của cô.

Sự tiếp xúc nhẹ nhàng tác động dữ dội vào làn da nhạy cảm của cô. Cô hít vào thật nhanh, tâm trí cô như vỡ vụn ra thành từng mảnh nhỏ. Đầu ngực cô săn lại như có lửa đốt. Anh lặp lại hành động đó lần nữa, lực tác động tăng thêm một chút, luồng nhiệt nóng trong cô bắt đầu lẩn át nỗi sợ hãi. Anh hôn cô, dùng lưỡi tách miệng cô ra, hôn từ từ, chậm rãi có chủ đích – không chỉ dừng lại ở những nụ hôn. Cô phát ra những tiếng rên khe khẽ nhằm phản kháng nhưng anh vẫn tiếp tục cho đến khi môi cô sưng lên, đến khi anh cảm thấy cơ thể cô không còn chống cự lại anh nữa mà bắt đầu hưởng ứng.

Cô không hề muốn điều đó, cô muốn chống cự lại, chỉ để nhận ra cô đã bị khuất phục bởi cảm xúc của bản thân. Ngay từ lúc đầu cô đã yêu anh. Ngay cả khi biết anh không hề yêu cô, anh chỉ lợi dụng cô trong kế hoạch trả thù McLain, cô vẫn không thể ngăn được cảm xúc ầm ập

khi anh chạm vào cô. Cô không thể ngăn bản thân mình không chào đón cuộc tấn công nhỏ của anh bằng chính lưỡi của mình và mặc cho mùi vị của anh thấm sâu vào trong. Anh vuốt ve thật chậm từ cằm đến cổ, xuôi xuống ngực cô. Cô giật mình, choáng váng vì cảm giác lần đầu tiên có một người đàn ông chạm vào bờ ngực trần trụi của mình. Tay anh như thiêu đốt cô, cảm giác căng thẳng ở ngực ngày càng tăng. Anh vẫn nhẹ nhàng vuốt ve, ngón tay cái chạm rãi xoa vòng quanh rồi ấn nhẹ lên điểm hồng hồng khiến cô phải bật ra tiếng rên rỉ. Cô thử rời khỏi nụ hôn của anh nhưng chỉ khiến anh hôn cô sâu hơn, giữ chặt lấy cô thêm trong khi anh chuyển sự tập trung của mình sang phần ngực phía bên kia của cô. Cô bắt đầu run rẩy nhưng không còn sợ nữa.

Cuối cùng anh cũng ngẩng đầu lên và nhìn xuống bộ ngực trắng trẻo, mềm mại cùng hai điểm nhạy cảm đã cứng lên của cô. Những ngón tay rám nắng của anh hoàn toàn tương phản với làn da mỏng manh của cô. “Em đẹp quá,” anh nói, và vùi đầu vào ngực cô.

Miệng anh như thiêu đốt ngực cô. Victoria kêu lên, âm thanh tắc nghẹn trong cổ họng. Cảm giác mới mẻ bao phủ lấy cô, và cô cong người chống lại cảm giác đó, nhưng lại bị chân tay anh giữ chặt lại. Cô chưa bao giờ hình dung anh sẽ dùng miệng của mình giống thế này, không bao giờ nghĩ tới cảm giác bức bách ẩm ướt hay cảm giác tê tê khi anh hút mạnh lấy cô. Lưỡi anh liếm láp và xoay tròn quanh đầu ngực của cô, thiêu cháy cô, lan tỏa xuống phần bí mật giữa hai chân cô. Cô rên rỉ, cảm thấy những chuyển động đáng xấu hổ của hông cô nhưng không thể làm gì để ngăn chặn nó.

“Đúng vậy, em yêu,” anh thì thầm. “Hãy để anh cảm nhận chuyển động của em.”

Anh tiếp tục đùa nghịch với phần ngực khác của cô, đắm chìm trong hương vị ngọt ngào của cô. Tiếng nước nở của cô khiến anh run rẩy vì nhu cầu bức bách. Anh trượt tay dọc xuống bụng và ấn nhẹ vào giữa hai chân cô. Sự choáng váng lẫn át khoái cảm cô vừa có.

“Không,” cô run rẩy khóc. “Lạy Chúa, không!” Hông cô cong lên cố thoát khỏi anh.

Jake giữ chặt cô lại, ngăn cô phản kháng bằng những nụ hôn dài, dữ dội. Cô gắng sức chống lại anh, nhưng anh vẫn tiếp tục hôn cô cho đến khi sự chống cự của cô qua đi. Khi cô mệt lả vì kiệt sức, anh mới chịu buông cô ra.

“Em thật tuyệt em yêu. Thả lỏng ra nào, hãy để anh chạm vào em.”

“Không, không được, anh không nên làm vậy...” Cô nhớ lại sự đau đớn mà McLain đã gây ra khi hằn chọc mấy ngón tay thô ráp vào trong cô, cô thực sự sợ hãi ký ức đó.

“Được chứ em yêu,” anh ngắt lời cô bằng một giọng trầm ấm. Mắt anh bừng cháy vì ham muốn nhưng cũng rất dịu dàng. “Anh muốn chạm vào em, cảm nhận sự ẩm ướt mềm mại của em.”

Cô run lên vì lo sợ. “Anh sẽ không làm em đau chứ?” Cô muốn anh chạm vào cô. Cơ thể cô không biết xấu hổ cứ nhức nhối vì khao khát anh, nhưng ký ức đêm tân hôn trước kia vẫn ngăn

cản cô.

Mặt anh thoáng đông cứng lại. “Không, anh sẽ không làm đau em,” anh hứa, và cay đắng ước rằng McLain sống lại để anh có thể giết hắn một lần nữa vì dám cả gan làm tổn thương người phụ nữ này. “Thả lỏng nào, Victoria.”

Cuối cùng cô cũng thả lỏng hai chân để anh có thể luồn những ngón tay vào trong. Anh nhẹ nhàng vuốt ve giữa hai chân cô. Victoria lại run rẩy một lần nữa, ý thức sâu sắc sự ẩm ướt đáng xấu hổ của mình. Nhưng không giống như McLain, cô ngạc nhiên nghĩ. Anh không làm đau cô, anh cọ xát qua lại, khám phá mọi góc ngách nhạy cảm của cô, và anh thở khó nhọc như thể chạm vào cô mang lại khoái cảm vượt xa sức chịu đựng của anh.

“Em sẽ thích việc này,” anh nói, chà xát ngón cái vào điểm nhạy cảm của cô. Một khoái cảm quyết vời, quá mạnh tới mức nó dường như gây đau đớn, bắn xuyên vào cơ thể cô. Cô rên rỉ, không ý thức được rằng chân mình đang mở ra rộng hơn khi cô đau đớn dưới tay anh.

Anh tiếp tục dùng ngón tay cái, nhấp nháp những âm thanh nho nhỏ phát ra từ cổ họng cô, yêu cách cô chuyển động hông. Mùi hương của cơ thể cô ngày một nóng hơn, hào hứng hơn. Giờ trong cô có cảm giác hào hứng tới lo lắng, cái cảm giác anh đã thấy được ngay từ lần đầu tiên họ gặp nhau, đang cháy bùng lên cao hơn để hợp với anh. Sớm, rất sớm thôi, cô sẽ là của anh. Cô ẩm ướt, anh nghĩ đủ ẩm ướt rồi, nhưng để chắc chắn anh dùng một ngón tay chậm chậm trượt vào trong cô.

Victoria đông cứng người lại khi cảm thấy cơ thể cô bị xâm chiếm, bất ngờ dịch chuyển vì nỗi đau, nhưng thay vì vậy cơn đau nặng nề cháy bỏng bên trong càng mãnh liệt hơn. Không, đó không phải là cơn đau, đó là một khoái cảm không thể chịu nổi. Cô không muốn biết và cũng không quan tâm. Cơ thể cô như sắp nổ tung. Cô dựa đầu vào vai anh khi anh bắt đầu dịch chuyển ngón tay ra vào, chuyển động ấy lôi kéo hông cô vào một nhịp điệu mà cô không thể kiểm soát nổi.

Jake gầm to. Cô quá nhỏ và cứng, anh biết anh sẽ gặp phải khó khăn khi vào trong cô dù cô sẵn sàng tới đâu. Cô quá ẩm ướt, run rẩy trên bờ vực hài lòng, vì thế thật không cần phải trì hoãn thêm nữa. Cuối cùng khi anh thả hai tay cô ra, cô đã không còn nghĩ đến việc chống cự nữa. Đã quá muộn rồi. Cô như bị thiêu đốt bởi một ngọn lửa vô hình, ngực cô sưng lên và cơn đau âm ỉ lan giữa hai chân khiến cô không biết phải xử trí ra sao. Cơ thể cô thấy nặng nề và mềm mại, không ngoan ngoãn vì tò mò. Cô quan sát anh khó hiểu khi anh đứng lên và đứng bên cạnh giường, tay anh đang đặt bên eo. Cô dần dần nhận ra anh đang cởi khóa quần, và sau đó chỉ một tích tắc trước khi anh kéo nó xuống và bước ra khỏi nó.

Ngọn đèn bàn sáng quá mức cần thiết. Sự quay trở lại của nỗi sợ hãi khiến cô nhảy bật lên khỏi tình trạng mê mẩn vì nhục dục, và cô chống một khuỷu tay lên như thể tránh xa anh. Anh rõ ràng được bật mí, cơ thể cơ bắp đầy mạnh mẽ của anh hoàn toàn ở trần, cái vật cương cứng khá dày của anh rướn lên khỏi những đám lông đen chỗ thân dưới. Cô kinh hoàng nhìn anh chằm chằm. McLain chưa bao giờ trông giống như vậy. Cô không có cách nào chấp nhận anh

vào trong cô, anh quá lớn, anh sẽ xé nát cô mất...

“Không,” cô nói khàn đặc tiếng, muện màng cổ gắng co người lại.

Jake kéo mạnh lưng cô lại và cưỡi lên cô, buộc hai cái đùi ép chặt vào nhau tách ra và đưa anh vào giữa chúng. Nỗi sợ hãi không thể kiểm soát được nhấn chìm cô, khi cái vật căng cứng dò dẫm giữa hai chân cô.

“Em không thể,” cô vùng vẫy cầu xin. “Jake, xin anh!”

“Không sao đâu, mọi việc sẽ ổn cả thôi,” anh xoa dịu cô. “Em sẽ thấy việc này rất dễ dàng. Anh sẽ tiến vào từ từ và nhẹ nhàng, em sẽ không đau chút nào đâu. Cứ thả lỏng ra nào, em yêu.”

Anh biết cô đã bị tác động dữ dội bởi những hành động trước kia của McLain, nhưng anh còn biết rằng đó và bởi gì nhà Major đã làm như vậy và giờ anh không phải phá vỡ màng trinh của cô, cô sẽ không bị buộc phải chịu đựng nỗi đau đó. Không, anh chắc chắn rằng lần này sẽ mang lại cho cô tất cả khoái cảm. Anh hôn cô thật sâu, và trong cơn tuyệt vọng, cô cảm thấy cơ thể mình lại bùng cháy một lần nữa, và cũng chỉ có anh mới có thể giải thoát cô khỏi sự căng thẳng. Cô run rẩy chịu khuất phục, hơi nâng hông lên, im lặng đòi hỏi sự xâm nhập của anh.

“Xin anh,” cô thì thầm.

“Được rồi em yêu,” anh thì thầm trên cổ cô.

Cô không thể thả lỏng cơ thể, cũng không thể làm ngơ trước việc đang diễn ra. Anh vẫn sẽ có được cô cho dù cô có chống cự ra sao chăng nữa, nhưng chấp nhận điều hiển nhiên cũng không giúp ích gì. Cô bị cuốn vào dù muốn hay không, cô không còn kiểm soát được cơ thể mình nữa mà chỉ có thể cầu xin sự xâm chiếm của anh. Cô thở hắt ra bằng một tiếng thở dài run rẩy khi anh đặt toàn bộ sức nặng của anh lên người cô và tiến đến giữa hai chân cô, giữ cô mở ra bằng một tay trong khi tay khác dẫn dắt cái đàn ông của anh. Cô nao núng khi anh lại tạo ra sự liên hệ ấy, cơ thể anh mềm mại và nóng bỏng.

“Jake...”

“Thả lỏng nào,” anh thì thầm, và thúc cái đầu to lớn đó vào trong cô, theo sau là một áp lực từ từ tàn nhẫn buộc anh ngang qua chỗ cứng lại nhỏ hẹp của cô đang mở ra.

Victoria bắt lực đẩy vào eo anh cố gắng đẩy lùi cuộc xâm lược nóng bỏng của anh vào cơ thể cô. Nước mắt nóng hổi chảy dọc theo má cô. Anh tóm lấy tay cô, ghim chặt vào gối, sau đó tiếp tục tiến vào sâu hơn từng phân một, cho đến khi anh ở trong cô hoàn toàn.

“Ôi lạy Chúa,” anh gầm gừ, chống lại từng đợt khoái cảm đang nhấn chìm anh. Cô thật chặt và anh không thể chịu đựng thêm được nữa. Anh tiếp tục chìm sâu trong cô để kéo dài thời gian, sau đó từ từ bắt đầu di chuyển nhằm mang lại cho cô sự thỏa mãn.

“Ổn rồi em yêu,” anh nói, hôn cô nhiều hơn nữa. Sự xâm nhập của anh khá khó khăn, khiến

anh thoáng tự hỏi về McLain. Nhưng anh loại bỏ suy nghĩ đó ngay lập tức, anh đã không cảm thấy sự phản kháng của cơ thể cô khi anh tiến vào. Cô vẫn đang khóc và nó như thúc một cú vào bụng anh. Anh lau nước mắt cho cô và bắt đầu di chuyển chậm chạp để mang lại khoái cảm tuyệt vời nhất cho cô.

Cô nằm uể oải, ánh nhìn dán chặt vào khuôn mặt cứng nhắc có chủ định, chấp nhận sự vào ra của vật nam tính của anh và sự choáng váng lạng câm. Khi cô đã tưởng tượng ra hành động thân mật cuối cùng này, cô đã nghĩ nó gắn liền với cơn đau và sự vỡ vụn, không thể hiểu tại sao đàn ông dường như đều muốn vậy, buộc một người phụ nữ phục tùng hành động ấy. Đó không phải sự phục tùng nhiều như sự tham gia, dù cơ thể cô chỉ bắt đầu học điều đó. Cú thúc và kéo lê nặng nề của vật nam tính của anh đang mang đến hơi ấm trong cô để lại thối bùng lên ngọn lửa và tập trung nó vào thân dưới của cô.

Nó bắt đầu chậm chạp vì cả thể xác và các giác quan vẫn còn sốc trước sự xâm chiếm của anh, nhưng nó không thể lay chuyển được. Những cái đau nhói vì khoái cảm trở nên khó khăn hơn, và khi cảm giác của cô hồi phục chúng tập trung vào cơ thể của riêng cô, làm nó sống động theo cách cô chưa từng biết tới. Cô ngửi thấy mùi mồ hôi sạch sẽ làm cơ thể anh lấp lánh, mùi vị nam tính của da anh, thậm chí những mùi hương mới lạ kích động trong việc làm tình của họ. Cô cảm nhận được hơi nóng của anh bao phủ lấy cô. Cô cảm nhận được sự cứng người, sức mạnh của đôi tay cơ bắp ôm lấy cô, cái bụng bằng phẳng chà xát lên cô trong mỗi cú thúc, hai cái đùi mạnh mẽ giữ đùi cô tách ra, độ cứng của cái nam tính của anh ép vào cơ thể cô mỗi lần hông anh giật lại.

Tay cô di chuyển, chậm chạp không ý thức được gì tới bên vai anh, chúng nóng và trơn trượt dưới mu bàn tay cô. Chân cô nâng lên và bám chặt đầy gợi tình vào hông và đùi anh. Lưng cô cong lại, nghiêng người để nhận được anh hoàn toàn hơn. Và nó lớn lên trong cô, chính hơi nóng ấy. Sau đó, cô không biết họ căng thẳng cùng nhau trong bao lâu hay hơi ấm ấy vỡ vụn lần cuối trước sự kiểm soát của cô vào lúc nào. Cô dính chặt vào anh, thở hổn hển trước đôi tay to khỏe của anh trên ngực cô, không hét nên lời khi hông cô nâng lên và gặp được anh. Tóc anh ướt đẫm vì mồ hôi, tay cô bám chặt vào nó, giữ anh ở bên cô. Anh cũng rên rỉ trước những cú thúc ở bên trong những cái mang họ tới cơn điên cuồng. Cô tan chảy nóng bỏng trong tay anh, cơ thể cô đốt cháy anh, và mê hoặc anh nữa. Anh đã tính được sự đáp trả của cô và mang đến cho cô, tóm chặt lấy và vỡ vụn theo cách anh chưa từng có được trước kia.

Và hơi nóng trở nên quá sức chịu đựng. Cô bám chặt vào lưng anh, lại rên lên, điên cuồng muốn thoát ra sự căng thẳng không thể tưởng được trong cơ thể. Cô đang run rẩy, nâng lên và tiến về phía anh. Anh dẫn cô đến với một nhịp điệu nặng nề làm cho chiếc giường run lên. Cô rên rỉ, biết rằng nếu cô không thấy sự giải thoát, cô sẽ vỡ vụn mất, trái tim cô sẽ vỡ tan. Và sau đó cô khám phá ra rằng sự vỡ vụn ấy chính là sự giải thoát. Cơ thể cô đau đớn siết chặt quanh anh, rồi những cảm giác trong cô nổ tung trong những làn sóng lớn rồi nâng toàn cơ thể cô khỏi giường. Anh tóm lấy hông cô và đẩy sâu vào trong cô, đẩy thật mạnh. Anh căng cứng lại và quay trở lại, cơ thể mạnh mẽ của anh đau đớn giống như một cây cung khi đỉnh điểm làm anh run rẩy. Một tiếng rên khàn khàn phát ra từ cổ họng của anh và họ cùng nhau chết từng ít một, đó là một cái chết của bản thân và sự nâng cao cuộc sống.

Chương 13

Cô chậm chạp thức dậy, cảm thấy đau đớn và khó chịu trong lòng khi phải đối mặt với buổi sáng. Cô sẽ thích nếu đêm kéo dài mãi mãi, vì sau đó cô chỉ đơn giản nằm ở trên giường với anh và đẩy thực tế qua một bên.

Cô ở một mình trên giường, thấy biết ơn điều đó. Dù nhục dục nóng bỏng họ chia sẻ cùng nhau suốt cả đêm, cô vẫn không nghĩ là mình có thể vô tình nằm không trên giường với ánh sáng ban ngày, anh nhìn chăm chăm cô. Giờ thì cô cũng không làm thế, cô thận trọng di chuyển dưới chiếc chăn nhăn nheo rúm rỏ. Dù đùi cô đau đớn, ngực và môi sưng phồng và mềm hơn, chỗ đau duy nhất giữa hai chân cô và cô thở phào vì biết nó không nghiêm trọng lắm.

Áp lực không tiếp tục vì những lời phàn nàn của thể xác, điều này cũng nhỏ thôi nhưng sự không chắc chắn chậm chạp tăng lên bởi việc làm tình của anh. Trước đó tình huống là cô yêu anh nhưng không được đáp lại. Một thực tế đơn giản nhưng khá đau lòng.

Cô vẫn yêu anh. Nếu cô không yêu anh cô có thể chống lại anh, nhưng cô đã thừa nhận từ lâu là mình yêu tay súng khó tính và có đôi mắt lạnh lùng ấy. Vấn đề không phải là việc gọi anh là Roper hay Sarrat, cũng không phải việc anh thề trả thù lên tất cả mọi thứ và mọi người mang tên McLain, cô vẫn yêu anh. Cô không thể yêu bằng nửa những biện pháp, rút lại để tự bảo vệ, cũng không thể không yêu anh chỉ vì anh nói dối cô và phản bội niềm tin của cô. Dù anh muốn hay không, anh đã có cả trái tim và lòng trung thành của cô. Cảm giác tôn trọng đã giữ cô ở cùng với McLain thậm chí khi cô xem thường anh ta và dành tình yêu cho Jake Sarrat mãi mãi. Nên cô nằm dưới anh trong đêm tối, thấy sốc vì cảm giác thân thiết mà anh nài nỉ, cháy bùng trong dòng cảm xúc mà anh dành cho cô, và rõ ràng là cô đã trở thành người đàn bà của Sarrat.

Cô đã cho anh mọi thứ, thể xác và sự tôn trọng, niềm tự hào của cô. Thứ làm sâu những vết thâm trong đôi mắt cô là một điều chắc chắn từ bên trong vì anh không trân trọng món quà. Anh đã thích thú cơ thể cô, nhưng cô nhớ nỗi đau mạnh mẽ mà anh đã yêu thích cơ thể người phụ nữ mà cô thấy anh làm tình với cô ta trong kho.

Ánh sáng mặt trời chiếu qua cửa sổ như mĩa mai cô, nhưng sau khoảnh khắc khác nằm ở trên giường cô đã trả lời sự mĩa mai bằng cách đứng dậy. Thậm chí khi ở một mình, đầu cô cao và lưng cô thẳng khi cô gột đi bằng chứng của một đêm trên cơ thể mình và thành thạo mặc chiếc áo sơ mi đơn giản cùng chân váy. Sau khi nhật đồng đồ nằm rải rác trên sàn nhà, cô ngồi trước bàn trang điểm và chải đầu. Đó chính là giờ khắc cô đang trì hoãn, vì cô thấy sợ chết khi nhìn thấy mình vào sáng hôm nay, sợ rằng hậu quả của đêm hôm qua vẫn còn lưu lại trên gương mặt cô.

Cô nhìn mình nhiều như mọi lần và thấy thở phào dù có nhột nhột hơn một chút. Gương mặt cô từ tốn và thanh thản, và nếu có một hiểu biết mới nằm sâu trong đôi mắt cô, thì ít nhất cô cũng lường trước được điều đó. Đối mặt với chính mình trong gương quả thật khó khăn, đối mặt với Jake sẽ khiến cô phải tập trung đến cao độ.

Jake nghiêm ngẫm trong thư viện, tay cầm một cốc cà phê nóng của Lola. Đêm qua cũng không khiến anh thanh thản. Anh đã biết bản thân muốn Victoria, thậm chí anh đã thừa nhận là đang bị cô ám ảnh. Điều anh không biết là sự ám ảnh ấy mạnh tới mức nào hay chỉ như bây giờ thôi, sau khi có được cô anh còn muốn cô hơn nữa.

Tất cả kế hoạch của anh dường như quá đơn giản, nhưng giờ anh đã bị tóm rồi. Victoria là một cám dỗ anh không thể kháng cự lại, một biến chứng mà anh không thể giải quyết được. McLain đã chết dù Garnet vẫn sống sót, chỉ thế cũng đủ để hấn ta chạy trốn. Jake không truy đuổi anh nữa. Nếu Garnet có đi theo con đường của anh một lần nữa, hấn ta sẽ giết anh, nhưng từ giờ chỉ ít Jake cũng thấy hài lòng. Hầu hết đều thấy hài lòng.

Anh đang làm gì với Victoria vậy? Cô ấy đe dọa anh theo một cách mà không ai biết, vì cô ấy đe dọa anh bằng cảm xúc. Đêm qua đã chứng minh cho anh sự vỡ vụn khủng khiếp của riêng anh với cô. Anh sợ hãi sự yếu đuối của mình khi nghĩ tới cô, hay cô đã khiến cho anh thấy thân thiết và thô sơ tới nhường nào. Cách duy nhất Jake biết để giải quyết sự đe dọa kiểu này là bỏ chạy để bảo vệ anh bằng cách bỏ cô đi, nhưng anh không thể làm điều đó mà không bỏ đi đồng cỏ.

Cô là vợ của McLain, anh nên bị nguyên rủa khi nghĩ chuyện động vào cô, nhưng sự thật là anh đau đớn muốn có cô lần nữa. Cô sẽ ổn vì sự ngu ngốc của McLian đã không khiến cô trở nên thô tục. Đêm qua họ ở cùng nhau đã không làm giảm sự khao khát của anh mà còn làm nó tăng lên.

Anh tuyệt vọng nghĩ đến việc chống lại khao khát đó để giữ lại trái tim mình. Anh có thể đuổi cô đi, nhưng nghĩ tới một người đàn ông khác sẽ lấy cô làm anh nghiến răng tức giận, và cùng cô làm chủ sở hữu hợp pháp của đồng cỏ. Anh bị bắt gặp rơi vào lưới của một người đàn bà giống như một con côn trùng ngu ngốc, và chết tiệt nếu anh thích ý nghĩ đó.

Anh không thể để cô đi, nhưng anh không thấy thích thú ý tưởng đó chút nào. Anh và Ben đã kiểm soát được đồng cỏ, nhưng họ không có quyền làm chủ. Trừ khi anh kết hôn với Victoria. Sau đó nó sẽ là của anh và anh sẽ chia một nửa cho Ben.

Anh có thể giữ đồng cỏ lại, hay anh có thể bảo vệ bản thân mình bằng cách buộc Victoria rời đi. Anh và Ben được sinh ra trong căn nhà này, ý nghĩ quay lại căn nhà, lấy lại nó đã là một sức mạnh thúc đẩy cuộc sống của họ. Anh đã chiếm được nó, giết người vì nó, lấy lại được nó nhưng nó vẫn hợp pháp thuộc về một người khác. Anh đã cố buộc bản thân không được sống theo cảm tình, cố gắng bảo vệ bản thân bằng bức tường băng mà anh đã duy trì tốt cho tới tận bây giờ. Nhưng anh và Victoria đã là một người đàn ông và một người vợ xét theo mặt pháp lý và cả thể xác. Anh thật sự không còn cách nào khác.

Ben bước vào, nhấp một ngụm cà phê của anh. Cậu ta nằm dài trong một chiếc ghế gần ghế của Jake và nhìn anh trai mình với sự am hiểu sắc bén, anh đã dùng cả đêm ở cả hai nơi và giờ nó hiện ra trong đầu anh.

“Cô ấy là một người phụ nữ tốt,” Ben nói.

Jake ngẩng đầu lên. “Anh biết.”

“Và còn là một quý bà thật sự. Em không chắc lắm về người em họ đó của cô ấy, nhưng Victoria là một quý bà thật sự.”

Niềm vui làm cho cái nhúu mày của Jake sáng lên chừng một phút, và anh cười với em trai mình. “Emma? Cô ấy thậm chí còn thích hợp hơn Victoria. Em muốn làm gì với cô ấy để khiến cô ấy điên đảo thế?”

“Em sao?” Ben cau kỉnh. “Cô ta bắn vào em, chết tiệt, và cố gắng làm nổ tung bộ não của em bằng khẩu súng trường đó.”

Jake nhún vai. “Victoria cũng bắn vào anh mà.”

“Cô ta chiến đấu y như một con mèo hoang,” Ben nói, nhớ lại cách mà Emma cảm nhận bên dưới anh, cách cô ấy bỏ chạy cho đến khi cảm thấy sự cứng rắn của anh đẩy cô. Cậu di chuyển không ngừng và thay đổi chủ đề.

“Kế hoạch vẫn như cũ phải không?”

“Chúng ta có những lựa chọn gì nào?”

“Cả hai chúng ta đều biết đến những lựa chọn.” Ben biết Jake sẽ không bao giờ làm hại Victoria, nhưng anh muốn thoát khỏi những suy nghĩ ấy, nên anh nói, “Giờ đây Victoria sở hữu đồng cỏ. Anh có thể kết hôn với cô ấy, hoặc anh có thể giết cô ấy.”

Victoria đã đi xuống cầu thang chỉ kịp thấy Ben bước vào thư viện, và đứng bên ngoài cửa cố gắng thu hết can đảm để chào hỏi họ. Jake đã nhìn thấy cô khi không ai biết, chạm vào cô khi không ai biết. Ký ức sẽ ở trong đôi mắt của anh khi anh nhìn cô, và hiểu biết ấy sẽ là của Ben vì những việc mà đàn ông làm cho một người phụ nữ thì tất cả những người đàn ông khác đều biết và làm vậy. Cô không định nghe trộm, nhưng trong khi lưỡng lự bước vào phòng cô đã nghe thấy. Và thứ mà cô nghe thấy đã khiến mặt cô không còn giọt máu.

Giờ thì đó là lý do vì sao anh đang cố quyến rũ cô. Ngay từ đầu anh đã định khiến cô yêu anh để cô có thể sẵn sàng kết hôn với anh và trao cho anh quyền làm chủ hợp pháp đối với trang trại này. Cô cho là mình chỉ thấy hài lòng rằng anh xem xét lựa chọn đó chứ không chỉ đơn giản giết cô hoàn toàn, giống như cách anh giết McLain. Dường như anh vẫn chưa quyết định số phận của cô dù hiểu biết ấy khiến cô lạnh xương sống.

Cô bước vào trong thư viện, việc cô vào đó khiến cả hai người đàn ông nhìn cô. Cô vẫn tái

mét, nhưng đã trấn tĩnh lại. “Tôi không thể không nghe lén,” cô nói giọng vẫn bình tĩnh, chỉ có một chút áp lực. Cô nắm chặt bàn tay lại với nhau để ngăn chúng khởi run lên và buộc mình nhìn thẳng vào đôi mắt nhỏ màu xanh của Jake. “Tôi nên chuẩn bị gì cho bản thân, một đám cưới hay một đám tang?”

Jake cau có, anh vẫn không thích ý tưởng rằng cô có quá nhiều quyền lực đối với cảm xúc của anh, nhưng thực tế đúng là vậy. Cô ở đây bình tĩnh và tuyệt vời như một bà sơ, tất cả đều cứng nhắc và kín đáo như thể cô đã không đâm móng tay sâu vào lưng anh và tất cả ngoài tiếng la hét vì khoái cảm trong khi anh ôm lấy cơ thể cô để đi sâu vào trong. Ký ức cháy lên trong anh và làm anh trở nên cứng nhắc hơn. Giết cô sao? Anh thậm chí không thể nghĩ tới điều đó. Và làm thế nào cô có thể nghĩ tới chuyện đó, đặc biệt là sau đêm qua chứ? Anh tức giận nhìn cô, đôi mắt xanh lạnh lùng.

“Đám cưới,” anh nói nhanh. “Tôi vừa gửi một người đi tìm cha xứ Sebastian. Ông ấy sẽ làm chủ hôn cho chúng ta chiều nay.”

“Cám ơn,” cô thì thầm và rời khỏi phòng.

Ít nhất giữa họ không có sự giả vờ, cô nghĩ với một nụ cười cay đắng trên môi. Anh đã không cố nói dối cô và lừa cô trong sự lãng mạn. Anh thậm chí còn không nghĩ tới việc hỏi cô là cô có muốn lấy anh hay không, nhưng tại sao anh nên làm vậy chứ? Cô có thể lấy anh hoặc chết.

Cô đi tìm Emma, thấy cô ấy trong sân đang tận hưởng ánh nắng mặt trời và tự do dưới ách thống trị của nỗi sợ hãi liên tục. Nếu không có gì khác, Victoria sẽ thấy biết ơn nhà Sarrats vì đã cho họ ra ngoài như vậy.

“Jake sẽ lấy chị vào chiều nay,” cô buồn bã nói, không biết làm thế nào khác để nói về điều đó.

Miệng Emma há hốc, mắt tròn tròn lên. “Chiều nay á?” cô nói the thé, sau đó đỏ mặt lên và nói. “Ồ, được, tất nhiên sau đêm qua...”

Victoria nao núng. “Em biết sao?” cô thấy xấu hổ quá.

Emma còn đỏ mặt hơn nữa. “Không phải đêm qua, nhưng sáng nay... um, em thấy anh ta rời khỏi phòng ngủ của chị, tay cầm áo.”

Victoria ngồi xuống một chiếc ghế và nhìn vào đôi tay mình, chống lại sự bối rối của bản thân. Thật là ngu ngốc, thật sự ngu ngốc, sau tất cả những gì mà họ đã trải qua cùng nhau. Thậm chí Emma còn không biết những thứ sốc mà Jake đã làm với cô và cách mà cô đáp trả nữa, Victoria biết rất rõ và không thể ngăn nổi bản thân nghĩ về chúng.

Emma ngồi xuống bên cạnh và ôm lấy cô. “Làm ơn đừng bối rối như vậy,” cô nói. “Chị sẽ kết hôn vào chiều nay, nên em không nghĩ là sẽ quá tai tiếng khi lường trước những lời thề trong lễ cưới khi chưa đầy 24 giờ. Trừ khi... trừ khi điều đó thật kinh khủng?”

“Không, không phải thế”, cô dừng lại, sau đó nói. “Anh ta không yêu chị.” Victoria thở dài và nhìn bông hoa hồng đang đơm trong gió nhẹ. “Giờ đây Major đã chết, trang trại là của chị một cách hợp pháp. Cách duy nhất Jake có thể lấy được nó là hoặc kết hôn với chị hoặc giết chị. Chị thấy biết ơn khủng khiếp khi anh ta chọn đám cưới.”

Emma cứng người sửng sốt. “Chị không thể kết hôn với anh ta.”

“Lòng tự trọng sẽ nói vậy đúng không? Nhưng chị muốn sống, và anh ta sẽ giết em và cả Celia nữa, vậy nên đừng nói quá nhanh như vậy là chị nên từ chối quyết định của anh ta.” Cô thấy sau tất cả cũng có được một chút niềm vui. Cô mỉm cười với Emma. “Và chuyện đó cũng không kinh khủng lắm.”

Emma đỏ mặt và nhìn ra chỗ khác, nhưng một nụ cười cũng xuất hiện trên môi cô. “Vậy đó không phải là một hành động kinh khủng, nhưng đôi khi người đàn ông đó thực kinh khủng.”

“Chính xác. Sự khiêm tốn của một người là vô ích và nó thân thiết tới đau đớn, nhưng không kinh khủng.” cô hít một hơi sâu, “thực tế thì ngược lại.”

Emma rùng mình, nhưng không phải vì lạnh. Cô không thể không nghĩ về những giây phút trì hoãn khi Ben Sarrat nằm trên người cô, kích thích của anh khá rõ ràng. Cô đã lạnh lùng với anh kể từ khi đó vì sự ngạo mạn thẳng thừng của anh làm cô bực mình, nhưng cô chỉ phải để sự tập trung của mình trượt ra ngoài, và cô thấy dấu ấn của cơ thể anh một lần nữa, nằm dọc trên cô, ấn người cô xuống.

Họ ngồi cùng nhau, mỗi người suy nghĩ về một người nhà Sarrat. Cái bụng trống rỗng buộc Victoria bước vào nhà bếp, vì cô ngủ dậy quá muộn nên đã bỏ lỡ bữa sáng. Không có việc gì để làm, giờ thì hai người đàn ông đó bước vào nhà, và cô đã đi la cà đủ lâu rồi.

Những người đàn ông ở ngoài suốt cả ngày, tận đến khi đầu óc của anh bỏ đi, thực tế, cách duy nhất để liên lạc là họ ở cùng anh lúc ăn cơm. Đó không phải là cách làm với Jake và Ben. Sự xuất hiện của họ có ý nghĩa hơn trong căn nhà, họ ở trong và ngoài suốt cả ngày, làm cho căn phòng đầy tiếng nói trầm trầm của họ, tiếng giày nện lên sàn nhà, mang đến mùi của những con ngựa và cả mùi thuốc lá. Victoria đã tránh được Jake, nhưng dồn Ben vào góc tường đủ lâu để anh ra nhận ra cô tách ra cái gì là của cậu và cái gì là của Jake. Khi cô tách biệt nó ra, cô rùng mình vì không biết làm gì với đồ của Jake. Nên đặt chúng ở phòng cô hay phòng chung? Có lẽ anh định dùng phòng đó cho riêng mình vì anh rõ ràng đã đưa ra quy định là cần phải dọn dẹp nó. Sẽ thật đơn giản nếu cô hỏi anh, nhưng cô không thể làm được điều đó. Sau tất cả những gì xảy ra giữa họ, giờ cô không thấy thoải mái khi tới gần anh.

Jake chú ý tới người vợ sắp cưới đang tránh anh vì thực tế cô không nhìn theo hướng của anh, và anh thấy càng lúc càng bực mình khi ngày từ từ trôi qua. Nếu cô nghĩ là anh sẽ chịu đựng được điều đó cô sẽ ngạc nhiên đến đau đớn. Việc cô chọc tức anh đã đủ tệ lắm, nhưng anh thấy bực mình hơn nếu anh định để cô phiền muộn cứ mỗi lần cô không thích những việc anh làm, đặc biệt là cô đã sai. Anh vẫn tức giận vì cô nghĩ anh sẽ giết cô và chiếm lấy cái trang trại, còn giận hơn nữa vì điều đó có nghĩa cô cho anh không khác gì McLain. Anh thấy sai trái.

Nhưng hầu hết, anh vẫn cảm thấy bị đe dọa, và anh vui vì bất cứ lời xin lỗi nào để cảm thấy nóng giận, để giữ anh cách xa cô. Chết tiệt cô đi vì những ảnh hưởng của cô lên anh! Tất cả những gì anh phải làm là nhìn cô và trái tim bắt đầu đập nhanh hơn, anh mất đi sự tập trung, và tất cả những gì anh muốn là lại mang cô trở lại giường. Anh nghĩ về đêm qua và toàn cơ thể anh lại rung lên vì khoái cảm. Không chỉ vì nó tốt đẹp, nó còn là duy nhất, vỡ vụn ra. Anh chưa từng quá chìm sâu vào một người đàn bà, quá tập trung vào cô tới mức thế giới bên ngoài chiếc giường dường như biến mất. Có rất nhiều việc anh định làm rõ giữa họ vào đêm qua nhưng lại chưa thảo luận được gì. Anh trông thấy cô đứng đó, anh đã biết là cô là của anh và anh sẽ có được cô. Không còn gì quan trọng nữa.

Jake và Ben cùng với người quản đốc Lonny đang thảo luận làm thế nào họ có thể giải quyết được vấn đề của những người làm công còn lại của McLain, người vẫn ở ngoài cùng với đàn gia súc khi Emma lịch sự bước vào cửa lớn và thò đầu vào trong phòng. Cô chỉ nhìn Jake, cẩn thận tránh sự dò xét thách thức chụm mũi của Ben dành cho cô.

“Anh muốn đám cưới được tổ chức ở đâu vậy Jake? Victoria nói chuyện này không thành vấn đề.” Đó là một lời nói dối vì Emma chưa hỏi Victoria, nhưng nó cũng không gây hại gì. Emma đã không tha thứ cho anh vì sự lừa dối của anh, và cô sẽ không rút lại điều đó.

Jake cau có, chỉ tức giận y như Emma tức giận với anh.

“Trong phòng khách sao? Đó chính là nơi cô ấy lấy Major.” Emma cười khi cô khiến lời nói chua cay của mình sâu hơn.

Mặt Jake cứng lại. “Không,” anh nói sau một phút, giọng của anh bình tĩnh tới mức muốn nghe được sự tàn bạo trong đó cần phải có cái tai rất tốt. “Ở sân.”

Emma lại mỉm cười và rút lui. Lonny nhím chăm chăm vào cánh cửa đóng lại với nụ cười hài lòng lạ lùng trên gương mặt. “Những con ngựa thuần chủng,” anh thông báo. “Đúng thế, đàn bà cũng như những con ngựa thuần chủng. Sẽ tốt thôi nếu đặt đàn bà quanh đây. Họ có xu hướng làm cho đàn ông hành động tốt hơn so với bình thường đúng không nhỉ?”

“Anh biết gì về chuyện đó chứ?” Ben hỏi, có cảm giác không tin tưởng khi nghe cảm nhận như vậy từ người quản đốc, một người khó khăn và mềm dẻo khi họ đến.

“Chết tiệt, tôi đang ở quanh đàn bà!” Lonny cáu kỉnh. “Tôi nghĩ tôi biết sự khác biệt giữa các quý bà và những con điếm, và đây là những quý bà. Họ sẽ làm cả hai anh quan sát cử chỉ của mình.”

Ben bắt đầu cười như nắc nẻ và chỉ sau một phút Jake cũng thư giãn và cười. Lonny là một cựu chiến binh sau nhiều cuộc chiến bắn tỉa và cãi lộn nhiều hơn hai người cộng lại. Tình bạn của họ với ông đã kéo dài được hơn năm năm khi họ kéo ông lúc say như chết ra khỏi một ổ điếm đang bốc cháy. Với ông việc giảng giải cho họ sự khác biệt giữa các quý cô và các ả điếm còn hơn cả sức chịu đựng của họ.

Cha Sebastian đến sớm hơn so với dự tính của Victoria, và cô chưa sẵn sàng. Thậm chí tính tới chuyện lễ cưới, cô không định lên xe hoa trong bộ quần áo lao động cả ngày này. Trong ngày cưới đầu tiên cô ủ rũ, lần thứ hai này cô còn chả có thời gian giúp mình phần chần chừ hơn và chọn một vài bộ đồ tốt. Lần cưới đầu tiên cô hoảng sợ. Lần thứ hai cô có nhiều cảm xúc: buồn vì anh không yêu cô và lấy cô chỉ vì cái trang trại, sợ hãi theo bản năng vì chồng cô đối với cô còn hơn cả một người lạ dù họ từng làm tình, và anh là một người đàn ông sắt đá thô ráp sống dựa vào khẩu súng, sợ rằng anh muốn có được cô, rằng cô sẽ có cơ hội ở cùng anh, đó là niềm háo hức, rõ ràng là thế. Anh sẽ là chồng cô. Thậm chí nếu anh chưa từng biết đến cô theo một hướng nào khác ngoài việc là một phiên toái cần thiết, cô sẽ chia sẻ cuộc đời anh, tên của anh, và giường của anh, và cô sẽ sinh con cho anh.

Có nhiều sự khác biệt nữa trong đám cưới này. Những người xung quanh dường như vui vẻ thậm chí còn hạnh phúc nữa. Celia vẫn còn ồm vì ảnh hưởng của lần cưới ngựa và không còn đáng yêu như trước nữa, nhưng trong mắt cô sự căng thẳng đã giảm bớt, và tiếng cười vang lên một vài lần. Emma thì bị cuốn vào cơn lốc khi giám sát mọi việc để chuẩn bị cho đám cưới gấp rút, nhưng mắt cô cũng sáng lên. Carmita thì nói chuyện không ngừng, Lola đang hát trong nhà bếp, thậm chí cả Juana cũng ngán ngĩa khi cô chạy ra vào làm việc vặt. Đàn ông thì ở trong rồi ngoài, rống lên, chửi thề đòi hỏi sự hỏi thăm của bất cứ người phụ nữ nào trong vùng nghe thấy câu chửi thề của họ, chửi thề ai đó nhiều hơn ngay khi họ quên đi chính mình, một vài người già hơn thì tán tỉnh bất cứ cô em nào mặc váy.

Chỉ có cô dâu và chủ rể dường như ít hạnh phúc hơn, dù nói thật đàn ông thích thú chỉ vì có cơ hội tham gia tiệc tùng. Jake căng thẳng, do đó tâm trạng khá tồi tệ. Victoria nhạy cảm tinh tế vì những lý do anh lấy cô và càng ngày càng lo lắng khi thời gian trôi qua. Khi cô bước xuống cầu thang tới lễ cưới để trở thành bà Jacob Sarrat, cô run lên mạnh tới nỗi không giữ nổi váy để không dẫm lên chúng.

“Lối này!” Emma vui vẻ nói, nhanh chóng đưa cô ra khỏi nhà. “Mọi người đang đợi đó.”

Victoria đã không hỏi và buồn bã cho rằng đám cưới sẽ diễn ra ở phòng khách vì đó là nơi lịch sự nhất trong nhà. Nhưng Emma dẫn cô ra sân. Cô thấy nhẹ cả người. Ánh mặt trời buổi chiều tà chiếu lên chiếc sân bằng một thứ ánh sáng vàng dịu, chỗ trống đông đủ người, cô nghĩ tất cả mọi người giờ đã làm việc cho họ, cả đàn ông và đàn bà. Đàn ông vượt quá số đàn bà khá nhiều, tất nhiên là vậy rồi, và đi đi lại lại không ngừng nghỉ, vụng về lấy mũ xoay xoay. Đàn bà đã cố hết sức trang trí chiếc sân bằng những chiếc đèn Mexico, thậm chí dù mặt trời đang chiếu sáng, và những chiếc biểu ngữ nhiều màu sắc mà Carmita và Lola đã lấy từ lễ hội trước kia.

Cha xứ Sebastian vui vẻ nhìn cô khi cô bước đến phía Jake. Victoria hơi hoảng loạn một chút, tự hỏi liệu ông ấy có thấy lạ khi ông nên tổ chức một đám cưới nữa cho cô ngay sau đám cưới đầu tiên không. Cô đã trở thành một người vợ, một bà góa phụ và giờ lại là một người vợ với tốc độ vô phương hướng. Nếu cô ở nhà vào lúc này, cô sẽ mặc đồ đen trong ít nhất một năm và sẽ bị tách biệt trong gia đình cô. Cô thật sự không nghĩ tới một đám cưới khác trong vòng nửa năm sau, và giờ cô lại đang tái hôn chỉ ba ngày sau cái chết của chồng.

Cô cố nín cười, và nhảy dựng lên khi cảm thấy Jake cầm tay cô. Cô nhìn anh bằng đôi mắt to ngạc nhiên và thấy choáng trước đôi mắt xanh lạnh lùng của anh. Nhưng tay anh ấm áp, và khi anh cảm thấy cô đang run lên anh nhẹ nhàng vuốt ve những ngón tay cô. Hành động ấy giúp cô trấn tĩnh lại, nhắc cô nhớ tới tất cả những bạo lực và nguy hiểm của người đàn ông này, anh ta đã chọn bảo vệ cô.

Cô có thể nhớ một chút tới đám cưới đầu tiên của mình, nhưng đám cưới này quá rõ ràng và cô biết nó sẽ khắc sâu vào trí nhớ của cô. Đa số các vị khách đều có vũ khí, nhưng Victoria không thể đổ lỗi khi chú rể cũng vậy. Mặt trời chiếu sáng, chim hót, đàn ông hăng giọng, cha xứ tuyên bố đám cưới, và cô cùng Jake có những câu trả lời phù hợp. Lúc nào tay cô cũng nằm trong bàn tay rắn chắc mạnh mẽ của anh.

Không có nhẫn, nhưng cô không cảm thấy thiếu. Cô đã tháo chiếc nhẫn của Major trên đường cưới ngựa quay lại trang trại, sau khi cô biết anh ta đã chết, cô ném nó vào bụi cây.

Jake ý thức rõ được những người xung quanh anh, nhưng thậm chí hiểu rõ hơn người đàn bà bên cạnh anh. Giờ cô đã hợp pháp trở thành người của anh, anh thấy bất ngờ khi nhận ra luật của Chúa và giờ anh là người bảo vệ cô, anh đã thề bảo vệ cô khỏi nguy hiểm, giữ cho cô ấm áp, và sẽ không bao giờ để cô đói, cho cô và bất cứ đứa con nào của họ những thứ mà họ cần. Giờ anh hiểu cô cái khắc nghiệt của cuộc sống. Tuy nhiên, cô vẫn sợ, anh có thể thấy cô đang run lên và bàn tay yếu ớt của cô rất lạnh. Cô không tin anh bảo vệ cô phải không? Anh nhận ra rằng chính anh làm cô sợ hãi. Làm sao cô có thể sợ hãi? Nhưng thực tế cô đã nói cho anh biết cô lấy anh chỉ vì cô nghĩ anh sẽ giết cô nếu cô không làm vậy. Người đàn bà này cần học một vài bài học về người đàn ông cô đang lấy.

Cha xứ đang cầu nguyện cho họ, và mọi việc đã xong. Có một tràng pháo tay, những cái ôm, và những lời chúc mừng, và Carmita ôm lấy cổ Jake và hôn vào môi anh, sau đó xấu hổ vì hành động của mình. “Chào mừng trở lại cậu Jake.” Cô lắp bắp nói rồi bỏ chạy.

Một trong những tay chăm bò cầm một chiếc ghi ta và bắt đầu gảy đàn. Khi mặt trời lặn, rượu cũng được mang ra. Whiskey và tequila chảy xuống cổ những người đàn ông. Một vài người trong số họ ôm lấy người phụ nữ và bắt đầu quay cuồng quanh sân, nhảy múa nhiệt tình nhưng không giống khiêu vũ thực sự, nhưng nhiều người làm vậy với tâm hồn đang vui vẻ.

Jake giữ Victoria ở bên cạnh. Khi màn đêm buông xuống những bóng người Mexico tạo lên phép thuật trên sân và tiếng cười xoa dịu sự căng thẳng của Jake. Không nói một lời, anh đưa tay ôm lấy eo Victoria, và dựa người cô vào anh, đưa cô vào bước lê chân chậm chậm là tất cả những gì anh biết. Cô nhìn nhanh qua anh, bất ngờ, rồi thư giãn trong vòng tay anh. Đầu cô tựa vào vai anh và cô thở dài, nhưng anh nghĩ đó là cái thở dài vui lòng, không, ít nhất cũng là cái thở phào nhẹ nhõm.

Cô cảm thấy quá mỏng manh trong vòng tay anh. Xương của cô mảnh mai như một đứa trẻ, vai cô thẳng nhưng vẫn chỉ rộng hơn nửa so với vai anh. Đầu cô gọn gàng tựa dưới cằm anh, và mùi nước hoa nhẹ ngọt ngào từ mái tóc cô lắng tránh trên đầu anh. Ngực cô mềm mại

dựa vào anh, anh nhớ chúng tròn xanh xao tới mức nào, và anh đã vùi mặt vào chúng thế nào. Cái đùi mềm mại của cô duyên dáng di chuyển cạnh anh khi chọ cùng nhau khiêu vũ, đêm qua chúng đã vòng quanh hông anh trước tình yêu đông đầy.

Suốt cả ngày anh chỉ tỉnh táo có một nửa, không thể không nghĩ tới thời gian đêm qua. Giờ vật cương cứng của anh đau đớn đẩy lên dưới quần dài, và anh hắt ra rên rỉ khi anh kín đáo điều chỉnh cho chỗ sâu kín của cô khóp vào cái đang sưng lên của mình. Cô ngược nhìn anh, và anh thấy cô nuốt nước bọt. Đôi mắt xanh của cô tối lại, nhưng cô không phản đối, và sau một giây cô lại tựa đầu vào vai anh.

Ben dựa người vào một trong những cái cột trụ và quan sát Jake khiêu vũ với cô vợ mới. Anh thích Victoria, nhưng anh nên biết Jake sẽ không bao giờ có ý định lấy cô ấy nếu cô ấy không ở vào tình trạng nguy hiểm. Anh không biết những gì họ đã làm, nhưng kết hôn với cô ấy không nằm trong số chúng.

Anh nhìn quanh sân và thấy Emma đang nhảy cùng Lonny cùng tất cả mọi người. Ben lẽ ra đã thề rằng Lonny chưa từng thấy khiêu vũ, nhưng giờ anh ta ở đây, quay cuồng và ồn ào, tận hưởng cuộc sống. Emma đang cười. Ben cứng người lại, đôi mắt nheo lại khi anh nhìn cô. Cô thậm chí còn không nhìn anh, nhưng cô nhảy với tất cả những tên chăn bò vụng về, những kẻ mời cô nhảy.

Lola mang đến đồ uống, bánh rán và một ít bánh hình vuông. Đàn ông nhào xuống lấy những cái bánh rán, họ gọi nó là “ký hiệu của gấu,” rồi hét lên sung sướng, và buổi khiêu vũ dừng lại trong giây lát. Khi nó lại bắt đầu, Ben để ý Emma cười từ chối tất cả những lời mời vì muốn nghỉ ngơi. Cô tìm ra một chỗ ngồi trên chiếc ghế đá ở phía đối diện nơi anh đứng và vui vẻ quan sát những người khác khiêu vũ. Hầu hết đàn ông đang khiêu vũ với một người đàn ông khác vì có quá ít phụ nữ, nhưng không có gì khác biệt với tâm trạng của lễ kỷ niệm.

Ben đi quanh sân và đi tới đằng sau Emma. Cô không biết anh ở đó cho tới khi anh nện chiếc giày lên chiếc ghế cạnh cô, và hướng người về phía trước để đặt tay lên chiếc đầu gối đặt lên cao. “Em định chạy trốn tôi bao lâu nữa vì những chuyện đã xảy ra?” Anh hỏi giọng lạnh lùng cứng nhắc.

Emma không nhìn anh. “Không có gì xảy ra hết, anh Sarrat ạ.” Giọng cô lạnh lùng như anh.

“Chết tiệt nếu nó không xảy ra. Em làm tôi cứng người lại, cả hai ta đều thích nó.”

Cô kéo chiếc khăn choàng cao hơn trên cánh tay, nhưng vẫn không nhìn anh. “Tôi nghĩ anh Sarrat chắc hẳn quen với một kiểu đàn bà khác. Tôi không chịu trách nhiệm với cơ thể anh và tôi cũng không thích bị đối xử giống như loại con gái chào đón cái vuốt ve của anh.”

Giọng Ben còn khắc nghiệt hơn: “Điều mà tôi nghĩ, cô Gann ạ, là trách nhiệm của cô sẽ ngọt ngào hơn nếu cô có thêm những cái vuốt ve.”

Dù Emma biết thật nguy hiểm khi tiếp tục câu chuyện không thích hợp một cách ngang

tàng như vậy, ở một mình chỉ làm cho nó mang tính cá nhân hơn, cô không thể không giấu cợt: “Từ anh sao? Anh hi vọng hão đó.”

Ben đứng thẳng dậy, hơi sốc, sau đó bước đến bên chiếc ghế đá rồi đứng trước mặt cô. Không nói một lời, anh nắm cổ tay cô rồi lôi cô đứng dậy, sau đó kéo cô ra khỏi sân. Emma kêu lên chống đối, nhưng có quá nhiều tiếng ồn nên không ai để ý. Khi họ đã ở ngoài, anh xoay người cô và đè cô lên tường, giữ cô ở đó, hai tay ôm lấy khung người cô. Họ chỉ cách nhau một vài cm, anh ngửi thấy mùi nóng bỏng, hơi mồ hôi, và cô run lên với sự đáp trả nguyên thủy.

Ở ngoài này trời tối dù ánh đèn và âm nhạc và sự vui vẻ ở ngay phía bên kia bức tường. Một sự im lặng kỳ lạ bao phủ họ, bị phá vỡ chỉ bởi những tiếng thở gấp của anh.

Anh cúi đầu xuống. Emma đẩy tay lên ngực anh, bực mình nói, “Anh không dám đâu,” nhưng sự chống đối của cô thật vô ích. Miệng anh bao phủ miệng cô, và khi cô cố gắng quay đầu, anh ôm lấy cô để đầu cô cố định trên vai anh, cánh tay anh nắm chặt tóc cô để giữ cô đứng im. Áp lực mạnh mẽ của miệng anh vượt ve đôi môi mềm mại của cô. Cô tuyệt vọng cắn anh, răng cô cắn vào môi dưới của anh. Anh chửi thề và quay đầu qua chỗ khác, máu dính đầy miệng anh.

“Hãy làm thế nữa xem, anh sẽ đánh sưng cái mông trần của em đó,” anh gầm gừ.

Emma nhận ra rằng cô không thể thoát khỏi cái nắm chặt của anh. Cô quay đầu lại nhìn anh thách thức. “Anh đang làm tôi đau. Tôi sẽ để yên sao?”

Anh dừng lại, sau đó nói, “Anh đoán là không.” Anh nâng ngón tay đặt lên môi cô và nhẹ nhàng vuốt ve nó. Thậm chí trong ánh đèn mở phản chiếu qua tường anh có thể thấy rằng chúng đang sưng lên. “Anh không có ý làm em đau.”

Cô dường như không thể thở nổi dù cô đấu tranh để hít hết không khí vào lá phổi hẹp. Cô ước anh sẽ thả cô ra, ước cô không cảm nhận được cơ thể cứng nhắc của anh tì vào người cô từ ngực tới đầu gối. Cô lại đẩy ngực anh và thấy cố gắng ấy không mang lại lợi ích gì.

Anh đang nhìn vào miệng cô. “Chúng ta phải làm gì đó với vết sưng này,” anh nói nhỏ.

“Không, chúng ta sẽ không làm gì,” cô nhanh chóng đáp lời.

Anh cười dịu dàng. “Đó là điều em nghĩ sao, cô bé.” Sau đó anh lại hôn cô, chiếm lấy môi cô bằng cả sự khao khát, nhưng không còn bằng bạo lực nữa. Anh di chuyển lưỡi vào miệng cô, thâm nhập vào sâu và thưởng thức hương vị của cô. Emma ngẩng lên trong vòng tay anh, sau đó sự căng thẳng nhanh chóng biến mất trong cô và cô chìm đắm trong anh.

Sự mất trí nóng nảy tuôn ra trong cô, sinh ra khoái cảm tăng dần mà cô cảm nhận từ những nụ hôn độc chiếm của anh. Cô vòng tay quanh cổ anh và quên đi tất cả những sự chống đối của mình, quên rằng không người đàn ông nào có thể tôn trọng một người phụ nữ cho phép anh ta hôn cô như thế này trừ khi họ đã dính hôn. Cô không chống đối khi anh trượt tay

lên hông cô làm cô đau đớn rướn người ra phía trước, đặt cái vật cương cứng vào chỗ giữa hai chân cô như anh đã làm ngày mà anh đè cô trên mặt đất. Thay vì thế cô rên rỉ, đầu dựa vào tường, và chân cô tách ra thậm chí còn lớn hơn nữa rồi rên rỉ theo bản năng. Ben ngay lập tức tận dụng cơ hội, hông anh di chuyển theo lực đẩy chậm chậm và sự thôi thúc của tình dục. Anh đặt tay lên ngực cô, chạm vào cái gò mềm xuyên qua lớp áo. Anh thấy cô run rẩy, thấy chân cô tách ra, và bế cô lên trên anh.

Anh hôn hàm của cô, và hõm mềm mại bên dưới tai cô, miệng anh nóng bỏng và ẩm ướt. “Em đã có người đàn ông nào chưa?” Anh hỏi, cầu nguyện rằng câu trả lời là có.

Nhưng cô ngạc nhiên lắc đầu, “Chưa,” cô thì thầm.

Anh chửi thề trong một thời gian dài, dùng tất cả những từ ngữ tục tĩu anh từng nghe thấy và đi đến với một vài sự kết hợp mới. Chết tiệt, tại sao cô chưa từng làm như vậy chỉ một lần trước đây. Ngay sau khi anh nghĩ vậy, tâm trí anh chống đối lại với sự sợ hãi đáng tức giận. Anh không muốn nghĩ tới một người đàn ông nào khác ở trong cô, thậm chí điều đó sẽ không có gì khác biệt nếu anh làm thế.

Chỉ có hai loại đàn bà: xấu và tốt. Một người đàn bà tốt không cho phép một người đàn ông nào khác ngoài chồng mình nhấm nháp cô, nhưng chỉ cần một lần sảy chân cũng biến cô thành người đàn bà dễ dãi. Một người đàn bà tốt vừa được kính trọng và bảo vệ, nếu một người đàn ông tự buộc mình vào một người đàn bà, anh ta sẽ tự nghĩ tới việc nhanh chóng bị trói chân ngay khi anh ta bị bắt. Đó là cách nó thường diễn ra, và Ben sẽ vui vẻ giúp trói những gã khốn ấy vào bất cứ một người đàn bà nào, cả tốt và xấu.

Nhưng những người khác không nghĩ thế, nếu Emma lên giường với anh, cô sẽ tự động trượt vào con đường mà chia rẽ những người đàn bà được kính trọng và không được kính trọng.

Rào cản đó giữa đen và trắng, quá rõ ràng, đến nỗi Ben hít một hơi sâu và lùi lại. Nếu anh nghĩ tới chuyện kết hôn thì mọi chuyện đã khác, nhưng Ben không muốn kết hôn. Anh muốn Emma, nhưng quyết định phải là của cô cô vì cô sẽ chịu rủi ro, và anh từ chối quyến rũ cô để cô rơi vào nó.

“Giờ là lựa chọn của em Emma,” anh nói. Những từ ngữ rất nhỏ và cứng rắn. Anh khó có thể lấy lại giọng được. “Chúng ta có thể đi lên lầu tới phòng ngủ của anh ngay lúc này hoặc có thể dừng lại. Nếu em quyết định muốn lên lầu với anh, anh muốn em biết trước rằng anh không phải là người đàn ông của hôn nhân.”

Điều đó chắc chắn thành thật một cách đau đớn. Emma nhìn anh, mắt mát vì sự động chạm của anh mất đi đột ngột, mạch đập điên dại ở cạnh bên cổ họng. Thực tế, toàn cơ thể cô đang run lên, khát khao hơn nữa.

Cô cũng không nghĩ đến hôn nhân. Cô đã không nghĩ gì ngoài những lần đầu tiên, cơn giận tràn ngập trong cô, giờ cô nhận ra đó là phản ứng phòng vệ với những bản năng mà cô kéo cô

vào, và rồi sự thôi thúc hoang dại đối với những bản năng ấy. Kết hôn sao? Không, đó không phải là thứ cô muốn, cô không hiểu gì về người đàn ông này. Đây là lần thứ hai cô nói chuyện với anh ta. Và lần thứ hai cô cảm nhận anh nằm lên người cô với những khuấy động mạnh mẽ.

Nhưng những câu nói của anh ta là thực tế, nói cho cô biết cô nên làm gì. Cô có thể nằm bên anh ta, nhưng chẳng có lý do gì ngoài nhục dục. Và khi cô thức dậy trên chiếc giường đó, cô sẽ không còn là một người đàn bà đáng kính nữa. Thậm chí nếu cô đã kết hôn, và cô hi vọng cô đã kết hôn, cô sẽ phải giải thích với chồng mình vì sao cô không phải là trinh nữ. Cô sẽ hoàn toàn rời khỏi gia đình và không ai biết cô, bắt đầu một cuộc sống mới như một “quả phụ”, điều này có thể giải thích sự thiếu trong sạch ấy.

Cô sẽ mất quá nhiều mà được rất ít. Một vài giây phút khoái cảm đáng giá sự kính trọng cả đời. Nếu cô yêu anh ta thì chuyện đó sẽ khác, nhưng cô thậm chí không yêu.

Với niềm kiêu hãnh bẩm sinh cô đối mặt với mọi khó khăn, Emma chỉnh lại mình và trả lời anh: “Hôn nhân cũng không phải là thứ tôi đang tìm kiếm. Cảm ơn vì đưa cho tôi lựa chọn này.”

Ben mỉm cười quanh co với cô: “Câu trả lời là gì?” Anh hỏi, dù anh đã biết rõ.

“Không,” cô trả lời và bước đi.

Chương 14

Lúc chín giờ Victoria tự xin cáo từ và bước lên phòng ngủ của cô. Cô không biết anh theo sát cô tới mức nào, nên cô chạy nhanh như một người điên để cởi đồ, tắm và mặc áo ngủ vào chỉnh tề. Anh đã lấy mọi thứ cô có và cô cần lấy lại một phần của cô, một phần nhỏ khiêm tốn. Cô chỉ 21 tuổi và đã hai lần làm vợ, một lần vì thứ mà cô đại diện và giờ vì thứ mà cô sở hữu, nhưng đều không phải vì tình yêu hay vì chính cô. Cô cảm thấy cần có bất cứ sự chống đối nho nhỏ nào có thể tập hợp được.

Cô thấy vui vì chiếc áo ngủ hiếm khi đặt vào chỗ quanh chân cô khi Jake mở cửa bước vào. Anh nhìn vào chiếc áo ngủ. “Nhanh vậy sao.”

Cô không trả lời, vì rõ ràng anh biết cô vội vã thế nào.

Anh kéo áo sơ mi qua đầu và để nó rơi lên ghế, sau đó cúi xuống để cởi cái dây da quanh đùi anh. Cô nhìn anh bỏ chiếc súng ra và nhận ra anh đã không mang nó đêm trước. Anh đã đến với cô không có vũ khí. Và cô tự hỏi liệu có phải anh đã làm như vậy để ngăn cô tìm lấy một vũ khí nào đó rồi bắn anh.

Thân trên râm nắng của anh gọn sóng lăn tăn với những múi cơ khi anh dội nước lạnh ở trong nhà tắm và cúi xuống hắt nước vào mặt. Victoria nhìn anh, cảm thấy cơ thể cô đã bắt đầu đau đớn và muốn đến bên anh, và anh thậm chí không chạm vào cô. Cái nhìn của cô bao phủ anh, yêu sức mạnh cứng rắn của cơ thể anh. Anh có vài vết sẹo, cô để ý thấy, một số quá lâu rồi tới mức chỉ còn là những vết trắng, một vài cái vẫn mới và đỏ lên. Cô đau đớn chạm vào chúng, cảm nhận được làn da nóng bỏng dưới tay cô.

Anh lau khô mặt và vai, nhìn cô khi cô nhìn anh. “Tiếp tục đi và thả tóc em xuống,” anh chỉ dẫn cô, và cô nâng cánh tay lên làm theo.

Tóc cô dài tới hông tạo thành những nếp mềm mại khi được thả xuống. Khi cô tháo chiếc dây buộc tóc ra, cô bước tới bàn trang điểm và vuốt tóc sang một bên vai để chải lại. Jake ngồi xuống tháo giày và tắt ra, nhưng không rời mắt khỏi cô.

“Tốt,” anh dịu dàng nói. “Giờ hãy cởi váy ngủ ra.”

Cô liếm môi. “Em luôn mặc váy ngủ đi ngủ.”

“Không. Em từng quen ngủ khi mặc áo ngủ. Nhưng không phải bây giờ.” Anh đứng dậy và bắt đầu cởi quần ra. Cô nhìn anh không chớp mắt khi anh cởi quần, ánh mắt cô dán chặt vào vật cương cứng của anh. Anh nặng nề và bị khuấy động. Lúc anh hoàn toàn khóa thân, cô vẫn

chưa chuyển động.

Anh nói giọng vẫn mềm mại."Victoria, cái váy."

Cô run rẩy, nhìn thấy sự quyến tâm trong mắt anh. Chiếc váy sẽ được cởi ra, dù bằng cách nào. Cô chậm chậm chạm tới viền váy và bắt đầu nâng nó lên, đầu tiên là để lộ mắt cá chân, sau đó là cẳng chân, đầu gối và những đường bằng phẳng của đùi cô. Anh cũng bị thôi miên giống như khi cô nhìn anh. Vạt váy nâng lên cao hơn, để lộ ra lối vào tới đám lông cong cong màu nâu bao phủ lên cái gò của cô, sau đó là đường con mềm mại của mông cô, vết lõm nhỏ của rốn cô, độ trũng của eo cô.

Cô dừng lại, đôi tay vô tình run lên khi cô nhìn anh.

"Em có muốn anh giúp em không?" Anh thì thầm, và cô khẽ gật đầu. Anh đến bên cô, đặt tay lên hông cô, nhưng không lập tức cởi bỏ chiếc váy ngủ. Thay vì vậy anh kéo cô sát vào anh, và chiếm lấy môi cô. Nụ hôn chậm và sâu. Cô đánh rơi đai áo và đặt tay lên vai anh, để nếp váy tựa vào cánh tay và bàn tay anh khi anh vuốt ve mông cô.

Cô hoàn toàn ngoan ngoãn khi anh nâng lớp vải ra và đưa cô đến bên giường. Cơ thể trần trụi của anh nóng bỏng khi anh nằm lên cô và bao phủ lên cơ thể cô bằng những nụ hôn. Anh nhấp nháp, cắn nhẹ và liếm, làm cả hai nụ hoa sẵn lại thành hai cái đỉnh ướt át. Anh hôn lên mặt sau của cánh tay cô, đường cong của eo cô, bụng cô chỉ ngay trên chỗ loãn xoắn ấy. Anh xoay người cô lại dù cô chống đối, và hôn bắp chân cô, mặt sau đùi cô, lên tận đùi, sau đó nhẹ nhàng cắn vào một bên mông tròn tròn, không đủ làm đau nhưng khiến cô thấy như bị đốt nhẹ. Sau đó anh làm việc với xương sống của cô, liếm và hôn, thăm dò cơ thể trần của cô bằng hàm răng của mình, và cùng lúc anh chuyển sự chú ý tới mông cô. Cô đang quần quai trên tấm chăn, rên rỉ vì khoái cảm. Một vị trí mềm mại dễ chịu thu hút sự chú ý của anh, và anh nấn ná trên đó giống như con ong hút mật hoa, cố gắng thỏa mãn chính mình bằng mùi vị và cảm giác về mùi hương của cô.

Anh lại quay người cô lại, chú ý tới cái nhìn đờ đẫn trong mắt cô và màu đỏ của ngực cô, cái cách hai chân cô tự nhiên tách ra chào đón anh. Anh tận dụng lời mời đó cúi xuống và hôn cô, lưỡi anh nhanh chóng đột nhập khiến cô đau đón trên giường, và anh thấy cơn sốc làm cảm giác mê muội của cô biến mất. Dù vậy trước khi cô có thể làm bất cứ việc gì không ăn ý, anh leo lên người cô và dùng sự chống đối của cô lại bằng miệng anh khi anh cắn thận vào trong cô.

Việc này dễ hơn trước đây, nhưng Victoria vẫn do dự mở rộng ra khi anh tiến vào trong. Cô không thể biết chắc nó đau đón hay quá sung sướng đến mức không biết đau. Chuyện đó không thành vấn đề, cơ thể cô đã sẵn sàng rung lên khao khát khi nó nâng lên, không còn nghĩ được gì nữa trước sự chiếm hữu của anh. Anh vuốt tóc cô ra sau và hôn cô, giữ lấy cô cho đến khi anh hoàn toàn vào trong.

Victoria bám chặt lấy anh, điên rồ phân vân liệu có luôn luôn như vậy khi anh chạm vào cô không. Anh đã làm những việc này với cô mà cô chưa từng nghe đến hay tưởng tượng ra, và sẽ không thể nào tin nếu ai đó nói cho cô biết. Cô đã mất kiểm soát, sự cao quý quá nhiều trong

cô đã bị lãng quên trước cơn nhục dục.

“Chúa ơi, em yêu, em quá chặt.” Anh chậm chậm di chuyển và rên lớn trước khoái cảm. “Giống như một cái găng tay. Cảm thấy em chặt tới mức nào quanh anh.”

Cô đang thở hổn hển, và tiếng rên của cô lặp lại tiếng của anh khi anh lại di chuyển. Cô bấm móng tay vào vai anh, mong cô quay lên khi cô đòi hỏi, van xin, vì cảm giác thỏa mãn cô biết anh sẽ mang đến cho cô.

Mọi chuyện đang quá nhanh, nhưng Jake không thể làm nó chậm lại. Sự đáp trả của cô làm anh phát điên. Anh bắt đầu thúc vào cô thành một giai điệu mạnh mẽ, khó khăn hơn ý chí của anh, nhưng mong cô cũng di chuyển về phía anh trong mọi chuyển động điên cuồng kết hợp với anh. Nó xảy ra nhanh, và khó khăn, làm cô vỡ vụn trong tay anh, làm anh không còn chút hạt giống và sức mạnh nào nữa. Sự thỏa mãn đang vỡ vụn. Lại như vậy.

Cơ thể cô nặng nề và không còn sức sống, nên cuối cùng cũng thấy hài lòng khi cô không muốn di chuyển. Khi Jake chậm chậm ra khỏi cô, cô thì thầm chống đối không lên lời, nhưng anh cuộn người qua một bên và ôm lấy cô, để cô gối đầu lên vai anh. Cô mở đôi lông mi nặng nề trong một lúc, đèn vẫn sáng, nhưng cô quá mệt không thể quan tâm được nữa.

Anh dùng tay vuốt ve cơ thể cô, chậm chậm vuốt ve từ vai đến hông, say sưa trên cơ thể trần của cô, trên những đường cong quyến rũ, mọi thứ của cô. Cô đã trượt vào một thế giới mơ ước mang đến sự kiệt sức và sung sướng, cố gắng không nghĩ gì, không muốn nghĩ, thậm chí dù lời nói vẫn thoát ra khỏi môi cô: “Nếu anh không cưới em, giờ em sẽ chết đúng không?”

Anh cứng người. Victoria tuyệt vọng mong mình chưa nói ra, vì nếu đó là sự thật cô vẫn muốn biết. Anh đã lấy cô, và thậm chí còn sắp có quyền sở hữu trang trại, cô vẫn là vợ anh. Anh đã làm tình với cô, quan tâm tới cơn khoái cảm của riêng cô. Cô đã không định khuấy chỗ tro lên và gây ra rắc rối, giờ thì cô đã làm rồi.

Anh cố ngồi dậy để có thể nhìn thấy cô. “Anh sẽ nói với em điều này chỉ một lần, anh sẽ không bao giờ muốn nhắc tới nữa. Anh không định để điều đó tát vào mặt anh cứ khi nào em bắt đầu đặt cược vào thứ gì đó. Em sẽ không bao giờ gặp nguy hiểm vì anh. Hiểu không?”

Cô ngạc nhiên vì cảm nhận được cơn giận của anh. “Em không được nghi ngờ những động cơ của anh sao?” Cô đập lại, cố gắng thẳng thắn. Anh lấy tay ôm chặt lấy cô ngăn cản chuyển động đó. “Anh nói dối em ngay từ đầu, anh bỏ đi và để em đối mặt với Garnet một mình...”

“Anh đó nói với Emma, ah, chết tiệt!” Anh gầm gừ, nằm lại xuống giường thấy kinh tởm khi nhận ra điều gì đã xảy ra. Garnet đã ngắt lời anh trong khi anh đang nói chuyện với Emma, và anh sẽ không bao giờ hoàn thành được lời giải thích của mình. Victoria đã nghĩ đơn giản là anh bỏ mặc cô. Không bận tâm tới việc cô sẽ đối mặt với hai tên khác và biến mất. “Garnet đã ngắt lời anh trước khi anh kịp nói cho Emma biết khi nào anh quay lại. Anh không bỏ mặc em, anh phải đi gặp Ben. Anh xin lỗi về chuyện đó, nhưng giờ cũng không thể giúp gì.” Anh dừng lại và nhìn cô khó khăn. “Giờ, em đã hiểu anh nói gì rồi chứ? Anh không muốn nghe bất cứ điều gì

liên quan tới chuyện giết người.”

“Em đã nghe Ben nói...” Cô nói rời rạc, và anh đưa một tay lên cảnh báo cô.

Vậy anh không định giết cô. Thật vui khi biết điều đó, nhưng điều cô thật sự muốn nghe là anh lấy cô vì anh yêu cô, không phải đây là cách duy nhất để anh có thể lấy được trang trại. Cổ họng cô đau đớn vì cố ngăn lại những lời nói ấy, nhưng cô sẽ không cầu xin. “Vâng, em hiểu rồi,” cuối cùng cô cũng nói. “Anh dự tính điều này ngay từ đầu à?” Cô đặt tay lên miệng ám chỉ rằng mọi thứ: Trang trại, McLain... cô... mọi việc anh đã làm, thậm chí ân ái với cô đêm trước đó sao. Anh đã nghĩ là cô sẽ ngoan ngoãn tới đám cưới hơn nếu anh đưa cô vào giường sao? Nếu vậy, có lẽ anh đã đúng. Cô không muốn tin rằng tình yêu này đã được tính trước, nhưng cô không thể phủ nhận là cô chắc chắn không thể thay đổi anh.

“Khá nhiều.” Anh không có lí nào lại không nói với cô. “Anh 13 tuổi và Ben 11 khi McLain giết chết bố mẹ anh và lấy đi trang trại. Anh nghĩ hẳn ta sẽ giết bọn anh, nhưng bọn anh đã trốn đi, và đã sống sót. Ben đã bị thương nặng hơn anh, và anh nghĩ cậu ấy cũng sẽ chết. Bọn anh dự tính chuyện này trong vòng 20 năm trời, làm việc, tiết kiệm tiền, dùng nhiều thời gian ngày này qua ngày khác tập bắn súng để có thể sẵn sàng lấy lại nó. Không có gì ngoài tầm dự liệu của bọn anh.”

“Đúng thế.” Cô nhẹ nhàng thêm vào, “Em rất hiểu. Trang trại quá quan trọng với anh hơn bất cứ thứ gì khác.”

Cô chờ đợi, hi vọng anh sẽ chối bỏ điều đó, anh sẽ nhanh chóng mạnh mẽ hôn cô theo cách riêng của anh và nói cô biết cô quan trọng với anh hơn cả trang trại. Nhưng anh đã không làm thế, và cô nhắm mắt lại. Chỉ một giây trước khi cô tin rằng giọng nói của cô lại có thể cất lên. “Anh sẽ làm gì nếu em không đồng ý lấy anh?”

Anh nhún vai. “Không thể có chuyện đó. Không cần phải lo lắng về điều đó.”

Cái ớn lạnh bao trùm lấy cô, làm cô run lên. Anh hiểu sai nguyên nhân của nó, và kéo cô lại gần hơn, dùng tay vuốt ve người cô.

“Em lạnh à?”

“Không.” Không phải lạnh bên ngoài. Trong lòng cô thấy tê cóng, nhưng những điều cô muốn nói vẫn không thể nói ra.

“Anh sẽ làm em ấm lên.”

Cô nghe thấy hơi ấm trong giọng nói trầm trầm của anh và trái tim cô ngay lập tức bắt đầu đập nhanh hơn. Cơ thể cô dường như hoàn toàn mong chờ cảm giác sung sướng trước sự chiếm hữu của anh. Cô tựa đầu lên vai anh và nhìn anh khẩn cầu.

“Jake...”

Anh không trả lời. Anh tóm lấy đùi cô và kéo chân cô lên hông anh, sau đó tranh thủ vào trong. Lần này anh vào trong khá dễ dàng, nhưng cô vẫn không thở nổi vì sự thâm nhập bất ngờ ấy. Cơ bắp của toàn bộ cơ thể dưới của cô cứng lại và háo hức mong chờ kẹp chặt lại, giữ lấy anh, để chúng ở quanh anh. Cô không còn sức mạnh để làm bất cứ việc gì khác ngoài việc dính chặt lấy anh.

Sau đó, anh vừa lòng nằm sấp và ngủ. Victoria nhìn chăm chăm lên trần nhà, những tro bụi của sự cay đắng vì thất bại cá nhân vẫn còn trong miệng cô.

Ngày hôm sau Luis đến chuồng ngựa và nhìn thấy mảnh quần áo của ai đó phóng vào một ngăn trống rỗng. Anh ta dừng lại, đợi cho đến khi ánh mắt được điều chỉnh hoàn toàn trước ánh sáng mờ mờ tương đối của chuồng ngựa. Dù là ai thì người đó cũng phải ở gần con ngựa giống – Rubio, đó là một người chăm sóc ngựa rất giỏi nhưng còn là một trong số những người rất cừ nữa mà Luis chưa từng gặp. Jake đã có những kế hoạch lớn với con ngựa đó, anh sẽ không tốt bụng mang nó đi nếu ai đó đang đùa cợt với nó.

Luis cúi xuống và dính một sợi rơm dài vào mỗi cái cửa sắt của anh ta để giữ chúng khỏi kêu leng keng. Anh lặng lẽ kéo một thanh sắt và ném vào giữa chuồng ngựa, như hình cầu tinh nhanh của chân anh.

Anh nghe thấy một âm thanh, chỉ là một âm thanh rất nhỏ xào xạc, rồi di chuyển vào phía đó. Ngón tay cái nhẹ xoa lên lưng búa. Anh ta nhìn vào giữa hai thanh cửa và dừng lại, bối rối. Có một mảnh vải ở đó? Nó trông giống như một cái váy vậy.

Anh thở dài bỏ khẩu súng lại vào bao và bước tới để cánh tay lên trên cửa.

“Cô Waverly,” anh lịch sự nói. “Cô có cần giúp gì không?”

Người con gái đang đau đớn ôm lấy mình cứng người lại, anh không thể nhìn thấy những nét căng thẳng trên cơ thể cô. Cô đang chơi trò gì vậy? Nhưng cô nhảy dựng lên khi anh nói, và gương mặt quay về phía anh cứng đờ vì sợ.

“Không,” cô nói, bò dậy. Một ít rơm dính vào váy cô. Cô đứng ở giữa ngăn chuồng ngựa, và nỗi sợ hãi đã biến mất. Cô giống như một con cừu non ở trong góc, cố lấy cân bằng vì ánh sáng.

Luis dù chỉ mới 22 tuổi cũng đã sử dụng được súng trong một khoảng thời gian dài. Anh ta đã độc ác như rắn chuông, vì có quá nhiều đàn ông tìm ra cái giá của họ. Anh không thể nhớ nổi bất cứ sự dịu dàng hay tình yêu nào trong cuộc đời, nhưng hồi còn nhỏ chắc hẳn có một người mẹ yêu thương anh, một người đã ôm anh, cho anh bú và hát ru cho anh ngủ. Luis yêu phụ nữ. Anh yêu cái vẻ bề ngoài của họ, hương vị của họ, tiếng nói của họ, cảm xúc của họ. Dù trẻ hay già, là gái điểm hay là bà cô, gầy hay mập, từ những cô học sinh hay cười, những cô gái đâm ô tới những bà vợ cứng nhắc. Anh phục vụ họ, một người và tất cả, nụ cười ngọt ngào nhất của anh và giọng nói du dương nhất. Anh quen với cách tất cả bọn họ đáp lại anh thậm chí dù chỉ là sự dịu dàng vô tình của đôi mắt anh. Vậy tại sao cô gái xinh đẹp nhường này lại nhìn anh sợ hãi vậy?

Điều này khiến anh tức giận. Nó làm tổn thương cái tôi của anh. Nó khiến tim anh mềm nhũn, nhưng anh không muốn cô sợ bất cứ ai hay bất cứ cái gì. Với Luis phụ nữ được sinh ra để vui vẻ và được yêu thương. Anh muốn ôm lấy cô gái và thề với cô là mọi chuyện sẽ ổn, rằng anh, Luis sẽ bảo vệ cô bằng cả cuộc đời anh.

Anh mỉm cười, sử dụng sự quyến rũ đáng kể của anh và giữ bản thân bình tĩnh. “Có phải cô đang tìm con ngựa không, Chica? Nó thật đẹp đúng không?”

Mắt cô xanh thắm như chiều sâu của đại dương. Luis đã tới California và nhìn thấy sắc màu tuyệt vời ấy. Toàn bộ cơ thể anh run lên phản ứng với sắc đẹp của cô. Nhưng cô vẫn thẳng thắn nhìn anh, không đáp lại sự trấn an ấm áp trong giọng nói và nụ cười của anh.

Luis lùi lại ra phía sau một bước, cho cô nhiều khoảng trống hơn. “Tên tôi là Luis. Luis Fronteras.” Anh không biết tên thật của mình là gì nhưng đã chọn tên ngôi làng anh đã sống vất vưởng trên phố khi vẫn còn là một đứa bé.”

Mắt cô sáng lên một chút.

“Cô thật rất can đảm khi cố gắng đi qua vùng đất này,” anh dịu dàng nói tiếp. “Ba người phụ nữ ở một mình suốt cả đêm! Tôi thật rất ngưỡng mộ cô. Tôi muốn nói với cô là giờ cô an toàn, rằng chúng tôi chỉ muốn bảo vệ cô, không phải làm hại cô.”

“Tôi không dũng cảm,” Celia cuối cùng cũng nói giọng khá nhỏ. “Tôi sợ lắm. Victoria mới là người dũng cảm.”

Ah, một người chị gái, vợ mới của Jake. Cô ấy thật sự ghê gớm, với cái cằm kiêu kì và đôi mắt màu xanh.

“Đúng, cô ấy rất dũng cảm,” anh nói với sự ngưỡng mộ thật sự. “Cô đang đi đâu?”

“Chúng tôi muốn đi tới miền Nam ở Santa Fe, nhưng chúng tôi đã biết những người cưỡi ngựa đang đến từ miền nam nên chúng tôi không thể. Victoria nói rằng người da đỏ ở miền Tây, nên chúng tôi đến miền đông và đang định quay về phía Nam và buổi sáng, khi chúng tôi đã cách xa trang trại.”

Luis nghĩ tới kế hoạch đó có thể làm tốt nếu họ quen với mảnh đất này hơn. Anh gật đầu và chạy ra mở cửa ngăn chuồng ngựa, mở nó rộng ra và đứng lùi lại để cho cô nhiều khoảng trống. “Và một quý cô xinh đẹp nữa, một người với đôi mắt nâu thật đẹp – cô ấy là chị họ của cô à?”

Anh biết rõ cô ấy là ai, nhưng anh vẫn muốn tiếp tục nói chuyện.

Celia gật đầu, bước hai bước tới bên cửa nhưng dừng lại trước khi tới bên anh quá gần. “Emma. Chị ấy đến để sống với chúng tôi vào tháng tám vài năm trước, trong suốt chiến tranh. Chú Rufus và dì Helen đã chết, và vị hôn phu của Emma đã bị giết trong chiến tranh, chị ấy không biết đi đâu. Emma cũng dũng cảm.”

“Cả ba người đều rất dũng cảm.”

Cô lắc đầu. “Tôi không dũng cảm đâu. Tôi rất sợ hãi và tôi chỉ muốn trốn chạy. Victoria và Emma nói chúng tôi phải ra đi, để Garnet và Major không thể... không thể làm tôi đau.”

Cái nhìn mờ mịt tận sâu trong mắt cô và Luis hiểu được sự giận dữ ấy. Điều đó thật rõ ràng. Cô quá đẹp, làm thế nào mà bất cứ một người đàn ông nào nhìn cô mà lại không muốn cô? Giống như bất cứ ai ở khu vực này, Luis đã biết đến tiếng tăm của McLain và Garnet, và anh có thể đoán chắc hẳn họ đã đặt đứa bé xinh đẹp này vào đó.

Luis rời tới chỗ cạnh cửa, cẩn thận đi ra và chỉ cho cô thấy rằng anh không định dồn cô vào góc. Anh dừng lại ở phía trước chuồng của Rubio, và con ngựa giống vểnh tai lên khi anh quan sát cô. Luis quá thông minh khi dựa vào cánh cửa để nằm trong tầm với của móng và răng con ngựa giống, nhưng anh không thể không ngưỡng mộ con vật này. “Mày thật là đẹp,” anh khẽ than, giọng đặc sệt tiếng Tây Ban Nha, “Mày chẳng có gì tốt cả ngoài đối với con ngựa cái, phải không? Mày quá ích kỷ không cho người ta cưới, nhưng đó là số phận của mày! Không làm gì ngoài ăn ngủ và chơi đùa với những quý cô.”

Celia bò ra khỏi cái chuồng ngựa trống rỗng, đứng lên nhìn anh, nửa vẫn muốn chạy trốn. Luis mỉm cười dịu dàng với cô. “Tôi chưa từng thấy con ngựa nào đẹp thế này.”

Cô gật đầu và ít nhất cũng mỉm cười. Luis cố giữ hơi thở, sống người không nói lên lời. Cô trông như một thiên thần vậy.

“Nó thật tuyệt vời,” cô hít thở. “Tôi mang nó đi ăn, và giờ nó để tôi vỗ nhẹ vào cổ nó.”

Anh nghi ngờ là cô sẽ quá thân thiết với con vật này, nhưng anh không rầy la cô. Một chút tức giận sẽ khiến cô biến mất.

“Tên tôi là Celia,” cô gợi ý.

Anh biết tên cô rồi, nhưng anh vẫn gật đầu như cô vừa tặng cho anh một món quà vậy.

“Tôi có một con ngựa cái tên Gypsy. Jake giúp tôi chọn nó. Nó thật sự thông minh, nhưng khi anh đuổi theo chúng tôi, Victoria đã đổi lấy nó vì ngựa cô ấy chạy nhanh hơn ngựa của tôi, cô ấy muốn Emma và tôi chạy trốn.”

“Đúng, chị gái của cô thật là một quý cô rất dũng cảm.”

“Tôi thấy vui khi chị ấy lấy Jake. Tôi thích anh ấy, nhưng đáng nhẽ anh ấy nên nói với chúng tôi tên thật.”

“Anh ấy có lý do riêng, quý cô ạ.”

“Tôi biết.” Cô thở dài, và ánh sáng rực rỡ dần mờ đi trên gương mặt cô. “Ông chủ là một gã

khốn khổ khiếp. Hắn đã giết cha mẹ họ, anh biết không?”

“Vâng tôi biết.”

“Trước khi tôi biết rõ Jake thật sự là người nhà Sarrant, tôi thường cầu nguyện để nhà Sarrant quay lại và giết hắn ta. Tôi biết chuyện đó thật tội lỗi” cô thì thầm, “nhưng tôi ghét hắn ta.”

“Cầm ghét con quỷ đó không phải là một tội.”

“Tôi hi vọng là không. Tôi phải đi rồi,” cô nói, đột nhiên hoảng sợ trở lại. Cô chạy đi tay cầm những cái váy. Luis nhìn thấy cô biến mất ở trước kho thóc, cơ thể thanh mảnh của cô nhanh chóng in bóng lên bên cửa đang mở sáng trưng trước khi cô biến mất khỏi tầm nhìn. Cô thật ngọt ngào và yếu ớt, và anh muốn cô.

Những ngày sau lễ cưới của Victoria chậm rãi trôi qua. Họ đã sống thấp thỏm trong một thời gian dài, đến nỗi sự yên bình nhanh chóng làm tất cả mọi người cảm thấy những ngày hè oi ả đang kéo dài lê thê. Thời gian không phải là tiếng tích tắc, nó chậm chậm trôi đi. Tất cả bọn họ đều cảm thấy yên lòng.

Celia lại bắt đầu cười khúc khích, và những tiếng nhạc làm tất cả mọi người đều cười. Cô luôn leo đẹo theo sau Jake bất cứ khi nào anh rời khỏi nhà, và dù cô vẫn còn thấy ái ngại với Ben, ai đó đã bắt đầu đùa với anh. Victoria ngờ là Celia, vì em gái cô luôn luôn có thên hướng với loại đó, nhưng Ben biết chắc là Celia. Anh đã trông thấy cô trốn trong phòng anh một lần, nhưng anh vẫn tiếp tục giả vờ lơ đi. Cô có được niềm vui như vậy vì anh thường phóng đại sự rủi ro của anh, chỉ để có thể quan sát cô cố tỏ ra vô tội trong khi thật ra cô đang cố nín cười.

Nhưng với Emma, Ben giữ một khoảng cách cẩn thận. Cô tỏ vẻ anh không tồn tại, và anh cho phép cô làm thế. Chuyện đó không dễ dàng gì vì họ sống trong cùng một nhà, nhưng sự bình tĩnh của Emma làm chuyện đó có thể. Anh không chắc tới mức nào, nhưng cô có thể nói chuyện với anh và vẫn cư xử như thể anh không ở đó. Chuyện này khiến anh tức giận, nhưng anh chấp nhận vì anh biết lí do.

Những ngày này cũng rất bận rộn. Dù họ nghĩ tới những điều xấu nhất nhưng vẫn chẳng có rắc rối gì với những người đàn ông khi họ ở ngoài cùng đàn gia súc. Một vài người nhìn nhanh qua vai họ, một vài người vẫn ở đó. Jake và người của anh làm việc nhiều giờ vất vả để đếm được chính xác số gia súc và sửa lại những cái đánh dấu trên gia súc và ngựa cho chúng giống nhau. Jake và Ben thường ra ngoài từ sáng sớm tới tận tối muộn. Họ sẽ quay về khi đã mệt mỏi và người dính đầy bụi bẩn, toàn mùi của ngựa và mồ hôi. Để tắm dễ dàng hơn, họ dựng lên một chỗ thay thế ở phía sau phòng ngủ. Hầu hết đàn ông đều có thói quen cởi hết đồ, dội một ít nước lên đầu sau đó xoa xà bông và dùng số nước còn lại để tắm. Bất cứ ai dùng nước đều phải múc lại cho đầy thùng. Cuối mỗi ngày nóng, luôn luôn có một hàng dài đợi dùng chỗ tắm đó, dù nhiều người vẫn dùng nước sông nếu họ muốn tắm mình.

Với Victoria, những ngày hè chậm chạp này tràn đầy cảm giác không thực. Trong suốt thời

gian làm vợ cô đã luôn làm những việc đó, cô may vá, chuẩn bị những bữa cơm đúng giờ, và quan tâm đến những chi tiết nhỏ nhất nhiều vô cùng khi tạo ra một gia đình. Đó chính là con đường cô mong đợi bấy lâu trong cuộc đời mình, và thói quen quen thuộc với cô như chính gương mặt của cô vậy.

Tuy nhiên, vào ban đêm mọi thứ thay đổi. Khi Jake xuất hiện ở chân cầu thang mỗi đêm và bước vào phòng ngủ của cô – giờ là phòng ngủ của họ - đóng cửa lại, cuộc đời của cô chưa từng tưởng tượng đến bất cứ chuyện gì như vậy. Cô dùng hàng giờ đầy ngạc nhiên, nằm trong vòng tay anh. Cô mất đi riêng tư khi mặc đồ hay cởi đồ của mình, và buộc bản thân quen với cơ thể to lớn của anh trên giường mình. Anh chạm vào cô bất cứ khi nào anh thích theo cách mà anh thích, và anh thích làm thế thường xuyên. Chẳng có cm nào trên da cô mà anh chưa động tới. Cô chìm đắm trong cảm giác nhục dục suốt những đêm ấy, đầu óc cô bị nhu cầu của cơ thể chiếm giữ, cả của anh và của riêng cô. Thi thoảng khi thức dậy vào buổi sáng, cô thất kinh trước những ham muốn xác thịt của đêm hôm trước và sẽ nhanh chóng thề mình sẽ không bao giờ để bản thân cư xử mà không suy nghĩ gì một lần nữa. Nhưng sự ý thức của cô chưa từng kéo dài được sau nụ hôn đầu tiên của anh, cái chạm đầu tiên của cơ thể mạnh mẽ của anh trên cô.

Anh càng tạo ra nhiều ảnh hưởng với cô vào ban đêm, cô lại càng khốn khổ cố gắng chặt đứt những chống đối của bản thân suốt cả ngày. Nếu anh từng nói những từ đơn giản ấy, anh yêu em, cô sẽ hoàn toàn phó mặc bản thân cho anh, nhưng những gì anh thì thầm với cô chỉ là vì nhục dục. Vậy nên mỗi buổi sáng cô đều tuyệt vọng cách li trái tim trước anh, trốn vào một góc nơi mà anh không thể tìm thấy cô. Chính sự tự vệ của cô, mong muốn giữ trái tim mình chai cứng lại, để cô có thể dựa vào nền tảng ấy nếu như phần còn lại của cuộc sống của cô đổ vỡ.

“Mèo con!”

Gương mặt Celia sáng lên thích thú khi cô thấy con vật nhỏ bé trong đôi tay gầy rám nắng của Luis. Cô ôm lấy quả bóng nhỏ bé ấy dụi vào má và con mèo kêu meo meo. “Ồ, Luis, anh tìm thấy nó ở đâu thế?”

“Trong nhà bếp. Chắc mẹ nó chết rồi.”

“Nó sẽ ổn chứ?” Cô lo lắng hỏi. “Nó đã đủ trưởng thành để có thể tự ăn được phải không?”

Anh nhún vai. “Chỉ có một cách để tìm hiểu thôi.”

Họ cùng nhau tiến về phía tòa nhà, Celia nài nỉ Lola lấy một đĩa sữa ấm, cô đặt nó vào chỗ phiến đá lát tường được mặt trời sưởi ấm ở sân. Con mèo con khó tính ngửi ngửi trước khi hạ cái mũi hồng hồng xuống rồi bắt đầu liếm.

“Nó đủ lớn rồi.” Celia mỉm cười nói.

“Dường như thế.” Luis nhìn cô cúi xuống bên hòn đá, gương mặt hài lòng với con mèo con.

Cô quá rạng ngời tới mức anh muốn kéo cô lên và hôn cô.

Cô nhìn anh. “Anh sẽ để nó ở đâu? Anh đặt tên cho nó là gì?”

“Tôi sẽ không nuôi nó đâu. Tôi mang nó đến cho cô mà.”

“Ý anh nó là của tôi sao?” cô thở gấp.

“Nếu cố thích nó.”

“Tất nhiên tôi thích nó! Tôi chưa từng có một con vật cưng nào.” Cô nhẹ nhàng ôm lấy con mèo từ phía sau và nó cong người trên tay cô, nhưng không ngẩng đầu lên khỏi chỗ sữa.

“Lola nói anh đã tìm thấy một con mèo con,” Victoria nói, bước vào trong sân. Trước sự ngạc nhiên của Luis, cô cúi xuống cùng vị trí với Celia và vuốt ve con mèo con. “Nó thật đáng yêu và nhỏ bé.”

“Luis tìm thấy nó đó. Anh ấy nói em có thể nuôi nó.”

Victoria mỉm cười. “Em sẽ đặt tên gì cho nó?”

“Em không biết, trước kia em chưa từng nuôi mèo. Tên của mèo thường là gì hả chị?”

“Tiger thì sao?” Victoria gợi ý, sau đó nghi ngờ nhìn chú mèo con. Cô và Celia cùng cười.

Anh nhún vai và cúi xuống tham gia vào với hai người phụ nữ. “Tôi cũng chưa từng có con vật cưng nào.”

Victoria mỉm cười với người đàn ông trẻ tuổi khá thanh mảnh ấy, tự hỏi anh ta có cảm thấy mối quan hệ nào với con vật nhỏ bé ấy không vì bản thân anh khá giống mèo. Cô thích anh, thậm chí cô có thể nhìn thấy sự nguy hiểm dính chặt vào đôi vai rộng của anh như một lớp áo choàng. Nhưng nụ cười của Luis luôn ấm áp và dịu dàng, anh chưa từng thô lỗ với Celia, dường như anh biến mình thành một người bảo vệ cho cô gái ấy. Victoria vui vẻ và hi vọng Celia có lẽ sẽ quên đi nỗi sợ hãi ở cạnh đàn ông. Nhìn chung đàn ông quanh cô bây giờ trêu đùa cô quan sát cô, nhưng chưa từng đe dọa cô hay nhìn cô thật lâu.

“Trước tiên chúng ta cần biết nó là con đực hay cái?” Victoria hỏi khá thực tế.

Luis lại nhún vai và kêu gọi sự thích thú cho Celia. “Làm sao anh biết?”

“Hãy bế nó lên và quan sát,” Luis trả lời.

Cô làm theo giữ lấy con mèo con từ phía lưng. Ba người long trọng nghiên cứu bụng của nó.

Sau một lúc Celia nói, “Chúng ta đang nhìn gì thế?”

“Chị không biết,” Victoria thừa nhận, đôi mắt đầy thích thú.

“Luis thì sao?”

Anh đặt tay lên miệng và giả vờ đang xem xét vấn đề, nhưng cuối cùng anh buộc phải thừa nhận, “Trông giống như một cái bụng đầy lông.”

“Đó cũng là điều tôi đã nghĩ tới,” Victoria nói.

Celia bắt đầu cười khúc khích, sau đó tất cả bọn họ đều cười. Nghe thấy tiếng chân bước, tất cả đều nhìn lên. Celia bế con mèo. “Luis vừa cho em một con mèo,” cô giải thích với Jake. “Bọn em muốn đặt tên cho nó, nhưng không thể phân biệt nổi nó là đực hay cái.”

Gương mặt Jake giãn ra vui vẻ cười, và Victoria thấy tim cô lão đảo. Anh rướn người về phía trước và giữ lấy con mèo, đôi bàn tay to gầy nhẹ nhàng khi anh ôm lấy nó và nhìn. “Con đực,” anh nói, và để nó vào lòng Celia.

“Làm sao anh biết?”

Anh không định tham gia vào những câu chuyện này với cô, nên vuốt tóc cô và nói. “Thực hành. Luôn có rất nhiều mèo ở quanh khi Ben và anh còn bé.”

“Chỉ cho em biết đi.”

Victoria đánh thích thú quan sát, đợi xem làm thế nào anh có thể giải quyết chuyện đó. Luis quay đầu giấu đi nụ cười ngoác miệng.

“Em cần để một con cái và một con đực ở cạnh nhau, thế anh mới có thể chỉ ra sự khác biệt.”

“Em hiểu.” Cô thở dài thất vọng. “Ít nhất giờ chúng ta đã biết phải đặt cho nó một cái tên của con đực.”

“Gọi nó là Tom đi,” anh gợi ý. “Đó là một cái tên, mèo Tom khá hợp chứ.”

“Tom.” Sau một phút đắn đo cô gật đầu, và đưa con mèo quay lại đĩa sữa của nó.

Jake đưa tay ra, và Victoria đặt tay cô vào tay anh để anh kéo cô đứng dậy. Anh dẫn cô vào trong, một tay đặt sau lưng cô.

Khi họ ra ngoài tầm nghe, cô hỏi, “Chúng ta có thể tin Luis ở bên Celia không?”

“Mọi người đều vậy mà. Cô bé quá xinh đẹp nên không thể mong là đám trai trẻ không để ý tới cô bé, nhưng anh ta sẽ không ép buộc cô ấy, nếu đó là điều em muốn biết.”

“Em cũng cho là vậy. Chỉ vì cô bé quá ngây thơ. Em không muốn có chuyện gì khủng khiếp xảy ra với nó.”

Đôi mắt xanh của anh sáng lên. “Khủng khiếp sao?” Anh hỏi giọng trầm ảm.

Victoria chớp mắt nhìn anh, nhanh chóng nhận ra anh đang đưa cô lên lầu. Cô đỏ mặt. “Anh đang làm gì thế?” Cô hỏi nhanh.

“Đưa em vào giường.”

“Jake, giờ là giữa trưa đó.”

“Anh biết. Thì sao nào?”

“Mọi người sẽ biết chúng ta đang làm gì.”

“Em nghĩ là họ không biết chúng ta làm gì khi chúng ta đi ngủ mỗi đêm phải không?”

“Buổi tối thì người ta đi ngủ rồi. Rõ ràng chúng ta sẽ không đi ngủ nếu chúng ta lên giường ngay bây giờ.”

Áp lực của tay anh rõ ràng không thể lay chuyển. “Chúng ta đã kết hôn. Chuyện đó là hợp pháp.” Anh quyết tâm phá vỡ sự đề phòng của cô dù cách này hay cách khác. Anh không biết tại sao nhưng cô vẫn tiếp tục dựng lên bức tường ngăn cách giữa họ. Khi anh quay về nhà vào mỗi buổi tối, anh luôn luôn nhận thấy bức tường vô hình giữa họ, ngăn anh nằm ngoài suy nghĩ của cô. Mọi đêm anh sẽ đập tan nó xuống, nhưng cô sẽ bận rộn dựng lại nó suốt cả ngày. Anh đã quay về nhà chỉ vì muốn làm tình với cô ngay lúc này, để xem liệu anh có phá hủy được hàng rào ấy một lần và mãi mãi không. Anh muốn tất cả của cô, mọi phần nhỏ bé nhất của cô bằng sự khao khát của một người đang chết khát, anh cảm thấy như thể anh được mang đến một cốc nước đầy nhưng được nhắc nhở là chỉ có thể uống được nửa cốc thôi.

Anh khóa họ lại trong phòng ngủ và cởi đồ cho cả cô và anh. Khi anh đặt cô lên giường anh nhìn thấy sự tuyệt vọng trong mắt cô. Sự tuyệt vọng đọng đầy trong tim anh. Tại sao cô lại cảm thấy cô phải chống lại anh? Rồi sau đó cô nhắm mắt lại và đưa tay vòng quanh cổ anh. Với anh cũng như với cô tại sao lại không ngừng vấn đề lại.

Họ đến với nhau trong sự vội vã của cơ thể nóng bỏng, tạo lên áp lực hướng về nhau và hoàn toàn vỡ vụn vì khoái cảm. Thế giới ngoài kia dường như không tồn tại trong suốt quá trình làm tình của họ, nhưng sau đó, khi cô cố gắng phân loại quần áo của mình, anh nhận ra sự cản trở trong mắt cô và biết rằng mình đã thất bại.

Chương 15

Một lúc lâu sau đó Jake đã quay lại làm việc, và anh vẫn chìm trong suy nghĩ. Victoria là vợ anh nhưng anh không dám nói cô thuộc về anh. Nhận thức ấy gặm nhấm anh. Việc cô luôn giữ một khoảng cách nhỏ cần trọng với anh là gì chứ? Cô có thấy hối hận vì cuộc hôn nhân của họ không?

Sự dè dặt sâu trong lòng, cô che dấu những bí mật mà anh không biết, nhưng anh có thể cảm nhận được sự hiện diện của chúng, cho dù anh không thể vào trong tâm trí cô và đọc được chúng. Cô đang giấu diếm anh điều gì đó, và anh đang bối rối muốn biết nó là gì. Lần đầu tiên trong đời, một người phụ nữ đã vượt qua được những bức tường cảm xúc của anh, khiến anh phần uất bằng cách làm anh vỡ vụn, và nhân đôi sự phần uất ấy vì anh không thể nào có cô như cô có được anh. Đó là cái gì? Cô đang che dấu điều gì? Có gì đó về cuộc kết hôn của cô với ông chủ sao? Có điều gì dai dẳng mà hẳn ta đã làm với cô sao? Đó không phải là việc cô đã làm, anh không nghĩ thế, nhưng có gì đó đã xảy ra với cô.

Khả năng ấy làm anh thấy ớn lạnh. Anh sợ phải hỏi cô có gì không ổn sao, sợ rằng anh sẽ không thể chịu nổi câu trả lời. Cứ khi nào anh nghĩ tới cô trên giường của gã chủ, anh lại cay đắng tức giận. Anh không thể chịu nổi khi nhìn thấy những tài sản cá nhân của McLain và anh đã ném tất cả chúng đi, nhưng anh không thể ném được vợ của McLain đi. Giờ cô là vợ anh – phải không? Phần nào đó trong đầu cô vẫn còn giữ những kí ức đen tối đúng không? Còn hơn thế nữa, có thứ gì đó cô không thể bác bỏ hay lờ đi đúng không?

Còn có nỗi sợ hãi thực sự trong mắt cô trong lần đầu tiên anh làm tình với cô, nhưng anh đã đẩy nó sang một bên vì nghĩ đó chỉ là một kết quả của tình huống ấy. Anh đã nghĩ anh thắng khi cô ngọt ngào và ấm áp trong vòng tay anh. Chắc chắn giờ đây cô biết cô không phải sợ anh nữa chứ?

Nhưng đó không phải vì sợ anh. Nó là một thứ gì đó, thứ gì đó khiến cô đau khổ thay vì mang tới sự thoải mái cho anh vì cô cứ khóa nó bên trong. Có lẽ cô nghĩ anh sẽ không hiểu, có lẽ cô nghĩ anh sẽ đổ lỗi cho cô dù nó là gì. Gã chủ đã làm gì với cô?

Nếu anh thúc ép, cô sẽ chỉ lùi lại xa hơn. Anh phải dạy cô tin anh, và cách duy nhất để làm thế là chỉ cho cô thấy rằng anh ham muốn cô nhiều tới mức nào hết lần này tới lần khác. Vì sự thân thiết của họ sâu sắc, niềm tin của cô cũng thế, và một ngày nào đó anh sẽ phá vỡ được bức tường trong tâm trí cô. Anh nghĩ dù cho nó là gì anh cũng sẽ ôm cô, bảo vệ và lại yêu cô. Ngay khi anh biết thì nó là gì cũng không đáng quan tâm. Anh có thể chiến đấu chống lại lũ rồng vì cô, nhưng không phải những con ma.

Emma dành nhiều thời gian trong suốt những ngày hè yên bình đó để cưỡi ngựa. Sự bỏ trốn vội vã của họ đã chỉ cho cô thấy ở vùng đất này cần phải khỏe mạnh. Victoria dùng cả ngày cưỡi ngựa với cô, và đôi lúc Celia cùng tham gia với họ. Tuy nhiên, vào một ngày đặc biệt như hôm nay, cô đã ra ngoài một mình vì Celia đi đâu đó với chú mèo con và Victoria thì đang viết một bức thư khá khó để gửi về cho cha mẹ, thông báo cho họ biết cái chết của McLain và sự tái giá ngay sau đó của cô. Họ sẽ rất sốc dù cô có nói cách nào và cô đang vật lộn với nó cả buổi sáng.

Emma tháo yên con ngựa bị thiến của cô. Khi cô quay lại để quăng yên ngựa qua hàng rào, cô va phải một cơ thể rắn chắc. Cô nói “Ừm!” và bước lùi lại vì giật mình. Cánh tay của Ben đưa ra đỡ lấy cô. Anh giúp cô giữ thăng bằng, đôi mắt màu nâu nhạt đầy quan tâm khi anh nhìn cô. Cô nhận thức sâu sắc trông cô luộm thuộm tới mức nào, tóc xõa xuống, chiếc áo cũng dính bẩn, cô nghĩ mặt cô cũng dính nhọ. Một cảm giác bối rối làm má cô đỏ bừng lên.

Ben lấy yên ngựa từ tay cô và đặt nó lên hàng rào. Anh tận dụng thời gian với nó. Cô thường rất cứng nhắc, nhưng hôm nay trông cô thật tuyệt vời với mái tóc rối xõa xuống mặt. Khi anh quay lại cô vẫn đứng tay buông thõng, nhưng gương mặt khá căng thẳng. Cô cũng cảm thấy điều đó, anh ước cô không biết, vì sự thu hút từ một phía thường dễ dàng chống lại hơn là sự thu hút lẫn nhau.

“Em đang cưỡi ngựa một mình sao?” Cuối cùng anh cũng hỏi vì cần phải phá vỡ bầu không khí lặng im giữa họ.

Cô gật đầu: “Tôi không tìm thấy Celia, và Victoria rất bận.”

“Anh không thích vậy. Đừng thế nữa.”

Mặt Emma lại đỏ lên, nhưng lần này là vì giận dữ. “Anh không có quyền bảo tôi phải làm gì.”

Đôi lông mày của anh nhíu lại và anh bước lại gần. “Đừng chống đối với anh,” anh nhẹ nhàng nói. “Anh nói thế là có lí do. Việc một phụ nữ ở một mình quá nguy hiểm dù cho em ở trên đất của chúng ta.”

Cô cắn môi, ước gì phản ứng của cô không quá nhanh và không đứng quá gần anh. “Dĩ nhiên anh nói đúng. Tôi không biết tại sao tôi lại vịn lại anh.”

“Giờ em đang nói dối vì cả hai chúng ta đều biết tại sao.” Anh bước tới và chạm vào chỗ xương đòn của cô, cái chạm nhẹ và tinh tế khiến cả hai người run lên. “Em luôn luôn có thể thay đổi quyết định, em biết điều đó mà.”

Cô nuốt nước bọt, cái cổ họng yếu ớt lại hoạt động. “Và sau đó thì sao?”

“Sau đó chúng ta có thể dừng việc tránh mặt nhau. Chúng ta có một điều cản trở nho nhỏ cần phải đối đầu, nó sẽ biến mất cho tới khi nào chúng ta hành động. Sau đó chúng ta có thể

ngủ vào ban đêm thay thì thức trắng.”

Emma choáng váng quay đầu nhìn anh. “Cám ơn rất nhiều,” cô nói giọng đau đớn. “Tôi không nghĩ tôi nên lãng phí thời gian vào một người đàn ông nghĩ rằng tôi chẳng hơn gì một vết muỗi đốt.”

Ben đặt tay lên eo cô và cẩn thận đưa tay lên lưng cô cho tới khi cô áp người vào anh, chỗ dưới của cô chạm vào phần giữa hai đùi anh. Anh cọ xát hông anh vào hông cô bằng một giai điệu chậm lặp lại. “Anh chưa bao giờ muốn làm điều đó với một con muỗi,” anh thì thầm và cúi xuống hôn lên một bên cổ cô.

Cô run lên, và đầu cô dựa vào vai anh. Tay cô tuyệt vọng lúi lại và kẹp vào đùi anh. Cái miệng nóng bỏng của anh thấy ớn lạnh cứ khi nào nó chạm vào, cái ớn lạnh cũng xâm chiếm cô khiến cho phần bên dưới của cô chạy nhanh hơn. “Ôi, chúa ơi,” cô thì thầm trong tuyệt vọng. Sao có thể như vậy?

Ben dịu dàng đưa tay lên trên cho tới khi chúng tới gần ngực cô. Anh rên to lên khi cảm nhận được chúng đầy đặn dưới lòng bàn tay anh. Anh muốn cô khóa thân, anh muốn nằm khóa thân cùng cô. Tay anh dường như cứng lại khi anh xoay người cô, miệng anh cứng rắn và khao khát khi nó bao phủ lấy miệng cô. Emma cong người trước cái ôm của anh, tay cô vòng quanh cổ anh. Cô đang nóng bừng lên, và thứ duy nhất có thể xoa dịu cô là làn da trần của anh chạm vào làn da trần của cô. Cô trở nên bừa bãi và cô nên thấy xấu hổ, nhưng cô không cảm thấy thế.

Ben rời khỏi miệng cô và hôn lên mi mắt, má cô, rồi lại nhanh chóng tuyệt vọng mạnh mẽ hôn lên miệng cô. “Hãy nằm xuống với anh nhé,” anh dỗ ngọt cô bằng một giọng rời rạc. “Anh cần em nhiều lắm, Emma yêu quý.”

“Ở đâu?” Cô hỏi, lơ mơ nhận ra rằng giọng cô nghe như giọng của người say.

Ben rùng mình, và anh thật sự muốn tiến lên một bước đẩy cô vào một chuồng ngựa để trống trước khi anh làm cô đổ nhào trong một đám cỏ khô, ngay tại đây và ngay lúc này. Trời vẫn còn rất sáng. Đàn ông liên tục đi ra đi vào kho thóc, sẽ là một phép màu nếu ai đó có thể dừng họ lại. Anh chắc chắn là không muốn một tên chăn bò nào nhìn thấy cơ thể mềm mại trắng nõn của Emma. Cô là của anh, và không ai khác được trông thấy cô.

Anh phải cố gắng lắm mới bỏ tay ra khỏi ngực cô và ôm lấy gương mặt cô. Anh lại hôn cô, rất mạnh mẽ. “Hãy đến phòng anh vào tối nay,” anh nói.

Đôi mắt nâu mở to của cô sững sốt và cô cắn môi như thể đang cảm nhận anh. Nỗi thống khổ đã lấy cắp ánh nhìn của cô, theo sau đó là thực tế. “Em không thể,” cô thì thầm.

Anh nghiêng răng lại. Cô phải đi ngay giây phút này, hoặc anh sẽ quên anh đã có một vài ý định tốt. Trong khi anh vẫn có thể, anh thả cô ra và kéo cô đứng dậy. Cô đi mà không nhìn lại, hơi xiêu vẹo một chút như thể chân cô không làm việc đúng lắm. Ben dựa đầu vào hàng rào của chuồng ngựa, khó nhọc thở ra. Mất năm phút trước khi anh đứng thẳng người và rời khỏi kho

thóc, gương mặt anh căng thẳng và nhột nhạt.

Trên gác xép, Celia xoay người và nhìn chăm chăm vào đám bụi trên đầu cô. Trong mắt cô hiện lên cả sự lo lắng và tò mò. Ben đã đối xử không tốt với Emma, nhưng dường như chị ấy không để ý lắm. Anh ta đã làm những việc chính Victoria đã cảnh báo với Celia rằng Garnet và ông chủ cũng muốn làm thế với cô, cứ nghĩ đến việc những kẻ đó chạm vào cô như vậy khiến cô buồn nôn. Nhưng nhìn thấy Ben làm vậy với Emma lại không khiến cô lo lắng, cô chỉ thấy buồn cười, cảm giác run rẩy và hào hứng. Emma trông cũng không có vẻ gì buồn bã. Có lẽ những điều đó chỉ xấu khi những người xấu thực hiện chúng thôi. Cô thấy bối rối, nhưng vẫn còn cảm nhận được sự chắc chắn bình tĩnh đang lớn dần trong cô. Điều cô trông thấy không có gì là sai trái. Nó khá mới mẻ và hơi đáng sợ một chút, nhưng không sai trái gì.

Mèo con nằm trên bụng cô và Celia nhanh chóng tóm lấy cái cơ thể nhỏ bé của nó. Cô nằm ở cái gác xép bụi bặm, nhìn những tia nắng và bước một bước đầu tiên vào thế giới phụ nữ.

Luis tìm thấy cô lúc chiều muộn cách nhà khoảng một dặm lúc cô đang ngồi dưới một tán lá cây và dùng một chiếc lá treu chọc con mèo con. Cô nhìn lên và mỉm cười khi anh cười ngượng tới nhưng không nói gì cả. Anh xuống ngựa và buộc dây cương lại. “Chị gái em đang tìm em đó,” anh nói, ngồi xuống cạnh cô. “Sao em lại đi bộ xa tới vậy?”

“Em không định làm vậy. Em mãi suy nghĩ và tới đây lúc nào không hay. Nhưng ở đây thật đẹp và yên bình, anh không thấy thế sao?”

Luis nhìn mảnh đất kéo dài vô tận trước mắt, nó chứa đựng quá nhiều nguy hiểm đến mức anh chưa từng nghĩ tới sự yên bình này. Nó rộng lớn, hoang dại, nhưng chưa bao giờ thanh bình. Tuy nhiên, trong khoảng khắc này nó trống trải và không có một chút nguy hiểm rõ ràng nào nên anh nói “ừ.”

Celia đặt chiếc lá lên đầu mèo con. Nó giận dữ đứng phắt dậy và dùng móng vuốt để đùa nghịch. Cô dường như hài lòng và chỉ ngồi ở đó cùng chơi với mèo con.

Luis nói: “Chúng ta phải về thôi.”

Cô thở dài: “Em cũng nghĩ vậy.” Nhưng cô không đứng lên, cô do dự: “Nếu em... anh Luis, anh sẽ nói cho em biết chứ?”

“Nếu có thể, chica.” (*Chica: cô bé*)

Cô quay đầu lại và nhìn anh. Gương mặt cô nhột nhạt nhưng đôi mắt xanh thẫm rất nghiêm trang. “Điều mà đàn ông làm với phụ nữ – nó luôn luôn tồi tệ phải không?”

Trước những câu nói của cô anh cảm thấy như nghẹt thở, như thể ai đó dấn mạnh vào bụng anh. Anh không muốn nói điều này với cô. Cô quá xinh đẹp. Đến tận bây giờ tuổi niên thiếu đã bảo vệ cô trước anh, anh đã nghĩ cô chỉ như một đứa trẻ bấp chập sự lớn lên chín muồi của cơ thể. Tuy nhiên ánh mắt cô không còn là của một đứa trẻ nữa.

Anh hít thở thật sâu. Anh thì thầm với cô. “Không, nó chỉ xấu nếu phụ nữ không muốn, nếu đàn ông ép buộc cô ấy. Nếu họ yêu nhau thì đó là thứ thật đẹp và đáng yêu.”

Cô gật đầu và lại để ý tới con mèo. Nó lẩn qua lẩn lại, vồ lấy cái lá bằng cả bốn chân.

“Và sẽ tạo ra những em bé,” cô nói.

“Đúng. Thi thoảng thôi, không phải mọi lúc.”

“Em từng thấy sợ điều đó, sợ một người đàn ông cố gắng làm như vậy với em. Garnet muốn thế và cả ông chủ cũng vậy. Họ cố gắng tìm lúc em ở một mình, và nghĩ đến việc để họ chạm vào khiến em phát ốm.” Dường như dễ dàng nói chuyện với anh hơn khi cô nhìn dán mắt vào con mèo con. Nhưng cô có thể cảm nhận được sự chú ý của anh với cô, nó giống như cường độ của ánh mặt trời. “Em nghĩ nó xấu xa. Nhưng nó chỉ xấu xa vì bọn họ phải không? Không phải bản thân nó xấu.”

“Đúng thế”, giọng nói của anh nghiêm túc và dịu dàng. “Chính con người khiến nó xấu xa. Cũng giống như khẩu súng anh mang theo. Bản thân nó chẳng là gì cả. Nhưng khi ai đó giữ nó, nó có thể là thứ tốt có thể bảo vệ, tìm thức ăn – hoặc nó có thể giết người. Mọi chuyện đều phụ thuộc vào người cầm nó.”

Con mèo mệt với chiếc lá và ngay lập tức chú ý tới những cái đinh thúc ngựa của Luis. Nó đứng thẳng dậy rồi lò dò nghịch ngợm tiến về phía trước. Khi nó tới gần, nó đập vào một vật hình sao khiến nó quay.

“Em không biết gì về đàn ông cả, hay về cơ thể họ. Dường như thật đáng sợ vì em không biết chính xác chúng trông thế nào hay chúng làm việc ra sao.”

Luis khó nhọc tập trung chú ý vào con mèo. Anh biết cô sẽ nói điều gì trước khi cô nói ra, nhưng anh cầu nguyện cô đừng làm thế, vì anh không biết anh sẽ làm gì nếu cô nói...

“Em có thể nhìn anh được không, làm ơn?” Cô thì thầm. “Em muốn biết. Em không muốn sợ hãi nữa.”

Tim anh ngừng đập và anh nhắm mắt lại. “Không, chica.”

“Tại sao?” Sau đó mặt cô nhanh chóng đỏ lên và quay ra hướng khác. “Em nghĩ – vì chúng là bạn – nhưng nó xấu lắm phải không? Thứ mà em hỏi anh đó.”

“Không, không xấu,” anh cầu nhàu. Anh một người luôn thấy dễ dàng với phụ nữ, luôn biết nói gì là đúng và làm thế nào để chạm vào họ, giờ lại bối rối và run lên vì căng thẳng. “Chỉ là – chica, điều này cả đàn ông và phụ nữ đều làm, việc làm tình của họ - anh muốn làm vậy với em. Em rất đẹp và ngọt ngào, và anh muốn em rất nhiều. Nhưng em nên học những điều này cùng người em yêu, không phải với...”

“Nhưng em muốn cùng anh Luis,” cô lí nhí nói. “Anh cũng đẹp, và anh làm em thấy an toàn

và ấm áp trong lòng. Em muốn nhìn anh, chạm vào anh và học cách làm của anh.”

Cùng lúc anh thấy đau đớn và tê liệt. Cô không muốn sex mà chỉ muốn biết. Cô muốn kiểm tra cơ thể anh. Anh không biết làm sao có thể từ chối khi nghĩ anh sẽ chết mất vì sung sướng khi tay cô chạm vào anh.

Anh chậm chậm bỏ đai đeo súng xuống. Con mèo đang chạy quanh giày anh, nhưng anh không còn để ý đến nó nữa. Celia tiến đến gần hơn, cho tới khi cô quỳ xuống bên cạnh anh. Ánh mặt trời buổi chiều chiếu lên gương mặt và tóc cô, tạo thành một sắc vàng tuyệt đẹp. Anh thấy khó thở. Anh lơ mơ chú ý thấy cô cũng đang thở rất chậm. Anh tháo một chiếc thắt lưng khác và bắt đầu cởi quần. Anh không mất một bộ liên, thích hai mảnh riêng biệt để anh có thể tháo ra trong suốt mùa hè khi trời nóng. Anh nghĩ đến mọi lần anh cởi quần áo trước mặt phụ nữ. Lần này tim anh đang đập mạnh khi anh kéo quần xuống hông rồi xuống đùi.

Một cơn gió nhẹ thổi vào da thịt trần của anh. Môi Celia tách ra và cảm giác tuyệt vời làm gương mặt cô sáng lên. Cô rất nhẹ nhàng tiến đến và chạm vào anh bằng một ngón tay. Vật đàn ông của anh bắt đầu khuấy động. Anh cầu nguyện cho việc ấy không xảy ra nhưng biết nó sẽ như vậy. Lòng bàn tay nhỏ bé ấm áp của cô bao phủ lấy anh.

Cô hơi rên nhỏ vì sung sướng khi anh khiến nó đầy lên trong tay cô. “Anh đẹp quá,” cô nói nhỏ, “em không biết nó trông thế này hay cảm thấy quá cứng và mềm mại cùng một lúc.”

Anh nhắm mắt lại, rên rỉ với nỗi đau đầy tinh tế. “Celia, chica. Em phải dừng lại – ngay bây giờ.”

Cô không ngừng vuốt ve anh. “Nhưng em không muốn dừng lại.”

Khi anh mở mắt ra, cô mỉm cười với anh, nụ cười thật ấm áp từ tốn và rất nữ tính. “Em muốn biết mọi thứ, và em muốn anh dạy em.”

Trời đang mưa. Victoria nghĩ thời tiết thật giống với tâm trạng của cô dù cô sẽ thích màn sấm sét trên bầu trời xám xịt, mưa từ từ nhỏ giọt. Đêm hôm trước, nằm trong vòng tay của Jake cô đã nghĩ cô sẽ chết mất vì trạng thái mê li mạnh mẽ, nhưng hôm nay trong ánh sáng xám xịt, cô tự hỏi bản thân cô có thể mất đi nhiều tới mức nào trước khi mất đi tất cả. Cô đang chết đuối, điên cuồng vì khoái cảm và tình yêu, những hàng rào phòng thủ cuối cùng đang lung lay khi cô mở mắt và nhìn thấy anh đang nhìn cô với sự tính toán khôn ngoan. Anh đã tính được phản ứng của cô với anh, cẩn trọng đưa cô lên ngày càng cao trong khi bản thân không cảm thấy chóng mặt. Cũng giống như một làn nước lạnh và cô quay mặt không nhìn anh nữa.

Cô không lường được việc anh phản ứng bạo lực như vậy, nhưng khi anh ngẩng đầu lên đầu cô lại quay lại đối mặt với anh. Đôi mắt anh xanh lên vì giận dữ, cổ anh căng ra. Nhưng cơn giận khiến sự kiềm chế của anh vỡ vụn và anh bắt đầu đi vào cô, ấn cơ thể anh vào trong cô. Sau đó anh đã nâng cầm cô lên, lạnh lùng cứng rắn nói: “không được không nhìn anh như vậy nữa.” Anh buộc cô nằm xuống gần anh cả đêm.

Anh muốn gì ở cô chứ? Tại sao anh luôn nhìn cô như vậy? Mối cô run lên trước khi cô có thể kiểm soát chúng. Anh đã có được trang trại rồi. Là chồng cô anh sở hữu hợp pháp mọi thứ từng thuộc về cô. Anh đã chia một nửa số đất cho Ben. Cô không căm thù anh vì điều đó, đất đai thật ra là của họ. Nhưng cô có thứ gì khác mà anh muốn sao? Giờ anh không cần cô, nếu muốn, anh có thể dễ dàng rũ bỏ cô.

Nhưng cô còn cảm nhận được niềm đam mê của anh, bất chấp sự khô khan và đêm qua, cô cảm nhận được nó từ anh thậm chí là sau đó. Anh đã chịu sự chi phối của bản năng nhiều như cô. Nếu cô thật sự tin rằng anh có thể giết cô sau những đêm cô nằm trong vòng tay anh, có lẽ cô sẽ đặt súng vào tay anh vì niềm tin ấy đã giết chết hi vọng của cô, tình yêu của cô. Không, anh sẽ không giết cô. Nhưng anh cũng không yêu cô, và suy nghĩ ấy ẩn sâu sau tất cả những nỗi sợ hãi và những tưởng tượng điên rồ. Cơ thể cô an toàn bên anh, trái tim cô thì trong tình trạng nguy hiểm chết người. Nó lấy đi tất cả lí trí của cô để bảo vệ nó và che giấu nó trước anh.

Cô thở dài khi mở cửa phòng ngủ của Celia, quay lại thực tế rằng cô đang tìm kiếm em gái. Cô bé đã cầm cái khung thêu cuối cùng, và Victoria không tìm thấy nó. Hôm qua lúc trời gần tối Luis mới cưới ngựa về và Celia ngồi sau anh. Anh đã tìm thấy cô bé ở dưới một gốc cây cách đó một dặm, anh nói là cô đang chơi với chú mèo con. Giờ cô bé lại biến mất, nhưng chắc chắn không phải đang đi trong mưa.

Cô bước vào nhà bếp. “Có ai trông thấy Celia đâu không?”

Lola lắc đầu. Juana nói, “Tôi nghĩ con bé đi đến nhà kho. Con bé đưa con mèo tới đó chơi.”

Victoria thở dài. Ít nhất bây giờ cô không còn phải lo lắng cho sự an toàn của Celia khi cô bé ra ngoài như vậy. Cô không muốn tìm thấy chiếc khung thêu mà lại dính nước mưa khi chạy tới nhà kho. Cô chỉ tiếp tục tìm nó trong nhà. Cô bắt đầu tìm kiếm từng phòng một và cúi xuống nhìn gầm bàn ở trong thư viện khi Jake bước vào. Cô nhìn nhanh đi chỗ khác, cảm thấy không thoải mái sau áp bức lạ lùng giữa hai người họ.

Anh ném chiếc mũ ướt xuống ghế và đưa tay vuốt tóc. “Em đang tìm gì thế?”

“Cái khung thêu.”

“Ở gầm bàn của anh sao?” Anh hoài nghi hỏi.

“Celia là người cuối cùng cầm nó.”

Anh hiểu và bước đến giúp cô đứng dậy. Victoria đáng ra sẽ lùi lại nhưng ngón tay anh giữ chặt lấy cánh tay cô. Anh vòng tay qua eo để ôm lấy cô. Giọng anh rất nhỏ. “Em không sao chứ?”

Cô biết anh đang hỏi gì và buồn bã nhìn anh dưới ánh đèn mờ mờ. Anh cảm nhận được mùi cơ thể và sự ẩm ướt, cô để ý thấy vậy, nhưng nhiệt độ của cơ thể anh đốt cháy quần áo dính mưa của anh. “Đau một chút, nhưng chỉ có vậy thôi. Anh... không làm em đau.”

“Anh xin lỗi. Em làm anh giận và anh không kiềm chế được.”

Nếu trời tối hơn nhiều họ sẽ cần đến ánh điện. Mưa rơi lộp độp và khí lạnh tràn vào qua những ô cửa để ngỏ. Cô có thể cảm nhận được mạch đập của chính cô. “Em ổn mà,” cô thì thầm, “không sao cả đâu.”

Anh kéo cô tiến về phía trước chỉ cách anh một chút, nhưng anh đứng gần tới mức mọi chuyển động của áo anh đều lướt qua ngực cô. Cô hít vào chầm chậm, cảm nhận được ngực cô cứng lại và phồng lên. “Anh sẽ làm vậy vì em,” anh nói, hôn lên trán cô.

Cổ họng cô cứng lại, và mi mắt muốn sụp xuống. “Anh biết... anh biết không cần phải làm vậy mà.” Cô đã đạt đỉnh trước anh, và anh rên rỉ khi ở trong cô. Thậm chí khi tức giận anh vẫn có thể khiến cô đáp trả anh.

Anh lại hôn lên trán cô, bờ môi nóng bỏng chạm vào làn da nhạy cảm. Anh dùng một bàn tay khum lấy ngực cô. “Anh nghĩ đây rồi.”

Tay cô đặt trên vai anh, cơ bắp mạnh mẽ của anh cứng lại dưới lòng bàn tay cô. Không nghĩ ngợi gì cô uốn cong ngón tay, móng tay xuyên qua lớp áo ẩm ướt của anh.

“Jake”, giọng cô nhỏ nhẹ. “Chúng ta không thể. Cánh cửa... không phải ở đây.”

Anh chầm chậm thả cô ra, đôi mắt xanh sáng lên trong căn phòng xám mờ mịt. Anh lùi lại tới bên cửa, và cẩn thận đóng rồi khóa nó lại. Sau đó anh, cởi đai đeo súng ra.

Bên dưới cửa cô cảm thấy nặng nề. Cô quan sát anh bỏ vũ khí ra, sau đó nhìn quanh thư viện. Có những cái ghế, những cái ghế da rất thoải mái, nhưng không có một chiếc sofa nào dài để họ có thể nằm xuống. Đáng nhẽ cô không để anh làm thế này – một quý bà sẽ không bao giờ - nhưng họ đã bị khóa lại trong một thế giới tối đen, bao phủ bởi âm thanh và mùi nước mưa, cơ thể cô thì đang run lên. Anh đến bên cô, tay anh trượt lên vai cô vuốt ve tóc cô, miệng anh trượt xuống miệng cô hôn cô thật sâu bao phủ cô bằng hơi thở và cả hương vị của anh.

Anh đặt cô nằm xuống sàn nhà, và cô thậm chí còn không để ý tới tấm gỗ tối rất cứng dưới lưng cô. Cô cảm nhận tay anh đang cởi váy cho cô, trượt nó xuống qua vai. Dây áo lót của cô cũng theo sau. Hai bờ ngực trần nhợt nhạt cảm nhận được cái ướt át của không khí lạnh, sau đó cái miệng ẩm ướt của anh đốt cháy nụ hoa của cô và cô rên rỉ.

“Em có vị thật ngọt ngào... và quyến rũ.” Anh truyền hơi ấm từ miệng anh sang ngực cô, và nụ hoa của cô lại nhăn nheo dưới sự đùa giỡn của lưỡi anh. Anh thở dài thật sâu, gần như thỏa mãn tới đau đớn, mút nụ hoa của cô bằng một nhịp điệu giữa lưỡi và vòm miệng của anh.

Victoria động đậy bên dưới anh, chân cô tách ra, hông cô nâng lên cho phép anh. Móng tay cô đang bám chặt vào vai anh, một dấu hiệu nguyên thủy của tình yêu làm cho vật nam tính của anh căng lên dưới áp lực của quần. Anh cởi khóa quần để thả nó tự do. Cảm giác của cô quá mạnh tới mức cô có thể cảm nhận được tiếng mạch đập khi dòng máu nóng di chuyển khắp cơ

thể. Cô cảm nhận được mùi xạ hương nóng kích thích của anh và giúp anh khi anh chống lại lớp áo và váy lót để tìm đến chân cô. Cô mặc một bộ váy thông thường thuận tiện, và ngón tay anh đi thẳng lên tới chỗ mở ra, trượt vào trong những nếp gấp mềm mại của cô. Sự động chạm của anh bùng cháy như một miếng sắt nung, và cô phát ra một âm thanh rì rạc như một lời van xin.

Anh trượt lên trên người cô, tách chân cô ra rộng hơn bằng đùi anh. Anh tóm lấy lớp vải của váy cô và kéo chúng sang một bên, tạo ra lối vào. Anh đi xuống, đưa những ngón tay mạnh mẽ vào trong, và tách chỗ vải vóc từ trước ra sau. Victoria thở hổn hển, nhưng không chống đối, cô muốn anh quá nhiều. Cô đến bên anh, cần cái trượt nóng bỏng của cơ thể anh trong cô. Cô có thể nhận thấy anh đang thăm dò và nâng hông lên lặng lẽ chào đón, nhưng anh lùi lại, lấy tay khum lấy cầm cô và quay mặt cô để anh có thể nhìn thấy cô.

Cô biết linh hồn cô hiện rõ lên trong đôi mắt, và tuyệt vọng nhắm mắt lại. Đó cũng là hành động chọc giận anh đêm hôm trước, nhưng cô không thể không làm vậy. Anh sẽ thấy rõ sự đau đớn trong trái tim cô, sự im lặng còn hơn những gì anh muốn đưa ra, và cũng lớn hơn sức chịu đựng của cô.

Jake nhìn vào gương mặt cô, khuôn mặt hơi tái trong ánh sáng xám bị nước mưa gột rửa, và ngực anh cứng lại khi anh quan sát cô thật gần. Đêm qua anh đã nổi giận, làm cô đau đớn, nhưng anh sẽ không làm vậy nữa. Anh thì thầm một âm thanh trấn an, và trượt cánh tay xuống dưới người cô để bảo vệ cô khỏi sàn nhà cứng, khi anh chậm chậm xâm nhập. Sự sung sướng khiến cả hai thở gấp, và lí trí buộc cô mở mắt ra.

Gương mặt anh ở rất gần, hơi thở hòa quyện với hơi thở của cô khi anh tạo ra những di chuyển nhỏ đưa anh vào sâu hơn. “Ồn chứ?”, anh hỏi nhỏ.

“Vâng.” Tiếng cô gần như không nghe thấy.

Sự khẳng định ấy là tất cả những gì anh cần, và anh đẩy vào trong cho tới khi cô chấp nhận toàn bộ chiều dài của anh. Anh quan sát mọi sắc thái trên gương mặt cô, khao khát chìm trong phản ứng của cô. Có lẽ cô không tin anh, nhưng cô muốn anh. Cô là vợ anh, anh được làm tình với cô thường xuyên như mong ước, tăng cường sự gợi cảm và quyến rũ cô để cô tin anh. Một ngày nào đó khi anh làm tình với cô, anh sẽ chỉ thấy tình yêu trong đôi mắt cô, không phải là những bị mật được che giấu lại như bây giờ.

Anh rùng mình vì làn sóng khoái cảm cuốn lấy anh. Chưa đủ, chưa đủ, chưa đủ. Anh ôm chặt lấy cô và quay người lại, chiếm lấy cô trong tình trạng váy rối tung bên chân cô. Trông cô ngọt ngào bừa bãi khi bộ ngực lộ ra và chiếc váy được kéo lên tận eo, mắt cô sáng lên trong niềm đam mê. Anh đặt tay lên hông cô và hướng dẫn cô di chuyển. Anh có thể cảm thấy đùi cô run lên khi chúng áp sát vào cơ thể anh, và cô cắn môi để không phát ra tiếng rên rỉ, ít nhất để không ai có thể nghe thấy.

Sàn nhà cọ vào bả vai anh, và sẽ làm điều tương tự với đùi cô. Chiếc váy dài và váy lót của cô đã chum lại, che dấu chuyển động của cô, che khuất tầm nhìn của anh. Chiếc giường to thoải

mái ở trên lâu tốt hơn nhiều, nhưng anh không thể nào đợi được đến lúc họ lên đến nơi. Anh nâng cô lên và đứng dậy.

“Jake!” Cô nhìn anh, đôi mắt thể hiện sự bất ngờ và hoang mang.

“Thư giãn nào em yêu. Anh sẽ chăm sóc em.” Anh đặt cô lên cạnh bàn và lại đẩy váy của cô ra, sau đó di chuyển hướng tới giữa hai đùi cô. Lần này lối vào khó khăn hơn, nhưng cô đã sẵn sàng và chỉ cảm thấy nhẹ nhõm.

Những cú thúc của anh ngày càng cứng và nhanh hơn, miệng anh khao khát bao phủ lấy miệng cô. Victoria rên rỉ, âm thanh đã bị bóp nghẹt. Anh đang thiêu đốt cô, và cô yêu điều này, yêu anh nữa. Cơ thể cô đang la hét đòi giải thoát. Cô đã nhanh chóng chuyển thành một phụ nữ trẻ nghiêm ngặt, một người thấy sợ hãi khi anh nhìn thấy bờ ngực trần của cô! Giờ cô sẽ hướng dẫn tay hay miệng anh đến bên ngực cô khi cô cần cái động chạm của anh, giờ cô không còn nghĩ tới việc mặc váy ngủ, mà chỉ muốn nằm khỏa thân trong vòng tay anh. Anh không còn phải dụ dỗ cơ thể cô đâu hàng trước mọi cảm xúc mới lạ, cô khao khát niềm khoái cảm nóng bỏng mù quáng nhờ sự xâm nhập của anh.

“Chúa ơi... Anh ước... chúng ta trần truồng,” anh nói, răng nghiến chặt, vai cứng lại vì căng thẳng. Anh đang cởi quần, tốc độ và nhịp điệu của những cái vuốt ve nhanh đến mức điên rồ. Cô kêu lên, run rẩy, và anh lại bóp nghẹt âm thanh bằng miệng anh, ôm lấy cô khi cô thở hổn hển trong vòng tay anh và những cơ bắp mềm mại tận bên trong của cô giữ chặt lấy vật cương cứng của anh. Anh nâng lên bên cạnh, và chỉ lùi lại vì anh muốn cảm nhận mọi cơn co thắt nhỏ nhất. Thậm chí sau đó, thời gian quá gần tới mức cô hiếm khi nào lặn đi trong vòng tay anh khi lưng anh cong lên và anh lắc người dữ dội, đẩy hạt giống của anh vào trong cô.

Thứ bắt đầu với cảm giác chậm chạp mơ màng lại kết thúc với ham muốn nguyên sơ, và anh cảm thấy kiệt sức. Nhưng anh còn muốn nhiều hơn nữa. Anh luôn muốn nhiều hơn. Anh cúi xuống bên cô và lại bắt đầu hôn cô. Cô rên rỉ, chân tay nặng nề vì kiệt sức. Anh lại đang cứng lại bên trong cô, và cô không biết liệu cô còn đủ sức lực để đáp lại anh không. Mọi dây thần kinh đều ngứa ran, tim cô đập thành thịch. Sao anh có thể đắm vào cô như vậy? Trước kia anh luôn luôn ôm lấy cô và để cô nghỉ ngơi trước khi lại xâm chiếm cô. Lần này anh thậm chí không ngừng nghỉ chút nào.

Anh lơ mơ hiện ra trước cô, tay anh uốn cong dưới cánh tay cô và trên vai cô để giữ cô trượt lên mặt bàn. Hông anh đẩy mạnh rồi lùi lại và lại đẩy mạnh, trục thẳng đứng của anh vào sâu trong tử cung của cô. Cô nhìn anh chăm chăm, mắt trong như thủy tinh, mặt anh quá cứng và hài lòng tới mức trông anh thật tàn bạo. Mắt anh nheo lại và nóng cháy, màu xanh nóng bỏng sâu thẳm. Mồ hôi chảy xuống mặt anh và làm tóc bết lại.

Thực tế mờ đi và quay cuồng. Cô nghe được âm thanh cao say đắm và biết đó là tiếng của cô, và anh không còn cố bóp nghẹt nó nữa. Cô đang tan chảy, cơ thể ẩm ướt trong một căn phòng lạnh. Cơ thể cô run lên dưới sức ép của những cú thúc. Cô cố gắng đấu tranh, nhưng anh đè cô xuống bằng đôi tay mạnh mẽ. Sự căng thẳng từ bên trong đã không thể chịu nổi và trở

nên tồi tệ hơn. Cô bắt đầu chống lại anh, khóc òa vì tức giận. Anh kiểm soát cô, đẩy cô lên cao hơn, chú ý tập trung lên cô chăm chú tới mức anh không còn ý thức được gì khác trong thế giới này.

“Nói anh biết,” anh thở hỗn hển, muốn lôi những bóng đen chết tiệt đó ra khỏi mắt cô, muốn không còn gì có thể che giấu giữa họ.

Cô đang chết đuối, thua chính mình. Lớp sương mù màu xám đang tụ lại, sự chống đối của cô đổ nát hoàn toàn. Chiến thắng cuối cùng là của anh. “Em yêu anh,” cô thì thầm, và một phần nhỏ bé trong cô bị ảnh hưởng thậm chí khi cơ thể run lên vì đạt đỉnh khoái cảm.

Jake thu mình lại trước cô trong cơn cực khoái, tâm trí anh vỡ vụn. Cô yêu anh sao? Hứng khởi thối bùng lên trong anh, tận đến giây phút ấy anh đã không nhận ra anh cần cô yêu anh nhiều đến mức nào. Nhưng bí mật vẫn nằm ở đó, vì thậm chí khi cô nói ra những điều đó anh nhận thấy nỗi buồn trong mắt cô.

Victoria nghe thấy tiếng vọng của câu nói ấy, và sự im lặng khi anh không nói gì.

Chương 16

Cô tính toán lại một lần nữa. Và rồi lần thứ ba, số ngón tay chỉ ra đã chắc chắn. Cô đã đợi ngày bắt đầu chu kì của mình, đã lo nghĩ đến phát hoảng cảnh cô phải báo tin cho Jake biết, vì dù anh là chồng cô, cô cũng không biết làm sao để cập chuyện đó với anh nữa. Nhưng cái ngày đáng lẽ xuất hiện đã trôi qua mà không có bất cứ dấu hiệu gì. Và một nỗi hoài nghi dần dần định hình rõ ràng trong cô. Chu kì của cô chưa bao giờ trễ cả, chưa một lần nào. Và giờ đây, một tuần trôi qua, cô đã chắc chắn lý do vì sao chu kì của mình không xuất hiện. Cô đã mang thai.

Thực tế thì cô không ngạc nhiên cho lắm. Mặc dù cô cũng không ngờ nó đến sớm như thế. Họ vừa kết hôn không đầy ba tuần. Nhưng anh đã làm tình với cô mỗi đêm, hai lần mỗi đêm, và thỉnh thoảng còn ban ngày nữa. Một trong những lần đó đã ra hoa kết quả.

Một đứa trẻ. Victoria trượt tay trên làn bụng phẳng và nhìn vào bóng mình trong gương. Bề ngoài cô không có gì khác lạ. Nhưng bên trong, mọi thứ đã thay đổi. Cô vừa sợ hãi vừa vui sướng. Cô đang mang đứa con của Jake. Anh không yêu cô, nhưng con anh sẽ yêu mẹ của nó.

Người thiếu phụ trẻ trong gương, mặc chiếc váy lót với mái tóc dài đổ xuống bờ vai và nửa lưng, có phong thái thanh thản đến kỳ lạ với gương mặt tái tái. Đôi mắt cô đầm đìa, mặc dù đã tối đi bởi tâm trạng trầm uất. Victoria không cảm thấy bình tĩnh chút nào. Cô đang run rẩy. Cô muốn bật khóc và phá lên cười cùng lúc. Cô muốn vòng tay Jake ôm lấy cô, ngay lúc này, ngay bây giờ, giây phút lần đầu tiên cô thú nhận rằng đứa con anh đang thành hình bên trong cô. Cô muốn sức mạnh và niềm đam mê của anh. Cô muốn nằm dài cùng anh trên tấm thảm và đưa anh vào bên cô trong cái đã tạo nên mầm sống mới ấy. Ngực nhói lên, và cô đặt tay mình lên đó. Cô nhắm mắt lại, làn môi hơi hé mở. Lần đầu tiên cô không thấy hối hận mình bộc lộ đã yêu anh.

Anh đã nói anh sẽ đến tối mới về. Cô phải đợi nhiều giờ đồng hồ đến khi anh về nhà trước khi cô có thể nói anh biết. Cô nên nói với anh ngay lập tức, hay đợi đến khi họ về phòng đã nhỉ? Cô sẽ đợi và dò xét tâm trạng của anh, cô quyết định, như bao nhiêu người vợ hàng ngàn đời nay. Nếu anh mệt và khó chịu, cô sẽ đợi sau khi anh ăn tối và nghỉ ngơi đã.

Như đã định, Jake và Ben về đến nhà sớm hơn dự kiến vào buổi chiều hôm đó. Mặt trời như quả cầu lửa chìm dần xuống đường chân trời và Victoria đang nấu ăn khi cô nghe thấy tiếng đôi boot trên sàn gỗ. Cô ngừng ngay công việc, tim cô đập loạn xạ vì háo hức. Cô cảm thấy chút chóng váng và tự cười thầm mình, đó là vì đứa con hay ông bố nhỉ?

- Victoria - Jake gọi.

- Em đang ở trong nhà bếp.

Cô lau tay và nhanh chóng ra gặp anh.

Cả anh và Ben đều lấm lem từ đầu đến chân, gương mặt họ bê bết bùn đất chỗ mờ hôi dính vào. Cô nhìn xuống sững sờ vì bùn đất họ dính dấp cả trên nền sàn sạch bóng. Cả hai nhìn theo hướng mắt cô và trao nhau cái liếc tự cười thầm. Họ không quen việc bị xét nét từng dấu chân như thế. Nhưng trong những tuần lễ vừa qua họ đã bị buộc phải thích ứng với cái thực tế đang sống cùng với ba phụ nữ quá sức chảnh chu. Ngay cả Celia cũng lớn phổng lên và trở nên có chút kiêu kì một cách lạ lùng.

- Bọn anh sẽ tắm ở ngoài - Jake nói, cố nặn ra nụ cười - Đưa cho bọn anh quần áo sạch để không phải dính bùn lên lâu nhé.

- Chắc chắn rồi - Victoria đồng ý liền, khiếp sợ nhìn hai đôi mắt trước khi quay người bước lên lầu.

- Em đã nghĩ chúng ta sẽ có một bồn tắm nước nóng chứ - Ben nói.

- Anh chưa sống đủ lâu để thử làm trò ngốc như thế đâu - Jake đáp, và Ben bật cười phá lên. Hai người họ đã vấy máu ngay khi tuổi con rất nhỏ và sống sót hai mươi năm qua bằng lượt của những tay súng giang hồ cự phách, nhưng bây giờ họ đang ở đây, không dám bước thêm một bước nào nữa trên đôi mắt dính bùn này.

Victoria quay lại với quần áo sạch cho cả hai, cùng hai khăn tắm sạch và một bánh xà phòng.

- Bữa tối sẽ sẵn sàng ngay khi hai người tắm xong nhé.

Cô nói và đưa cho họ gói đồ.

Đã có hàng dài người đang đứng đợi ở vòi tắm công cộng bên ngoài. Vừa chải thề vừa gầm gừ trong họng. Họ thúc ngựa và lái về bờ sông. Nơi có thể tắm nhanh hơn mà không phải chờ đợi đến lượt mình. Họ cởi đồ và nhảy ùm xuống nước, cả người khựng lại run lên vì cái lạnh.

Ben lật vấn đề lên trước:

- Đáng lẽ giờ này chúng ta đang được thưởng thức nước nóng chứ.

- Và cũng có thể là một cuộc chiến cũng nên - Jake huýt sáo trong khi đang xát xà bông - Sao em không bảo cô ấy đun nước chứ?

- Chị ấy là vợ anh. Không phải người của em.

Jake cười trù. Anh cũng rất muốn được tắm nước nóng, nhưng anh lại càng không muốn làm Victoria giận. Giống như Ben nói, cô là vợ anh. Nó cho anh cảm giác thỏa mãn được sở hữu

và bảo vệ. Từ ngày cô thốt lên là cô yêu anh, anh đã đối xử với cô một cách nhẹ nhàng mà bản thân không ngờ mình có thể. Cô không lặp lại câu đó lần nào và nỗi buồn vẫn đọng đầy trong mắt cô, nhưng ý thức cô yêu anh đã làm mềm đi cái lõi cứng rắn hình thành từ ngày anh chứng kiến cảnh mẹ mình bị hãm hiếp và giết chết. Anh thậm chí nhẫn nại hơn với vẻ đoan trang và kiên trì của cô, vì biết cô yêu anh.

Ben lặn xuống, rồi ngoi lên. Anh vuốt nước khỏi mặt:

- Mấy cô tiểu thư con nhà tử tế thiệt là quá rắc rối so với gái làng chơi - anh lầm bầm

- Nhưng họ khiến cuộc sống ta thêm dễ chịu.

- Dễ chịu? Dễ chịu á? Chúng ta đang phải nhúng đôi mông lạnh cóng của mình dưới sông thay vì được ngâm mình thoải mái trong bồn nước nóng bởi vì anh không dám làm vợ phật lòng vì mang giày bẩn lên lầu, và anh gọi đây là dễ chịu? Anh mất trí rồi, anh trai ạ.

- Chúng ta có quần áo sạch, thức ăn ngon, và một tấm trải giường sạch sẽ trên chiếc giường thật sự thuộc về chúng ta mỗi đêm, người họ có mùi hương thật ngọt ngào thay vì những mùi nước hoa rẻ tiền hay mùi whiskey ấy. Lần cuối cùng em phải bôi côm đầy bát vào bữa tối là khi nào thế?

- Chúng ta phải để ý đến từng lời nói - Ben chỉ ra.

- Ngay khi chúng ta cởi nút áo đầu tiên, mọi chuyện sẽ ổn hết - Đôi mắt xanh của Jake sáng lên với niềm vui tinh quái - Vấn đề của em là Emma.

- À, chết tiệt thật - Ben bực dọc nói - Đó là một điều khác nữa của mấy cô tiểu thư. Một gái làng chơi thì quá dễ dàng, nhưng một cô tiểu thư lại nghĩ trời đất sẽ sụp đổ dưới chân nếu để một người đàn ông leo lên giường cô nàng.

- Mấy ả gái để bất cứ đàn ông nào nằm giữa chân miến là được giá. Đó là điều em nghĩ Emma nên làm ư?

Ben hét lên bực bội và nhảy khỏi sông bước lên bờ. Anh chà mạnh khăn lên cơ thể, mắt như chứa bão. Cuối cùng anh nói:

- Không, em không muốn cô ấy làm như vậy.

Jake đi theo em, những giọt nước trong suốt ánh trên thân thể như đồng của anh. Anh biết cảm giác khó chịu mà Ben đang cảm nhận, bởi vì anh đã cảm thấy như thế mỗi khi chạm đến những quan điểm cứng nhắc của Victoria về điều nên và không nên làm. Tiểu thư phức tạp hơn rất nhiều so với gái làng chơi. Một tiểu thư sẽ yêu cầu từ người đàn ông nhiều hơn cái anh ta muốn phải cho. Nhưng cái họ trao lại cho anh là cả một nếp sống mới mẻ. Họ trao anh sự thoải mái về thể chất, cảm giác ấm áp được bảo vệ và tin cậy, một cơ thể ngọt ngào trên giường mỗi đêm, hằng đêm. Hôn nhân là một cái giá cao để có những điều đó, nhưng nó đáng giá. Ngay cả khi không có trang trại này anh vẫn sẽ cưới Victoria, anh nghĩ, và nhìn vào bầu trời chạng vạng

với chút ngớ ngàng vì ý nghĩ đó của bản thân mình.

Một lát sau, anh nhìn vào em trai:

- Em nên kết hôn với cô ấy - Anh nói.

Ben kéo quần lên:

- Em không phải dạng đàn ông của hôn nhân, Jake. Điều đó không thay đổi.

- Vậy nếu chỉ là “xả lũ” thôi như em muốn, đi tìm Angelina đấy.

- Em không muốn Angelina - Ben đáp cộc lốc - Mẹ kiếp, ả có quá nhiều khách đến không còn phân biệt ai với ai nữa.

- Chính xác.

Ben cau mày, và mặc đồ mà không nói gì thêm. Anh muốn Emma, nhưng không đủ để ngỏ lời cầu hôn và coi đó giống như giải pháp duy nhất để chiếm được cô ấy. Cái thuở xưa dễ dàng hơn nhiều khi anh và Jake chỉ biết lang thang, không ràng buộc, không cần suy tính gì ngoài chuyện giết McLain và chiếm lại trang trại của họ. À, bây giờ họ đã có trang trại và không còn phải sống lưu vong bên ngoài. Họ có một ngôi nhà và những trách nhiệm. Ben không chắc mình có thích cảm giác ấy không, một trang trại hay công việc thôi mà, giành lại được trang trại đã giải tỏa một điều trong anh. Đó là trách nhiệm đã thôi thúc anh, cảm giác bị bó buộc bởi luật lệ. Anh muốn Emma, nhưng anh không thể có cô bởi vì những luật lệ quy tắc của nền văn minh. Ben nhận ra anh không đủ văn minh và chẳng bao giờ như thế, giống như Jake sẽ chỉ chẳng bao giờ chỉ là một ông chủ điền trang. Họ đã sống quá lâu bằng luật của những tay súng. Bên dưới lớp vỏ bề ngoài, những bản năng cũ vẫn cuộn cuộn chảy. Anh không biết phải làm gì với nó nữa.

Bữa tối đã sẵn sàng trước khi họ quay về đến nhà và Victoria buộc mình phải bình tĩnh. Cô nên nói chuyện ấy khi họ đã về phòng. Cô cố hình dung anh sẽ nói gì, cách anh phản ứng như thế nào và thấy mình không thể. Họ chưa bao giờ bàn về chuyện con cái. Một nỗi sợ hãi mơ hồ dồn lên trong ngực và cô đánh bạo liếc nhìn anh, chỉ nhìn vừa đủ nhanh khi cô biết anh đang nhìn cô.

Cô không thể đọc được suy nghĩ của anh. Anh đã sống quá lâu, học cách che giấu suy nghĩ bên dưới khuôn mặt cứng rắn và đôi mắt sâu thẳm. Cô chỉ có thể thấy được cái gì anh cho phép cô thấy mà thôi. Thỉnh thoảng cô nghĩ rằng một tâm hồn thoáng sẽ đỡ tổn hại nơron thần kinh hơn là đắm mê từ người đàn ông cô yêu nhưng không thể hiểu nổi này.

Vẫn còn rất sớm nhưng anh đã đứng dậy và đưa tay anh ra với cô. Cô biết mặt mình đỏ bừng khi cô cho phép anh đỡ cô lên lầu và không nhìn ai cả khi họ bước ra khỏi phòng.

- Chúc ngủ ngon - Jake nói với Ben và Emma, và Celia đáp lại. Đôi tay nặng nề đặt lên vòng eo cô khi đưa cô lên lầu.

Emma nhìn họ rời khỏi và cắn môi lại khi cảm giác khao khát trào lên trong lòng. Không chỉ là khao khát thể xác đang hành hạ cô, mà còn những nhu cầu được chia sẻ, cái mà Victoria đã tìm thấy với Jake, cảm giác thuộc về nhau mỗi khi anh đặt tay vòng tay quanh cô đưa về phòng riêng. Cô muốn cảm nhận sự gần gũi, tình tương thân tương ái, cảm giác đồng điệu trong hôn nhân và chia sẻ trong cuộc sống. Cô quay đầu và nhìn vào Ben, vào gương mặt rắn rỏi ấy.

Anh bắt gặp ánh mắt cô và nhướng mày như lời mời gọi thầm lặng. Tất cả những gì cô phải làm là đồng ý chấp thuận và bước lên lầu. Anh ta chắc chắn sẽ theo sau. Sức nóng cuộn lên trong cô, và nếu anh có thể trao cô hơn một hai ngày, nếu nó có thể là mãi mãi, cô sẽ ra đi và không màng đến hôn nhân hay tài sản. Nhưng Ben không hề tuyên bố hứa hẹn gì cả, hợp pháp hay không cũng thế. Ngực cô nhói lên vì nỗi đau phải từ chối, cho cả cô và anh. Cô quay đầu đi và không hề xê dịch chút nào khỏi ghế.

- Jake, có một điều em cần nói với anh.

Giọng cô nhuộm màu nghiêm trọng và Jake cứng người lại, tay anh trên hàng nút nhỏ tí chạy dọc trên lưng cô. Anh cảm thấy bất cứ chuyện gì cô đang giấu, cô cuối cùng đã tin anh đủ để kể anh nghe, và đột nhiên anh không muốn biết về nó nữa. Cô yêu anh, chỉ điều đó thôi là đủ. Anh không muốn nghe bất cứ thứ gì McLain có thể đã làm. McLain đã chết rồi, quý tha mà bắt linh hồn của hắn đi. Làm sao hắn có thể tổn thương họ được nữa chứ?

- Anh không muốn biết - Anh nói nhẹ nhàng, và kéo những sợi cuốn khỏi tóc cô và để chúng xõa xuống tay anh như một dòng lũ mượt mà.

Cô xoay người lại đối diện anh. Mặt cô tái xanh, và mắt cô mở to y như ngày đầu tiên anh nhìn thấy.

- Anh phải biết - Cô nói với một nụ cười run rẩy, nhặt đi nhanh như nó vừa hình thành.

- Đó là điều em không thể giấu bao lâu nữa.

Dạ dày anh quặn lại. Đột nhiên Jake cảm giác như dạ ngực đang mở ra dưới chân mình. Một tia sáng lóe lên mở màn nhắc anh nó là gì, và làm anh thấy như muốn bệnh. Là vì lẽ nào đó nên cô luôn vẻ buồn rầu và thu người lại, vì thế nên cô nhìn anh lúc rất đau khổ, vì thế anh cảm thấy cô đang giấu anh điều gì. Chúa ơi, vì sao anh không thể ngừng nghĩ về nó chứ. Và vì sao anh phải chịu đựng chứ? Anh không thể.

Victoria bắt đầu run lên khi cô gặp ánh mắt anh

- Em có thai rồi - Cô nói trước khi bị tước hết can đảm để nói với anh - Em sẽ có con của anh.

Đáy dạ dày của anh như tuột xuống đáy và anh nhìn chăm chăm cô, không thể tin vào những gì mình vừa nghe được. Anh cảm thấy trống rỗng, như thể trái tim và phổi anh bị rút ra

ngoài, và rồi trong một khoảnh khắc anh như bị bom ú đầy cơn thịnh nộ khủng khiếp nhất mà anh cảm nhận trong hai mươi năm qua, như cái ngày anh nhìn thấy mẹ mình bị giết

Sự phản bội của Victoria cắt lìa anh như con dao ngọt xót. Làm sao cô có thể nói như thế? Làm sao cô cô gan tin rằng sẽ đổ đũa con của McLain cho anh đấy? Cô nghĩ anh đũa ngu sao? Rằng anh không biết McLain đã ngủ với cô? Cô không còn trong trắng trong lần đầu. Jake có cô, và mới chỉ có ba tuần thôi. Nếu cô có thai bây giờ, đũa trẻ chỉ có thể là của McLain. Cô nghĩ rằng anh không biết điều đó ư? Chuyện cô mang thai đũa con của kẻ thù đã đủ tệ rồi, nhưng nếu cô nghĩ anh sẽ để đũa nghiệt chủng đó mang họ Sarratt, cái họ của gia đình mà cha nó đã mưu hại

Màn sương đen phủ mờ tầm nhìn của anh. Tai anh như ù lại vì tiếng ong ong. Anh nhìn gương mặt tái của cô, đôi môi mềm mại vừa bật ra lời nói dối kinh khủng nhất mà anh không thể tin được, và không hề chú ý, không hề biết mình đang đang làm gì, anh tát cô.

Cả một sức mạnh dồn vào đó một cách không ý thức. Nếu anh dùng nắm đấm thay vì bàn tay, có lẽ đã làm cô vỡ hàm rồi. Victoria nhìn thấy nó, và trong một khắc nhận thức, nhưng nó không đủ cho cô thời gian để tránh. Tay anh đập mạnh vào mặt cô, đánh bật cô tung lên văng vào góc nhà. Người cô đập mạnh vào tường và trượt xuống sàn như một con búp bê bị đứt dây. Anh đứng bên trên cô, tay nắm chặt và mắt như đá lạnh. Ánh lửa địa ngục lóe lên từ đáy mắt lạnh lẽo, cô lơ mờ nghĩ, nhìn anh qua màn sương. Anh định giết cô, và cô vẫn còn quá bàng hoàng để có thể tự vệ.

- Mẹ kiếp - anh nói bằng giọng khàn khàn, dữ dội - Cút xuống địa ngục trước khi tôi để con hoang của McLain mang họ của mình.

Cô nhắm mắt khế khàng khi đầu hàng màn sương xám đang dâng lên trong lòng. Cô muốn để thế giới hư ảo bám chặt lấy cô, nó dễ dàng hơn nhiều việc phải đối diện với điều vừa xảy ra. Và sự thiếu hiểu những lời lẽ của anh từ từ ngấm vào, và cô buộc mình mở mắt ra lần nữa. Cô thối ướt môi và nếm thấy mùi máu. Lưỡi cô nhìn cộm lên đau đớn, môi cô sưng vều. Thật khó khăn để nói ra bất cứ từ nào nhưng sự tức tối cáu kỉnh thất tuyệt vọng đã giúp đỡ cô, cô không thể để anh nghĩ như thế, không bao giờ. Cô cố gắng dựng mình dậy.

- Không - giọng cô vỡ ra - Không phải con của hấn. Là con của anh.

Cơn thịnh nộ như bị quạt mạnh lên, nhưng anh không di chuyển động đậy hay nói gì. Anh chưa bao giờ đánh phụ nữ cả, không một phụ nữ trước đây và một phần nào anh kinh hoàng trước những gì anh vừa làm. Khi cô đổ bật vào tường anh biết là suýt chút nữa anh đã giết chết cô rồi. Nhưng sao cô vẫn cô nói đấy là con anh? Nếu cô đã biết đủ lâu để biết mình mang thai, đó chỉ có thể là con của McLain.

Anh cúi xuống và kéo cô đứng lên. Cơn đau làm cô thở hổn hển và cô tránh xa khỏi anh. Anh nhận ra mình đang trong tình trạng rất khó kiểm soát và buông tay. Cô bắt đầu lảo đảo và anh lại nắm lấy cô.

Cô hít một hơi dài, cô đứng vững, thẳng lưng lên với động lực khiến anh có chút ngạc nhiên. Cẩn thận, cô bước ra khỏi vòng tay của anh. Anh đã bình tĩnh lại nhưng vẫn không có cách nào làm dịu cơn tức giận, trong mắt anh, trong những cơ mặt cứng nhắc, trong cái đe dọa của giọng nói đầy đe dọa.

- Anh không phải thẳng ngực, Victoria. Anh có thể tính, và không có cách nào để em có thể biết đứa con là của anh. Chúng ta mới kết hôn có ba tuần thôi, không phải ba tháng.

Cô vẫn còn quá sững sờ đến không thể gom nổi từ để nói với anh, không thể giải thích là chu kì của cô đã trễ một tuần và trước đây không bao giờ trễ, thậm chí một ngày, không thể nghĩ ra cách nào để thuyết phục đứa con là của anh. Sự bàng hoàng nhanh chóng rời khỏi gương mặt cô thế chỗ cho nỗi đau đớn

Má cô rất hồng như lửa. Máu chảy từ môi xuống cằm và anh gạt đi, nhìn và vết đỏ trên ngón tay.

- Làm sao em có thể làm thế? Lạy chúa, anh biết em đang giấu giếm điều gì đó -Anh nói khàn khàn, lắc mạnh đầu vì sự ngu ngốc của mình -Anh chưa bao giờ nghĩ là em đang cố gắng đẩy đứa con McLain cho anh.

Ngay lập tức mắt anh nheo lại khi sự nghi ngờ lướt qua mắt anh.

- Hay đó là cái em đã dự định bao lâu nay. Có lẽ vì thế nên em chấp nhận kết hôn với anh. Nhưng quá tệ là em không đủ thông minh để giữ cái tin đó khoảng một tháng nữa, anh có lẽ sẽ tin đấy là của anh, ít nhất cho đến khi nó được sinh ra hơi sớm. Hay em đã mang thai quá lâu, lo sợ là em sẽ bắt đầu to bụng ra trước khi một tháng nữa đến? Vì lẽ đó, phải không?

Cô chỉ có thể lắc đầu qua lại, quá sững sờ vì sốc và không tin vào những gì vừa xảy ra, vào những gì anh nói

Jake nhìn cô, chờ đợi một lời giải thích hay từ chối bỏ. Anh cảm thấy như trong cơn ác mộng, một lần nữa sống trong sự sụp đổ cuộc sống an toàn và tiện nghi, và anh tuyệt vọng muốn cô trao cho anh vài lời giải thích sẽ giúp anh hiểu những gì cô vừa làm. Nhưng cô chỉ đứng đó, vết tay anh từ trắng chuyển đỏ trên gương mặt cô, và môi dưới cô bắt đầu sưng lên. Dấu tích bằng chứng thương tích anh vừa làm khiến dạ dày anh đột nhiên xoắn lại buồn nôn.

Nhưng cô vẫn đứng đó và yếu đuối, tóc cô xoắn quanh mặt và vai, váy cô xộc xệch xuống nửa. Mặc cho bản thân, cô vén tóc cô qua bên. Cô khựng người trước tay anh, và anh để nó rút thõng xuống bên. Sự nặng nề vì bị đánh bại bắt đầu làm dịu đi cơn giận dữ, nhưng không có cách nào anh có thể để cô làm chuyện cô dự định.

- Nó không thể sống ở đây - Anh nói - Không có đứa nghiệt chủng nào của McLain được nuôi lớn ở trang trại này và nhận cái tên của anh. Khi nó ra đời, anh sẽ gửi nó đi miền đông hay đâu đó. Em sẽ ở đây đến lúc sinh nở và quyết định xem em sẽ ở lại hay đi cùng nó.

Mặt cho dầu tay trên mặt, gương mặt cô trắng bệch như tờ giấy. Cô rúng động và cô kéo mình ra - Anh lầm rồi - Cô thì thầm. Những từ ngữ trở nên khó khăn vì đôi môi sưng vều, và di chuyển hàm giữa những cơn đau dọc cơ thể - Anh là cha đứa trẻ.

- Đừng nói dối với anh nữa - Anh gầm lên, cơn phản nộ trở lại - Không có cách nào em có thể biết em có thai nếu đứa trẻ là của anh.

Cô xoắn hai tay với nhau, vì đau và vì sự lạc hướng không biết làm sao khiến anh tin cô.

- Em cũng chưa chắc, chỉ là em nghĩ là em có. Chu kì của em bị trễ, và em chưa bao giờ trễ cả.

Mắt anh như đá lạnh.

- Em lại sai rồi, và nó không giúp gì đâu. Em có thai, em sẽ có con với anh. Anh nói rất chắc chắn, nên đừng cố thay đổi ý nghĩ của anh.

- Nhưng nó không thể là con với Major được- Cô hét lên - Chúng tôi chưa hề... hần không thể - Cô không thể kết thúc câu vì nước mắt nghẹn ngào cuộn lên trong cổ.

Anh nhìn cô không thể tin được trong giây lát, mắt anh lạnh lùng, cô cảm thấy một cơn rùng mình xuyên qua

- McLain nhào bổ vào mọi phụ nữ có thể đứng yên cho hần và cả những người không chịu. Em không thể giả vờ hần không thể làm chuyện đó với em. Và nếu hần không thể, làm cái quái nào em không còn trinh nữ trong lần đầu anh làm tình chứ? Có lẽ em không biết một người đàn ông có thể không nhận ra sự khác biệt, nhưng chúng tôi có thể đấy. Đừng nói với tôi là hần bất lực, mẹ kiếp!

Cơn lạnh lạnh hơn, và cô cảm thấy máu chạy tán loạn khỏi huyết quản. Cô nói với anh sự thật và anh không tin cô, hơn nữa, cô không có cách nào có thể thay đổi ý nghĩ của anh. Cô không có bằng chứng nào cho biết cô thai, chỉ biết là cô đã có mà thôi.

Và cô chắc chắn đứa trẻ không phải của Major, nhưng làm sao cô có thể thuyết phục anh điều đó? Cô cảm thấy cái chết đã lấy hết hy vọng của anh, nếu anh có bao giờ biết về cô, nếu anh có cảm giác với cô, anh sẽ hiểu rằng cô không bao giờ phản bội anh trong cách dè hèn như thế. Nhưng bây giờ, trong cách tệ hại nhất, cô học được là anh chưa bao giờ có tình cảm yêu thương cô thật sự.

Tai cô ù lên ong ong, má cô rát bỏng. Cơn sốc và nỗi đau giày xéo cô nhìn trừng anh như thể cô chưa từng nhận ra anh, mắt cô tối đi và gương mặt tái nhợt không vết máu. Cô bước lùi lại.

- Đếm ngày đi - Cô hét lên bằng giọng khàn khàn - từ cái đêm đầu tiên anh đến với tôi cho đến khi đứa trẻ ra đời, đếm đi, mẹ kiếp anh! Và rồi nói cho tôi biết nếu anh muốn nghĩ là nó đã đến sớm. Anh sẽ nói điều đó là không thể bởi vì nếu tôi biết là tôi đã mang thai trừ khi tôi đã

mang được vài tháng rồi tức là đứa trẻ này là của Major. Nhưng tôi có thể nói, và tôi biết. Tôi biết là tôi đã mang thai được một tuần, không phải bốn. Vậy nên anh có thể đếm ngày, và anh đợi và xem nếu đứa trẻ ra đời ít hơn chín tháng hay không. Nhưng trong khi anh đang đợi, trong khi anh đang chờ xem sáu, bảy, và tám tháng tới đây, hãy nhớ điều này: Ngay cả khi nó có gương mặt của anh khiến anh không thể chối bỏ được, tôi cũng sẽ mang nó đi, bởi vì anh không có bất cứ điều gì ngoại trừ lòng căm thù để dành cho đứa trẻ.

Cô kéo quai áo xộc xệch của mình qua vai và nhấc váy lên, bước qua anh như thuở mới gặp nhau, như thể cô sẽ cảm thấy kinh tởm nếu cô chạm vào anh. Hàm răng nghiến chặt, Jake nhìn những bước chân cô khỏi phòng, Anh muốn đuổi theo cô, để lắc cô và xả cơn thịnh nộ của mình vì đã chứa chấp đứa con con McLain trong cơ thể cô. Da thịt cô thuộc về anh, mẹ kiếp! Nhưng có điều gì đó trong mắt cô, sự trộn lẫn của đau đớn và thịnh nộ làm anh khựng lại. Victoria đã nguyên rủa anh, anh chưa bao giờ nghe thấy cô chửi thề bao giờ, chưa bao giờ thấy cô tức giận đến thế. Sự nghi ngờ che phủ lấy anh. Có thể nào cô đã nói với anh sự thực.

Không, McLain không phải người bất lực. Nhưng bằng cách nào đó, Victoria dường như thật sự thơ ngây. Cái đêm lần đầu tiên anh chiếm lấy cô, cô thực sự rất bàng hoàng trước những điều anh muốn làm, những điều anh đã làm. Được rồi, cô ấy có thể không thích làm điều đó với Major, anh có thể hiểu. Nhưng không có cách nào để anh có thể tin là McLain đã không ngủ với cô. Major đúng là có rất nhiều thứ khốn nạn, nhưng bất lực thì không nằm trong cái mớ đó.

Victoria đi vào phòng dự hậu bên cạnh và cẩn thận khóa cửa lại. Không chỉ vì cô nghĩ Jake có thể cố gắng vào nhưng muốn chắc rằng không ai sẽ vào cả. Cô sẽ nói gì nếu Emma và Celia bước vào đây. Hiện cô đang tan nát cõi lòng đến mức không thể cố gắng giải thích điều gì.

Không có khăn trải giường, không cả nước sạch để thấm ướt vải và xoa khuôn mặt rát bỏng của cô. Nhưng ít nhất có một ngọn đèn, cái cô sẽ thắp. Cô cảm thấy như mình sắp buồn nôn, nhưng nhìn lướt qua là biết phòng không có bô. Cô ngồi lún xuống nệm trần, hàm răng nghiến chặt lại để kiềm cơn nôn ói. Áp lực khiến hàm răng cô đau nhói, và cô cố nén bằng những ngón tay. Má cô đau, nhưng cô không nghĩ đã gãy xương.

Cô cố gắng nghỉ ngơi, cố sắp xếp lại mọi chuyện và động lực nhưng không thể. Jake không tin đứa con là của anh. Anh đã đánh cô. Hơn thế, anh còn nghĩ cô đã phản bội anh. Đây lẽ là một ảnh hưởng không thể tránh được cho những người khác trong nhà, như những cơn sóng loang ra từ hòn đá ném xuống mặt nước. Cô tiếc điều đó, cả sự thiếu tiện nghi và nhục mạ. Nhưng, cô biết không gì giúp cô giấu được sự sắp xếp này.

Cô nghĩ đến chuyện thu dọn đồ đạc và rời khỏi sáng mai, và một nụ cười cay đắng buột khỏi môi cô. Cô vẫn giống như chính xác tình huống cô có khi làm vợ Major, cô không có tiền, và không có cách nào rời khỏi mà không có sự cho phép và giúp đỡ của Jake. Nhưng trong khi cô rất muốn rời khỏi Major đến tuyệt vọng, cô lại không muốn bỏ trốn vào lúc này. Cô muốn ở lại.

Nó dâng lên từ từ, một nỗi giận dữ cứng rắn khi cô nhận ra mình muốn thực hiện từng lời mình đã nói với Jake. Cô đã hỏi vì sao anh giấu cô về thân thể thực của anh, nhưng cô không thực sự giận anh về chuyện đó. Cô đã chấp nhận nó, chấp nhận cuộc hôn nhân đã trao lại anh trang trại bị cướp mất, trao cho anh trái tim và linh hồn của cô. Anh đã lấy trọn tất cả và chỉ trao lại sự căm ghét. Nỗi thù hận của anh với Major là tất cả - nhưng ngay cả giờ đây, sau khi người đàn ông đó đã chết và chôn sâu dưới ba tấc đất, vẫn còn nhuộm màu mọi thứ Jake suy nghĩ và hành động. Không, cô không muốn bỏ qua dễ dàng cho anh như thế, chạy trốn là quá dễ cho anh rồi. Cô muốn sống chung một mái nhà với anh, ngay trước mũi anh để anh có thể thấy mỗi phân bụng cô trương phồng lên vì con anh. Cô muốn anh phải đếm từng ngày, và đổ mồ hôi. Cô muốn chi phối cuộc sống của anh, gặm nhấm anh từng chút một, cũng như cách nỗi hận thù quý giá ấy đã nuốt lấy anh vậy. Để anh ngủ với mặc cam tội lỗi như anh đã ngủ với hận thù và tính đa nghi ấy.

Nếu cô không yêu anh như thế, cô sẽ không bao giờ cảm thấy mình bị phản bội bởi anh không tin tưởng. Cô nhận ra cô sẽ không cảm thấy như thế này này trong vài ngày nữa, những ngày hiện giờ cô chỉ muốn làm anh đau như anh đã làm với cô. Cô không thể trả thù bằng một viên đạn, nhưng anh phải ăn không ngon ngủ không yên. Cô thề như vậy.

Sáng hôm sau khi anh đã rời khỏi nhà, cô chuyển vào phòng ngủ của họ và thu dọn tất cả đồ đạc vào phòng trống ấy. Cô thu dọn giường, mang cả cái xô và bồn rửa mặt, chắc chắn là đèn dầu phải đầy và một can dầu dự bị cần thêm nếu cô cần chúng. Phần mặt đau của cô trở nên cứng lại hơn là thực sự đau. Cô cắn môi mình và bất chợt nhận ra bên đầu mình nơi cô tung vào tường thật ra còn đau hơn mặt cô.

Emma mở cửa khi cô đứng trên sàn, đang lấy quần lót khỏi ngăn kéo tủ.

- Victoria, chị đang làm cái quái gì ở đây vậy?

- Thu dọn đồ đạc vào phòng này - Cô điềm tỉnh đáp

- Điều đó em thấy rồi, nhưng tại sao?

Victoria quay người lại nhìn vào cô Emma, xoay gương mặt để chị thấy vết bầm trên mặt. Amma thở dốc và thốt lên.

- Mặt của chị! Chuyện gì xảy ra thế?

- Chị ngã - Victoria bình thản nói

Nỗi lo lắng phủ tối đôi mắt Emma, và rồi luồng mắt cô nheo lại khi cô đoán phần còn lại của sự việc, xâu chuỗi sự kiện với nhau.

- Em không muốn cả gia trang nổi giận chứ - Victoria nói, giọng cô chắc nịch - Cứ để mọi người nghĩ rằng, chị trượt té và bị đụng mặt thế thôi.

- Vâng, đương nhiên rồi - Emma nói thần thờ.

- Chị và Jake cãi nhau.

Amma nghĩ Victoria đã hiểu vấn đề rõ ràng đó rồi.

- Có điều gì em có thể giúp chị không?

Victoria nhìn xuống chiếc áo sơ mi mềm đang xếp gọn trong lòng và không đáp lại. Thay vì thế, cô nói - Chị sắp có em bé.

Emma thở hỗn hển.

- Nhưng điều đó rất tuyệt vời mà.

- Chị cũng đã nghĩ thế.

- Jake không vui sao?

- Anh ấy không tin anh ấy là cha đứa trẻ. Anh đã sỉ nhục chị định đồ vấy đứa con của Major cho anh.

- Lạy chúa - Emma ngồi thụp xuống bên cạnh Victoria. Thật nực cười, cô cảm thấy chuyện này thực khó tin.

- Chị không kể anh ấy rằng Major không thể... làm chuyện đó sao?

- Có, anh ấy không tin luôn. Cả hai đều biết là Major đã đến với Angelina, và rõ ràng hẳn chỉ không bắt lực với mỗi một mình chị. Tạ ơn Chúa - cô thì thêm thêm.

- Nhưng vì sao anh ta có thể kết luận là đứa con không phải của anh ta - Emma quá hốt hoảng kinh sợ trước kết luận của Jake.

- Vì bọn chị chỉ mới kết hôn được ba tuần thôi. Anh ta nói chị không thể nào biết được chị có thai trong một thời gian ngắn như thế nếu đứa con là của anh. Em biết là chu kì của chị đều như thế nào - Cô nói cay đắng nói - Chị trễ khoảng một tuần. Còn điều gì khác nữa chứ? Chị quá húng khởi đến muốn nói với anh ngay lập tức, nên chị kể cho anh ta. Điều đó luôn rất thuận tiện, biết chính xác ngày trong tháng của mình sẽ đến ngày nào. Nhưng bây giờ chị ước sao chu kì của chị thật lộn xộn để mất ít nhất chừng hai tháng trước khi chị chú ý đến nó.

Emma đặt tay lên cánh tay Vitoria

- Em rất tiếc - Cô không cưỡng lại được - Em không biết phải nói gì nữa.

- Chẳng còn gì để nói nữa.

- Có lẽ nếu em nói cho anh ta biết.

- Không - Cô cố gắng nở nụ cười và ôm chàng lấy Emma - Chị biết em sẵn lòng và chị đánh giá cao điều đó, nhưng anh ta sẽ không tin em đâu.

- Chúng ta không thể biết nếu chúng ta không thử.

- Ngay cả khi anh ta đổi ý, nó cũng không thay đổi là chị có thể đưa ra cái bẫy hèn hạ đến thế với anh ta.

- Nhưng em muốn làm điều gì đó cho chị.

- Em có thể mà. Cố gắng đừng đánh động Celia, và ứng xử bình thường càng tốt. Chúng ta phải sống chung dưới một ngôi nhà. Chị không muốn kéo mọi người dính vào sự xích mích của bọn chị.

- Chị nghĩ điều đó có thể không?

Victoria cố gắng nở nụ cười mệt mỏi:

- Có lẽ không, nhưng chị vẫn cố gắng thử.

Jake đã không chạy theo Victoria đêm trước vì anh vẫn còn rất giận chuyện đó. Anh ngủ rất ít, nằm trần trọc trên giường mà không màng cởi giày ra, và thức đến sáng. Anh buộc phải mình làm việc cả ngày, với tất cả sinh lực anh có thể, hy vọng sự mệt mỏi về thể xác sẽ làm cơn giận nguôi dịu đi. Cuối cùng anh về nhà, mọi cơ bắp anh đang gào thét dữ dội, anh mừng với sự khó chịu đó.

Anh không thấy Victoria dưới lầu, mặc dầu Emma đã thông báo là bữa ăn bốc khói nghi ngút trên bàn. Mọi thứ trông rất tự nhiên, mặc dù anh biết không phải thế. Anh chậm chạp đi lên cầu thang đến phòng ngủ của họ, tìm anh đập bình bịch trong lồng ngực. Anh phải xin lỗi cô vì đã đánh cô, điều đó cứ dằn vặt anh cả ngày. Điều đó sẽ không được xảy ra lần nữa, nhưng anh biết anh sẽ phải làm việc chăm chỉ hơn nữa để tìm lại niềm tin của anh, để cô có thể tin vào điều đó. Anh mở cửa, chuẩn bị nhìn thấy cô lần đầu tiên kể từ khi họ cãi nhau, nhưng căn phòng trống không.

Cột sống anh từ từ cứng lại khi anh nhìn quanh căn phòng. Luồng mắt anh quét qua bàn trang điểm, và anh kiểm tra mặt bàn. Với hai bước anh đến tủ áo và mở toang ra. Quần áo của anh vẫn còn nhưng có một nơi trống, nơi treo đồ của Victoria. Anh kiểm tra ngăn kéo nơi cô để đồ lót và không ngạc nhiên khi thấy nó cũng trống rỗng. Giờ đây anh biết vì sao căn phòng trống rỗng, nó không chỉ không có sự hiện diện của Victoria, mà vì sự hiện hữu của những vật dụng thuộc về cô. Cô đã dọn khỏi phòng của họ.

Chương 17

Will Garnet đã chạy khá nhanh, nhưng hắn không thể chạy xa được. Hắn không đến Santa Fe, rất có khả năng cuối cùng hắn chạm trán với một trong những người nhà Sarratts, chết tiệt đi tâm hồn đen tối của họ. Hắn đã đến Albuquerque với một nhóm đàn ông chạy trốn cùng hắn, và quỳ xuống ở đó nghĩ rằng mọi chuyện kết thúc.

Tóm lại, hắn không thích vị trí này cho lắm. Hắn có thể tiếp tục phiêu bạt, thay tên đổi họ, và điều đó cũng không là vấn đề gì to tát với hắn nếu hắn nghĩ nhà Sarratt sẽ bỏ qua chuyện này. Mẹ kiếp, chúng đã lấy lại được trang trại rồi đúng không? nhưng hắn đã gặp Floyd Hibbs ở một quán bar nào đó, Floyd đã ra khỏi một trong những đội cao cấp khi tất cả cuộc chiến diễn ra, nhưng hắn không thích cái cách mọi thứ thay đổi và phải đóng gói đồ đạc bỏ đi. Điều thật sự khiến Garnet lo lắng là Floyd đã nói Jake Roper và Jacob Sarratt cùng là một người, và rằng em trai hắn cũng là một tên quái đẹp trai.

Vậy cả hai người nhà Sarratt đều còn sống, và đứa lớn tuổi hơn đã dắt mũi hắn nhiều tháng. Hắn luôn luôn biết rằng có một lý do vì sao hắn không thích gã đó. Ông chủ đã chết và mẹ kiếp nếu Roper – Sarratt không cưới bà góa phụ mũi cao của McLain. Garnet nhớ đôi mắt xanh lạnh lùng của Jake Sarratt, và hắn không nghĩ có một cơ hội chết tiệt nào rằng gã và em trai gã sẽ đuổi theo hắn.

Hắn có thể chạy, nhưng hắn không nghĩ họ sẽ từ bỏ cho tới khi tóm được hắn. Hắn đã bôi nhọ cả hai người, một điều mà họ sẽ không dễ dàng cho qua. Không đúng lắm với hắn khi để Sarratt săn hắn giống như hắn là một con thỏ. Nên có một việc cần làm ngoài mong đợi của bọn họ.

Hắn vẫn muốn cô bé Celia, nhiều hơn cả trước kia. Hắn mơ về cô bé mỗi đêm, mơ rằng hắn có thể có được cô gần đến thế nào. Hắn đã sẵn sàng găm viên đạn vào đầu McLain khi những tên Sarratt cưỡi ngựa đến, và nếu hắn làm việc đó sớm hơn một ngày thì không gì có thể cản hắn có được cô.

Hắn cũng vẫn muốn trang trại đó. Nó đáng ra là của hắn. McLain đã không làm gì ngoài việc bắn một người phụ nữ nhà Sarratt sau khi cưỡng bức ả, chính hắn Garnet là người bắn vào đầu Duncan Sarratt, và cũng chính hắn bắn hai thằng con trai. Những tên nhãi con đó đáng ra phải chết rồi. Mẹ kiếp, McLain đúng khi la toáng lên vì việc không tìm thấy thi thể, rằng nhà Sarratt sẽ quay trở lại. Lão ta như muốn phát điên, nhưng lão ta đã đúng.

Garnet nghĩ nhiều về chuyện đó. Hắn không muốn mất tất cả, hắn muốn có được tất cả nhờ sự cẩn thận thực sự. Nhưng hắn muốn trang trại đó, và hơn thế nữa hắn muốn có cô bé. Nếu

hắn có thể tập trung đủ người, có lẽ hắn chỉ tính đến việc quay hòng súng về phía nhà Sarratt lần cuối cùng.

Tình huống giữ họ kéo dài trong hai tuần khổ sở trước khi Jake tìm ra cô. “Em không nghĩ là điều này kéo dài đủ rồi sao?” Anh hỏi cộc lốc.

Cô không nhìn lên mà vẫn tập trung vào khâu chiếc cúc cho một trong những chiếc áo sơ mi của anh. “Chuyện gì?”

“Tình huống này.”

“Thật sự là không. Em mong nó tiếp tục thêm vài tháng nữa.”

Anh nghiêng rằng. Anh đã quyết định xin lỗi cô vài lần, nhưng cô luôn khiến anh chết lặng đi. Bất cứ khi nào anh đến gần cô, cái mũi quý tộc nhỏ bé ấy sẽ quay đi và cô sẽ rời khỏi phòng. Nếu cô buộc phải nói chuyện với anh, cô sẽ lạnh nhạt nói đến mức không ai đi ra mà không nghi ngờ việc ông chủ không giữ được mối quan hệ tốt đẹp với vợ. Và hiển nhiên cô chưa từng nhìn anh lấy một lần.

Tâm trạng anh bị bào mòn vì căng thẳng. Anh đã rất tức giận khi cô dọn ra khỏi phòng ngủ của họ, nhưng lúc đó anh quyết định tốt hơn họ nên ngủ riêng. Cơn giận của anh vẫn còn hiện quá rõ. Nhưng giờ anh đã kiềm chế được và quyết định họ nên giải quyết tận gốc vấn đề. Sẽ dễ dàng hơn cho bất kì ai trong nhà nếu họ thỏa thuận ngừng bắn.

“Anh muốn em dọn đồ lại phòng ngủ của chúng ta.”

“Cám ơn anh, không thể nào.”

Cùng với sự từ chối lạnh lùng cô đặt chiếc áo vào trong giỏ may vá và đứng dậy. Biết rõ cô định rời khỏi mặc anh ở trong căn phòng trống rỗng, Jake tóm lấy cánh tay cô.

“Em sẽ phải ở lại đây cho tới khi nào anh nói xong,” anh nói nhanh.

Cô không định chống đối. “Anh đang khiến tay tôi đau đó.”

Anh giảm áp lực nhưng không thả cô ra. Nhờ sự gần gũi thế này anh có thể cảm nhận được làn da mịn màng của cô, nhắc anh nhớ tới vết sưng và bầm tím đã mờ đi trên gương mặt cô. Mọi lần anh nhìn cô, biết được anh đã đánh cô thật đau đớn giống như a xít đốt cháy tâm hồn anh. “Anh sẽ không bao giờ đánh em nữa, Victoria,” anh nói nhỏ. “Anh hứa với em đó.”

Cô không trả lời, cô giống như một tảng đá nhìn thẳng về phía trước. Mùi hương thoang

thoảng ngọt ngào của cô trêu chọc anh. Anh chống lại ham muốn cúi xuống và úp mặt vào cổ cô chạy theo mùi hương khó nắm bắt ấy, anh bắt đầu cứng người lại nhưng không thấy ngạc nhiên. Chết tiệt, thậm chí không biết rằng cô đang cốt nhục của tên McLain có thể ngăn anh cháy lên vì cô. Anh không biết cô tiến triển tới mức nào, nhưng eo cô vẫn thanh mảnh và cô vẫn duyên dáng bước đi thu hút anh giống như nam châm vậy. Bước đi đó có lẽ biến thành một bà bầu lạch bạch sớm thôi, nhưng lúc này nó khiến trái tim anh đập mạnh.

Anh muốn cô quay trở lại giường anh trong khi vẫn còn thời gian. Sau khi đứa bé trở nên rõ ràng hơn, nó sẽ làm anh phát điên khi phải nằm cạnh anh và biết nó không thuộc về anh, bị nhắc nhở đến mọi lần anh nhìn cô khi cô thuộc về McLain. Gã con hoang chết tiệt đó, thậm chí hấn chết rồi mà vẫn phá hủy cuộc sống của anh.

“Em có nghe thấy anh nói không?” Anh hỏi.

Victoria nhìn thẳng về phía trước. “Vâng, em nghe rồi. Tin rằng anh sẽ cư xử hoàn toàn khác.”

Anh lại nắm chặt tay. “Anh hứa với em đó.”

“Tôi đã tin vào lời anh nhiều như anh tin tôi thôi.”

Jake buông cô ra, buông thông tay như thể cô vừa làm anh bị bỏng. Anh đã chán với cảnh này lắm rồi, đã đến lúc kết thúc nó. “Hãy quay lại phòng ngủ của chúng ta. Tối nay.”

“Không.”

“Anh sẽ giúp em chuyển đồ nếu anh phải làm thế.”

“Anh sẽ đá tung cửa phòng tôi à?” Cô buồn bã hỏi. “Kéo tôi la hét bắt tôi vào phòng anh sao? Bởi vì anh sẽ phải làm thế đó, Jake ạ. Tôi sẽ không bước chân vào đó như thể chẳng có chuyện gì.”

“Tôi không yêu cầu em giả vờ không có chuyện gì. Tôi thà sống ít hơn một năm nếu tôi không đánh em, và mười năm nếu em không mang thai đứa con hoang đó...”

Cô tát anh, âm thanh vang lên trong phòng. Nó đến trước khi cô kịp nhận ra mình đang làm gì. Cô chưa từng cảm thấy giận dữ mù quáng như vậy và cô đã dồn hết sức lực vào cái đánh ấy. Một phần trong cô kinh ngạc vì cô đã làm như vậy, nhưng một phần khác bản năng hơn thấy thất vọng vì cô chỉ gây ra một ít tổn hại. Cái tát khiến đầu anh quay đi, nhưng anh vẫn đứng vững.

Cô đang tận mắt nhìn anh như anh muốn, nhưng anh không nhận ra bất cứ tình yêu hay sự tha thứ nào trong gương mặt ấy. Cô trắng bệch và run lên vì giận dữ, mắt cô giống như ngọn lửa màu xanh. Cô đứng thẳng dậy tiến đến gần bên anh hơn.

“Không được gọi con tôi là đứa con hoang một lần nữa.” Những từ ngữ lạnh tanh và phát ra

từ hai hàm răng nghiền chặt. Trông cô như thể sẵn sàng giết anh.

Mong muốn khiến anh đau đớn. Anh từng thấy Victoria dùng cảm quạt ngã Garnet, dịu dàng với Celia, hoang dại và đam mê khi anh làm tình với cô, một nữ hoàng băng giá khinh khỉnh khi nhìn anh, nhưng lần này thật mới lạ, lần này là một con hổ cái sẵn sàng cào xé anh ra từng mảnh. Thân dưới của anh đau đớn khi nhục dục che phủ hết tâm trí anh. Anh đang đến bên cô, mọi thứ bị lãng quên ngoài sự thôi thúc bỏng cháy thỏa mãn dục vọng, khi cô bất ngờ chuyển sang trắng bệch hơn và lùi lại.

Cô đưa tay bụng lấy miệng và khó nhọc nuốt nước bọt. Sự kinh hoàng đã xóa bỏ nỗi tức giận trên gương mặt cô. Cô nuốt nước bọt một lần nữa, sau đó quay đầu chạy.

Cô cầu nguyện cô sẽ tìm được chỗ riêng tư trong phòng ngủ của mình và không khiến bản thân ô nhục khi nôn ở cầu thang. Mồ hôi lạnh thấm ướt người cô, và cô nặng nhọc lê từng bước một. cô nên chạy ra ngoài, thậm chí ai đó có thấy cô còn tốt hơn là cái đồng lõa xôn xáo sắp sửa tạo ra...

Cô chạy vào phòng ngủ, và đến bên chậu. Những thứ bên trong như thể đang muốn nhào ra. Cô nghe thấy tiếng ai đó la hét, nhưng cô đang mất bình tĩnh tới mức tai cô trở nên ong ong. Nó đánh cô bằng sức mạnh của cả đoàn tàu, theo sau ngay đó là cơn giận mù quáng không thể tưởng tượng nổi, và cô không hề chuẩn bị trước.

Có một cánh tay khỏe mạnh vòng quanh eo cô và một bàn tay đưa lên trán cô, không có chúng cô sẽ ngã mất. Cô lơ mơ ý thức được những người khác chạy đổ xô vào phòng ngủ nhờ những tiếng nói cảm thông. Cô cong người lại và bị cánh tay khỏe mạnh của Jake giữ chặt lấy. Cô biết đó là anh, biết rằng chính anh đã đưa cô đến chỗ chậu, nhưng ngay lúc này cô không quan tâm.

“Hãy đưa cô ấy đến giường, ông Jake,” Carmita hướng dẫn.

Anh làm vậy khi Carmita đặt một chiếc khăn vào tay Emma. Victoria trở nên ý thức được ai đó lau mặt cho cô bằng một chiếc khăn ướt lạnh đến tuyệt vời. Cô nhận ra Emma và thấy nhẹ người khi nói, “Chị chưa bao giờ bị ốm như vậy.”

Emma nói an ủi cô khi Carmita di chuyển đến bên cửa. “Cứ tiếp tục lau mặt cho cô ấy, thưa cô khi tôi mang đồ ăn lên.”

Jake nhìn chăm vào bà quản gia như thể bà ấy mất trí. “Cô ấy không cần ăn gì cả,” anh nói với bà. “Cô ấy ốm rồi.”

Carmita chạm vào tay anh. “Cô ấy bị ốm ghén,” bà giải thích khi rời khỏi phòng tới nhà bếp. “Ăn gì đó sẽ giúp dạ dày tốt hơn. Tin tôi đi, tôi biết mà.”

Ốm ghén sao? Anh nhìn người vợ đang nằm bất động và nhợt nhạt trên chiếc giường cô không muốn ngủ cùng anh. Anh biết phụ nữ thấy buồn nôn khi họ có thai, nhưng từ những

thông tin nghe được ở những quán ba thì việc buồn nôn thật sự là giai đoạn đầu của việc thai nghén. Victoria đáng ra phải cảm thấy tốt hơn, nhưng cô ấy dường như hoảng sợ với những gì đang xảy ra. Và nếu cô ấy nôn vào tháng trước, anh không biết nữa.

Anh đi đến bên giường khi Emma chậm chậm lau mặt cho Victoria. Hơi thở của Victoria giờ đã chậm hơn, nhưng cô vẫn tái xanh và mắt nhắm lại. “Cô ấy không nên trải qua chuyện này vào bây giờ đúng không?” Anh hỏi, giọng nói khắc nghiệt hơn anh dự tính.

Emma không ngẩng lên. “Chỉ là bắt đầu thôi.”

Anh bước lùi lại. Emma đang nói dối hay Victoria cũng lừa cô. Trước kia anh sẽ không bao giờ tin Victoria có thể tạo ra sự dối trá thể này, nhưng sau rồi anh sẽ không bao giờ tin cô có khả năng nổi giận muốn giết người như anh từng nhìn thấy trong mắt cô chỉ một lúc trước. Anh không thể hiểu vì sao cô lại quá khích bảo vệ đứa con, vì cô rất căm ghét cha nó, anh cảm thấy bị phản bội vì anh có làm vậy nhưng cô đã cố đẩy đứa bé cho anh. Nhưng một người mẹ của bất cứ loài động vật nào cũng trở nên nguy hiểm gấp mười lần khi bảo vệ con nó hơn là một con đực đầy khao khát làm. Anh đã đánh giá thấp sức mạnh bản năng của Victoria. Khi anh nhìn thấy như vậy anh gần như có thể tha thứ cho cô.

Carmita chạy nhanh lại phòng với một miếng bánh ngô và cốc nước. Bà ngồi xuống bên giường và xé nhỏ miếng bánh ngô ra rồi đút cho Victorita, bất chấp sự chống đối yếu ớt của cô.

“Cô phải ăn, cô chút. Nó sẽ giúp dạ dày cô ổn định lại, rồi cô sẽ thấy.”

Victoria không quan tâm nhiều, cô không còn ân cần nữa. Nhưng khi cô nhai miếng bánh ngô ngon lành đó và nuốt vào. Cô thấy ngạc nhiên mơ hồ vì bụng không còn quặn lại nữa. Carmita cho cô ăn hết nửa cái bánh, sau đó giúp cô nhấp một ngụm nước. “Giờ thì đủ rồi, cô chủ. Hãy nghỉ ngơi và cô sẽ nhanh cảm thấy tốt hơn.”

Victoria hài lòng nhắm mắt lại. Cô nghe thấy tiếng quần áo cọ và nhau và những tiếng bước chân, sau đó cánh cửa đóng lại và cô hít một hơi thật sâu và ngủ.

Đó là một giấc ngủ ngắn, nhưng khi cô tỉnh giấc hai giờ sau cô thấy khỏe tới mức thật khó tin là cô từng ốm nặng hơn một giờ trước. Cô nằm im một lúc chỉ để chắc chắn điều đó, nhưng bụng cô trở lại bình thường. Cô mở mắt, ngồi dậy và nhận ra Jake đang nhìn cô.

Cô thấy sốc nhận ra là anh luôn ngồi đó. Cô nhìn thấy một nét đỏ mờ mờ trên gương mặt đánh thép của anh. Đó chính là bằng chứng duy nhất còn lại từ cái tát của cô, và nó khiến cô ngạc nhiên trở lại. Cô chưa từng đánh bất cứ một người nào khác.

“Sao anh lại ở đây?” cô hỏi, ra khỏi giường. Jake ở gần như vậy thì nằm trên giường rất nguy hiểm.

“Anh muốn chắc chắn là em ổn.”

“Tôi ổn.” Cô bước tới bên gương và bắt đầu sửa sang lại mái tóc.

Anh bước đến đằng sau cô, thu hẹp bóng của cô. “Hãy trở lại phòng của chúng ta, Victoria.”

Cô có thể cảm nhận được sức mạnh ý chí của anh giống một cánh tay thép ấn xuống người cô. Anh hoàn toàn mong đợi cô phục tùng anh, ý chí của anh chiếm ưu thế với mọi thứ từ ngay giây phút đầu tiên. Anh có sức mạnh buộc sự sắp đặt của anh được thi hành và sẵn sàng làm bất cứ điều gì cần thiết. Cô đã được huấn luyện tin rằng đó là bổn phận của người vợ cần phục tùng chồng, nếu vấn đề có bất quan trọng đi, cô biết cô sẽ phải chấp nhận không hề phản kháng. Nhưng cô không thể chấp nhận điều này. Anh hơi lắc đầu. “Không.”

Anh đặt tay lên eo cô và kéo cô lại gần anh. Đầu anh cúi xuống và anh hôn lên tóc cô. “Em cần có người chăm sóc nếu em ốm vào ban đêm.”

Hơi ấm từ cơ thể anh khiến cô suy yếu. Thứ anh đề nghị khiến cô suy yếu, tất cả còn hơn thế vì hoàn toàn đúng khi để cha của con cô nằm bên cạnh cô suốt cả đêm và ôm cô khi cô ốm. Nhưng cô không thể quay lại vòng tay anh khi biết anh ghét cái mầm sống đang lớn dần trong cô, biết rằng anh muốn cô quay lại chỉ vì nhu cầu của thể xác. Anh không thể chối bỏ trách nhiệm, cô nghĩ thầm, vì cô có thể cảm nhận được phần thân dưới anh chạm vào mông cô.

Sẽ quá dễ dàng để cô thư giãn, nằm cạnh anh và để sức mạnh của anh ủng hộ cô. Vì nó quá dễ dàng nên cô không dám để bản thân lơ là dù một phút. Cô đứng lên và lại chú ý đến việc chải đầu. “Nếu cần có ai đó, tôi sẽ gọi Emma.”

“Tại sao phải quấy rầy Emma khi em có thể ngủ cùng anh?”

“Tại sao tôi lại ngủ với anh khi tôi có thể nhờ Emma?”

Cơn giận khiến mặt anh tối sầm và lông mày chau lại. “Anh đã cố hiểu em, nhưng giờ anh đang nói chuyện với em. Hãy đặt mọi thứ của em vào phòng ngủ của chúng ta và quay vào giường ngủ tối nay, hay anh sẽ làm thế cho dù có phải vác em lên vai cho cả nhà thấy.”

“Có lẽ nếu anh đủ tàn nhẫn anh sẽ có thể buộc tôi bỏ đứa trẻ đi.”

Những lời nói rít lên của cô khiến anh choáng váng. Lần đầu tiên anh nhận ra nếu anh buộc cô quay lại phòng ngủ của họ anh sẽ thật sự phải dùng tới sức mạnh. Tới bây giờ anh đã tưởng tượng rằng sự lạnh nhạt của họ tiếp tục là do sự bất bình của chính anh, rằng khi cơn giận của anh dịu đi sẽ có thể bảo cô quay lại và cô sẽ làm vậy. Anh cứ tưởng cô phản đối, trách cứ anh, mong anh phải xin lỗi chân thành vì đã đánh cô và lời hứa chân thành của anh sẽ không bao giờ quay lại, nhưng anh còn hoàn toàn mong rằng cô sẽ quay lại giường của anh mọi đêm.

Nhưng giờ anh thấy rằng trong khi anh sẵn sàng kết thúc khoảng cách giữa họ, cô lại không muốn. Cô không định tha thứ cho anh. Cô giận anh, và anh đã có một cái má đau rát để chứng minh điều đó. Nếu má anh vẫn đỏ lên, vậy mặt cô sẽ thế nào sau cái tát của anh? Cái tát của cô khiến đầu anh quay cuồng, nhưng cái tát của anh khiến cô ngã nhào. Một người phụ nữ yếu ớt chống lại một người đàn ông, và anh hiểu điều đó. Anh chưa từng cảm thấy bất cứ điều

gì ngoài sự khinh miệt dành cho người đàn ông giơ tay lên trước một người phụ nữ, và giờ sự khinh miệt ấy chuyển hướng sang chính anh.

“Không,” anh nói giọng cứng rắn đầy căng thẳng. “Anh sẽ không làm gì hại em và đứa bé.”

“Rồi anh sẽ để chúng tôi yên chứ.”

“Chúa ơi.” Anh bất ngờ thấy mệt mỏi, như thể anh đã bê một cột bê tông suốt một ngày dài. Victoria cứng như thép, và anh không biết anh có thể nói gì nữa. Anh đã thề anh sẽ không làm hại cô, nhưng nó không đem lại sự khác biệt nào. Có lẽ anh không cho cô đủ thời gian, có lẽ thời kì mang thai khiến cô thấy bức mình. Anh không biết nó là gì, nhưng anh vô ý đẩy cô đi quá xa.

“Được rồi, anh sẽ để em một mình. Khi em quyết định em sẵn sàng ngủ cùng với anh nữa, em chỉ cần mở cửa phòng và bò vào giường. Nhưng đừng đợi quá lâu. Có lẽ anh sẽ tìm thấy một người phụ nữ khác sẵn sàng làm việc mà em không làm đó.”

Cô đợi cho đến khi đến bên cửa, và nói, “Giống như gã chủ đúng không?”

Anh cứng người một thoáng, lưng anh cứng lại, sau đó ra khỏi phòng không nói một lời.

Victoria lê lết qua những ngày đó. Triệu chứng của thời kì đầu mang thai điên cuồng ảnh hưởng tới cô. Một vài buổi sáng cô ốm tới mức không gì có thể khiến dạ dày cô bình thường trở lại. Thậm chí có những ngày cô nghĩ chỉ là buồn nôn nhẹ thôi, vậy mà cô nôn đầy cả chậu. Bàn quang của cô dường như vĩnh viễn đầy và không thoải mái, giấc ngủ quá khó khăn vì những lần đi nhà vệ sinh thường xuyên đến mức cô thấy mơ màng và buồn ngủ suốt cả ngày. Tâm trạng của cô hầu như nổi loạn. Cô dễ dàng khóc và tự nói với mình rằng không có tác dụng gì với những giọt nước mắt mãi không thôi đó.

Căn nhà chia thành hai phe những người biết và những người không biết. Carmita, Lola, Juana và Celia chỉ biết rằng Victoria có thai và vui vẻ chúc mừng và khuyên bảo cô về sinh nở, nuôi dạy con và những cái tên. Họ biết Jake và Victoria cãi vã, nhưng không quan tâm tới mức độ của nó.

Emma và Ben là những người duy nhất biết rõ nội tình phía sau việc chuyển đến phòng riêng của Victoria. Ben thì cẩn trọng lịch sự với cô, nhưng mắt anh hiện lên sự lạnh giá. Emma không trách cứ Jake nhưng cô lạnh lùng với Ben vì cô cảm thấy anh không có quyền phán xét Victoria.

Chỉ trích duy nhất Jake cảm nhận được là từ Victoria, và anh chịu đựng nó. Anh còn có thể làm gì được? Cô quá phát ngán với anh khi động chạm với đề tài đó, và khi nhiều ngày, nhiều tuần trôi qua cơn giận gặm nhấm của anh trở thành sự quan tâm. Đáng ra phải tăng cân thì cô lại bị giảm vài pao. Eo cô nhỏ như cây sậy và váy áo cũng trở nên lỏng lẻo. Làn da cô tái xanh, xám và xanh lục, và có những quầng thâm quanh mắt.

Cô nên thể hiện quá trình thai nghén vào lúc này, nếu mọi chuyện bình thường. Anh thức trắng cả đêm, lo lắng rằng có chuyện gì xảy ra. Tại sao bệnh tật không biến đi khi anh nghe tin nó nên tốt hơn trước lúc này? Anh không quan tâm đến đứa bé, nhưng anh sợ khả năng sẽ mất đi Victoria. Anh bắt đầu ở gần ngôi nhà nhiều như có thể, để anh có thể ở đó nếu bệnh tình của cô nghiêm trọng. Chúa ơi, ước gì cô không nôn nhiều đến thế. Gần như chẳng còn gì trong bụng nữa.

Nhưng bị ốm nặng vậy cũng không thay đổi thái độ thù địch của cô với anh. Mọi lần cô nhìn anh, anh có thể nhận ra nó, theo cách cô cẩn thận tránh xa anh và chỉ trả lời anh bằng câu nói một từ, nếu có thể.

Cô không tha thứ cho anh. Anh là người sai, nhưng cô không tha thứ. Lần đầu tiên anh bắt đầu tự hỏi liệu cô có thật sự bỏ đi sau khi đứa trẻ ra đời không, và làm thế nào anh có thể chịu nổi nếu cô chọn con của McLain và bỏ anh đi. Dù cách duy nhất là để cô nuôi đứa bé ở đây trong trang trại của anh, nhưng anh không thể làm vậy.

“Victoria và Jake đều không hạnh phúc,” Celia nói với Luis, nằm trong vòng tay anh dưới bóng cây. Họ đang ở giữa một bụi rậm, tránh tầm nhìn của mọi người đi qua. Họ trở lên lão luyện tìm chỗ làm tình, và Celia thích thú âm mưu ấy. Những tuần qua là thời gian hạnh phúc nhất trong đời cô, như thể tất cả những mảnh vỡ cuối cùng đã đến với nhau và rằng cô đúng như những gì mình muốn. Ân ái với Luis quá tự nhiên và hoàn hảo tới mức cô không nghĩ gì đến luật lệ và những điều cấm mà Victoria đã dạy cô. Celia bản chất là một người ưa khoái lạc hoàn toàn, và cô đã làm tình với niềm đam mê tự do tội lỗi.

“Không ai hạnh phúc suốt,” anh lười biếng nói. Họ đang nằm trần truồng trên một cái chăn, và anh thấy thỏa mãn với tình yêu của họ.

“Nhưng giờ họ không hạnh phúc. Victoria trông rất ốm yếu, em lo lắng cho chị ấy. Và chị ấy sẽ không nói chuyện với Jake trừ khi anh ấy nói trước.”

“Họ chỉ cãi vã thôi. Họ sẽ hòa thuận thôi.”

“Nhưng đến giờ cũng đã nhiều tuần, và họ vẫn chưa hàn gắn được.”

Luis hiểu rằng Jake chắc chắn đang trong tâm trạng tồi tệ trong một khoảng thời gian dài. Anh đã không băn khoăn về lí do, có thể khẳng định rằng có gì đó xảy ra với việc Victoria có thai. Anh biết sống với phụ nữ mang thai như sống cùng địa ngục. Và Victoria còn ốm như vậy thì rõ là Jake chẳng vui thú gì với việc chăn gối, mà theo ý Luis chừng đó cũng đủ khiến một người đàn ông có tâm trạng tồi tệ rồi.

Celia chống khuỷu tay, mái tóc vàng xõa sang một bên và che cả vai anh. Đôi mắt xanh đậm của cô thoáng buồn. “Em không nghĩ Jake muốn có đứa con này.”

“Sao em lại nói thế, chica? Hầu hết đàn ông thấy tự hào khi vợ họ có thai.”

“Anh ấy không thích nói chuyện về đứa bé. Anh ấy dường như không hề hào hứng, và nhiều lần anh ấy sẽ đứng dậy đi ra khỏi phòng nếu bọn em bắt đầu nhắc đến đứa bé.”

Luis cảm nhận thấy như thể có một vấn đề rất nghiêm trọng trong cuộc hôn nhân của ông chủ, nhưng anh có thể làm gì được. Vẻ đẹp tinh tế của ngực Celia cuốn hút anh, và anh dùng ngón tay cái quay quanh một bên nụ hoa của cô, thấy bất ngờ trước sự đối lập giữa làn da nâu của anh và làn da trắng như sữa của cô. Cô ngừng nói chuyện và hít một hơi khi anh biết cô sẽ như vậy thì mắt cô trở nên tối hơn và mi mắt hạ thấp xuống.

“Có lẽ họ không hạnh phúc, nhưng anh thì hạnh phúc.” Anh nói giọng ngày càng nhỏ và trầm vì kích thích.

Cô mỉm cười, nụ cười bình tĩnh tự tin của một người phụ nữ khá mới mẻ với cô. Cô dùng tay vuốt ve cơ thể bóng mượt tuyệt vời của anh và nắm lấy vật cương cứng của anh. “Đúng rồi, trông anh thật hạnh phúc,” cô nói cúi xuống hôn anh, nhưng niềm hạnh phúc thật sự lại ở trong cô.

Anh quá đẹp khiến cô khó thở. Hàng ngày cô sống để đợi đến giây phút họ trốn đi và cô sẽ lại ở trong vòng tay anh. Yêu anh thật quá tuyệt vời tới nỗi cô không thể liên hệ tới việc họ làm cùng nhau với việc ông chủ và gã Garnet đã muốn làm với cô. Celia không mơ Luis sẽ cưới cô và có những đứa con, ý nghĩ ấy xa lạ với cô vì cô luôn luôn chỉ sống vì giây phút này. Cô mơ đến anh như bây giờ, trần truồng và đến bên cô, đôi mắt đen nóng bỏng vì đam mê.

Cuối cùng Victoria cũng có một ngày tốt lành nên Emma tận dụng nó và đến chỗ chuồng ngựa. Cô nhanh chóng đóng yên ngựa và cưỡi đi, mong muốn ra khỏi nhà chỉ một chút thôi. Nếu tất cả phụ nữ đều ốm yếu khi mang thai giống Victoria, cô không hiểu làm thế nào một người phụ nữ có thể chịu nó không chỉ một lần. Nếu nó còn tiếp tục kéo dài, Victoria có lẽ sẽ cực kỳ yếu.

Con ngựa bị thiến cũng đang thấy bị dồn ép, cô lên dây cương và phi nước đại. Những làn gió lướt qua giúp giải tỏa rắc rối trong tâm trí cô. Cô đã mất vài cái bím tóc và tóc cô xõa xuống, nhưng cô chẳng quan tâm. Cô chỉ có một giờ tự do thôi.

Tiếng móng ngựa đã khiến cô không nghe thấy tiếng một con ngựa khác đang chạy phía sau cho tới khi một cái đầu nhấp nhô hiện lên bên đầu gối cô và một bàn tay đeo găng tiến đến trước để giữ lấy dây cương của cô. Cô bất ngờ đơng đưa dây cương trước khi nhận ra đó là ai, và Ben vung tay lên để giữ cho cái roi không lướt qua mặt anh.

“Em đang làm điều chết tiệt gì thế hả?” Anh hét lên, kéo cả hai con ngựa dừng lại.

Emma bất ngờ trước việc cô suýt làm. “Tôi xin lỗi,” cô nói, mặt cô tái đi. “Em không biết là ai? Tại sao anh lại giữ dây cương của em?”

“Anh nghĩ con ngựa mất kiểm soát.”

Cô lắc đầu. “Không, tôi chỉ để mặc nó chạy thôi. Nó cũng bức bối như tôi.”

Ben lờ chuyện đó đi. “Anh đã nói em không được cưới ngựa một mình.”

Cô ngồi xuống yên ngựa, và nhìn anh vẻ mặt bình tĩnh không cho anh cái quyền nói cô phải làm gì. Cô đã quá mệt mỏi để chống lại anh, nhưng cô sẽ không đơn giản ngồi trong nhà giống như đứa trẻ nếu muốn cưới ngựa.

Anh thở dài và kéo con ngựa ra xa cô. “Nếu em muốn cưới ngựa, thì chúng ta cùng đi.”

Cô vui vẻ làm vậy. Cô thấy ngạc nhiên khi nhận ra đã là cuối mùa hè, cỏ đang giòn và có sắc vàng. Họ đã đến đây vào mùa xuân, nhưng cô không nhớ rõ lắm, áp lực sống sót trong những tuần qua cùng với ông chủ đã lấy hết sự chú ý của cô. Lúc đó là tháng Sáu, nóng và bùm bậm, khi họ cố gắng chạy thoát. Giờ thì đã cuối tháng Tám, chỉ vài tuần sau khi đợt sương giá đầu tiên. Cô đã nhớ mùa hè. Giờ thì mất phương hướng rồi.

Cô để mặc con ngựa chạy cho tới khi anh kéo nó lại, thối thối và hất đầu vui sướng. Cô xoa cái cổ đầy mồ hôi của nó khi Ben kiểm chế giữ khoảng cách với cô. Cô nhìn quanh đồng cỏ rộng mênh mông, có những đỉnh núi hiểm trở giáp phía bắc, và những đồng cỏ cao đang đung đưa theo cơn gió nhẹ. Có thể thấy được hàng dặm và cô thấy sững sờ trước vẻ đẹp của vùng đất.

Ngựa đi chậm lại, sau đó dừng hẳn, cúi đầu xuống gặm cỏ.

Ben bỏ mũ ra và dùng tay áo lau mồ hôi trên trán. Mái tóc đen cũng ướt, và mặt anh dính đầy bụi. Đôi mắt nâu lục nhạt sáng và sắc sảo. Anh lặng lẽ nói: “Emma yêu quý, em sẽ đến với anh chứ?”

Cơn dần vật xuyên vào cô. Nếu anh cố quyến rũ cô cô nghĩ cô có thể chống lại anh dễ dàng hơn, nhưng rõ ràng khó có thể từ chối lời mời đơn giản này. “Em đồng ý.” Cô nói, sự thật phần nào dễ dàng chấp nhận và thừa nhận ở đây trên đồng cỏ hoang vu khá cao này. “Nhưng làm sao em có thể?”

“Dễ thôi. Em chỉ cần mở cửa. Hay đưa tay ra cho anh ngay lúc này. Chỉ có vậy. Anh sẽ đảm nhận phần còn lại.”

Anh thấy tia sợ hãi trên gương mặt cô và bối rồi. “Anh sẽ không làm em bị tổn thương đâu.” Anh nhẹ nhàng hứa. “Anh sẽ không nói dối và nói cho em biết lần đầu tiên không quá khó khăn với em, nhưng anh sẽ lo cho em. Anh sẽ chắc chắn là em cũng thích nó. Em không cần sợ anh.”

“Em không sợ, không sợ gì anh,” cô nhanh chóng phủ nhận. Đôi mắt nâu của cô dịu dàng như cửa của một con nai.

“Vậy em sợ gì chứ?”

Cô nhìn ra chỗ khác, mắt cô hướng đến phía những ngọn núi và bầu trời xanh bên dưới.

“Tất cả chúng em nghĩ thế, bản thân thực tế. Nó không phải vì phụ nữ khi nó vì đàn ông. Từ những điều em có thể nói, vì một vài phút khoái cảm của đàn ông, rồi sẽ quên ngay khi thức dậy, chúng chẳng có nghĩa lý gì với anh ta tận tới khi anh ta muốn nó lần hai. Với một người phụ nữ...”

“Với một người phụ nữ nó là một bước đi lớn. Cô ấy sẽ tin người đàn ông không làm hại cô ấy. Nó mang đến cơ hội có thai, chuyện đó sẽ phá hủy cuộc đời của cô và cuộc đời của đứa con nếu cô ấy không kết hôn, và có thể giết chết cô dù cho cô có kết hôn. Nó không chỉ là việc người đàn ông chiếm được thân xác người phụ nữ, vì cùng hành động ấy cũng không có nghĩa gì với anh ta mà lại có thể ảnh hưởng tới cô ấy đến cuối cuộc đời.”

“Nó chẳng có nghĩa lý gì với những con điểm.”

“Có phải anh muốn em như vậy? Một con điểm sao? Họ làm vậy vì tiền, với một người đàn ông có tiền. Thật tệ hại. Họ thật xấu xa.”

Anh nghiêm túc nói, “anh không muốn em làm một con điểm.” Anh không muốn thấy sự vô hồn trong đôi mắt Emma khi anh làm tình với cô, anh muốn thấy điều tuyệt vời và khoái cảm mù quáng, và niềm tin. Anh muốn cô chỉ nhìn thấy anh. “Anh sẽ không rũ bỏ em nếu anh làm em mang thai. Anh vẫn ở đây. Nhìn Jake đi, anh ấy đâu có bỏ Victoria và đứa bé đâu phải con anh ấy.”

Emma quay tròn bên anh mạnh tới mức anh lùi lại, cảm thấy có lẽ cô dùng roi ngựa để đánh anh. “Jake là một gã ngu,” cô đập lại. “Tất nhiên đó là con anh ta.”

Anh không thích cái cách cô gọi Jake, và mắt anh nheo lại. “Cô ấy đã nói với anh ấy về em bé quá sớm, em không nghĩ vậy sao?”

“Chị ấy biết ngay lập tức,” Emma không định thảo luận việc làm thế nào Victoria biết nhanh đến thế, nhưng cô không dừng lại. “Đó không thể là con của ông chủ vì gã không... không làm vậy với chị ấy.”

“Đúng rồi,” Ben mỉa mai. “Cô ấy cố thuyết phục Jake chuyện đó. Nhưng tại sao lại có một người đàn ông không làm tình với vợ mình chứ? Victoria còn là một bà vợ xinh đẹp.”

Cô đỏ mặt vì giận dữ. “Gã đã cố, nhưng không thể.”

“Tại sao lại không thể? Ai cũng biết gã có thể với Angelina.”

“Em không biết tại sao gã bắt lự với Victoria. Gã đã cố hai đêm trước khi họ kết hôn nhưng không thể làm gì. Gã để chị ấy một mình sau đó.”

“Sao em biết? Em ở trong phòng ngủ của họ theo dõi sao?”

“Chị ấy nói với em sáng hôm sau,” Emma trả lời. “Em biết hầu hết phụ nữ không nói những chuyện như vậy, nhưng Victoria và em rất thân nhau. Chúng em ở cùng nhau suốt rồi. Chị ấy

quá sợ hãi vào đêm tân hôn vì chị ấy không biết có chuyện gì xảy ra. Chị ấy lấy hấn ta chỉ vì chúng em sắp chết đói hết và hấn nói hấn sẽ đưa tiền cho ba mẹ em nếu chị ấy lấy hấn.”

Những lời nói của Emma mạnh mẽ và chắc nịch. Ben chau mày nghĩ ngợi. Sẽ thế nào đây nếu Jake đã sai?

Chương 18

“Mày thích à?” Garnet hỏi gã đàn ông ngồi đối diện hắn. Mặt bàn quán rượu giữa họ có vết đập và bị khoét, và nó hình thành những cái vòng tròn dính dính nơi những ly rượu đầy đặt ở đó. Gương mặt của người đàn ông còn lại cũng có vết và bị khoét y như cái bàn.

Bullfrog Espy uống một hơi bia dài chậm trước khi tạo thêm một vết tròn nữa trên bàn. Mắt gã có màu nước bắn thiu và có sự lạnh lẽo vô tình thêm vào chúng. “Mày cho là cần bao nhiêu tên để tiến hành?” gã cuối cùng cùng hỏi với cái giọng the thé như của phụ nữ. Giọng nói của hắn giúp hắn có được cái biệt danh “ềnh ương,” vì không ai hiểu biết gọi một người đàn ông to lớn và “chít chít” vĩnh viễn.

“Tầm năm mươi.”

“Nhiều đó. Tao không biết và tin tưởng đến năm mươi gã.”

Garnet nhũn vai. Gã không tin ai cả. “Không cần biết chúng ta có thể tin chúng hay không, chỉ cần chúng sẵn lòng dùng súng thôi.”

“Và mày không thích thú gì với cái trang trại sao?”

“Mày có thể có được cái trang trại chết tiệt đó. Tao muốn đưa con gái.”

“Có lẽ tao cũng sẽ muốn ả. Cũng một thời gian rồi từ khi tao có được một cô bé da trắng.”

“Nó không phải là ả da trắng duy nhất. Chị nó và cả chị họ nữa cũng ở đó. Chúng đều là những người phụ nữ trẻ đẹp. Nhưng tao chỉ muốn con này.”

Bullfrog không vô tình bỏ chồn giống cách của nhiều gã khác, và sự yên lặng của gã khiến Garnet lo lắng. Nhưng gã bắn súng rất nhanh và không muốn giết người. Một vài tên thậm chí nói là gã thích giết người. “Jake Roper hả? Hắn là một tên chó rất nhanh đó. Tao đã thấy hắn ở El Paso một năm trời.”

Garnet mỉm cười, cái cử động miệng chậm chạp cũng không giảm bớt được sự tàn nhẫn trong đôi mắt hắn. “Đừng quan tâm xem một người nhanh tới đâu nếu mày ở đằng sau nó.”

Bullfrog lại nâng ly lên. Gã nói, “Đúng thế.”

Ánh mặt trời chiếu lên những viên gạch ở tiền sảnh, chẳng có gì giống cái đèn kinh hoàng từng xảy ra. Nhưng khi cánh cửa nặng nề mở ra và bóng một cái đầu và thân hình ai đó bước qua những viên gạch, có gì đó lóe lên trong đầu Jake. Chính xác giống cái đèn anh nhìn xuống và thấy cha anh bò trên sàn nhà.

Máu giật giật trên trán anh. Anh đứng như trời trồng chỉ ngay bên ngoài cửa phòng sách, mặt anh cứng lại vì cơn ghét choáng lẩy anh. Ở đây, bên trái cầu thang, là nơi mẹ anh nằm khuôn mặt bầm tím và bị méo mó dưới bàn tay của McLain, nơi hấn cưỡng hiếp bà trong khi thi thể chồng bà chỉ nằm cách đó vài mét. Máu và não bà dính đầy trên những viên gạch này.

Khốn kiếp, hãy để linh hồn McLain bị nướng ở địa ngục! Nếu hấn có linh hồn.

Anh và Ben nhìn hấn chết, nhưng họ không thắng. McLain vẫn sống trong những bức tường ấy trong ngôi nhà mà hấn làm dơ bẩn vì sự hiện diện của hấn. Thân thể hấn và huyết mạch hấn vẫn sống trong cơ thể Victoria. Giờ đây hình ảnh của cô khi cô trình diễn đánh thức kí ức của Jake làm anh giận hơn nữa.

Cô cảm thấy đủ khỏe để có thể ra khỏi nhà, cơn buồn nôn dần dần tan biến. Mùa thu đang tới và sẽ đến nhanh thôi. Tháng chín lá bạch dương chuyển sang màu vàng.

Cô đóng cửa và đứng chết lặng đi một khắc để đôi mắt thích nghi dần với ánh sáng của ngôi nhà. Không có chuyển động nào thu hút sự chú ý của cô, không có âm thanh, nhưng đột nhiên cái đầu đằng sau cổ cô ngẩng lên và cảm giác đe dọa khiến cô lạnh người đi. Cô ngẩng đầu nhìn quanh và thấy Jake.

Mặt anh có vẻ căm hận, đôi mắt giống như những viên than xanh. Trong khoảnh khắc nhận ra đó cô đã rất kinh hãi. Trông anh như thể muốn xé xác cô với đôi tay trần. Không nghĩ gì cả, theo bản năng hoang dại cô chạy.

Jake bắt đầu ý thức được và thoát khỏi quá khứ khi cô chạy lên lầu. Anh bắt đầu bước về phía trước, hét lên nghiêm khắc cảnh báo. "Victoria, coi chừng bậc thang!"

May thay cô không vấp ngã. Khi cơn buồn nôn cuốn lấy cô, cô đã cố gắng nắm được lan can bằng cả hai tay và đứng thẳng lên. Tầm nhìn của cô run rẩy, và bắt đầu mờ đi. Cô có thể nghe thấy tiếng anh chạy lên cầu thang, tiếng giầy anh vang vọng, và cô cố gắng bước lên một bước nữa, nhưng chân cô quá nặng và không nghe lời. Cùng với cảm giác buồn chán đè phòng và ngạc nhiên, cô thấy bản thân mình bắt đầu chùn xuống và không thể làm gì ngăn lại.

Sau đó bàn tay cứng như thép vòng lấy cô, cánh tay mà cô nhớ đến đôi lần trong giấc mơ khiến nước mắt vẫn còn lại khi cô thức giấc. Khi bóng đen trở nên rõ ràng, cô tự hỏi tại sao anh lại giữ lấy cô.

Jake giữ lấy cơ thể mềm oặt của cô trong tay, mồ hôi túa ra trên mặt anh khi nhận ra cô suýt nữa ngã. Cô đã ngất xỉu, đầu cô tựa vào tay anh. Anh định hét gọi Emma và Carmita, nhưng nhanh chóng im lặng. Victoria là vợ anh, anh nên chăm sóc cô. Anh đã nhìn thấy nhiều người bất tỉnh và biết làm thế nào giải quyết cái ngất đơn giản này.

Cô không nặng hơn chút nào nữa như ba tháng trước kia. Chỉ cần cảm nhận thấy cô nằm trong vòng tay anh đã mang lại niềm vui mạnh mẽ lưu luyến, buồn vui lẫn lộn. Anh ôm cô cũng chưa lâu lắm, sự quyến rũ giữa họ cũng chưa quá lớn, quá sâu sắc và không thể vượt qua.

Anh bắt đầu bế cô vào phòng họ, giường của họ, nhưng đổi ý và đi vào phòng cô, cô sẽ thấy ít sợ hãi hơn khi thức dậy nếu cô không ở trong phòng anh. Cô không có dấu hiệu phục hồi khi anh đặt cô lên giường, và với sự quan tâm tăng dần anh cởi áo của cô, sau đó là chiếc áo bờ lu nữ nhẹ được tháo cúc lên tận dưới cằm.

Anh có thể cảm nhận được hơi ấm từ làn da mềm mại của cô, và những đường nét tách biệt của chiếc áo bờ lu lộ ra nhịp tim đập nhẹ dưới cổ cô. Mạch tim của riêng anh cũng bắt đầu rung lên.

“Victoria, tỉnh dậy đi,” anh thì thầm, vuốt tóc cô ra phía sau. Cô vẫn không động dậy. Anh nâng váy cô lên đủ để tháo giày, sau đó lấy gối đặt xuống dưới đầu cô, và trượt nó xuống dưới chân cô, đôi chân thanh mảnh và mỏng manh dưới đôi tất trắng. Nhịp tim của anh nhanh hơn.

Cô là của anh, cơ thể cô là của anh. Anh đặt tay lên bụng cô, tìm kiếm sự sống chia rẽ cuộc hôn nhân của họ. Bụng cô vẫn mìm màng và phẳng như trước kia.

Lông mày của anh nhíu lại. Cần bao lâu thời gian để tình trạng có thai của người phụ nữ lộ ra ngoài? Cái cách anh nhận ra nó, cô phải mang thai hơn bốn tháng rồi mới phải, chắc chắn đã lộ bụng rồi. Nhưng, một vài người phụ nữ bụng không to như những người khác, anh đã thấy vài người trông rất khổng lồ và một vài thì khi họ sinh con trông cũng không to lắm. Có lẽ quần áo cô quá cỡ.

Anh cuộn váy cô lên, tay anh luồn sâu xuống dưới lớp váy lót của cô, tìm thấy đùi được phủ vải cốt tông và trượt lên trên bụng cô. Cô vẫn ấm áp và phẳng.

Mi mắt cô chớp chớp và cố mở ra. “Jake à?” Cô thì thầm.

Anh cúi xuống bên cô. “Em bị ngất, nhưng giờ thì ổn rồi.” Anh nói nhỏ.

“Em nghĩ anh sẽ giết em.” Những lời nói đó lú lút lại phần nào khi cô cố đẩy những tàn tích cuối cùng của lần bất tỉnh đi. Cô chớp mắt và tập trung nhìn vào gương mặt anh. Cô không thấy dấu hiệu gì của sự căm ghét sâu đậm anh nhắm vào cô khi cô chạy trốn để sống, và cô bối rối tự hỏi liệu đây có phải là những gì cô đang tưởng tượng không?

“Không, chưa từng như vậy.” Tim của Jake đập mạnh khi anh nhìn cô. Mũi cô mềm mại và khẽ run lên. Bức tường thù địch đã đổ xuống, giờ cô yếu ớt và mất phương hướng. Trước khi cô

lại tức giận anh cúi xuống và hôn cô, âm thanh nghẹn đi vì niềm vui sướng thoát ra tận sâu trong cổ họng anh.

Anh dùng sức ép của miệng mình để tách môi cô ra rồi trượt lưỡi vào trong. Niềm khao khát đẩy lên đến chóng mặt đã xuyên suốt người anh khi anh nâng cánh tay cô lên và đưa chúng vòng quanh cổ anh. Anh ôm lấy cô, hôn sâu hơn.

Cô cũng đã muốn anh quá lâu rồi, thêm khát anh quá lâu, rồi tất cả giác quan quay cuồng dán chặt lấy việc anh đang làm. Hương vị của miệng anh giữ cô không chết khát, tay anh cho cô ăn bằng những cách khác. Cô rên rỉ cảm nhận lòng bàn tay thô ráp của anh trên bờ ngực nhạy cảm, trượt vào trong cả chiếc áo blue và áo lót rồi khum lấy đôi gò trần, sau đó nâng chúng lên, thả tự do cho chúng khỏi sức ép của vải vóc. Anh rời khỏi môi cô, miệng anh trượt xuống cổ rồi phủ lên một bên nụ hoa đang mở rộng ra.

Cảm giác quá mạnh tới mức cô dường như đang bắn ra khỏi giường. Ngực cô quá mềm mại tới mức cô khó có thể chịu đựng nổi sức ép của áo, và cái miệng nóng bỏng của anh dính chặt vào một chiếc nụ hoa tạo thành sự pha trộn điên cuồng của nỗi đau và niềm vui.

Cô không thể chịu nổi nữa. Nước mắt dâng lên và cô đẩy vào vai anh. “Anh đang làm em đau,” cô nghệt thở.

Anh ngẩng đầu lên, đôi mắt xanh tràn ngập đam mê. “Làm em đau à?” Anh nhắc lại giọng khàn khàn.

“Vâng... ngực em sưng lên. Đứa bé...”

Anh lùi lại. Bằng chứng đứa bé đang lớn dần trong cô ở ngay đây, trước sự sưng lên của ngực cô, núm vú đen lại, và mạch máu xanh nhạy cảm tăng lên chạy chỉ ngay dưới làn da màu kem.

Cô bò ra khỏi giường, và đứng dậy quay lưng lại với anh khi chỉnh lại áo lót, vạt lót, và váy. “Cảm ơn anh đã đỡ em,” cô nói giọng cứng nhắc.

Anh nhớ ra cô đã nói gì khi lần đầu tiên có được ý thức, cô đã nghĩ anh định giết cô, và cô sợ hãi chạy trốn anh. Chúa ơi, họ đã làm gì với nhau?

“Anh không định làm em sợ.” Giọng anh cộc lốc. “Từ giờ hãy cẩn thận khi lên xuống cầu thang.”

“Vâng, em sẽ làm thế.”

Cô quá mỏng manh. Anh quan sát cô vài ngày rồi, cố gắng giải tỏa sự không thoải mái của bản thân. Anh đếm ngày chỉ vì cô bảo anh làm vậy, và cố tính xem cô mất bao lâu để biết cô có thai. Một tháng? Hai tháng? Anh không biết, nhưng anh nghĩ chắc chắn cô sẽ thể hiện ra lúc này. Nếu không, nếu anh khiến cô có thai ngay lập tức, vậy cô đã mang thai được ba tháng. Và điều đó giải thích vì sao cô chưa lộ bụng.

Nghĩ đến điều đó khiến anh toát mồ hôi khi anh nhớ ra anh đã nói và làm những gì. Một khi anh thừa nhận nghi ngờ đó sẽ giày vò anh.

Anh đi tìm Carmita và thấy bà ở một mình. Anh cẩn thận quan sát phản ứng của bà khi anh nói chuyện. “Tôi thấy lo lắng về cô ấy, Carmita. Cô ấy quá gầy. Giờ này đáng nhẽ cô ấy phải to hơn mới phải? Có chuyện gì xảy ra với đứa bé sao?”

Carmita nhìn xoáy vào anh, lắc đầu và tạo ra những tiếng ụng ục. “Cậu đó, những người cha mới thường lo lắng về mọi thứ! Bà chủ chỉ gầy đi thôi, cô ấy quá ốm, nhưng sáng nay trận ốm đang bắt đầu thuyên giảm rồi.”

“Nhưng bụng cô ấy... nó vẫn phẳng.”

“Chỉ mới tháng thứ ba thôi, cậu Jake. Có lẽ cần ít nhất một tháng nữa thì đứa bé mới đủ lớn khiến cô ấy lộ bụng.”

Tháng thứ ba. Lòng anh lạnh ngắt. Jake đã tính những ngày qua, nhưng con số không thay đổi nhiều. Nếu cô có thai chỉ mới ba tháng, vậy điều đó có nghĩa là anh, chết tiệt, không thể nào. Điều đó có nghĩa cô đã biết ngay tức thì. Cô đã giấu anh điều gì đó ngay từ đầu, có thể là gì chứ nếu không phải là chuyện mang thai? Và câu chuyện ngớ ngẩn về việc McLain mất khả năng rõ là lời lừa dối.

Anh đổ mồ hôi một lát, sau đó quyết định nghỉ ngơi, ít nhất là thế. Có lẽ anh sẽ không biết sự thật chừng nào đứa bé chưa sinh ra. Nhưng anh bước vào phòng của Angelina Garcia ngay dưới phòng ngủ.

Anh nhận ra anh đã không nhìn cô ta lấy một lần, và tự hỏi liệu cô ta có bỏ đi không. Anh đã để cô bỏ anh đi một thời gian dài rồi, nhưng Victoria đã không đề cập đến chuyện đó và Jake mơ hồ thấy có lỗi với người phụ nữ này, nên anh không theo đuổi điều đó. Khi nào cô sẽ đi? Đi bộ sao? Như anh biết thì cô chẳng có gì ngoài quần áo.

Nhưng khi anh gõ cửa nghe thấy tiếng cào bới đằng sau cánh cửa và cuối cùng nó mở ra và Angelina ở đó, tóc cô ta rối bù xõa xuống vai, đôi mắt sưng lên vì mới tỉnh ngủ. Anh đưa mắt nhìn xuống hình dáng đầy đặn của cô ta, và suýt ngã nhào về phía sau vì sốc. Rõ ràng Angelina có thai.

Cái thai không làm thay đổi bản chất ngôn ngữ tự nhiên của cô ta. “Ồ, nếu đây không phải người bảo trợ,” cô ta khẽ kêu lên. “Tôi biết sớm muộn gì anh cũng sẽ tới tìm tôi.”

Anh nhìn cô ta đầy sự khinh miệt. Rồi hỏi giọng nhẹ nhàng, “Tại sao cô lại nghĩ vậy?”

Cô ta quay đầu lại và cười lớn. “Vì việc tôi có thể làm giúp anh, còn gì khác sao?”

“Đứa bé là con của ai?”

Cô ta nhún vai. “Làm sao tôi biết? Bụng tôi sẽ sớm to ra và mọi người sẽ thích thú, nhưng ngay lúc này có vài người thích nó rồi. Đàn ông mà.” Cô ta lại nhún vai như thế để ám chỉ cô sẽ không bao giờ hiểu được khẩu vị của họ.

“McLain từng tới chỗ cô rất nhiều lần, đúng thế không?”

Một nụ cười nhỏ tự mãn hiện lên trên khóe môi cô ta. “Hắn ta không thể rời xa tôi. Hắn đến chỗ tôi ngay sau đêm tân hôn. Hắn nghĩ hắn là một người tình vĩ đại, nhưng hắn chẳng có gì hết, tôi hiếm khi biết được rằng hắn ở trong tôi.”

“Vậy hắn chưa từng gặp rắc rối gì khi làm tình với cô à?” Giọng nói của Jake không có chút cảm xúc nào.

Angelina cười vào mặt anh. “Không người đàn ông nào gặp rắc rối với tôi, thậm chí cả lão chủ. Hắn không thể khiến nó cứng lại với bà chủ vì cô ta quá lạnh lùng...” Cô nhanh chóng nhớ ra giờ bà chủ là vợ của Jake, và cô dừng lại, mặt buồn buồn.

Jake cảm giác như thể ai đó đã đâm anh. Anh gặp khó khăn khi hít thở bầu không khí để tiếp tục cuộc nói chuyện. “Làm sao cô biết lão ta không thể?”

“Hắn nói với tôi,” cô ta thì thầm. “Tôi không nói với bất cứ ai khác vì tôi biết hắn sẽ ném tôi ra khỏi trang trại nếu không giết tôi.” Cô ta không nói thêm gì nữa. Nhưng cô nói với Jake như vậy là đủ rồi.

Mặt anh tái đi, rồi anh quay bước trở lại nhà. Victoria đã nói với anh sự thật. Đứa con cô đang mang là con anh chứ không phải con McLain. Chúa ơi, anh đã nói những gì! Anh nhớ đến ngọn lửa lạnh lùng trong mắt cô, và lần đầu tiên hiểu được sức mạnh thật sự đằng sau nó.

Cô đã nói rằng cô sẽ giữ lấy đứa con và bỏ đi, lúc đó anh quá giận nên không nghiêm túc xem xét lời đe dọa ấy. Giờ anh biết sự thật, anh nhận ra cô đã đúng khi tức giận như vậy, và nỗi sợ hãi lạnh thấu xương lớn dần trong anh khi biết có lẽ cô thực sự sẽ làm vậy. Anh sẽ mất cả Victoria và con anh.

Con của anh! Cô thật sự chẳng biết gì về tình dục. Anh chỉ là một người đàn ông đã từng làm tình với cô. Và cô quá giận thậm chí sau tất cả những tuần đó cô cũng không vui lên chút nào, thậm chí còn không bắt đầu tha thứ cho anh. Chết tiệt, tại sao cô lại như vậy? Cho tới tận bây giờ anh vẫn khẳng định đứa bé không phải con anh.

Anh phải xin lỗi, kết thúc tranh cãi với cô – nhưng khi anh nhớ ra thái độ lạnh nhạt của cô bất cứ khi nào cô trông thấy anh, bụng anh lại quặn đau. Anh chưa từng nghĩ đến Victoria ngọt ngào như vậy có thể giận anh lâu đến thế, nhưng cô đã làm vậy. Ôi, chết tiệt, tại sao lại không? Anh đã xỉ vả cô, tát cô, đe dọa cô và cô vẫn kiêu hãnh và ngọt ngào. Không chỉ nền giáo dục của các gia đình quyền quý giữ cô luôn đứng vững như vậy, chính thép nguyên chất mới làm được điều đó.

Thật vô ích khi trì hoãn việc này. Anh xin lỗi cô, khiến cho mọi việc của họ đều rõ ràng càng nhanh, thì họ sẽ càng tốt hơn. Anh tìm Victoria ở khắp nhà, và cuối cùng thấy cô ở sân sau, ở nơi đó những bức tường bảo vệ cô khỏi cơn gió mùa thu có thể khiến cô thấy lạnh. Cô đang tận dụng ánh sáng mặt trời để khô chiếc váy ngủ nhỏ. Hình ảnh chiếc áo mỏng manh trong tay cô khiến cổ họng anh cứng lại.

Khi cô nhìn anh, mắt cô trống rỗng. “Vâng?”

Anh quỳ xuống trước mặt cô, cố gắng nghĩ xem anh nên nói thế nào. Anh đau đớn nhận ra những giây phút tiếp theo có lẽ là những giây phút quan trọng nhất trong đời anh. Cuối cùng dường như tốt nhất là nên nói ra ngay lúc này.

“Victoria... anh sai rồi. Anh xin lỗi. Anh nên tin tưởng em. Anh biết đứa bé là con anh.”

“Thật sao?” cô lạnh lùng đáp lại sau một giây im lặng khiến trái tim anh dường như ngừng đập. Cô cắn môi. “Làm sao anh biết được điều đó vào lúc này, khi anh rõ ràng chắc chắn hai tháng trước rằng nó không phải con anh.”

Chết tiệt, cô sẽ không thay đổi quyết định, và anh không thể đổ lỗi cho cô. Anh đáng nhận sự trả thù của cô. Anh nhìn vào làn da trắng mỏng manh của cô đã đỏ lên nhờ hơi ấm của mặt trời và cô dần lấy lại sức khỏe. Ngực cô căng lên dưới chiếc áo dài tay, và đột nhiên anh bị giày vò vì nhu cầu cấp bách chỉ muốn thấy đứa bé này thật sự khiến cơ thể cô thay đổi đến đâu.

“Anh biết anh đã cư xử như một gã con hoang...”

“Đúng thế,” cô đồng ý, sau đó quay trở lại câu hỏi ban đầu. “Điều gì khiến anh thay đổi suy nghĩ về đứa bé?”

“Anh không phát triển bất cứ...”

“Ông chủ chỉ chết hai ngày trước khi anh có được em.”

Anh đứng dậy, tức giận, sau tất cả cô sẽ ném McLain vào mặt anh vì cô biết rõ rằng gã khốn kiếp đó không hề chạm vào cô, và giờ anh cũng biết. Phụ nữ là sinh vật rắc rối nhất trên trái đất, sau khi cô khóc và van xin anh tin cô, giờ cô đang cố thuyết phục anh rằng đứa bé không phải con anh! Anh nắm tay chặt lại thành nắm đấm. “Mẹ kiếp, anh biết McLain không ngủ với em!” Anh nói: “Angelina nói cho anh biết lão ta không thể...”

Đầu Victoria ngẩng lên, và anh đã trông thấy sự giận dữ anh tạo ra quá muộn. Giọng nói của cô bằng giá. “Em nên hạnh phúc vì anh đã tin lời một con điếm trước khi tin em sao? Rằng anh đã nói chuyện của em với con điếm đó? Anh có thể giữ lấy lời xin lỗi của anh và đi xuống địa ngục cùng với nó Jake Sarratt ạ.”

Cô đứng bật dậy, cho hết đồ may vá vào trong giỏ. Mặt cô đỏ bừng lên.

“Bình tĩnh đã nào,” anh nói, chạy đến nắm lấy khuỷu tay cô để phòng cô chóng mặt. “Em có

thể ngắt nếu em di chuyển quá nhanh.”

“Dù tôi có ngắt hay không thì đó là chuyện của tôi thưa ngài Sarratt. Tôi không cần anh quan tâm và đứa bé cũng không cần anh.”

Mắt anh nheo lại. Victoria luôn luôn đẩy anh xa hơn bất cứ một người nào, giống như một đứa bé chơi đùa cùng một con hổ và chưa từng nhận ra sự nguy hiểm tận đến khi quá muộn. Anh nhìn cô bước nhanh vào nhà, cái mũi kiêu căng cao lên, và ánh mặt trời mờ đi khi anh nhận ra sự thực chỉ sau một giây phân tích.

Anh yêu cô. Anh không bị sét đánh, nhưng luôn có sự thu hút gọi cảm kéo anh lại với cô. Nếu anh không yêu cô, thì nghĩ đến việc cô có thai với McLain đã không khiến anh đau đớn đến thế. Anh nhún vai, liệu có bất cứ một người phụ nữ nào khác nếu đưa cô tới Santa Fe, và anh sẽ tiếp tục cuộc sống với cô ta. Liệu còn có bất cứ người phụ nữ nào khác nếu anh không lấy cô để bắt đầu mọi chuyện.

Nhưng Victoria... anh không thể chịu đựng được ý nghĩ cuộc sống không có cô. Giờ anh biết cô có ý nghĩa nhiều thế nào với anh, anh hốt hoảng khi nghĩ đến việc sẽ mất cô. Anh không thể để chuyện đó xảy ra. Anh sẽ ngăn cản cô bỏ trốn thậm chí nếu anh có phải nhốt cô lại trong nhà cho tới khi anh hòa thuận với cô và cô tha thứ cho anh. Anh đã lãng phí mất ba tháng trời vì sự ngu ngốc của mình! Chết tiệt! Tận ba tháng.

Nhưng sẽ không lãng phí thêm một ngày nào nữa.

Anh nhanh chóng theo cô bước vào nhà, tiếng đế giày nện lên sàn nhà. Mặt anh hiện lên những đường nét khắc nghiệt.

Cô dừng lại ở phòng ăn để nói chuyện với Emma. Carmita đang làm việc gì đó ở bàn, anh không chú ý nhiều tới chuyện đó. Anh bước ngang qua phòng, mãi mê nhìn Victoria. Cô ngược nhìn lên và trông thấy anh, và anh thấy cô thoáng giật mình, rồi ngay sau đó là sự thận trọng rồi đơn thuần là sợ hãi. Cô đánh rơi túi đựng đồ may vá và lùi lại một bước. Miệng Emma mở to vì ngạc nhiên, sau đó cô nhanh chóng nhìn vào gương mặt Jake và tự động tránh đường cho anh.

Anh tới bên Victoria và cúi xuống, từ phía sau dùng đầu gối giữ lấy cô và bế bổng cô lên. Cô khẽ kêu lên hốt hoảng và đánh anh, nhưng anh tránh đầu qua một bên. Trước khi cô có thể thử lần nữa, anh ôm chặt lấy cô và miệng anh phủ lên miệng cô. Nụ hôn thật sâu, khó khăn và khao khát, anh cảm thấy anh không thể nào có đủ với miệng cô, có đủ cảm giác ôm cô trong vòng tay.

Cô quay đầu ra xa, giữ chặt ở một bên để anh không thể lại hôn cô. Cô đẩy ngực anh ra. “Đặt em xuống!” tiếng nói có vẻ điên cuồng.

“Tôi sẽ đặt em xuống”, anh nói cố nín vẻ bạo lực. “Ở trên giường của tôi, em thuộc về nơi đó và em sẽ rất tốt khi ở đó.” Để lại hình ảnh Emma và Carmita há hốc miệng đằng sau, anh

đưa cô lên lầu, cô đá chống lại và cong lưng lên, cố gắng nói lỏng vòng tay của anh, nhưng sức mạnh của anh quá áp đảo. Anh chỉ đơn giản ôm cô chặt hơn bên ngực. Anh đến phòng ngủ của mình và đưa cô vào trong, đá vào cánh cửa, nó kêu uỳnh ạch.

Cô cố cản anh, chống lại anh khi niềm kiêu hãnh tuyệt vọng không cho phép cô làm việc này như lần đầu tiên khi anh áp đảo cô trong căn phòng này. “Không, em sẽ không làm vậy đâu,” anh càu nhàu, ném cô xuống giường và tự ngã xuống bên cạnh cô. Anh giữ chặt lấy tay cô bằng một tay và giữ chúng qua đầu cô. “Bình tĩnh nào,” anh nghiêm khắc nói. “Việc này không thể tác động đến đứa bé.”

Tóc cô xõa ra vì sự phản kháng của chính cô, trải dài qua vai cô. Mặt cô đỏ bừng và đôi mắt màu đen không còn long lanh khi cô quá tức giận như vậy. “Anh thì quan tâm tới thứ chết tiệt gì chứ?”

“Những lời nói như vậy,” anh mỉa mai, ép cô nằm xuống khi cô gần thành công bò sang một bên giường. Khi anh giữ được cô, chân cô bị chân anh ép xuống và tay cô một lần nữa bị giữ chặt trên đầu, anh dùng cánh tay còn lại tìm kiếm vòng quanh eo cô cho tới khi anh thấy được nút mở ở áo cô và mở nó ra. Những lớp váy lót không mang đến nhiều rắc rối. Anh bắt đầu kéo chỗ quần áo qua hông cô xuống đùi cô.

Cô căm giận phản đối và một lần nữa cố gắng cản vào cánh tay lực lưỡng của anh ngang qua đầu cô, giữ lấy cả hai cánh tay cô. Anh cười và đưa tay lên thoát khỏi tầm với của răng cô mà không cần nói lỏng cái ôm chặt của anh. Đôi mắt xanh của anh rất sáng.

“Tại sao anh không đi tìm con điểm trước kia của anh đó,” cô hét lên.

“Vì anh muốn ở cùng em,” anh đáp lại, không cho phép cô khiến anh tức giận. anh vùi đầu trong những đường cong mềm mại giữa cổ và vai cô, hít vào mùi hương ngọt ngào tuyệt vời của cô. Nó đã thường lãng vãng trong nhiều đêm, khi anh thức dậy sau những giấc mơ gợi tình và tìm quanh giường để ôm cô thật chặt, chỉ để hít hết mùi hương ấy.

“Tôi không muốn ở với anh,” cô nói rằng ngiên chặt.

“Em sẽ làm thế,” anh hứa dùng tay vuốt ve bụng và ngực cô. “Nhớ lần đầu tiên không? Em cũng đã không muốn ở cùng anh, nhưng em đã đổi ý. Em vẫn chưa quên hết chứ em yêu? Ở đây? Và ở đây?” Bàn tay tự do chạm vào bờ ngực mềm mại của cô, nhưng chỉ chạm nhẹ, để không khiến cô không thoải mái, sau đó đi xuống đùi cô. Chúng kẹp lại với nhau, nhưng anh vẫn đưa được một ngón tay trượt vào giữa chúng và tìm thấy được khe mở của cô. Ở bên trong thật nóng, ẩm ướt, và cơn rung mình vây lấy anh khi anh nhẹ nhàng khám phá.

“Không.” Câu nói bị bóp nghẹt. Cô quay đầu sang một bên, tránh xa anh. “Xin anh.”

“Em biết anh sẽ khiến em hài lòng mà,” anh thì thầm, đưa ngón tay kéo váy và váy lót của cô hoàn toàn ra khỏi người cô. Không có sự che giấu của chúng, cơ thể mềm mại của cô hiện rõ lên dưới chiếc áo blu vừa vặn bó lấy eo cô, và chiếc váy cốt tông mỏng dính chặt lấy đùi cô. Cô

có đôi chân rất đẹp, thanh mảnh và đáng đẹp. Đôi tất trắng được giữ bằng đôi chân trắng phẳng. Anh thấy đôi tất đen có đăng ten và đôi tất lụa màu sữa không khiến anh kích động nhiều như vậy.

Anh dùng ngón chân của giày ống kéo đôi dép mềm đế phẳng ra khỏi chân cô và đá chúng xuống giường. “Anh không muốn em làm bẩn ga giường.”

Cô không thích thú gì sự trêu đùa nhẹ nhàng ấy. “Anh vẫn đi bớt đấy thôi, đồ con lừa!” Cô đang sôi sục hơi nước như bốc lên từ người cô. Anh cười nhỏ, thích thú một cách lạ đời trước câu chửi thề rất hợp lý của người vợ dành cho mình.

“Anh sẽ cưới chúng nếu em muốn,” anh đề nghị.

“Không.”

“Chết tiệt, em là một người phụ nữ khó chiều. Hãy đoán xem em thật may mắn vì anh là người đàn ông cứng rắn.”

Cô biết rõ anh muốn ám chỉ gì, và nếu cô có tay nào còn tự do cô sẽ lại tát anh. Cô nhanh chóng thấy mệt mỏi, cô đã không hồi phục sức khỏe hoàn toàn sau nhiều tuần dài bị nôn liên tục. Cô đạo đức và vô ích cầu nguyện muốn bị ốm ngay bây giờ.

Cô cố gắng tập trung sức mạnh mờ nhạt trong lần cố gắng tuyệt vọng cuối cùng để thoát khỏi anh, làm cơ của cô cứng lại và điên cuồng tăng lên. Anh chẳng mất chút sức nào để kiềm chế cô, và Victoria bị buộc phải cay đắng nhận ra cô không thể làm gì. Những giọt nước mắt nóng bỏng cay đắng chảy xuống má và cô quay đầu sang một bên vì cơ thể đã bất động.

“Đừng khóc em yêu.” Anh giống như động vật ăn thịt, cảm nhận được sự đầu hàng của cô và giọng nói anh nhỏ để nghe. Anh bỏ tay cô ra, biết rằng cố không còn đủ sức để chống lại nữa. “Anh xin lỗi vì anh đã không tin em, nhưng giờ chuyện ấy kết thúc rồi. Hãy để anh làm hòa với em. Đã lâu rồi chúng ta không làm thế này, em không nhớ nó sao? Em không nhớ anh đã làm em cảm thấy tốt thế nào sao?”

Cô hít một hơi sâu run rẩy, cố gắng bình tĩnh lại. “Tôi nhớ tất cả những cảm giác mà anh tạo ra cho tôi.” Giọng cô thô hơn vì nước mắt.

Anh biết cô muốn nói gì. Anh dừng lại, mặt đánh lại khi cảm giác tội lỗi lên trên cả nỗi đau anh gây ra cho cô hầu như áp chế anh. Sau đó anh lau nước mắt cho cô bằng một ngón cái chai sạn. “Vậy em ghét anh vì chuyện đó, nhưng thề có Chúa nó sẽ không làm thay đổi được gì. Em là vợ anh, và vị trí của em là ở đây cùng anh.”

Cô mệt mỏi, cơ bắp run lên. Thật vô ích khi chống lại anh. Cô nhắm mắt lại.

Anh xoay người cô qua một bên và cởi áo của cô, rồi kéo nó xuống cánh tay và ném nó sang bên cạnh. Tiếp đến là chiếc áo sơ mi, cô nằm bất động, không có gắng che ngực đi.

Những sự khác biệt của chúng khiến anh phấn khích. Chúng to hơn, cứng hơn và bản thân chúng đã sẵn sàng chứa sữa để nuôi con. Những núm vú nhỏ đã đen đi và dường như căng lên. Anh dùng lại cởi giầy và áo, mắt anh không hề rời khỏi ngực cô. Anh không chạm vào bất kỳ chỗ nào khác, mà cúi xuống và nhẹ nhàng dùng lưỡi vòng lấy cái núm hoa đang lớn dần lên.

Cô thở hổn hển, cơ thể cong lên. Cái động chạm của chiếc lưỡi nóng bỏng của anh đốt cháy cô, hơi nóng tụ lại và tập trung vào phần cơ thể ở bên dưới. Ngực cô cứng đến mức không thể chịu nổi, chỉ vì cái chạm nhẹ ấy. Chúng quá nhạy cảm đến nỗi cô lại khóc òa không thể quyết định rằng đó là trạng thái ngây ngất hay đau đớn.

Hơi thở của anh quét qua cơ thể ẩm ướt của cô, thậm chí làm nó rợn lên hơn nữa. Anh chuyển sang chiếc núm hoa còn lại và đối xử với nó cũng bằng cái lướt nhẹ nhàng dịu dàng của lưỡi anh. Cô run lên, chống lại hơi nóng mù quáng. Tay cô nắm chặt lấy ga trải giường, rồi quấn nó lại. “Không, không”, cô lặng lẽ rên lên, anh phải dừng lại, cô không thể chịu nổi...

Anh mút chiếc núm hoa bằng sự chú ý tinh tế đến trạng thái nhạy cảm của cô và chỉ đặt nên nó áp lực nhẹ nhất. Tiếng khóc nghẹn lại trong cổ cô, không thể chống lại anh. Mông cô nâng lên.

Tay anh đi đến giữa hai chân cô, và lần này chúng dễ dàng tách ra. Anh chạm nhẹ vào chỗ cơ thể mềm phồng lên, sau đó trượt ngón tay vào trong cô. Nhớ đến sự nhẹ nhàng của cô khiến anh dày vò cô, nhưng anh thấy ngạc nhiên không biết làm sao lối vào của cô lại nhỏ đến thế. Mồ hôi lấp lánh trên thân hình trần truồng của anh.

“Em vẫn còn nhớ chứ, lần này là sự kiểm tra?” Anh thì thầm hôn lên cổ cô. “Chúng ta quá vội vàng khi cởi đồ của em ra, và anh đã xé chúng nên em có thể cảm thấy tốt hơn.”

Cô rên rỉ, cơ thể cô lại cong lên trước ngón tay xuyên qua của anh. Cô mở mắt nhưng mi mắt vẫn nặng quá, và lông mi của cô nhấp nháy. “Jake.”

Tên anh hiện lên, được thốt ra với cái giọng đặc quánh bất lực làm tim anh quặn lại. Cô là của anh, cô không còn chống đối, thậm chí không còn suy nghĩ nữa. Mông cô lại nâng lên.

Anh hôn lên môi cô, lưỡi anh đi vào sâu bên trong. Đã quá muộn để kéo đồ lót của cô ra. Anh xé lối vào, trượt vào trong để thăm dò những bí ẩn vừa hé lộ. Thân thể người phụ nữ của cô ở tận sâu hòng lên và sáng lấp lánh, anh hôn cô thật sâu thèm khát, cần nếm hương vị của cô, cần có tất cả những bí mật của cô. Cô hét lên, âm thanh nghẹn lại vì chiếc gối cô kéo lên che mặt, và đùi cô vòng quanh đầu anh. Anh lại buộc chúng mở ra lần nữa, kéo chúng rộng hơn. Lưỡi anh lao tới, chìm xuống và vòng quanh, tiếp tục khi anh cảm nhận được cái rung nhẹ ở tận sâu bắt đầu. Gót chân cô bám chặt vào giường, cả hai tay cô ôm chặt lấy đầu anh, và cô lại rên rỉ.

Khi kết thúc, chân cô yếu ớt mở ra. Cô nằm mắt nhắm lại và ngực sáng lên vì làn da bị mồ hôi che phủ, bờ ngực cô nặng nề nảy lên xuống khi cô gắng thở. Anh xé những cái băng giữ chỗ quần áo bị phá hủy ở eo cô, và kéo nó ra, sau đó tấn công bằng cái quần và thắt lưng của riêng

anh. Anh trần truồng gắn kết với cô, và mắt cô mở ra trước sự xâm chiếm chầm chậm mùi lòng của anh.

Cô đã quên đi cảm giác lấn át đầy đặn. Cơ thể cô trước tiên bị xâm chiếm bởi tình trạng bầu bí, nhưng anh đã mang lại ham muốn cho cô. Anh càu nhàu khi anh ép vào trong, âm thanh biến thành tiếng rên rỉ khi anh dừng lại. “Nó có làm em đau không?”

Tay cô nóng lên. Cô nắm chặt bờ vai đầy mồ hôi và cho chân quấn quanh hông anh. “Không. Dừng dừng lại. Dừng dừng lại, Jake, xin anh...”

Anh căng thẳng cười, âm thanh hài lòng hơn là cười đùa. “Không, anh sẽ không dừng lại đâu. Chúa ơi.”

Anh không khiến cô cố sức, anh biết quá rõ việc mang thai của cô. Anh cứng nhắc kiểm chế những cú thúc của mình đạt đến một độ sâu và nhịp độ nhất định, nhưng thế cũng đủ rồi. Cô lại vỡ vụn, tham lam nâng hông lên để lấy được từng cm mà anh đã từ chối cô. Cảm giác của anh nổ tung, và bằng một tiếng kêu nhỏ đầu hàng anh cho cô những gì cô muốn và thất lạng anh đập mạnh và trống rỗng.

Đôi chân đi tất trắng của cô khóa quanh anh. Sự thua cuộc của anh, ít nhất ở mức độ này đã hoàn toàn tan vỡ.

Hơi thở của anh dần ổn định, trái tim một lần nữa đập đều đều thay vì cố nhảy ra khỏi lồng ngực. Victoria nằm bất động ở bên cạnh anh, dường như đang mơ màng ngủ. Mồ hôi đã khô trên cơ thể họ, và như anh thấy, cái lạnh mờ nhạt đầu tiên làm chỗ da trên cẳng tay cô cứng lại. Anh nhồm dầy và kéo chần, đắp nó lên người họ và giữ nó quanh vai cô. Đôi mắt xanh của cô nhấp nháy mở ra, rồi cô thở dài và lại mặc chúng nhắm lại.

Cô thấy hài lòng khi nằm đó, gần ngay cạnh anh. Nhưng anh nhận ra cô cần ở một mình. Trước đây cô đã nằm trong vòng tay anh, đầu cô gối lên vai anh và bàn tay mịn màng vuốt ve ngực anh. Giờ không còn sự thân mật cảm lạnh nữa, không còn những cái chạm nhẹ nhàng, không còn nằm dính chặt vào nhau và hít vào mùi hương của anh. Anh đã không biết trước rằng những giờ đồng hồ họ chìm đắm sau khi làm tình quá quan trọng, nhưng giờ anh đã biết. Sự khác biệt lúc này nói cho anh hiểu rằng có lẽ anh đã chiến thắng, nhưng khác xa với chuyện thắng cuộc chiến tranh. Anh muốn cái chạm nhẹ hài lòng của cô, chứ không phải sự xa cách im lặng nói với anh rằng cô đã bị đánh bại, chứ không phải chiến thắng.

Chiến thắng được cô cần có thời gian, nhưng anh biết cần kiên trì thế nào. Anh đã kiên trì trong suốt 20 năm lên kế hoạch trả thù McLain. Anh sẵn lòng dùng hai mươi năm nữa để dạy cho Victoria biết rằng cô có thể yêu và tin tưởng anh, nếu cô chỉ cho anh ngần ấy thời gian.

Anh quay người qua một bên, và ôm lấy cô, ôm cô dù cô muốn hay không. Sự gần gũi làm nên phép màu nhiệm, và sự sung sướng về xác thịt mà họ có đã tạo ra sợi dây liên kết mà anh biết cô không dễ dàng gì lờ đi. Anh sẽ dùng những thứ vũ khí mình có vì anh không dám để mất cô.

“Hãy nói cho anh nghe chuyện đó,” Anh nhỏ nhẹ bắt đầu câu chuyện, hôn lên chỗ tóc trên trán cô.

“Về chuyện gì cơ?” Cô hỏi giọng vui vẻ nhưng khá nhỏ. Mắt cô vẫn nhắm.

“Về McLain.”

Điều cuối cùng Victoria muốn làm là thảo luận về McLain, cô đã kiệt sức và muốn ngủ. Mà dù cô có tỉnh táo hoàn toàn, cô cũng không muốn thảo luận chủ đề này với Jake. Anh đã buộc cô đầu hàng khiến lòng tự tôn của cô bị tổn thương sâu sắc. Cùng với sự bất bình với anh, cô không hề thấy mang ơn chút nào.

Cô cắn môi ước gì anh sẽ bỏ đi. Rõ ràng anh không định đi, nên cô nói: “Không.”

“Anh cần biết,” anh thì thầm, hôn lên chỗ nhạy cảm sau trán cô.

Mắt cô hé mở. “Anh cần biết sao!” Giọng cô run lên vì cảm xúc bị dồn nén. Việc mang thai khiến cô dễ kích động. “Hãy nói cho em nghe sao em phải quan tâm đến việc anh cần gì chứ? Em cần sự ủng hộ của chồng, sự tin tưởng, và quan tâm, anh có quan tâm xem em cần gì không?”

“Anh xin lỗi, em yêu. Anh sẽ làm tất cả để làm lành với em.” Anh hoàn toàn chân thành, và có lẽ chính giọng nói trầm trầm ấy khiến cô nhìn nhanh qua anh, cái nhìn đầy góc cạnh.

“Làm thế nào anh có thể làm một việc như vậy?” Cô hỏi, và nhắm mắt lại thấy một mối về cả thể xác lẫn tâm hồn. “Em không hề nghĩ có thể như vậy.”

“Vậy thì cứ để anh thử. Chúng ta đã kết hôn, sẽ có một đứa con.” Anh xoa nhẹ tay lên bụng cô, ước gì anh đã không để lãng phí ba tháng như vậy. “Em cảm thấy thế nào chứ?” Sự tò mò đau đớn hiện lên trong lời nói. “Em có thể nói cho anh biết không.”

Cô cười chán nản. “À, vâng, em có thể nói một chuyện lớn. Em ốm như chết đi sống lại, quá mệt mỏi đến mức không thể nhấc đầu lên khỏi gối. Mùi thức ăn thật khủng khiếp. Em có một thôi thúc liên tục để... để làm ướt,” cô nói, nói lắp vì bối rối rằng cô lại nói ra một điều như vậy, nhưng nó cứ tuôn ra mà cô chẳng kịp nghĩ ngợi gì. “Có một cảm giác vui sướng ở đây.” Cô đặt tay lên bụng. “Em rất khó chịu khi quần áo chạm vào ngực em, và em thấy chóng mặt nếu cố di chuyển nhanh. Em khóc một vài lần trong ngày mà chẳng có lý do gì. Em quá mệt mỏi nên khó mà thoát qua những ngày đó, tuy vậy em không thể ngủ vào ban đêm. Em thật sự đang thích thú với chính mình.”

Anh nhin cười và hôn cô, hôn lên miệng thay vì lên trán. “Vậy khi nào đứa bé được sinh ra?”

Bàn tay vuốt ve của anh lên bụng cô, sau đó xuống giữa hai chân cô. Cô thở hổn hển, cứng người lại khi ngón tay anh tự do tách ra và vuốt ve. Cô sẽ không thể nào tin là cô có thể phản

ứng lại nhanh đến thế chỉ sau cơn mưa gió vừa rồi của họ, nhưng thân dưới cô cứng lại.

“Anh cảm thấy tuyệt vời, rất ấm áp, ẩm ướt và cứng. Anh muốn em quá nhiều, anh không hiểu tại sao McLain lại không thích.” Giọng nói của anh nghẹn lại dưới cổ cô.

Victoria cố thở, ngây dại nhận ra sự thực từ giọng nói quyến rũ của anh. Anh chỉ đơn giản không hiểu. Cô không biết tại sao McLain lại như vậy khi anh thì biết nó sẽ thế nào.

“Hắn đã cố,” cô thì thầm. “Nhưng hắn không thể làm nó cứng lại, như cách của anh. Nó khiến hắn nổi điên, và hắn đánh em nhưng nó vẫn không hoạt động. Sau hai lần đầu như vậy, hắn không bao giờ thử lại nữa.”

Jake nhắm mắt lại, cố chống lại nỗi đau mà lời nói của cô mang tới. “Hắn làm em đau thế nào vậy, em yêu?”

Cô không để ý tới sự thân mật. Cô lại càng chú ý tới việc anh đang làm. Một ngón tay dài của anh trượt vào trong cô và cô rên to. “Hắn làm... như anh đang làm. Nhưng hắn làm em đau, và còn có máu. Em ghét nó, và em căm hận hắn ta. Nhưng khi anh làm như vậy... Ah! Vâng. Vâng. Nó thật tuyệt vời.”

Anh cúi xuống bên cô, tăng lực đẩy của ngón tay cái vào chỗ nhỏ bé của cô. Tim anh thất lại khi anh nghĩ tới việc nó chắc hẳn gây ra cho cô, một cô nàng trinh trắng ngờ nghệch về mọi thứ liên quan đến tình dục, với một tên vũ phu như McLain. Giờ anh biết tại sao cô không chảy máu khi anh làm tình với cô lần đầu tiên. Anh không thấy hối tiếc vì mất đi cái màng trinh nhỏ bé ấy, chỉ thấy tiếc vì cô đã phải chịu đau đớn và sợ hãi.

Anh là người đàn ông duy nhất từng làm tình với cô, người đàn ông duy nhất ở trong vòng tay cô và cơ thể cô. Nhận thức ấy khiến anh chìm đắm trong niềm vui sướng sở hữu. Dù cô có muốn hay không, thì cô vẫn mãi là của anh. Anh sẽ không bao giờ để cô rời khỏi anh.

Chương 19

Jake bảo Carmita dọn đồ của Victoria vào phòng anh. Nếu anh biết Victoria sẽ không làm thế thì anh thấy thất vọng, nhưng anh biết rõ tình trạng của họ không hơn gì thỏa thuận ngừng bắn. Cô không còn cố chống lại anh về mặt thể xác, nhưng cử chỉ của cô rất dè dặt, mắt cô lạnh lùng, và anh biết anh chưa được tha thứ. Tính tới bây giờ, việc cô quay lại chỗ cô vốn thuộc về cũng đã đủ lắm rồi.

Ngày hôm sau, Ben hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra?”

Jake giải thích ngắn gọn.

Ben lắc đầu. “Chết tiệt. Em không hiểu phụ nữ. Dù có mong đợi điều gì thì họ cũng sẽ làm ngược lại hoàn toàn, thậm chí khi anh chờ mong điều đối lập từ những gì anh nghĩ đến đầu tiên.”

Jake cười cảm thông. Chính xác thì Ben chẳng đi đến đâu được với Emma. “Em sẽ từ bỏ sao.”

“Có lẽ cũng tốt. Vâng, em đoán em sẽ làm thế. Những ả ở quán ba thì đơn giản hơn những quý cô nhiều. Em sẽ đi một chuyến tới Santa Fe trước khi mùa đông đến, và tận hưởng khoảng thời gian thú vị ấy.”

Garnet đã quay lại Santa Fe, nằm xuống thấp và thầm theo dõi. Không có gì xảy ra quá sớm. Mùa đông đang tới rất nhanh, và mùa xuân thích hợp hơn với kế hoạch của hắn. Hắn đã chia tay với Bullfrog vài tuần trước, kẻ còn lại đang cố tìm những tay chân cũ của hắn để tập hợp vào cuối tháng mười hai. Garnet cảm thấy tốt hơn khi Bullfrog đi, hắn không tin gã khốn kiếp đó đến mức muốn bắn một nhát vào lưng gã và tiếp tục tự thực hiện kế hoạch của mình.

Hắn luôn luôn ngồi gần cửa sau của một quán bar, vì sẽ không bao giờ biết một lối thoát nhanh có lẽ cần thiết tới thế nào. Hắn chỉ ngồi như vậy ở một cái bàn khi một người đàn ông cao lớn tóc đen thô thần tiến vào và đi đến quầy bar. Chiếc súng trường được treo ở đùi người đàn ông chứng tỏ anh thấy dễ chịu với loại vũ khí nặng nề đó, và thấy dễ dàng tự tin bước vào. Đó không phải dáng đi khệnh khạng, chỉ có những đứa trẻ nóng tính muốn tạo thanh thế mới

cảm thấy nhu cầu muốn có điều đó, hay vì cắt đi hình V trên khẩu súng của họ. Người đàn ông này bước vào như thể anh biết anh có thể giải quyết bất cứ vật gì nằm trên đường đi. Hắn nhận thấy anh quen tới lạ lùng.

Garnet chăm chú nhìn gương mặt người lạ và sống lưng hắn đổ mồ hôi hột. Trong một phút có lẽ người đàn ông đó trông giống như Jake Sarrat, nhưng sau đó Garnet thấy không phải vậy. Mặc dù những điểm giống nhau quá mạnh. Đó là sự kỳ lạ chết tiệt.

Cô nàng quán bar tóc đen với gương mặt trang điểm đậm và đôi mắt mệt mỏi sáng lên một chút khi đưa đôi mắt đầy kinh nghiệm đánh giá người lạ cao lớn đó. Cô quay về phía gã, nháy mắt với gã và đưa tay chạm vào đùi gã. Gã nhìn xuống cô và cười, rồi gật đầu.

Họ rời đi bước lên cầu thang chật hẹp. Garnet nhanh chóng cúi đầu dùng mũ che gần hết gương mặt hắn. Hắn nghe thấy tiếng người lạ nói, “Tên em là gì, em yêu?”

Giọng nói cũng quen, nhưng cũng không thực sự quen. Như thể hắn đã nhìn thấy người đó một hay hai lần rồi, nhưng vẫn chưa biết gã. Mẹ kiếp, dù gã không phải Jake Sarratt. Garnet cúi đầu xuống. Có thể là người còn lại, cậu em. Hứng khởi hoang dại xuyên qua hắn. Chúa ơi, sao lại có một cơ hội như thế này chứ! Hắn mất năm phút mới bắt đầu nhảy lên, rồi sẽ đá cánh cửa và bắn một viên vào gã con hoang đó trước khi gã biết cái gì bắn vào gã. Thứ duy nhất khiến Garnet ngồi im trong ghế là hắn không biết liệu Jake Sarrat có ở gần đây không.

Hắn đã nhìn thấy gã đó ở đâu rồi nhỉ?

Rồi hắn hiểu ra, mặt tái xanh. Gã đã mang râu giả khi Garnet gặp gã, nhưng rõ ràng cùng là một người. Chính là Tanner, gã bắt tía đã cưới ngựa trong một buổi chiều tà và được thuê nhưng chỉ ở đó một ngày rồi lặng lẽ rời đi như lúc đến. Nhưng tên gã không phải Tanner, gã là Sarratt, và gã đã nhìn thấy Garnet.

Garnet nhìn kỹ căn phòng, nhưng không thấy ai hắn biết. Điều đó không có nghĩa lý gì. Nhà Sarratt đã thuê rất nhiều người mới. Có thể có một số người của Sarratt ở ngay đây, bên cạnh hắn. Không có cách nào để hắn có thể bước lên những bậc thang đó. Sẽ có một lần khác, và một cơ hội tốt hơn.

Hắn cẩn thận để không lọt vào tầm mắt của ai, đứng lên và đi ra phía cửa sau. Khi hắn ở trong hẻm có mùi chua hắn bắt đầu chạy, trượt chân và suýt ngã, nhưng vào giây phút cuối hắn đã dùng tay đứng lại được. Tay trái hắn dính phải cái gì có mùi hôi và nhơm nhớp. Garnet chửi thề dữ dội khi đứng dậy và cố sức lấy hết chỗ dính đó ra khỏi tay, xoa xoa nó vào bên cạnh gối ghế của tòa nhà. Đó chỉ là thêm một sự căm thù hắn dành cho nhà Sarratt chết tiệt.

Hắn đợi cho đến khi hắn chỉ còn là một điểm nhỏ trên đường trước khi rửa tay ở một máng ngựa, rồi vội vã đến một cái hang mà hắn thường ngủ. Chẳng có gì hơn là một tấm phản – để xây một chuồng ngựa, và những bức tường vẫn chưa được đóng đinh trên bản ghi. Những vết nứt đủ lớn để có thể chui qua, và ban đêm trời đang bắt đầu lạnh đến khốn kiếp. Hắn phải tìm được một nơi nào đó tốt hơn càng sớm càng tốt.

Hắn ở cùng với Quinzy ở chỗ ẩn nấp đó, gã đó đã quấn mình trong chăn và thò đầu ra ngáy khò khò. Garnet đá mạnh vào gã. “Quinzy! Dậy đi. Một trong những tên Sarrat khốn kiếp đang ở trong thành phố, có lẽ là cả hai.”

Quinzy tỉnh giấc mà không lẩm bẩm gì và mở mắt ngay. Gã ngồi phắt dậy. “Jake à?”

“Tao không trông thấy Jake. Là em nó, tao không nhớ tên nó. Gã khốn kiếp đó đã cưới ngựa tót và tự nhận mình là Tanner, và rời đi ngay sau đó. Đoán xem gã đến để nói cho Jake điều gì đó. Những gã con hoang khốn nạn đã dự định làm gì đó ngay trước mũi chúng ta!”

Quinzy im lặng. Kế hoạch mới nhất của Garnet thật ngớ ngẩn, nhưng hắn có bao giờ nói lý đầu. Hắn đã quyết định con bé đó là của hắn, và hắn có quyền với trang trại. Mẹ kiếp nếu Garnet không làm theo kế hoạch của hắn giống như McLain. Quinzy đã trôi dạt cùng Garnet không theo thói quen, nhưng dường như đã đến lúc tách ra rồi.

“Đừng nhìn như thể tao sẽ cưới ngựa quay lại vương quốc cùng mày, Garnet,” Quinzy nói. “Nghe nói vùng đất dọc theo khu Snake đẹp và hoang dã, một nơi tốt để tao nằm đó đầy say mê. Cứ cho là tao sẽ làm thế đi. Hai mươi năm trước tao chỉ là một quân cờ để lấy được nhà Sarratt, bất cứ ai cũng có thể làm điều đó, nhưng giờ tao đã già hơn đến 20 tuổi rồi và còn chậm hơn 20 năm nữa. Đã đến lúc tao nghĩ về việc về hưu rồi.”

“Tao ghét phải nghe nói mày sẽ không đi cùng tao Quinzy,” Garnet nói. “Chúng ta đã ở với nhau lâu lắm rồi, nhưng một thằng đàn ông cần phải làm thứ một người cần làm.”

“Vui vì mày hiểu điều đó, và tất cả. Tao sẽ cưới ngựa đi vào sáng sớm, trước khi ai đó có thể nhìn thấy tao. Tao không biết liệu có gã nhà Sarratt nào biết tao không, nhưng chúng thường không thích làm theo cách này.”

Quinzy bò vào chăn và lắng nghe thấy Garnet cũng làm vậy. Sau một lúc Quinzy bắt đầu ngáy lại. Gã sẽ không bao giờ nghe thấy tiếng đánh úp lạng lẹ của một chiếc búa được kéo lại phía sau. Nếu có một khắc sau khi tiếng nổ được kéo lại đến mức hắn nghe thấy tiếng nổ của khẩu súng, thì cũng quá ít thời gian để gã có thể làm được điều gì tốt hơn. Viên đạn của Garnet găm vào phía sau đầu Quinzy, cuốn theo một phần lớn của mặt trước của nó rồi băng qua tường.

Garnet kéo chăn lên lấy thiết bị của gã. Sẽ không có nhiều cơ hội cho một phát súng duy nhất ở vùng này bị điều tra, nhưng tốt nhất cũng nên xóa dấu vết. Hắn nhìn xuống cái xác. “Giống như tao đã nói, đàn ông cần phải làm việc đàn ông nên làm,” hắn lạnh nhạt nói. “Nếu mày không đi cùng tao, nghĩa là mày chống lại tao.”

Tuyết rơi sớm trong năm nay, chỉ một lớp bụi mỏng đã phủ lên mặt đất nhưng vẫn hé lộ về cái lạnh sắp tới. Sáng hôm đó khi Victoria rời khỏi giường nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy một lớp màu trắng, cô cảm thấy đứa trẻ cử động lần đầu tiên. Cô vẫn rất yên lặng, tay cô ấn xuống chỗ bụng dưới như thể đợi nó lại cử động.

Jake nhìn lên khi anh đang đi giày, chú ý đến sự im lặng của cô. “Có chuyện gì sao?”

“Đứa bé đã cử động,” cô nhỏ tiếng đáp lại.

Anh đến đứng cạnh cô. Cô đã có chút thay đổi nhưng không có gì khác, và anh cảm giác được dự vọng thôi thúc khi anh nhìn cô. Cô giơ tay lên và tay anh đặt lên bụng cô thay vào chỗ đó, trong khi một bàn tay khác vòng quanh người cô và kéo cô sát về phía anh. Họ đứng bất động và cuối cùng đứa bé lại cử động, một rung động rất nhẹ đến mức Jake khó có thể cảm nhận được. Anh cố thở, tim anh đập mạnh trước bằng chứng hiển hiện của sự sống. Cho tận đến bây giờ, đứa bé đã chứng minh bằng các triệu chứng, hầu hết chúng đều khiến Victoria thấy khó chịu. Nhưng lần này thì khác, đó là sự sống.

Cô để mình dựa vào người anh, biết rằng chẳng tốt gì khi tạo ra khoảng cách giữa họ. Anh đã làm tình với cô cứ khi nào anh muốn, cũng chỉ như anh trước kia, với cảm xúc cháy bỏng trở nên mạnh mẽ hơn với thời gian, trong khi đáng nhẽ phải yếu đi. Không có phần nào trên cơ thể cô mà anh không chạm tới, và việc mai thai dường như làm cô đáp ứng anh nhiều hơn nữa. Thậm chí da cô còn nhạy cảm. Thi thoảng cô cảm thấy cô sẽ chết đuối trong nhục dục, nhưng tính đùa nghịch đầy yêu thương mà cô có được cùng anh trước khi họ cãi nhau đã không quay lại.

Thay vì cảm hận sức mạnh thể xác của anh đối với cô, vì anh nắm giữ nó mà chẳng cần tình yêu. Thậm chí sau khi tất cả điều đó xảy ra, cô vẫn yêu anh. Anh vẫn không thể làm cô đau đớn đến thế nếu cô không yêu anh. Anh quan tâm đến cô, cô thầm nghĩ, nhưng cô đang mang đứa con của anh, vậy tại sao anh lại không quan tâm được chứ? Và anh thích được ngủ cùng cô, điều đó đã đủ rõ ràng rồi. Nhưng không một lời yêu nào được thốt ra từ đôi môi đẹp để cứng rắn ấy.

Cô cay đắng cảm hận sự thiếu tin tưởng của anh với cô. Nó vẫn nhói lên từng ngày khi anh có thể tin vào khả năng phản bội như vậy của cô. Lời buộc tội của anh đã tuôn ra từ chính sự căm ghét của anh mà anh vẫn mang theo quanh mình, thậm chí McLain đã chết rồi, lòng căm ghét trong Jake không tiêu tan. Thi thoảng Victoria có thể cảm nhận được McLain vẫn ở trong nhà, với những hồn ma của bố mẹ Jake, giữ cho sự căm hận đó vẫn còn.

Sẽ là tốt nhất nếu cô mang theo con rồi bỏ đi. Cô không muốn nó trưởng thành và bị bao vây bởi sự căm hận, cô muốn con lớn lên hạnh phúc, trong một căn nhà không có bóng ma nào. Ý tưởng bỏ đi trên chọc tâm trí cô hàng ngày, nhưng khó khăn của nó đã đánh bại cô. Cô có thể bỏ đi bằng cách nào? Cô có thể đi đâu? Hơn thế nữa, cả Emma và Celia đều không muốn bỏ đi. Emma có lẽ sẽ nhìn Ben bằng ánh mắt buồn bã tuyệt vời bất cứ khi nào cậu ta không nhìn thấy, nhưng cái trang trại này đã trở thành nhà của em họ cô. Cô ấy không muốn bỏ nó hay Ben,

thậm chí nếu anh ta rõ ràng mất đi hứng thú.

Celia đang trưởng thành, sẽ nhanh chóng tời bỏ con đường đầy hỗn loạn. Cô bé đã bình tĩnh hơn, trang nghiêm hơn, và chín chắn hơn. Tóc cô bé giờ thường rất gọn gàng, váy cũng gọn gàng, và cô bước tiếp thay vì bỏ qua. Cô vẫn sử dụng nhiều thời gian để vỗ về Rubio và cố gắng kết bạn với con ngựa tuyệt vời, nhưng không còn bị ám ảnh vì nó nữa. Không, Celia không muốn bỏ đi.

Jake xoay người cô lại, tay anh trượt lên khum lấy ngực cô. Victoria nhìn anh, ánh mắt nghiêm trọng. Anh nhìn lại cô hiện rõ ý định. Anh chỉ vừa mặc đồ, nhưng quần áo sẽ dễ dàng cởi ra như khi anh mặc chúng thôi. Anh đưa cô quay lại giường, và mất thêm một giờ nữa trước khi họ rời khỏi phòng.

Những tháng mùa đông đến kèm với sự trả thù, với cái băng giá hơn cả tuyết, dù đã có đủ cả hai rồi. Victoria ngày càng tròn hơn, việc mang thai lộ ra với bất cứ ai liếc nhìn cô. Tâm trạng cô thay đổi, trở nên bình tĩnh và mơ mộng hơn khi cô bị sự thay đổi nhanh chóng của bản thân khống chế. Mọi thứ đã mất kiểm soát. Ít nhất vào buổi sáng cuối cùng cơn ốm đã biến mất và cô cảm thấy tốt hơn về mặt thể xác dù cô dễ dàng thấy mệt mỏi.

Cô nghĩ việc cái bụng đang lớn dần của cô sẽ làm giảm ham muốn xác thịt của Jake, nhưng không phải vậy. Anh lại càng quan tâm cô hơn và làm tình với cô ở nhiều vị trí mà anh không đặt chút áp lực nào lên cơ thể cô, nhưng anh dường như ham muốn cô như trước kia. Nếu cô có từng nghĩ về chuyện đó cô sẽ bị chấn chỉnh ngay, nhưng chuyện đó chưa từng xảy ra khiến cô băn khoăn những người đàn ông khác có chú ý tới vợ của họ trong suốt chu kỳ thai sản không.

Vào giữa tháng 12, Angelia sinh con. Người phụ nữ đó đã vượt cạn một cách khó khăn trước khi người ta nghe được tiếng khóc phát ra từ căn phòng nhỏ lộn xộn xưa cô. Cả Carmiata và Lola đều miễn cưỡng quan tâm tới người phụ nữ ấy. Bất chấp sự chán ghét của chính mình, Victoria thấy rằng cô phải làm gì cho cô ta. Có lẽ chính quá trình mang thai của chính cô làm cô cảm thấy sâu sắc hơn về hoàn cảnh của Angelina. Dù là lý do gì, cô ấy đã quấn một chiếc khăn choàng ấm nhất và đi ngang qua sân tới những căn nhà phía xa. Carmiata giữ lấy tay cô và theo sau.

Angelina quay đầu lại trên chiếc gối bần khi Victoria bước vào. Rằng cô ta điều chỉnh lại thành một thứ có nghĩa là một nụ cười xác lác như bình thường, nhưng nó trở nên nhăn nhó hơn. “VẬY! Cô muốn thấy sẽ thế nào khi tới lượt cô sao?”

Sự thiếu sạch sẽ của căn phòng thật kinh khủng. Có một lò sưởi nhưng lửa đã tắt và Angelina đã không thể cho thêm củi vào, nên căn phòng thật lạnh. Dù vậy, mồ hôi vẫn lăn trên gương mặt tái đi của Angelina khi cô ta đột nhiên nhận cơn đau nữa.

“Hãy nhanh châm lửa lên,” Victoria ra lệnh. Cô không thể chắc chắn bản thân nên làm gì, nhưng hơi ấm và sự sạch sẽ nên là một sự khởi đầu. cô có thể dọn dẹp khăn trải giường cùng với Carmita, dù bên dưới nệm đầy cáu bẩn. Carmita là một người có kinh nghiệm và hiểu được lời cầu nguyện của Victoria. Chiếc váy ngủ bần Angelina đang mặc được bỏ đi và thay bằng một

trong những cái váy của Carmita, khi cái váy đủ to để vừa với bộ ngực sung phòng của Angelina.

Người phụ nữ này đã chịu đau đớn khi sinh nở cả buổi chiều và buổi tối. Đôi mắt đen đáng yêu nhắm chặt lại, môi cô thô và chảy máu vì vết răng cắn.

Jake gõ cửa và kéo Victoria ra ngoài khi cửa mở ra. Anh kéo cô vào trong lớp áo khoác da cừu dày, ôm lấy cô bên trong bằng hơi ấm của anh. “Hãy để Carmita giải quyết chuyện này,” anh cầu nhàu. “Em không cần ở ngoài này đâu.”

Cơn gió xuyên qua áo cô, và hơi thở của cô hiện lên trong không khí. “Nếu đó là em em sẽ muốn có được sự giúp đỡ của tất cả mọi người.” Cô dựa vào cơ thể cơ bắp mạnh mẽ của anh, và đưa con của anh di chuyển mạnh trong người cô. “Em nghĩ cô ấy sẽ chết mất,” cô thì thầm giọng nói hoang mang tới lạ lùng. Đó không chỉ là vì cô cũng sẽ chịu nỗi đau sinh con vài tháng tới, mà vì Angelina quá cô đơn và sẽ chết mà không được yêu thương.

Nếu Angelina thật sự chết, Jake không muốn Victoria phải ở đây chứng kiến chuyện đó. Anh cố kéo cô lại ngôi nhà, nhưng cô không hề nhúc nhích. Anh suýt nữa sẽ bế cô lên khi cô ngẩng gương mặt cầu khẩn lên và nói, “Làm thế nào em có thể mong ai đó giúp em nếu em không sẵn lòng giúp người khác khi em có thể?”

“Chuyện của em khác. Em có gia đình...”

“Angelina thì không. Cô ấy chẳng có ai cả.” Cô đưa ngón tay chạm vào môi anh, lần đầu tiên cô tự nguyện chạm vào anh ở ngoài giường kể từ cái ngày cô bảo anh cô có thai. Ánh đèn đốt cháy tất cả con đường đến linh hồn anh, và anh run lên. Anh giữ lấy tay cô và đưa tay cô lên má anh, lạnh và thô.

“Anh sẽ đưa Emma tới giúp nhé?” Anh khàn khàn hỏi. Anh khó có thể nói nổi.

“Không.” Victoria cười khô khan. “Cô ấy chưa kết hôn. Không nên làm việc đó. Nhưng có lẽ... nếu Lola đến. Thử hỏi xem, nhưng đừng ra lệnh cho cô ấy. Nên để cô ấy tự quyết định.”

Anh để cô quay lại căn phòng tắm nhỏ bé đó, có màu đồng, mùi máu tươi và ước gì cô chỉ không giống quý bà có cảm giác dấn sâu vào trách nhiệm một chút thôi.

Lola đến, báo tin rằng cô đã chuẩn bị một bữa ăn nhẹ cho họ và để nó trong nhà bếp, cô sẽ ở đó trong khi họ ăn. Carmita nhanh chóng ăn vội vàng, nhưng Victoria không cảm nhận được rằng cô có thể chịu được chỗ thức ăn ngay lúc này. Cô mệt mỏi, và bụng cô hơi chao đảo.

Angelina đang nằm, mắt nhắm lại khoảng hơn một giờ rồi. Cô ấy không mở mắt lúc này, nhưng nói với giọng to đến ngạc nhiên, “Có lẽ cô nên ăn cho tốt vào. Tôi ước giá như tôi có thể ăn.”

“Tôi không đói,” Victoria đáp lại, nhìn vào gương mặt của người phụ nữ đó. Thời gian giữa những cơn co thắt ngừng lại. Trong một lúc chúng gần như liên tục, nhưng không có chuyện gì

xảy ra và giờ chúng có cách nhau xa hơn một chút.

Lần cuối cùng Angelina nói. Rồi đến gần nửa đêm cô ấy hạ sinh một cô bé mập mạp với lọn tóc đen dày giống mẹ và một chiếc dây quấn quanh chiếc cổ màu xanh của cô bé. Victoria bọc cơ thể nhỏ bé đó trong một chiếc khăn, tim cô đập mạnh.

Họ không thể ngăn máu ngừng chảy và Angelina quá yếu có thể chống đỡ được. Cô ấy đã bất tỉnh và chưa từng biết rằng con gái cô đã chết trong khi cố chào đời. Một vài giờ sau cô ấy cũng chết.

Carmita và Lola đảm nhiệm việc làm sạch hai cơ thể để chôn cất và không cho phép Victoria giúp. Cô được đưa về nhà, cơ thể cô nặng nhọc vì mệt mỏi. Đứa con của chính cô đang vui vẻ đá vào xương sườn của cô, để cô biết rằng nó đang khỏe.

Trước sự ngỡ ngàng của cô, Jake ngồi ở nhà bếp ôm lấy một cốc cà phê để hơi không bốc ra. Anh ngẩng lên khi cô bước vào.

“Họ đều chết rồi.” Giọng nói của Victoria không có chút biểu cảm.

Jake đứng lên và ôm lấy cô. Khi anh bế cô về phòng, cô nắm chặt lấy áo anh và khóc to, nước mắt nóng hổi làm ướt vai anh.

Cả cuộc sống và tự nhiên đều không ngừng lại. Công việc ở trang trại tiếp tục và bụng của Victoria tiếp tục to lên. Dù cô biết cô sẽ to hơn nữa trước khi đứa bé ra đời, trọng lực trung tâm tăng lên khiến cô liên tục thấy mất thăng bằng. Giờ cô đang ngồi vuốt ve bụng trong suốt những giây phút đứa bé nhào lộn nhiều hơn, cô có thể phân biệt một bàn chân và một khủy tay, một bàn tay và một bên đầu gối.

“Chúa ơi,” Jake nói trong một đêm khi bất ngờ trước lực của một bàn chân nhỏ đập vào tay anh. “Giống như hai con mèo hoang đang cố chiến đấu để ra ngoài.”

“Cám ơn anh, thật yên tâm.”

Anh cười và tiếp tục dùng tay lười biếng vuốt ve bụng cô. “Em có nghĩ là sẽ có hai đứa con không?”

“Không. Em đã tính được một cái đầu, hai bàn chân, hai khủy tay, và hai bàn tay. Dù trong tư thế nào thì cũng chỉ có một đứa bé thôi.”

Anh thấy nhẹ nhõm. Suy nghĩ tới việc cô sinh ra một đứa con đã đủ đáng sợ rồi.

Cuối tháng một, Celia lấy một quả táo từ nhà kho và mang nó cho Rubio. Đó là một buổi sáng đẹp trời, khô lạnh và rõ nét. Một vài cm tuyết phủ lấy mặt đất, nhưng bầu trời không một gợn mây. Máu cô đang nhảy múa trong tĩnh mạch, có lẽ, chỉ có lẽ thôi Luis sẽ có thể ở cùng cô ở nơi hẹn hò bí mật trong gác xép. Sẽ khó hơn để tìm được chỗ riêng tư lúc này khi mùa đông buộc mọi người phải ở gần nhà. Khi mùa xuân đến, cô thầm tính, cô và Luis sẽ cưới ngựa tìm

một nơi riêng tư và dùng cả ngày làm tình.

Rubio đang nhảy dựng lên trong đàn gia súc lớn nhất, khịt mũi và ngoắc đầu khi nó thích thú với bài tập của nó. Từ hai bên lỗ mũi thở ra hai hàng khói. Nó xử sự như chú ngựa con và cái mũi đỏ lấp lánh giống như gỗ gụ đánh bóng dưới ánh nắng mặt trời.

Celia trèo lên hàng rào, vui vẻ nhìn nó. Nó hiếm khi nghịch ngợm, nên cô không cố dụ dỗ nó lấy đi quả táo. Đúng lúc nó sẽ quay đầu lại, sau đó đi đến chỗ cô nhận phần. Đã nhiều tuần từ khi nó cố gắng chụp lấy cô và nó không còn ngại ngùng khi cô vuốt ve cái cổ mượt mà cơ bắp của nó.

Cô thầm nghĩ, nó thật đẹp, đẹp nhiều như Luis vậy. Họ đều là những động vật tuyệt đẹp, nguy hiểm và đơn giản theo bản chất.

Luis. Celia run lên. Chỉ nhớ đến tên anh đã khiến cô mềm nhũn và ấm áp trong lòng, đúng theo cách cô cảm nhận khi họ làm tình cùng nhau. Ngực cô cứng lại, và cô nghĩ đến việc miệng anh hút chúng vào. Luis.

Tay cô cầm táo lỏng ra và nó rơi xuống đất. Cô quỳ gối và cho tay đưa qua hàng rào, nhưng nó vẫn cách tay cô một bước chân. Rubio ở phía xa cùng bầy gia súc, cái đầu kiêu hãnh của nó nâng lên cao. Cô nghĩ mình đã an toàn và trèo lên hàng rào.

Ngay ở trong nhà họ cũng nghe được tiếng thét chói tai của con ngựa đang tức giận. Có những tiếng hét và tiếng người chạy đến. Chỉ có một tiếng hét nữa, chỉ một thôi, nhưng âm thanh này khác. Nó xuyên vào trái tim của Victoria.

Cô chạy nhanh. Emma cố gắng giữ lấy cô. “Victoria, không!” Emma đã giữ chặt lấy cánh tay cô, nhưng Victoria đẩy mạnh cô sang một bên. Cô không còn nghe thấy tiếng cơ thể mình chạy như bay trên tuyết.

“Celia!” Cô hét lên, nhưng không có tiếng trả lời.

Trong chuồng gia súc, một nhóm người đang ở trên lưng ngựa đã quăng một vài sợi dây thừng lên đầu Rubio và đang cố bắt nó đứng im. Jake là một trong số đó. Anh xuống ngựa và chạy nhanh đến chỗ đổ nát trên mặt đất. Khi anh quỳ gối xuống, anh thấy Victoria đang chạy như bay về phía họ, mặt cô trắng bệch.

“Ben, giữ lấy cô ấy!” Anh hét lên.

Ben chạy đến, ngăn cô lại trước khi cô có thể chạy đến chỗ chuồng ngựa. Anh giữ cô thật chặt trong tay, khóa chúng dưới ngực. Cô đá và thở hồng hộc, nhưng sức mạnh như thép của anh đã giữ được cô.

“Hãy để tôi đi!” Cô rít lên, cố cào vào mặt anh. Nước mắt lăn dài trên má cô. “Celia! Celia!”

Jake đứng dậy để anh có thể ở giữa Victoria và Celia, nhưng cô có thể trông thấy chiếc khăn

choàng màu xanh, giờ đánh dĩnh đầy bùn. Mảnh váy của cô ấy. Chỗ váy lót màu trắng. Một chiếc giày nhỏ, nằm ngay bên cạnh trong tuyết. Một chiếc móc khóa bằng lụa đang bay bay trong gió. Và thật nhiều màu đỏ. Celia không mặc cái gì màu đỏ.

“Hãy lấy chăn ra đây,” Jake nghiêm khắc gọi và ai đó chạy đi làm theo lời anh.

Victoria cong người lại, cố gắng vùng ra. Ben đang nói chuyện với cô, cố làm cô bình tĩnh, nhưng lời nói của anh không có tác dụng gì. Emma đang đứng như trời trồng bên trái, tay cô ôm lấy miệng như thể cố gắng giữ tiếng hét ở bên trong. Mắt cô đen trên gương mặt tái mét.

Chiếc chăn được mang đến và Jake bọc nó quanh chỗ bó nhỏ. Luis cười ngửa đến và gương mặt anh hoảng loạn. Không nói một lời anh nhảy xuống ngựa và trèo qua hàng rào.

Khi Jake bắt đầu nâng Celia lên, Luis nói, “Tôi sẽ giữ cô ấy.” Giọng nói anh cứng rắn. “Anh hãy đi xem người phụ nữ của mình và tôi sẽ quan tâm tới người của tôi.”

Jake nhìn anh nghiêm khắc, nhìn thấy điều gì đó khắc nghiệt trong mắt Luis. Anh nhìn lại cô gái bé nhỏ nằm bất động và chạm vào gò má đầy máu của cô bằng những ngón tay mềm mại. Sau đó Jake để Celia cho người đàn ông yêu cô, và bước về phía Victoria.

Cô không còn chống lại Ben nữa, nhưng đứng bất động trong vòng tay anh, đôi mắt vô hồn. Cô thậm chí không mang theo một chiếc khăn choàng.

Ben thả cô ra và cô đứng một mình, người cứng đờ. Cô tìm kiếm Jake để mong thấy bất cứ dấu hiệu hi vọng và chẳng tìm thấy gì cả. Cô vẫn phải hỏi, và buột miệng. “Nó còn sống chứ?”

Jake muốn cuốn cô đi và mang cô vào trong, giữ lấy cô ấm áp và nâng niu cô trên giường trước khi anh nói cho cô biết điều anh buộc phải nói, nhưng cô đang đợi, giữ chặt lấy mình và anh biết cô sẽ không rời đi cho tới khi nào cô biết.

“Không,” anh nói.

Victoria chao đảo và anh giữ lấy cô, nhưng ngay một giây sau cô đã đứng thẳng dậy được, cầm ngược lên. “Hãy mang nó vào trong, làm ơn,” cô nói giọng tan vỡ nhưng vẫn kiểm soát được, như thể cô sẽ tan ra nếu cô để mình trượt ngã. “Nó sẽ cần... nó cần được tắm rửa.”

Luis bế Celia vào trong, mặt anh cứng lại khi gió thổi tung tóc cô trên tay anh và trêu chọc má anh. Victoria và Emma theo sau anh, vai họ vẫn thẳng lên bất chấp sự mệt mỏi bất chợt. Jake và Ben theo sau, cả hai đều quan sát những cái lưng mềm mại đang cúi xuống ở đằng trước. Jake muốn ôm lấy Victoria và giúp cô thoải mái như có thể, trừ việc giữ cô lại. Sự dễ chịu lúc này sẽ khiến cô mềm lòng, và cô cần có tất cả sức mạnh tập hợp được.

Carmita và Lola đang khóc nhỏ dưới tạp dề trong khi Juana đã lấy tay lên che miệng. “Chúng tôi sẽ cần đến nước, làm ơn,” Victoria nói nhỏ khi cô đưa Luis lên lầu.

Anh đặt Celia lên giường và quỳ xuống bên cạnh, chậm chạp cuộn lấy chỗ tóc sáng lên

quanh ngón tay anh. Chiếc chăn đã che đi khuôn mặt cô, nhưng tóc cô được tự do. “Anh yêu em,” anh nói với cô gái nằm bất động, nhưng không có câu trả lời, và trái tim anh gần như chết đi trong lòng.

Victoria đặt tay lên vai anh. Cô không biết, nhưng giờ cô nhận ra cô nên đoán ra sớm. Celia đã thay đổi trong vài tháng qua, kể từ khi gặp Luis. “Nó cũng yêu anh. Anh đã làm nó hạnh phúc.”

Anh vuốt nước bọt và để tóc cô lên trước mặt. Nó vẫn có mùi hương giống Celia. “Chúng tôi yêu nhau,” anh nói giọng khản đặc. “Điều đó không có gì sai.”

“Không sai.” Nó chỉ đi ngược lại với tất cả những gì họ đã được dạy, nhưng nó không sai trái. Victoria bất ngờ vì biết cuộc sống của họ đã thay đổi đến thế nào, cô đã thay đổi đến mức nào từ khi đến vùng đất hoang dại này. Khi lần đầu tiên bước chân lên mảnh đất này, cuộc sống của cô đã bị cai trị bởi những gì xã hội cho là phù hợp hay không phù hợp, nhưng sự hợp lý không còn liên quan đến cô khi nó chống lại tình yêu.

Tình yêu đã biến Celia từ một cô bé thành một người phụ nữ. Cô đã vui vẻ, không còn chạy hết từ chỗ vườn hoa này tới vườn hoa khác như thể muốn tìm kiếm đủ sắc đẹp và niềm hạnh phúc để thỏa mãn nhu cầu của mình vì nó. Cô đã tìm thấy nó cùng với Luis.

Carmita vẫn đang khóc và mang nước tới, nhưng khi bà đặt xuống bà nói. “Tôi sẽ lau người cho cô ấy nếu cô muốn vậy.”

“Cám ơn, nhưng tôi và Emma sẽ làm điều đó,” Victoria nhẹ nhàng nói. Đây là việc cuối cùng họ có thể làm cho Celia.

Jake xuất hiện và đưa Luis ra ngoài. Ben đang giám sát việc đóng quan tài và đào một ngôi mộ mới. Victoria và Emma nhẹ nhàng cắt chỗ quần áo rách của Celia ra và bắt đầu rửa sạch bùn và máu ra khỏi cơ thể nhợt nhạt của cô ấy. Móng sắc của Rubio tạo ra nhiều vết cắt sâu, nhưng chúng hầu hết đều ở lưng cô, chắc hẳn cô phải lấy tay che đầu khi nỗ lực tuyệt vọng bảo vệ mình. Phía sau đầu cô bằng và mềm, nơi đó cú đá giết người đã đảo qua, nhưng mặt cô không hề trầy xước trừ một vài vết nhỏ trên trán. Họ gọi đầu cho cô và sấy cho nó khô. Mắt cô nhắm lại như mắt của đứa bé đang ngủ, đôi lông mi dài tựa trên hai bờ má trắng như cẩm thạch. Nhìn Celia nằm trên giường khi họ mặc cho cô những bộ đồ yêu thích của cô, Victoria nghĩ rằng cô bé trông như thể họ chỉ cần lay cô là cô sẽ thức dậy, nhưng thực tế Celia đã đi rồi.

Victoria không ngủ đêm hôm đó. Jake ép cô lên giường, và cô làm theo, nhưng nằm trong vòng tay anh mà mắt cô cứ mở và như cháy bùng lên. Cô đã khóc, nhưng nước mắt không khiến cô thoải mái và giờ cô không còn khóc nữa. Vết thương cào xé trái tim cô, những vết sặc và không dừng. Cô chưa từng tưởng tượng một cuộc sống không có Celia. Em gái cô sáng chói như mặt trời, và không có cô bé mọi thứ giờ đã bị thay thế, trở nên tối tăm hơn.

Con cô lại cựa quậy và Victoria vuốt ve nó. “Nó rất mong đứa con này chào đời. Giờ thì nó không bao giờ trông thấy đứa bé nữa.”

Jake cũng không ngủ được. Anh biết rất rõ nỗi đau của Victoria, và cảm giác mất mát của riêng anh cũng sâu sắc. Sẽ không còn có cuộc nói chuyện nào về việc cưới ngựa và thảo luận về giới tính của lũ mèo con, không còn có những cơn sốc nho nhỏ mỗi khi cô bé nói, không còn có cuộc tìm kiếm đồ vật nào mà cô bé để ở những nơi kỳ lạ.

Anh ôm Victoria thật chặt, anh đã không thả cô ra suốt đêm dài và cũng không định làm thế. “Nếu nó là một bé gái, em có muốn đặt tên con là Celia không?”

Giọng nói của Victoria gần như tắc nghẹn. “Em không thể. Vẫn chưa được.”

Một giờ sau cô nói. “Nó trông thật đẹp phải không?”

“Giống như một thiên thần ấy.”

“Chúng ta sẽ phải chăm sóc con mèo của nó.”

Bình minh đúng là điều kì diệu của những sắc màu, vàng đỏ và hồng chiếu lên bầu trời xanh trong. Celia có lẽ đã bị mê hoặc. Victoria nhìn lên bầu trời và nghĩ đến những buổi bình minh giờ sẽ không được chú ý như lúc này, vì không còn Celia ở đó để ngắm chúng. Cô đứng dậy và mặc đồ. Cô không có chiếc váy đen tang thương nào, nhưng ở ngoài kia dường như nó không quan trọng như đợt tháng Tám nữa. Tim cô giờ chỉ có chỗ cho nỗi đau, không phải quần áo.

Cô quấn tóc lại thành một cuộn bất cần, và Jake buộc váy lại cho cô. Cô lại nhìn ra ngoài cửa sổ và nói, “Em muốn giết con ngựa đó.”

Jake biết nhu cầu trả thù ấy và còn biết nó có thể đốt cháy và dai dẳng tới thế nào. Tay anh giữ chặt trên vai cô. “Nó chỉ là một con vật vô tội, Victoria. Chúng ta đã cảnh báo con bé nhiều lần và bảo nó cẩn thận ở bên cạnh con vật đó.”

“Nó là một kẻ giết người. Nó đã đã đập lên một trong những tay người Mexico khi anh để nó lại lúc đó, anh còn nhớ chứ? Đáng nhẽ nó nên bị bắn chết.”

Kế hoạch mà Jake đặt ra cho Rubio là nó sẽ không bao giờ đi ngang qua nếu không anh sẽ giết con ngựa đó. Sophie ở cùng với con ngựa con, nhưng anh đang định mua thêm một số con ngựa tốt nữa để giao phối với nó. Anh muốn sản xuất ra những con ngựa to lớn, khỏe và nhanh. Tim anh nhói đau, nhưng giết con vật đó cũng sẽ không thể làm Celia sống lại, không thể đạt được điều gì ngoài cái chết của Rubio cùng với giống ngựa có tốc độ và sức mạnh tuyệt vời. Victoria đã thật vô lý với chuyện con ngựa ngay từ đầu, nên Jake không mong cô sẽ đưa ra một quyết định hợp lý lúc này.

Việc phán xét con ngựa có lẽ trở nên cần thiết. Nếu không ai có thể làm việc với nó mà không sợ mất mạng, sẽ không còn lựa chọn nào nữa. Jake muốn đợi và xem xem trước khi nó làm một việc gì đó không thể cứu vãn.

“Anh sẽ không để nó bị bắt đâu,” anh nói, và quan sát thấy gương mặt cô thậm chí còn lạnh lẽo hơn. Anh quay cô lại nhìn anh. “Chưa được. Anh không nói là anh sẽ làm thế, anh chỉ nghĩ rằng anh sẽ nghĩ đến chuyện đó trước khi anh có thể làm việc gì đó không thể hoàn thành.”

“Celia không thể sống lại được. Con ngựa khốn kiếp đó còn giá trị hơn con bé sao?”

“Không, chết tiệt, nhưng giết nó cũng không mang con bé quay về được.”

“Ít nhất nó sẽ hoàn thành được một việc.”

“Việc gì?”

“Anh sẽ không phải tìm trong nhà kho để xem liệu nó còn ở đó, an toàn, ấm áp, và được cho ăn đầy đủ không trong khi em gái em ở trong mộ của cô ấy.”

Họ đã chôn Celia ở chỗ ánh mặt trời chiếu lên quan tài cô, làm cho chỗ gỗ mới nhọt nhọt sáng lên với sắc vàng rất hợp với tóc cô.

Chương 20

Tất cả mọi người đều nghỉ ngơi sớm vào tối hôm đó, thấy quá chán nản thậm chí cũng không hề cố nói chuyện. Emma nhìn thấy Jake dẫn Victoria vào phòng ngủ của họ, tay anh giữ lấy eo cô vừa chiếm hữu vừa dịu dàng, và cánh cửa đóng lại giữ họ trong thế giới riêng nơi không ai có thể bước vào. Ben đi ngang qua cô, lặng lẽ chúc ngủ ngon và bước vào phòng ngủ của anh.

Emma cẩn thận đóng cửa phòng, quay trở lại thói quen về đêm - tắm rửa và mặc váy ngủ, và sau đó hoàn toàn không thể ngủ được. Cô ngồi trên ghế khoanh tay lại trong lòng, đung đưa qua lại vì sự đau buồn lặng lẽ lên tới cực điểm.

Cái chết đến quá đột ngột và quá triệt để, quá bừa bãi. Trong một thời gian ngắn nó đã cướp đi mạng sống của một đứa bé còn chưa được đặt tên, một cô gái điểm không được yêu quý, và một cô gái có nụ cười khiến mọi trái tim tan vỡ. Họ không kịp hứa hẹn gì, bất cứ người nào, không sống thêm được một năm, một tuần, hay thậm chí một ngày nữa. Những đứa trẻ được sinh ra và cuộc sống mỗi ngày sau đó đều nguy hiểm. Con người có thể trốn chạy khỏi sự sống, nhưng không thể chạy trốn cái chết.

Celia có cuộc sống sống động như thế đó là niềm vui tuyệt vời nhất. Cô bé đã thích thú vẻ đẹp của cuộc sống và lờ đi những cái xấu xí trừ khi bị buộc phải nhìn vào nó. Cô bé đã cố gắng trốn chạy khỏi phần cuộc sống đó, nhưng cuối cùng nó đã bắt được em. Cuối cùng tất cả bọn họ chỉ là những khoảnh khắc giờ đây kéo dài mãi mãi. Một người có thể đặt kế hoạch cho tương lai, một người có thể thử, nhưng chẳng có gì được bảo đảm.

Victoria sẽ ở cùng chồng và đứa con đang lớn dần trong bụng của cô. Celia cùng đôi bàn tay háo hức đã nắm được tình yêu của cô. Nhưng cô, Emma, đã quay lưng lại với tình yêu đã ra hiệu cho cô. Ồ, cô đã có những lý do rất tốt và có lẽ tình yêu không phải là điều cô nên mong muốn, nhưng nó đã mở lời và cô đã từ chối nó.

Cô sẽ cảm thấy thế nào nếu đêm nay Ben không còn sống?

Một bàn tay khỏe ép chặt ngực cô và nước mắt tràn lên khóe mi. Có lẽ anh sẽ không bao giờ tận tâm với cô nữa, nhưng điều đó cũng tuyệt đối không làm nó yếu đi. Cô đã quay lưng lại với anh, và anh đã không đòi hỏi nhiều tháng rồi. Giờ cô đang cô đơn vì chính ý chí của cô.

Cô đứng dậy và tắt đèn. Ngồi đây khóc lóc chẳng giải quyết được gì. Cô cần phải ngủ một chút. Nhưng cô không thể vào giường được. Cô dừng lại, nhìn chằm chằm vào chỗ trống nhợt nhạt trong bóng tối. Một chiếc giường lạnh lẽo, trống không, chỉ vì cô cảm thấy lạnh vào trống

trái.

Cô mở cửa và đi xuống đại sảnh. Cô đẩy cánh cửa phòng Ben ra mà không kịp nghĩ ngợi gì, mắt cô mở to tuyệt vọng, và nhanh chóng dừng lại khi anh chĩa súng vào phía cô. Chiếc chốt đã được kéo lại, ngón tay anh đặt trên chốt. Cô nhìn xuống cái thanh chắn không rung rinh đó, cảm giác đầu muốn nổ tung.

Ben hướng súng lên trần nhà và chậm chậm đặt nó xuống. “Đừng bao giờ làm thế này nữa.”

“Không. Em sẽ không.”

Anh chỉ mặc quần, và chỗ tóc đen quanh trán ướt hết sau khi tắm. Emma nhìn chăm chăm vào bờ ngực rộng của anh, nó rắn chắc và được bao phủ bởi lớp lông đen, và đầu gối cô muốn khụy xuống.

“Em muốn gì?”

“Em muốn...” Cô ngừng nói, cổ họng nghẹn lại. Những ngón tay nắm chặt vào miếng gỗ ở khung cửa sổ. “Ben...”

Anh nhìn cô, chờ đợi.

“Em muốn anh ôm em,” cô thì thầm, một bàn tay quờ về phía anh. “Đừng để em cô đơn đêm nay. Chúa ơi, em không muốn chết mà không biết cảm giác nằm cùng anh thế nào.”

Anh thở dài khi nắm lấy tay cô, những ngón tay thô ráp ấm áp nắm chặt lấy trán cô. Anh đã từ bỏ hi vọng cô sẽ đến với anh, dù anh chưa bao giờ mất đi giấc mơ ấy. Anh đã không còn gây áp lực với cô trong suốt vài tháng qua, không phải vì anh ham muốn cô ít hơn mà vì điều anh đang làm không công bằng với cô. Anh vẫn cho rằng việc kết hôn không có gì thú vị, và rằng một người phụ nữ giống Emma nên kết hôn thì tốt hơn.

Nhưng những dẫn đo đó không lớn đến mức có thể khiến cô thất vọng nếu cô đến phòng anh mà không mặc gì ngoài một chiếc váy ngủ mỏng tang, van nài anh ôm lấy cô.

Ham muốn đã thật sự nảy lên trong anh, và anh nhìn cô qua đôi mắt hẹp nồng cháy. “Em biết rõ là ôm em sẽ không phải tất cả những gì anh sẽ làm đúng không? Anh không có cách nào nằm xuống cạnh em mà không được ở bên trong em, Emma yêu quý à.”

“Vâng, em biết chứ.” Cô duỗi thẳng vai, dù đôi môi mềm mại mở rộng đang run lên. “Đó cũng chính là điều em muốn.”

Anh kéo cô vào trong và đóng cửa lại. Cô đang run lên khi anh nhẹ nhàng tháo mớ tóc kết lại vào ban đêm của cô ra, và thả nó xuống vai cô như một chiếc áo choàng đen. Anh nâng tay cô lên và đặt chúng trên vai anh, rồi cúi xuống miệng anh bao phủ miệng cô. Mi mắt của Emma nhấp nháy rồi nhắm lại, và cô tan chảy trong anh, tan chảy trước hơi ấm và sức mạnh tuyệt vời của anh. Giờ đây cô đã tiến lên một bước, cô cảm nhận được sự bình tĩnh sâu sắc ẩn sâu dưới

bản năng nhục dục của mình, như thể những thứ ấy cuối cùng cũng đã ngã xuống đúng chỗ.

Anh giữ lấy viền váy ngủ và nâng nó lên rồi cởi ra. Cô run rẩy hơn, và tay cô chuyển động nhẹ nhàng như muốn bảo vệ chính mình, rồi cô để mặc chúng tin tưởng đặt trên vai anh trong lúc anh nhìn xuống cơ thể mềm mại trắng nõn của cô. Ben dường như ngừng thở. Cô quá đẹp tới mức khiến anh cảm thấy thô lỗ và vụng về, như thể sẽ khiến cô đau bởi chính khao khát nhục dục cháy bùng lên trong anh. Anh đặt một tay lên một bên ngực cô, sững sờ trước sự ấm áp mịn màng của cô và nó đối lập với bàn tay rám nắng chai sần của anh trên quả cầu tuyết hoa, rồi anh nâng nó lên và cúi xuống mút nụ hoa của nó.

Hơi nóng không thể tưởng nổi chộp lấy cô, mãnh liệt hơn bất cứ điều gì anh từng dạy cô. Hương vị và mùi hương quen thuộc tới nhói lòng, cô nhận ra anh nhờ những tín hiệu nguyên sơ mà người phụ nữ luôn nhận thấy ở bạn tình của mình. Khi anh đặt cô lên giường, cô hài lòng bước tiếp.

“Em không biết phải làm gì,” cô thì thầm.

“Anh sẽ chỉ cho em,” anh thì thầm đáp lại, hôn lên cổ và tai rồi môi cô. Anh đã cứng lại đau đớn, đập rộn ràng trước nhu cầu vào trong cô, nhưng sự kiểm soát ở lần đầu tiên rất quan trọng. “Em thật ngọt ngào, Emma yêu dấu.”

Emma rên khẽ khi anh di chuyển xuống ngực cô và bắt đầu mút đôi nụ hoa của cô với sức mạnh khiến mạch máu của cô như bùng cháy. Thời gian xoay dần rồi biến mất. Tay anh và miệng anh đặt lên cả cơ thể cô, nếm cô, cảm nhận cô. Cô như nháy dưng lên khi anh chạm vào giữa hai chân cô, dù dòng khoái cảm nóng bỏng nhanh chóng nhấn chìm sự ngạc nhiên ấy. Còn có một lần giật mình nữa khi anh trượt một ngón tay dài vào trong cô, kiểm tra cả phản ứng và sức mạnh màng trinh của cô. Cô nhắm mắt lại trước cái nóng nhẹ nhàng ấy, nhưng anh đã chà xát ngón tay cái quanh cái nụ nhỏ nhạy cảm tại đỉnh điểm của giới tính của cô và cô rên lên đáp trả, mong cô xoay tìm kiếm nhiều hơn thế nữa.

“Làm ơn.” Cô nắm chặt lấy bàn tay ướt của anh. “Ben, xin anh!”

Anh lưu tâm đến tiếng rên khẽ của cô và cởi quần ra, rồi tách chân cô ra. Anh dừng lại để điều hòa hơi thở và lấy lại sự kiểm chế. “Nó sẽ làm em đau chỉ một lần này thôi,” anh khó nhọc nói.

Cô tự nâng mình lên để khớp với trục thăm dò đi qua những nếp gấp của cô. “Em biết mà,” cô thì thầm khi anh đè lên người cô và tì hông lên đùi cô.

Anh cẩn thận vào trong cô, chậm chạp, vui sướng tiến về phía trước. Cô thở hổn hển, và móng tay cô đâm sâu vào vai anh. Cơ thể cô đang chào đón anh, đau đớn trải dài ra. Cô nghĩ thật không thể chịu nổi, nhưng nhận ra là không phải vậy. Màng trinh của cô đã nhường đường và anh đi sâu vào trong cô khi những giọt nước mắt nóng hổi dâng lên trong mắt cô. Anh vẫn nằm im, nhưng cô có thể cảm nhận được chiều dài thăm dò khi cô cố gắng quen với sự thâm nhập của anh.

Sau đó anh rút ra, và cô nhìn chăm chăm vào anh bằng đôi mắt đen đầy nghi vấn. Anh cố mỉm cười nhẹ nhàng. “Không, chưa xong đâu. Anh chỉ mới khởi động thôi, em yêu, nhưng anh chắc là em cũng sẽ thích nó nhiều như anh.” Rồi anh cúi xuống bên cô, bắt miệng và những ngón tay tham gia vào nhiệm vụ vui thích ấy, và cô nhanh chóng cháy bùng lên. Chỉ khi cô lên đỉnh điểm vỡ vụn lần đầu tiên, Ben thúc sâu vào trong cô, và không còn đau đớn, chỉ còn niềm đam mê say đắm của hai cơ thể hòa quyện vào nhau.

Hai đêm sau đó, Victoria không nằm trên giường. Mắt cô sưng lên vì khóc và thiếu ngủ, tuy nhiên cô vẫn không thể chợp mắt một chút. Cứ mỗi lần cô làm vậy, cô lại thức dậy khi nghe thấy tiếng hét duy nhất văng vẳng bên tai, và sợ hãi mỗi khi lại nghe thấy nó.

Giờ đã qua nửa đêm. Jake đã mệt mỏi ngủ rồi, vì kiệt sức bởi công việc anh vẫn phải làm và cả sự thiếu ngủ từ cái chết của Celia. Cô không châm nến, vì biết rằng nó sẽ khiến anh thức giấc. Những phản ứng của anh vẫn quá đà với những tiếng động nhỏ, ngay lập tức cảnh giác với âm thanh nhỏ nhất hay ánh sáng của chỉ một ngọn nến thôi. Đây là lần đầu tiên cô có thể ra khỏi giường vào nửa đêm mà không đánh thức anh, điều đó có nghĩa cô đã đánh thức anh rất nhiều trong suốt thời kì thai sản.

Cô không thể chấp nhận sự thực là mất đi Celia, cô chỉ không thể thôi. Anh trai cô cũng đã bị giết trong thời kì chiến tranh và cô thấy đau buồn, nhưng chuyện này thì khác. Anh đã là một người đàn ông trưởng thành, và anh đã chọn đi chiến đấu. Celia chỉ mới mấp mé bước vào thế giới của một người phụ nữ hoàn chỉnh, và giờ mãi không thể nào toàn vẹn được, và cô bé cũng đâu chọn bị đâm đến chết vì một con ngựa độc ác. Chúa ơi, cô thật sự rất nhớ em.

Và Rubio vẫn đứng trong chuồng ngựa rộng rãi của nó, khỏe mạnh và dồi dào. Chỉ là vấn đề thời gian đến khi nó lại giết người thôi. Trừ khi cô ngăn nó lại.

Cô không buồn đi tắt, nhưng vẫn đi dép vào. Khăn choàng được đặt ở mặt sau cái ghế, cô quấn nó quanh cổ và vai. Bao súng ngắn của Jake treo trên một chiếc ghế, cái ghế nằm cạnh bên giường để anh có thể nhanh chóng lấy được chúng. Cô bước rón rén và thận trọng lấy ra một thứ vũ khí từ bao da ấy.

Tay cầm lấy nó rồi cô thận trọng bước ra khỏi phòng và đi xuống cầu thang. Cô sẽ khó có thể giữ nó im nếu cô cần nó. Cô hi vọng cô sẽ không như vậy.

Không khí lạnh thổi vào mặt khi cô mở mạnh cánh cửa. Lốp tuyết mới đang rơi xuống, dày hơn và nặng hơn, lốp tuyết trắng ấy lặng lẽ bao phủ mọi thứ. Làm thế nào Celia có thể thích nó được chứ.

Chuyến đi bộ tới chuồng ngựa dường như dài hơn mọi bận. Tuyết rơi kết hợp với đêm tối khiến cô không nhìn được gì và vấp ngã một vài lần. Giờ thì bàn chân và cẳng chân đang đông cứng lại. Trong chuồng ngựa trời sẽ ấm hơn vì hơi ấm tỏa ra từ những con vật. Sophie ở trong đó, bụng nó to lên vì đứa con của Rubio. Và Gypsy, con Gypsy điềm tĩnh dịu dàng của Celia. Một vài con ngựa khác đã sinh con, nhưng không phải con Gypsy, và Victoria vô cùng mừng vì điều

đó.

Cô phải cố gắng lắm mới mở được cánh cửa chuồng ngựa, và một con ngựa tò mò chặn ngang. Bóng đen bao trùm mọi nơi. Cô để hở cánh cửa, đẩy nó rộng ra, sau đó mở cánh cửa còn lại. Cô biết rằng có một chiếc đèn lồng treo ngay sau cánh cửa bên phải và mò mẫm xung quanh cho tới khi tìm ra nó và thả nó lên. Ánh sáng màu vàng ấm áp đã xua tan bóng tối.

Sophie đặt đầu lên trên thành ngăn chuồng ngựa, và xuống tận phía xa cuối của chuồng ngựa, Victoria mới có thể nhìn thấy được cái đầu được trang trí đẹp của con ngựa, chỉ là một vết đen chứ không phải một vệt đỏ như cô biết. Sẽ tốt hơn nhiều nếu những cánh cửa đôi ở cuối chuồng ngựa mở ra một đồng cỏ rộng lớn chứ không phải là kho súc vật và những bãi rào kín, nhưng chúng lại như vậy, điều đó có nghĩa cô phải đưa con ngựa qua cả cái chuồng ngựa dài đó.

Cô biết cô không thể bắn nó. Dù cô có ghét nó tới thế nào, cô cũng không thể đặt súng lên đầu nó rồi kéo chốt. Jake nói đúng, nó chỉ là một con vật chẳng biết gì. Cô có thể bắn nó vì tự vệ hay bảo vệ một ai đó khỏi một cuộc tấn công bất ngờ, nhưng không phải thế này.

“Với tao mày vẫn an toàn,” cô thì thầm khi tiến đến ngăn của nó, “Ngay khi mày không bắt đầu đi theo hướng của tao. Mày có nghe thấy tao nói không, con ngựa này? Rồi tao sẽ giết mày.”

Tai nó vểnh lên và nó không che dấu sự thù địch khi nhìn cô. Nó bắt đầu giậm chân, một móng ấn xuống đất nhiều lần. Trong ngăn, Sophie hí và đá ra, cảm nhận được sự kích động của con ngựa.

Victoria nắm chặt khẩu súng trong tay phải và dùng cả hai ngón tay cái để kéo cái báng súng lại và lên cò. Cô phải sẵn sàng đề phòng trường hợp nó tấn công cô. Sau đó cô mở chốt cửa chuồng ngựa và kéo cửa ra, lùi lại, giữ cho mảnh gỗ cứng ngăn cách giữa cô và con ngựa mọi lúc.

Nó hét lên và lùi lại vào sâu hơn trong chuồng ngựa. “Ra ngoài ngay,” cô rít lên. Cô chưa từng muốn nhìn thấy cái ngăn chuồng ngựa ấy. Cô đã nghĩ đến nó và kiệt sức chấp nhận sự thật, cô không thể sống ở trong cái trang trại này nếu Rubio vẫn ở lại đây. Nỗi căm ghét dai dẳng và cứ khi nào cô nhìn thấy nó cô sẽ nhớ việc nó giết em gái cô như thế nào.

Nó ngẩng lên, lại hí lên điếc tai. “Thôi nào, ra ngoài ngay!” Victoria hét lên. Cô tóm lấy dây cương từ bờ tường, quất vào con ngựa đó. “Ra ngoài!”

Nó lồng lên ra khỏi ngăn của nó và đi xuống giữa chuồng ngựa, nhưng dừng lại giữa đường, lại giậm chân. Tai nó vẫn cụp xuống và nó ngẩng đầu lên, quay đầu nhìn cô. Victoria đặt khẩu súng lên phía trên cửa chuồng ngựa. “Tiếp tục đi nào,” cô thì thầm.

Nó hí vang và chạy đi tìm tự do, móng gót đập vang lên trong đêm. Những con ngựa khác trong chuồng đều tỉnh dậy, đá và kêu lên. Ánh sáng đã xuất hiện khi nến và đèn được thả lên,

đàn ông đang đổ ra từ nhà lớn, kéo quần lên và vội vã cho chân vào giày. Victoria một nửa người đã cứng lại và kiệt sức rời khỏi chuồng ngựa sau khi đã tắt đèn. Cô chỉ có thể đẩy được cánh cửa đôi khép lại với nhau và buộc chúng lại.

Jake đang chạy tới bên cô và Ben ở đằng sau bên phải anh. Cả hai đều có vũ khí, súng trường trong tay. Khi anh trông thấy cô cầm một khẩu súng khác của anh, anh tóm lấy vai cô và rung người cô. “Em đã làm gì thế?” anh hét lên.

“Em thả nó đi,” cô nói đơn giản, và đưa súng cho Jake.

Anh bỏ nó vào đai súng trống. “Em làm gì?” Giọng anh vừa giận dữ vừa ngờ vực.

“Em thả nó đi. Em không thể sống ở đây thấy nó an toàn và ấm áp trong nhà kho trong khi Celia nằm trong một ngôi mộ nhỏ. Anh sẽ phải làm việc với những đứa con đã hình thành của nó.”

Anh chửi thề dữ dội, sau đó không nói gì khi nhìn cô. Cô trắng bệch trong chiếc áo ngủ và run lên vì lạnh, cô chỉ quàng một chiếc khăn quanh cổ để chống lại thời tiết. Cô lắc người, và anh giữ lấy cô. “Ổn rồi, em yêu,” anh nói giọng xa xôi nhẹ nhàng hơn. “Ổn rồi.” Anh bế cô vào nhà và đặt cô lên giường. Lần đầu tiên kể từ sau cái chết của Celia, cô có thể ngủ say.

Tháng ba đã đến mang theo những dấu hiệu của mùa xuân chỉ kéo dài đủ làm cho tất cả bắt đầu hi vọng. Victoria trở nên gượng gạo và di chuyển chậm, không thể tự mình đứng dậy được nữa. Cô chưa phục hồi tinh thần, nhưng có thể mỉm cười một chút khi Jake trêu chọc. Cái bụng to đã mang lại nhiều ảnh hưởng không tốt với tâm trạng của cô, lưng cô đau thường xuyên và cô còn không thể tìm được tư thế ngủ thoải mái. Đứa bé ở im chậm đến mức cô khó có thể bước đi. Giá như việc mang thai thế này nhanh kết thúc! Cô thấy bản thân đang mong chờ việc sinh con ra, vì điều đó có nghĩa là sẽ chấm dứt những nỗi khổ cực liên tục về thể xác.

Jake chưa từng đặc biệt nghĩ mình là một người đàn ông có gia đình, dù thực tế giờ anh đã kết hôn và ngày càng yêu vợ hơn. Anh thấy thật ngạc nhiên khi vẫn ở gần nhà trong những ngày đó, chỉ để phòng trường hợp khẩn cấp thôi. Anh xoa lưng cô mỗi đêm, và giúp cô rời giường đi vệ sinh nhiều lần giữa đêm khuya. Cái bụng to của cô khiến anh phải canh chừng, vì anh biết hông cô thon nhỏ tới mức nào. Angelina đã chết khi sinh con, anh sợ hãi nghĩ đến việc tương tự vậy có thể sẽ xảy ra với Victoria.

Những ngày cuối cùng của tháng ba đến và đi. Mọi người xem cô như con chim ưng. Ngày mừng ba tháng tư, tuyết lại bắt đầu rơi và Victoria cảm thấy muốn hét lên vì thất vọng. Mùa xuân và đứa bé này sẽ không bao giờ giữ được cô ở đây phải không?

Đêm hôm đó cô không ngủ được, cô còn thấy mệt mỏi hơn thường lệ, và chiếc chăn quấn chặt lấy chân cô.

Jake xoa lưng cho cô, nhưng cũng vô ích. Cô thức dậy để rửa mặt bằng nước lạnh, và anh thức dậy cùng cô. Từ đêm cô đi ra chuồng ngựa và thả con Rubio đi, cô không thể cự quây mà

không đánh thức anh. Không ai buồn thắp nến, tuyết rơi xuống khiến căn phòng có ánh sáng nhợt nhạt kinh hoàng, và cô có thể nhìn thấy khá tốt dù mọi thứ đều không có màu.

Đột nhiên Jake cứng người lại. Cô cảm nhận được sự báo động ấy và nhìn anh. Anh đang nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô cũng nhìn ra cửa sổ nhưng không trông thấy gì. “Mặc đồ vào đi,” anh nghiêm khắc nói, và vớ lấy quần. “Đừng thắp nến hay đèn,” Anh chưa kịp cài khóa quần trước khi ra khỏi cửa, giữ súng bên thắt lưng gầy của mình.

Anh gọi vọng tới hành lang. “Ben ới. Những tên cưỡi ngựa đó.”

Ben ngồi dậy ngay khi nghe thấy tiếng của Jake, khiến Emma cũng thức khi đang ngủ trong vòng tay anh. “Dậy thôi, em yêu,” giọng anh nhỏ đều đều. “Chúng ta gặp rắc rối rồi.”

Anh đã tỉnh hẳn và mặc quần trước khi cô vuốt tóc sang một bên, nhưng sự khẩn trương của anh truyền sang cô. Cô vớ lấy váy ngủ và mặc vào, run lên khi cái lạnh tấn công cơ thể trần của cô.

“Ai thế.”

“Không cần quan tâm đâu.”

Victoria sẽ cần tới cô. Emma chạy như bay ra khỏi phòng vượt qua Ben, lúc đó đang đi giày, và chạy vào phòng của chính cô, căn phòng đã bị bỏ trống hai tháng qua. Cô không biết điều gì khiến cô phải tránh gặp Ben, vì rõ ràng không ai biết tới mối quan hệ của họ. Thực tế, trước nỗi buồn theo sau cái chết của Celia, cả hai đã xích lại gần nhau, và niềm hạnh phúc của Emma dường như đã khiến Victoria vui hơn.

Chính trong lúc này Victoria mới ý thức rõ nhất về cái bụng to tới vô duyên của cô khi cố chạy. Jake quay lại phòng ngủ sau khi gọi Ben, đi giày và mặc áo sơ mi mà chẳng kịp cài cúc. Anh giật lấy chiếc áo khoác dày mặc vào người lúc chạy ra ngoài cửa. Anh liếc qua phía cô rồi nói, “Mẹ kiếp, Victoria, mặc đồ vào đi.”

Cô đang cố. Cô không thấy khó khăn khi cởi váy ngủ, nhưng cô đã mặc một trong số những chiếc váy rộng rồi. Emma bước vào, đã mặc đồ, trong khi Victoria đang cố đi tất và giày. “Em sẽ giúp chị,” Emma thì thầm, đi đến quỳ gối xuống và kéo tất lên giúp Victoria. “Chuyện gì vậy chị?”

“Chị không biết nữa. Jake trông thấy cái gì đó và nói với Ben là có những người cưỡi ngựa tới.”

Họ lắng nghe, nhưng không nghe thấy gì cả. Khi đi xuống cầu thang, họ thấy những người đàn ông đã gọi cả nhà dậy, và ba người phụ nữ khác đang đứng đó run sợ trong những bộ áo ngủ. Jake ném cho Ben một khẩu súng, sau đó nhìn Emma và Victoria thăm đánh giá. “Cả hai hãy lấy một khẩu súng, tìm một nơi để ẩn nấp và có thể quan sát để bắn được. Anh sẽ đi xuống khu nhà của người làm và đánh thức những người đàn ông.”

“Em sẽ đi tới khu nhà người làm,” Ben đánh chính, và cả hai nghĩ đến Victoria đang khó nhọc mang thai. Tốt hơn là Jake nên ở cùng cô.

Trước khi bước ra khỏi cửa, Ben đã đặt tay phía sau cổ Emma và kéo cô lại hôn mạnh và nhanh. Tận đến khi anh đi khỏi cô mới nhận ra anh hôn tạm biệt cô để phòng trường hợp xấu nhất.

“Chuyện gì vậy?” Victoria bình tĩnh hỏi.

“Anh trông thấy một ánh đèn bất thường ngoài đó. Có lẽ ai đó đã đốt thuốc.”

“Điều gì khiến anh nghĩ không chỉ có một người?”

“Kinh nghiệm mách bảo.” Anh cho một nắm đạn vào mỗi túi và đẩy hộp về phía họ. “Hãy cho đầy túi vào. Carmita, có ai trong số bà có thể bắn được không?”

“Vâng, thưa cậu Jake,” bà nói. “Tôi có thể, Juana cũng thế.”

“Tôi nữa chứ,” Lola nói.

“Tốt. Tất cả hãy cầm lấy súng. Có lẽ không có gì, nhưng ơn trời nếu không may có chuyện gì chúng ta cũng đã chuẩn bị sẵn rồi.”

“Người da đỏ sao?” Juana nghi hoặc hỏi.

“Không. Người da đỏ chưa từng châm lửa như vậy.”

Đàn ông da trắng, những gã cười ngạo.

Emma quan sát cánh cửa lúc Ben rời khỏi, sẵn lòng chờ anh quay lại.

Tiếng súng đầu tiên làm tất cả mọi người nhảy dựng lên, chỉ trừ có Jake. Anh chạy về phía trước nhà và đập vỡ cửa sổ bằng báng súng. “Tìm chỗ ẩn nấp đi!” Anh hét lên.

Họ tranh nhau tìm chỗ trốn. “Vào đây!” Ben hét lên từ bên ngoài, và cánh cửa mở tung ra. Anh chậm chậm bước vào, rồi chạy và theo sau là năm người đàn ông khác. “Hãy nghĩ xem các anh có thể dùng một vài khẩu súng dư ở đây không,” anh nói. Luis là một trong số họ, gương mặt đen hốc hác sống động hơn trong suốt hai tháng qua.

Phụ nữ đã đi lên lầu, tìm họ đập loạn lên khi họ chọn những cánh cửa sổ. Làm như lời Jake, Victoria đập vỡ một ô cửa kính và không khí lạnh tràn vào. “Ít nhất mình sẽ không ngủ gật,” cô thì thầm.

Tiếng súng bắn nổ lên đồng loạt, và dường như nó đến từ mọi hướng. Ngôi nhà vọng lại nhiều tiếng nổ và mùi thuốc súng khó chịu xộc vào mũi cô. Cô chăm chú nhìn ra cửa sổ, tìm kiếm mục tiêu. Cô có thể nhìn thấy những cái bóng màu đen di chuyển xung quanh và chọn

những kẻ trên lưng ngựa, cô giải thích rằng những người đàn ông của chúng sẽ không thể bị cười lên.

Một người ở dưới đất ngẩng đầu lên phía sau bụi rậm và nhắm về hướng ngôi nhà. Victoria cẩn thận nhắm và kéo cò. Người đó mềm nhũn rồi ngã ra. Cô đã giết một người. Chuyện đó khiến cô ngạc nhiên đến mức bất động, có lẽ sau đó là thời gian dành cho phản ứng.

Có nhiều tay súng ở tầng trên, và những kẻ khác bắt đầu chọn mục tiêu. Victoria đã bắn một kẻ trên lưng ngựa, nhưng cô đã bỏ qua.

Một tiếng la đau đớn phát ra từ một phòng ngủ. Victoria bất ngờ, nhưng vẫn không dám rời vị trí. “Emma?” Cô gọi.

“Em ổn! Carmita, Lola, Juana đâu?”

Mọi người đều trả lời ngoại trừ Lola. Victoria nghe thấy tiếng rên nhỏ.

Ngay sau đó một vệt sáng màu cam lóe lên ngang qua khoảng đất trống. Một người đàn ông phi nước đại về phía ngôi nhà, tay cầm ngọn đuốc sáng rực. Trái tim Victoria sợ đến kinh hoàng. Họ đang cố đốt nhà! Cô bắn vào mặt gã đó và hấn ngã ngựa, ngọn đuốc rơi khỏi tay và cháy trên tuyết.

Những viên đạn bắn vào những bức tường gạch và chúng vỡ vụn để lại chút kính vỡ trên cửa sổ. Những mảnh vỡ rơi xuống như mưa trên đầu cô. Khi cô lại ngẩng lên, cô nhìn thấy một gã khác đang mang cái đuốc đang cháy đã chết trước khi gã có thể ném nó vào nhà.

Những bức tường gạch sẽ khó bắt lửa, cô thầm nghĩ, cứng giống như mái nhà bằng đất sét, nhưng sẽ thế nào nếu ngọn đuốc đi qua một trong những cánh cửa vỡ kính. Cô nổ súng và lại nạp đạn, nổ súng và nạp đạn, và điều đó dường như kéo dài nhiều giờ. Toàn thân cô bị siết chặt bởi một cái nắm tay. Nỗi khủng khiếp gặm nhấm cô vì cô không biết liệu Jake còn sống không hay anh trúng đạn rồi.

Emma chạy vào phòng, cúi đầu xuống. “Lola chết rồi, và Juana đã bị thương, không nghiêm trọng lắm. Cô ấy vẫn còn bắn được.

“Jake thì sao? Còn Ben nữa?”

“Em nghe thấy tiếng Jake trên tầng trên. Em không biết Ben thế nào.” Giọng Emma đầy lo âu. Victoria nắm lấy tay cô.

“Ai làm chuyện này?” Victoria rên rỉ. Mọi cơ bắp trong cô đang đau nhức. Cô không biết cô có thể đứng thêm bao lâu nữa.

“Em không biết. Trời sắp sáng rồi. Ít nhất thì chúng ta có thể nhìn thấy.”

Bình minh. Đã lâu lắm rồi sao? Thời gian dường như trôi mãi, nhưng cùng lúc này cô có thể

ước tính được trong từng phút thay vì từng giờ.

Cô ngửi thấy mùi khói cay xè.

“Lấy nước đi!” Cô hét lên. “Cháy rồi! Lấy nước đi!” Cô chộp lấy bình đựng nước trên bàn và chạy nhanh vào phòng trước. Màn khói mỏng đang dâng lên ở cầu thang. Cô đi qua chúng cúi xuống như có thể. Ai đó đứng trước mặt cô, gương mặt như đến từ cõi chết. Chính là Jake, khuôn mặt anh đen sạm vì khói thuốc súng.

“Cúi xuống ngay!” Anh hét lên.

“Ngôi nhà đang bị cháy.”

Anh chửi thề và lắc lư bên cạnh. Không ai trong số họ để ý tới làn khói, nhưng giờ họ có thể nhìn thấy nó phát ra từ nhà bếp. Anh tóm lấy tay cô và kéo cô nằm xuống sàn nhà. “Ở yên đây, em có nghe anh nói không? Ở yên đây. Anh sẽ đi gọi những người khác. Chúng ta sẽ phải ra khỏi đây.”

Sao họ có thể chứ? Họ sẽ chạy vào hứng một làn đạn bên ngoài. Nhưng như Jake nói, họ phải ra ngoài. Họ không thể chống lại ngọn lửa và những kẻ đột nhập cùng lúc.

Khói ngày càng dày hơn. Cô bắt đầu xé lấy mảnh váy và nhúng nó vào thùng nước khiến nó ướt. Ben bò tới bên cạnh cô, cười tươi như một gã quý. Cô đánh vào mặt anh bằng một mẩu kim loại dính nước. “Hãy buộc miệng và mồm cậu lại,” cô nói. Cổ họng cô đang nóng bừng, và cô tuân theo chỉ dẫn của chính mình.

“Emma ổn chứ?” Ben căn nhắc.

“Ổn. Jake vừa lên trên đó để gặp họ. Lola chết rồi.”

Ben gọi năm người đàn ông khác, và họ cùng lùi lại khi Jake đi xuống cầu thang với ba người phụ nữ. Victoria đều đưa cho họ miếng vải ướt để bịt mắt. Jake ngồi xuống bên cạnh cô khi anh buộc miếng vải che miệng và mũi.

“Chúng ta sẽ đi xuyên qua sân,” anh nói, giọng như bị bóp nghẹt. “Chỉ có mỗi cách này có thể mang lại chút an toàn. Tôi sẽ đi trước, rồi đến một người đàn ông khác, sau đó là phụ nữ. Số còn lại trong sẽ theo sau phụ nữ và che chắn cho họ.

Luis nói, “Chúng ta phải nhấn cho Lonny, nếu không người của chúng ta lại nhắm bắn chúng ta đó.”

“Chúng ta không có thời gian. Đi, ngay bây giờ.”

Jake bế Victoria và đi xuống phòng lớn tới một trong những lối ra sân. “Chúng ta sẽ phải đưa em đến lò rèn,” anh nói. “Nó gần đây nhất.”

Lò rèn chỉ là một nhà kho ba mặt, được trang bị những dụng cụ rèn cơ bản, nhưng nó có thuận lợi là ở ngay phía sau căn nhà. Họ sẽ tìm được vài chỗ trú ẩn ở đó, nhưng không nhiều lắm.

Jake bước ra ngoài trước. Anh nhìn thấy một tia sáng của miệng súng bị che đi khi ai đó nổ súng, nhưng đạn lướt qua gần đầu anh với âm thanh của một con ong bắp cày đang bực mình. Anh bắn nhưng chắc chắn đã trượt vì anh thấy cái bóng ấy lùi sang một bên. Anh bắn vào cái bóng ấy, và lần này được trao giải bằng một tiếng tru lên đau đớn nhanh chóng tan ra trong yên lặng.

Phía sau, anh có thể nghe thấy tiếng Victoria thở khó nhọc, thở dốc vì khói dày hơn. Sau đó anh nghe thấy Luis đi ra ngay sau anh, đôi mắt đen sáng lên dưới ánh sáng của ngọn lửa đang bắt đầu lan tới nóc nhà. “Ôm lấy vợ anh,” anh nói với Jake. “Tôi sẽ che cho anh.”

Jake vòng tay quanh lưng Victoria và chạy. Cô cố phối hợp với anh nhưng vấp ngã, và anh ôm lấy cô bằng một lực tuyệt đối của cánh tay, giữ anh giữa cô và đường lan có khả năng nhất của ngọn lửa. “Em có thể tự lo, anh hãy coi chừng phía sau!” cô thở hổn hển.

“Đừng nói gì, chạy đi!”

Những người đàn ông phía sau họ đang từ từ bắn, nhắm vào bất cứ ai di chuyển. Từ căn nhà của người làm và chuồng ngựa phát ra loạt đạn tức giận, vì ai đó nhắm tới những người phụ nữ đang cố chạy ra khỏi nhà và ngừng bắn để họ có thể đi đến chỗ an toàn. Những viên đạn lướt qua đầu, nhưng họ chạy và cúi đầu len lỏi, để không ai trở thành một mục tiêu cố định.

Jake đi đến lò rèn cùng Victoria và đặt cô lên mặt đất phía sau nhà kho. Anh đã quay lại và bỏ cô lại đó khi anh nói, “Nằm im ở đây. Đừng ngẩng đầu lên vì bất cứ điều gì.” Sau đó anh đến cạnh Luis, chọn mục tiêu và bắn chúng, bắn vì hiệu quả chứ không phải đe dọa.

Emma chạy vào lò rèn với một mớ váy rối tung, nhưng cô nhanh chóng quỳ xuống và bò tới cạnh Victoria, chửi thề vì chỗ vãi rối đó lại quấn lấy chân cô. Victoria cười to vô lý khi nghe thấy những lời nói phát ra từ cái miệng xinh đẹp của Emma. Emma nhìn chị và cười, tóc gần như tuột khỏi búi, và làn da xanh xao của cô bị bôi bằng bồ hóng và thuốc súng. Cô nói: “Ồ, thật vô ích khi lo lắng về những hành vi cử chỉ ngay lúc này.”

“Chị đồng ý.” Victoria lại cười, có chút mất phương hướng. Đêm nay cả hai đã giết người, sao phải lo lắng về sự đứng đắn chứ?

Carmita và Juana bò đến sau họ. Juana đang chảy máu vì vết cắt trên vai khi một mảnh kính bắn vào. Cô nằm xuống mặt đất, vẫn giữ chặt khẩu súng trường trong tay.

Chân trái của Ben đột nhiên bị đánh từ phía dưới, và anh cúi xuống nhanh như thể bị lột đồ. Emma hét lên một tiếng thanh cao và Jake hét lên bắt họ lao ra khỏi nơi trú ẩn.

Ben đã nằm xuống, cố gắng để cái chân còn khỏe đưa anh đi, khi Emma trượt tới bên cạnh

anh. Cô nắm lấy cổ áo anh, và bắt đầu kéo anh, hét, khóc và chửi thề cùng lúc. Anh cũng đang chửi thề, hét vào mặt Emma buộc cô bỏ anh ra và quay lò rèn lại ngay, nhưng cô từ chối. Sức mạnh của cô khiến anh sững sốt. Dù anh nặng hơn cô nhiều, cô đã bấu chặt mặt đất và kéo anh như thể anh không thể làm gì để ngăn cô lại được, anh không thể tìm ra cách nào để thoát khỏi cái nắm chặt của cô. Cô kéo anh vào lò rèn, và ngay lập tức xé vải quần anh ra để lộ cái chân để có thể xem xét vết thương.

“Nó thế nào?” Jake hỏi cộc lốc.

“Em sẽ sống thôi,” Ben đáp lại, dù không gì có thể chắc chắn. Viên đạn đã găm hoàn toàn vào đùi anh. Nếu anh không chảy máu tới chết hay không bị hoại tử, anh sẽ ổn thôi.

“Sarratt! Mẹ kiếp, Sarrat, mày ở đâu?”

Jake ngẩng đầu lên, và một cái nhìn xấu xa lướt qua gương mặt anh, mắt anh long lên lạnh lùng. “Garnet,” anh rít lên. Một nụ cười nhỏ thân thuộc hiện lên trên môi anh, và anh chạy ngoằn ngoèo tới bên sân. Giờ anh biết ai đi săn rồi, đó chính là điều anh đang đợi. Lần này Garnet không thể nào trốn thoát được.

Bình minh từ từ biến bầu trời sang một màu xám nhạt. Tuyết lại rơi, những mẩu tuyết làm giảm tầm nhìn. Màu đỏ thẫm và ánh sáng vàng từ căn nhà đang cháy chiếu sáng cả khu vực bằng một thứ ánh sáng kỳ lạ nhấp nháy. Victoria quay đầu lại nhìn ngôi nhà, ngọn lửa trong phòng bếp đã lan tới tầng hai. Cô có thể nhìn thấy lửa cháy xuyên qua mái nhà và lướt qua những cánh cửa bị vỡ. Nó đang hấp hối, ngôi nhà cũ duyên dáng ấy đã chứng kiến cả tình yêu, sự phản bội dã man, sự sinh sôi và cái chết. Cô đã không thể đốt quần áo của Celia, nhưng giờ cô sẽ không phải làm thế, ngọn lửa đang phá hủy tất cả những vật kỷ niệm, chỉ còn lại trong ký ức của riêng cô.

Nắm tay siết chặt cơ thể, cô nằm thở hổn hển, nhìn những ngọn lửa, và khi cô có thể nói thêm nữa cô nói: “Đứa bé sẽ sớm chào đời ở đây.”

Carmita cũng thở hổn hển, bị choáng ngợp bởi những chuyện xảy ra trong đêm nên không biết bà có thể làm gì để đối mặt với chuyện đó. Emma ngẩng lên khi đang tạo thêm áp lực để cầm máu vết thương cho Ben, mặt cô cứng lại vì căng thẳng. “Những cơn đau của chị đã bắt đầu rồi sao?”

Victoria nặng nhọc hít vào, ngónt tay của cô đâm sâu vào chỗ bụi bẩn. “Nhiều giờ trước rồi.”

Garnet tuyệt vọng và mất kiểm soát. Hắn đã không tính đến chuyện sẽ xảy ra thế này! Đáng nhẽ nó phải xảy ra theo cách như lần đầu tiên, họ cuời ngựa vào trong và bắt tất cả mọi người không chút phòng bị hay đang ngủ. Thay vì vậy, những gã con hoang này lại thức và đợi bọn họ. Chuyện đó thật vô lý, và hắn thấy sợ. Chỉ nghĩ đến cuối cùng tay hắn cũng nằm trên người Celia mới khiến hắn khỏi bỏ chạy. Đây là cơ hội cuối cùng của hắn, vì hắn biết nếu thất bại Sarrat sẽ săn hắn như một con chó điên.

“Sarratt!” hắn gầm lên. “Sarratt!” Thậm chí khi hắn hét, hắn thay đổi vị trí và tiến dần tới khu chuồng ngựa. Nếu hắn có thể dụ Jake ra ngoài, sẽ có một cuộc chiến công bằng. Hắn không thể nhìn thấy Jake. Hắn chỉ cần một phát súng thôi, một viên đạn nhanh chóng găm vào đầu và lưng, và không còn gã Sarratt nào nữa. Ai đó đã bắn được tên em trai. Vương quốc này sẽ là của hắn, và Celia sẽ là của hắn. Đáng ra hắn phải chăm sóc cho gã Bullfrog giống với cách hắn chăm sóc Sarratt, nhưng điều đó cũng chẳng hề gì.

Jake không trả lời. Anh vẫn ở chỗ cũ, quan sát. Anh nhìn thấy ai đó nhanh chóng đi tới chỗ quây súc vật. Ánh sáng quá mờ nên anh chỉ có thể nhận ra người đó bằng bản năng. Garnet đang tiến tới chuồng ngựa, nơi đáng ra sẽ lộ ra khi Jake tự xuất hiện.

Jake không định lộ diện. Trong lòng anh đã nghĩ anh sẽ đi từ bụi rậm tới chỗ cây đến căn nhà được trang bị tốt, rồi sau đó tới nhà của nhân công. Những cái xác đang nằm ngổn ngang trên mảnh sân tối và những đồng xương. Nhiều người đã chết đêm qua. Anh sẽ không phải làm một trong số họ, nhưng Garnet, mẹ kiếp, chắc chắn sẽ chịu chung số phận.

“Chúng ta cần hơi ấm,” Emma bình tĩnh nói. “Ai đó có thể đốt lò lên không? Và chúng ta còn cần ánh sáng nữa.”

Luis bắt đầu cho củi vào lò. “Hơi ấm, được, nhưng không có đèn lồng. Sẽ nhanh có ánh sáng ban ngày thôi.”

Victoria không quan tâm đến hơi ấm hay ánh sáng. Mọi bản năng, mọi cảm giác, đều tập trung vào bên trong. Cô đang bị kìm kẹp bởi một lực không thể loại bỏ, một lực lớn quấn quanh cơ thể và kéo cô xuống. Cho dù cô đã chứng kiến lúc Angelina sinh con, cô cũng không tưởng tượng lại có thể tồi tệ đến vậy. Chính sự đau đớn đang lớn dần đã xé xương chậu của cô ra và lấy hết không khí trong phổi cô, và nó tiếp tục, chỉ có vài giây ngừng nghỉ giữa những đợt sóng.

Ben nằm cạnh cái đe, lắng nghe tiếng rên rỉ tắc nghẹn của Victoria. “Hãy lấy áo của tôi,” anh hướng dẫn, giọng nói vẫn giữ được bình tĩnh. “Hãy cuộn nó lại, quấn chặt quanh một cái gậy, sau đó đốt lên. Nó sẽ đốt sáng trong một lúc.”

“Được,” Emma nói sau khi dừng lại cân nhắc ý tưởng đó. “Nhưng vẫn chưa được. Chúng ta sẽ cần nhiều hơn so với lúc này.”

Garnet đi quanh tới phía sau chuồng ngựa và hé cửa bước vào trong. Những vệt sáng bắt đầu hiện dần qua những vết nứt khi bình minh lên. Hắn không còn nhiều thời gian. Hắn chạy tới phía trước chuồng ngựa và mở những cái cửa ra thật nhẹ, không đủ mạnh để ai đó nhận ra rằng nó bị mở ra nhưng đủ để hắn quan sát và bắn. Giờ hắn chỉ cần đợi thôi. Sarratt sẽ đi tới chỗ Garnet đã hét lên.

Garnet cười toe toét. Chỉ một vài phút. Chỉ một vài phút nữa thôi, hắn sẽ có được tất cả những gì hắn muốn.

“Đang tìm tao sao?”

Những từ ngữ kèm theo tiếng lên cò không thể nhằm lẫn của khẩu súng bị nghiêng đi. Garnet đông cứng lại, mồ hôi chảy trên mi mắt của hắn dù trời rất lạnh. Hắn không dám quay lại. Nỗi sợ hãi xuyên thấu hắn khi hắn nhận ra mình sắp chết. Hắn đã bắn những người khác mà không cảm thấy rằng mình cũng có ngày nổ như trái dưa, nhưng nghĩ tới cái chết của chính mình khiến hắn đông cứng lại.

“Tốt hơn là mày nên quay lại,” Jake nói nhỏ. “Tao sẽ giết mày theo cách khác. Ít nhất nếu mày quay lại mày cũng có cơ hội bắn tao.”

Khẩu súng run lên trong tay Garnet. Hắn sẽ chết ngay sau khi quay đầu lại, nhưng hắn tin Sarratt khi anh nói hắn cũng có thể giết anh.

“Mày nên tiếp tục đi,” Jake thì thầm. “Chạy ra khỏi vương quốc này nhanh nhất có thể.”

“Lẽ ra mày đã sẵn đuổi tao,” Garnet thở hổn hển. “Và cô gái... tao muốn cô gái đó.”

Celia. Celia nhỏ bé xinh đẹp. Cái miệng của Jake cứng lại vì nỗi đau. “Mày sẽ không bao giờ có được cô bé đâu,” anh nói.

Garnet nhảy sang một bên, quay lại và nhắm bắn như anh. Jake đã lường trước điều đó và đã lùi ra sau một đồng cỏ khô. Chỉ có đầu súng của anh lộ ra. Anh bình tĩnh khi nổ súng, viên đạn đầu tiên bắn vào bụng của Garnet, viên thứ hai găm vào ngực. Garnet ngã vào tường, ngón tay siết chặt cò súng bắn đi theo phản xạ và bắn lên trần nhà trước khi khẩu súng nặng nề rơi xuống từ tay hắn.

Jake đá súng ra ngoài, chỉ để đề phòng. Anh chỉ tin khi Garnet đã chết.

Mắt Garnet mở to, cổ họng tuyệt vọng làm việc khi hắn cố thở. Máu đỏ phun ra từ miệng hắn. Jake nhìn thấy ngực hắn nhấp nhô vài lần, sau đó hoàn toàn dừng. Mắt Garnet nhắm lại.

“Ông chủ ời? Ông ổn chứ?”

Đó là Lonny. Jake nói lớn, “Ừ.”

“Ông nên quay lại lò rèn. Luis nói đứa bé sắp chào đời.”

Trước đó Jake rất sợ hãi, anh bồn chồn, lo lắng, căng thẳng, nhưng giờ anh chỉ cảm nhận được nỗi khiếp sợ đơn thuần. Victoria không thể sinh con như vậy, nằm trong một lò rèn lạnh lẽo, không có chăn hay bất cứ thứ gì khác. Anh chạy, thậm chí không để ý rằng khẩu súng vẫn nằm trong tay.

Ben đã tựa người lên đe, không mặc áo, nhưng ai đó đã đưa anh áo khoác. Anh xanh xao, nhưng chỉ lướt qua Jake cũng biết rằng anh đã được cầm máu. Lò rèn đã được đốt lên, tỏa ra những đợt sóng nhiệt chống lại cái lạnh trong nhà kho để mở. Luis đã đốt một bó đuốc và cầm

nó tới phía sau nhà kho, cây đuốc có được là nhờ một vài cái áo treo trên dây xâu chuỗi lại từ đằng này sang đằng kia. Jake trải những chiếc váy ra và quỳ xuống bên cạnh vợ.

Emma, Carmita và Juana đều mặc váy ngủ, đã hi sinh chỗ vải họ nhanh chóng thu gom được từ chỗ đồ ngủ để làm bức màn tạm thời. Váy ngủ của Victoria bị kéo lên đến eo, đầu gối cô cong lên và bị nâng lên cao. Jake quỳ bên cạnh cô, tim anh như bị bóp nghẹt khi anh vuốt ve mái tóc ướt đầm mồ hôi ra khỏi mặt cô bằng những ngón tay đen đúa đang run rẩy. Mắt cô nhắm lại, mặt cô trắng bệch khi cô thở nhanh và gấp.

Carmita liếc nhìn anh, đôi mắt đen của bà đầy lo lắng. “Cậu Jake, sẽ nhanh thôi. Tôi có thể trông thấy đầu đứa bé.”

Mắt Victoria mở ra. Đôi mắt dờ ra, nhưng nhìn dán chặt vào nhanh như bị yểm bùa. Cô đưa tay qua đầu, và Jake nắm lấy tay cô.

“Chờ đã, em yêu,” anh thì thầm. Người anh cứng lại vì sợ hãi. Anh đã đưa cô đến đây, khiến cuộc sống của cô gặp nguy hiểm, quyến rũ cô để cô sinh con trong một nơi bẩn thỉu như một con vật, quý bà ngọt ngào của anh, Victoria. Đáng ra anh không nên lấy cô, anh nên đưa cô về miền Đông, nơi cô có thể sống cuộc sống thuộc về cô, một cuộc sống thoải mái và cao quý.

Tay cô siết chặt lấy tay anh, và răng cô nghiến chặt lại. Một âm thanh nhỏ hoang dại hình thành trong họng cô, rồi thoát ra như tiếng la hét của con thú bị thương, theo sau là một tiếng khác, và một tiếng khác nữa. Toàn thân cô co giật, hạ xuống, và vai cô lại nâng lên.

Cùng với máu và nước, một cơ thể nhỏ bé trơn ướt trượt vào bàn tay đang đợi của Carmita. Đứa bé tím tái và một cơn đau nửa đầu đâm vào ngực Jake khi anh nín lặng nhìn đứa trẻ sơ sinh cũng im lặng. Sau khi Carmita đánh vào lưng nó, tiếng khóc nhỏ nghẹn ngào vang lên rồi thành một tiếng than khóc. Cô quay sang nhìn đứa bé, và Jake nhận ra đó là một bé trai. Bàn tay bé xúu nắm chặt lại khi đứa con trai của anh thể hiện sự giận dữ với một thế giới mới không quen thuộc.

Không thể tin nổi, Victoria cười, một âm thanh yếu ớt mệt mỏi. “Ồ, thằng bé chắc sẽ giống anh,” cô nói.

Jake nhìn cô hoang mang, tự hỏi không hiểu sao cô có thể nhìn thấy điểm giống gì ở một đứa bé đỏ hỏn nhăn nhúm đang la hét, người vẫn còn dính máu. Có lẽ là mái tóc đen, nhưng nó ướt và có lẽ sẽ không đen lắm khi nó được hong khô.

Cô kéo nó xuống bên cô, mắt cô tinh nghịch nhìn thằng bé. Cô hôn lên tai nó rồi thì thầm, “Nó hiển nhiên là một cậu bé.”

Sau đó Jake hiểu cô ám chỉ điều gì. Anh nhìn vào cơ thể trần của cậu bé và lần đầu tiên trong đời má anh đỏ bừng lên.

Cô đưa tay đón lấy đứa bé. “Hãy để em bế nó. Chắc nó lạnh lắm.”

Carmita cắt và buộc dây rốn lại. Đứa bé nhanh chóng được quấn trong chiếc áo của ai đó (mọi người dường như đang dần từ bỏ quần áo của họ) và đặt đứa bé vào tay Victoria. Đứa bé ngừng khóc, chậm chậm hé đôi mắt lơ đãng khi nó cảm nhận được hơi ấm từ cái ôm của mẹ.

Jake vòng tay ôm lấy cả hai, má anh dụi vào tóc Victoria. “Anh yêu em,” anh nói giọng khàn khàn. Cô là tất cả những gì tốt đẹp, mạnh mẽ và cao quý trong cuộc đời anh. Cái ôm của cô với anh đã phá vỡ được cái cốt lõi của sự hận thù mà anh đã gặm nhấm quá lâu rồi.

Victoria hơi lùi lại, đôi mắt xanh thâm quầng nhìn vào đôi mắt xanh dương của anh. “Em cũng yêu anh,” cô đáp lại một cách đơn giản.

“Anh muốn cho em những gì tốt hơn thế này. Giờ đây chúng ta thậm chí còn không có nhà để sống.”

“Em không quan tâm.” Cô đã mệt mỏi và cơ thể dường như nặng nề hơn khi dựa vào anh. “Em thấy vui vì căn nhà đã cháy. Có quá nhiều hận thù bị nhốt lại trong đó, có quá nhiều chết chóc. Em không muốn giữ lại bất cứ gì trong số đó cho con.” Cô nhìn đứa con trai bé bỏng và nhẹ nhàng chạm vào cái má mềm mại của nó bằng một ngón tay. Nó quay đầu sang bên đó, cái miệng như nụ hoa ấy đang làm việc.

“Anh có thể bắt đầu lại từ đầu,” Jake hứa. “Anh sẽ xây một ngôi nhà khác cho em, nếu em ở bên anh. Chúa ơi, em yêu, đừng rời bỏ anh. Có lẽ em nên bắn anh nếu em định bỏ đi vì anh yêu em quá nhiều, đến mức anh sẽ không thể sống nổi nếu thiếu em.”

Anh chưa từng nói với cô là anh yêu cô, chưa từng nhìn cô như lúc này, quá tuyệt vọng, trống trải và... sợ hãi. Cô không thể tưởng tượng ra việc Jake Sarratt từng sợ bất cứ điều gì, nhưng trong đôi mắt anh lúc này không còn chút lạnh lùng nào nữa.

Tình yêu của anh đã thay đổi mọi thứ. Thù hận đã biến mất, và chính nó mới là lý do cô muốn bỏ đi.

“Được rồi,” cô nói, mệt mỏi cầm lấy tay anh. “Anh xây dựng vương quốc của riêng anh và quên đi quá khứ, quên đi một vương quốc khác của nhà Sarrat. Giờ nó thật sự biến mất rồi, và chúng ta có thể làm lại từ đầu.”

Emma quỳ xuống cạnh Ben để kiểm tra chân anh. Anh cười nhả nhả với cô. “Anh có một cô cháu gái hay cậu cháu trai?”

“Cháu trai.” Cô nhìn anh, gương mặt nóng lên khi lúng túng với cái gạc của anh. “Và có lẽ một đứa con trai của riêng anh,” cô thì thầm.

“Chuyện gì cơ?” Anh bàng hoàng nhìn cô. “Chuyện gì thế?” Anh hỏi to hơn, ngồi thẳng dậy.

“Im nào!” Cô rít lên với anh.

Anh nắm lấy tay cô, giữ cô ngồi im. “Em có chắc không?” anh hỏi.

“Có thể. Em không chắc lắm.” Cô chỉ chậm chu kỳ một thời gian, và cơ thể cô cũng chưa bao giờ đáng tin cậy như Victoria. Nhưng có khả năng như vậy. Cô đã ngủ với Ben nhiều đêm, nên có thể nghĩ theo hướng khác.

Anh bắt đầu cười và kéo cô xuống để hôn mạnh cô. “Emma yêu quý, anh không thể nghĩ đoàn hoàng từ khi gặp em, và những chuyện như vậy không thể tốt hơn được nữa. Anh nghĩ chúng ta nên kết hôn, phải không em?”

“Bởi vì em có lẽ...”

“Không, bởi vì chúng ta yêu nhau và có lẽ chúng ta sẽ có một đàn con, nên mọi chuyện sẽ đơn giản hơn nếu chúng ta kết hôn.”

Đôi mắt đen của Emma bắt đầu sáng lên. “Ben Sarrat, em rất yêu anh.”

“Vậy là đồng ý đúng không?”

Cô gật đầu. “Em đồng ý.”

Jake ngồi trên đất, ôm Victoria lòng. Không thể tin được, cô đang ngủ và đứa bé cũng ngủ. Anh nhìn đứa con trai, người đỏ hỏn và nhăn nheo, hoàn toàn dựa dẫm vào người khác, cần anh bảo vệ, cho ăn và tất cả những thứ khác trong cuộc sống. Giờ anh phải nghĩ về tương lai, và tương lai của anh là Victoria và đứa con, cũng như những đứa con khác có lẽ sẽ chào đời. Buổi sáng hiện lên dần với làn khói và mùi thuốc súng, nhưng tuyết đã ngừng rơi và mặt trời đang cố chiếu những vệt sáng lên lớp tuyết mới. Có một điều mới đến, một thứ gì đó xuất hiện trong lòng anh, mới mẻ và tốt đẹp. Tương lai đang dần hiện ra, và anh có ấn tượng tốt về nó.

Anh có Victoria, con của họ bụ bẫm và khỏe mạnh, và họ có thể cùng nhau xây dựng cuộc sống của riêng họ, không cần bận tâm đến quá khứ. Vùng đất này sẽ chứng kiến một vương quốc mới của Sarratt, một vương quốc mà anh và Ben sẽ xây lên, nhưng vương quốc này sẽ tươi mới như lớp tuyết trắng phủ trên thung lũng này.

Hết.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>